Celebrul scriitor americiu. i «-i» este autorul a zece romane, din dorinţei, Ucigaşul de vapoare, Mi Triunghiul Normandiei vor fi public; n limba română de către lldidiră (I uni Aceste titluri s-au afini pl prim Io urile bestsellerurilor amciuiiiu1, <... >HI umeroase ţări ale lumii.

O CONTINUARE A ROMANULUI
NOBILA CASĂ
JAMES CLAVELL

JUSTIN SCOTT

CEI NOUĂ DRAGONI

Traducerea: MARIA COMARNISCHI
EDITURA ORIZONTURI
BUCUREŞTI
THE NINE DRAGONS

Micuţa se simţi parcă ridicată de un monstru venit din străfunduri şi îngrozită, începu să dea cu putere din mâini şi din picioare, pentru a-l ajunge din urmă pe lalăl său şi a se agăţa de braţul lui ocrotitor. El o rugă să nu se mai zbată, şoptindu-i că monştrii nu-i vor ataca dacă vor sta liniştiţi. Ceva groaznic însă i se frecă de picioare…

Era o noapte cumplită a anului 1973 – Anul Boului. Coasta chineză rămase mult în urmă, învăluită în beznă. Soldaţi şi bariere din sârmă ghimpată dublă împiedicau evadarea pe uscat din China comunistă. Tai Pang Bay oferea singura cale de scăpare pe mare. De partea cealaltă, drept înainte, se zăreau licărind luminile roşii ale coloniei libere a Coroanei Britanice din Hong Kong care ţinea de peninsula Kowloon împreună cu alte câteva mici insule.

Tatăl presupuse că rechinul se îndepărtase. Înota încet pe o parte şi vorbea în şoaptă, sugrumat de frică, având grijă să nu mai iasă, pe cât posibil, la suprafaţă. Fetiţa se agăţă de centura lui pe sub apă şi se lăsă purtată de curent privind din când în când peste umăr înfricoşată.

Tatăl fusese profesor înainte ca Gărzile Roşii să-l fi – i ratat, considerându-l „duşman fără armă”. A trebuit să aştepte ca rănile să i se vindece pentru a nu lăsa sângerânde. Studiase îndelung comportamentul rechinilor, şi ajunsese la concluzia că aceştia îi atacă doar pe înotătorii care se agită şi fac zgomot, luându-i drept peşti cuprinşi de zvârcolirile morţii. În această noapte îşi puse teoria în

aplicare şi o ridică pe fetiţă în braţe, înaintând cu greu în întuneric.

Înotară ore întregi, odihnindu-se din când în când pe băşica de porc umflată asemenea unui balon care-i ajuta să plutească. Trecură de cel de-al doilea canal iluminat intermitent şi acum înotau de-a lungul lui, privind din când în când înapoi. Înaintau în direcţia curentului, însă valurile începură să crească ameninţător. Fetiţa îl auzi pe tatăl ei gâfâind şi bănui că era răpus de oboseală.

Un alt talaz îi ridică şi le dădu drumul, asemenea unei mâini uriaşe. Sleiţi de puteri, priviră pantele abrupte ale peninsulei Kowloon şi se lăsară purtaţi de curent, în aşteptarea unui nou atac al monstrului. Acesta spinteca apa cu coada în imediata lor apropiere. Luminile reflectoarelor căzură deodată pe dâra de sânge ce se scurgea din gura lui.

Încet, curentul îi purtă până în apropierea ţărmului de care valurile se izbeau cu putere. Începură să înoate iar, până dădură cu picioarele de nisip. Câinii lătrau. Fâşii de lumină brăzdau ţărmul. Alergară să se ascundă în desişurile colinelor, unde stătură până la ivirea zorilor. Găsiră apoi o altă ascunzătoare – în canalul de scurgere aflat dedesubtul unui pod pe care patrulau zgomotos trupele britanice. Pe jumătate adormită, fetiţa visă chipul mamei, care se estompă însă curând. Cuprins de febră, tatăl ei îşi lipi fruntea de pământ, mulţumind zeiţei mării şi împărătesei Cerurilor, Tin Hanu, care îi ferise de rechini.

Seara târziu, îndrăzniră să se aventureze pe şosea, unde fură orbiţi de farurile unui camion de fermă ce transporta varză la oraş. Şoferul le permise să urce în spate, în schimbul ultimei bucăţele de jad şi îi depuse apoi furnicarul mahalalei Mong Kok.

Micuţa îl ţinea cu o mână pe tatăl ei, iar cu cealaltă ningea un petic de hârtie pe care era notată adresa mătuşii Chen. Ajunşi într-o piaţă, uimită şi speriată în acelaşi timp de tot ce vedea în jur, simţi un miros de ulei încins care-i zgândări foamea. La vârsta de nouă ani, era slabă ca un ţâr. Provenea dintr-o familie de chinezi săraci care trăiau de pe o zi pe alta. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâta mâncare şi atâtea lucruri de cumpărat la un loc.

Şerpi fioroşi dormitau în cuşti zăbrelite. Musonul de jnă venit de pe continent le îngroşase sângele. De lalaltă parte a potecii înguste, într-o rigolă, un porc: ea tremurând cu picioarele legate fedeleş, privind în la fâşia de cer albastru. Construcţii improvizate din ijini de bambus se înghesuiau haotic, unele din ele Jicând existenţa unui loc

pentru negoţ, altele servind! pt suporţi pentru uscat rufe, pentru expunerea unor biccte de îmbrăcăminte scăpate din cine ştie ce incen-ţi, spre a fixândute. Tot acest spaţiu îngust răsuna de paşilor târşâiţi, de strigătele ascuţite în dialect can – îi de zgomotul sacadat al unor maşini de ştanţat. „Îi vânzător uscăţiv sprijinit pe călcâie apucă cel mai exemplar din grămada de crabi proaspeţi aflată i de el şi îl flutură pe dinaintea lor; penibila creatură iţea din toate articulaţiile şi cleştii săi, însă spee-l nu avu niciun efect asupra fetiţei, pentru că în liMiiirea ei dăinuiau imagini mult mai înfricoşătoare. Alergă la negustorul ambulant care vindea chiftele >re şi începu să se tocmească. El îi întinse o chiftea

JUSTIN SCOTT

jleijiouă dragorii învelită în hârţie; dar fata atrasă de preţul portocalelor, ceru patru.»

— Yih. Două.

„Se tocmiră până ajunseră la trei. Pe măsură ce mânca i se făcea şi mai foame. Când îl apucă pe tatăl său de mână, îl simţi tremurând din toate mădularele.

— Nu mai e mult, tată.

El mergea în urma ei târşâi**ndu-**şi picioarele, ca şi cum ar fi ştiut încotro se duc. Deoarece adresa de pe peticul de hârtie devenea tot mai puţin lizibilă, fata se îndreptă iute către o vânzătoare de peşte sărat, Hakka, şi o rugă să-i indice direcţia dorită. Bătrâna socoti că locuinţa mamei ei nu putea fi decât undeva pe această potecă.

— Xiaoyie, fetiţo! îi strigă o voce familiară. Bătrâna care trăgea în urma ei o plasă cu legume se opri şi o ridică în braţele ei puternice. Şi de astă dată zeiţa Tin Han făcuse o adevărată minune.

— Cheng-gwoof Mătuşă Chen!

În vremuri mai bune, mătuşa Chen îi fusese doică sau amah, însă familia acesteia o vânduse de mică familiei tatălui. Mătuşa fusese aceea care îl crescuse şi pe tatăl fetiţei şi mai târziu se ocupase şi de ea când mama micuţei dispărea de acasă, lucru care se petrecea destul de des. Deoarece Gărzile Roşii începură să persecute slugile devotate, familiei, tatăl îi dădu mătuşii Chen o sumă de bani pentru a se refugia la Hong Kong.

Într-un târziu, după ce urcară câteva trepte întunecoase, ajunseră **într-**o mică încăpere. Mătuşa chemă un infirmier de pe o ambulanţă care îl examina şi îi recomandă să consulte un medic, la

spital. Tatăl se împotrivi, căci nu avea niciun document de identitate asupra lui, însă infirmierul îi spuse că englezii au „un centru de primire” sau un fel de tabără pentru refugiaţi politici, unde i **s-**ar putea oferi adăpost.

Mătuşa Chen îi promise că a doua zi de dimineaţă va gfisi un medic naturist care tămăduieşte cu plante şi ierburi. Tatăl se prăbuşi **într-**un somn foarte agitat şi abia jitunci micuţa îndrăzni să întrebe de mama ei. Mătuşa Chen se posomorî dintr-odată şi o trimise la culcare pe un ton aproape sever.

Du-te şi te culcă, acum eşti acasă la mine.

— F. a nu e aici la Hong Kong? I.J. i da, sigur cil este în I long Kong, unde ai vrea să fie?

Locuinţa mătuşii Chen avea o fereastră care dădea mii-un fel de curte interioară, cu un perete din cărămidă, ni lata, de care atârna un bec electric. La lumina lui, niaiiisa Chen stătea până noaptea târziu şi confecţiona

Mori artificiale din tulpini, frunze şi petale, pe care le

Indea apoi negustorilor ambulanţi. Verii tatălui care să i e fugi a se ră mai de mult, le dădură repede de urmă şi le

aduseră haine vechi şi alte obiecte de strictă necesitate.

Uecăpătâ**ndu-**şi treptat forţele, tatăl se simţi în stare **s-**o iute pe mătuşa. Chen la confecţionarea florilor, ba chiar

1 «Inse pe fetiţă de vreo două ori la frumosul templu al

«lui Tin Hanu din piaţa publică, unde aprinseră beţe înmiresmate şi se rugară zeiţei să-i ajute în continuare.

Într-una din zile, mama îşi făcu, în sfârşit, apariţia. I >a chiar mai drăguţă decât şi-o amintea fiica sa şi emana un parfum plăcut, din care răzbătea un miros îmbătător tic ţigări bune. Avea ochi mari şi negri, misterioşi, specifici femeilor din Shanghai. În acea după-amiază se plimbară amândouă cu feribotul „Star” şi fetiţa luă cel clintii contact cu un mare port. O impresionară multitudinea de vase, nave, ambarcaţiuni de tot felul ce se

Cei nouă dragorii îngrămădeau **într-**un haos de nedescris, precum şi clădirile înalte din metal şi sticlă care sclipeau în lumina razelor de soare. Tot atunci văzu primii gweilos, oameni din Vest, cu chipuri înspăimântătoare, asemenea stafiilor, groaznic de înalţi, unii chiar de două ori mai înalţi decât tatăl ei. Mamei însă nu-i era teamă

când vreun uriaş în uniformă albă se apropia de ea; îi vorbea în engleza ei stâlcită, folosind greşit unele cuvinte, de exemplu surioară în loc de fetiţă.

În curând, spre consternarea tatălui, mama începu să lipsească tot mai des, aşa cum procedase şi în China. Fata era nevoită să împartă cu mătuşa Chen patul amenajat în spatele unui paravan, dar somnul îi era tulburat de discuţiile lor în contradictoriu, tatăl fiind de fiecare dată neplăcut surprins de jargonul folosit de mama copilului său.

— Unde pleci?

— Aici, în Hong Kong, trebuie să cunoşti oameni ca lumea, oameni descurcăreţi.

— Ce fel de om e prietenul tău?

— Unul care a pierdut totul, ca şi noi. A început-o de la zero, iar acum e mare barosan.

Fetiţa auzea tot, îşi ţinea respiraţia să nu dea de bănuit că e trează şi în bezna nopţii şi-l imagina pe tatăl ei trăgând cu putere aer în piept pentru a-şi aduna tot curajul, aşa cum făcuse în noaptea aceea când se hotărâseră să fugă.

— Te-ai culcat cu el?

— Sigur că nu, el doar mă ajută să înjghebez o afacere cu... jeanşi. Ăştia sunt oamenii cu care trebuie să ai de-a face azi.

— Da, dar eu sunt profesor.

10

— Şi? Ce-i cu asta, uită-te unde ai ajuns. Slavă Domnului că cel puţin ai învăţat-o pe fată engleza, altfel se va Icscurca mai târziu.

A

Într-o zi, mama veni acasă cu veşti importante care

cau să schimbe total viaţa fetiţei. Prietenul acesteia uşise să-i găsească un loc **într-**o şcoală a Misiunii itolice, o şcoală de elită pentru copiii chinezi cu limba

Îi! predare engleză. Mătuşa Chen începu pregătirile l x litru şcoală, îi ajusta o fustă albastră decolorată, cu un mi măr mai mare decât măsura ei, îi apretă şi calcă o bluză

Ilhă subţire şi îi făcu rost de un ghiozdan pentru cărţi.

— Ai scăpat de necazuri, răsuflă ea uşurată, urmă IIICIHD cu privirea.

Între timp mama plecase din nou, avea de lucru. De-a lungul potecii, acolo unde se surpa pământul, ea se opri 111 faţa atelierului de

jucării unde ştia că-l putea vedea pe i. iuil său mânuind o maşină de ştanţat jucăriile proaspăt ieşită din formele calde de metal. Văzândbeen-i braţele Scheletice, fata se simţi pentru prima oară în viaţă Cuprinsă de mânie. El avea de îndeplinit două norme – una fabrica de jucării şi alta de bucătar la un restaurant, în jfreme ce mama ei nu făcea nimic.

Mătuşa Chen străbătu împreună cu ea străzi din ce ce mai largi, străjuite de o parte şi de alta de sute de îl ainc şi inscripţii colorate. Ajunseră îndată într-un ircaj unde urmau să aştepte, la coada deja formată, Jtobuzul pentru şcoală. În acel moment, o maşină uriaşă îl ipitoare opri în perimetrul autobuzului, şi din ea coborân y) fier în uniformă, care se repezi să deschidă portiera. n ftweilo cu faţa roşiatică şi umeri largi coborî din şină, trăgând după el o fetiţă cu cozi aurii. Gweilo avea nustaţă stufoasă şi ochi albaştri pătrunzători care i cau atenţi la orice mişcare în jurul lui. În momentul în u

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii care această apariţie înspăimântătoare mormăi gutural aplecându-se asupra fetiţei: „Hai, vino, Maiestate, să dăm o raită pe la şcoală, să vedem pentru ce mami îmi stoarce cecuri atât de grase", palida copilă îl apucă de mână, bucuroasă de parcă el ar fi fost chiar tatăl ei.

Această întâlnire neaşteptată cu bogaţii gweilos îi stârni în cel mai înalt grad curiozitatea fetiţei. O femeie gweilo, ogweipo, înaltă şi bronzată ţâşni din maşină râzând zgomotos, o prinse pe fată de cealaltă mână" şi, timp de câteva momente, toată lumea de pe partea aceea a străzii, chiar şi cei aflaţi în maşini, se opriră să privească trioul acela blond care îşi plimba privirile posesive înjur, asupra propriului oraş Hong Kong. Mama gweipo o zări pe micuţa chinezoaică ce rămăsese cu gura căscată, agăţat; de braţul mătuşii Chen.

— Duncan, iubitule! Ia priveşte ce fetiţă adorabilă. Ochii albaştri se îndreptară în direcţia indicată.

— HmmL. Aici avem de-a face cu un amestec de Shanghai. N-ai să mai vezi niciodată o cantoneză mă pură ca asta. Când va creşte mare va zdrobi multe inimi Ei râseră cu poftă. Fetiţa lor blondă o privi şi ea cu atenţie cu ochi parcă mai albaştri decât ai tatălui, întrebându-se cam cum arată acele inimi pe care avea să le zdrobească cândva.

— Victoria! Hai, vino odată!

— Mamă, priveşte, ea se uită saşiu.

— Nu, draga mea, nu este saşie, e chinezoaică.

— Nu, mamă, uită-te mai bine, are nevoie de ochelari ca Sămânţa la şcoala de călărie.

Mamagweipo se aplecă să o cerceteze mai bine. Faţa enormă a îemeiigweipo atârna deasupra ei ca o lună plină.

— Da, ai dreptate, Victoria! Se adresă apoi cu glas tare mătuşii Chen: Acest copil are nevoie de ochelari. Nu uita

să le spui profesorilor acest lucru. Şcolile au programe speciale pentru ei, ai înţeles? Faţa bătrânei amah păli.

— Doamne Iisuse Christoase! Cum se spune în chineză la ochelari?

— Ngaan geng, îi şopti fetiţa mătuşii Chen. Doamna spune că am nevoie de ochelari.

— Ngaan geng? repetă bătrâna. Întreab-o pe străina asta dacă nu cumva trebuie să ne cumpărăm şi o maşină. Ngaan geng...?

— Şcoala va...

— Nu ai spus bine, o întrerupse Victoria. La ochelari se spune yaen gein.

Fetiţa o corectă politicos.

— Vorbeşti foarte bine mandarina, dar din păcate sărmana mea dmah este din Canton.

Tatăl Victoriei râse cu poftă.

— Unu – zero pentru ea, Maiestate, dar să sperăm că vei fi mai tare la călărie.

Victoria păru profund indignată pentru că nu suferea să fie luată peste picior de tatăl ei şi obrajii i s-a i mbujorară de ciudă. Dar îşi regăsi calmul şi, scuturândsu-şi capul blond, ripostă cu curaj:

— Mandarina este limba oficială a Chinei, tată!

— Dar noi trăim aici în Hong Kong, nu în China. * Mama îl străfulgera cu o privire încărcată de reproşuri şi încercă să împace fetiţa cu o uşoară bătaie pe umăr:

I

— Pe continent se vorbesc multe limbi diferite. Se vorbeşte dialectul shanghai iar Shanghai, fukinez în peninsula Fukien, iar aici, la Hong Kong, chinezii vorbesc cantoneză, deoarece ei provin din Canton. Engleza este însă limba oficială la Hong Kong, iar tu, spuse ea

aplecându-se din nou spre micuţa cantoneză, vorbeşti frumuşel engleza. Căută ceva în poşeta ei cu închizătoare aurie.

— Iată, aici ai cartea mea de vizită pe care o vei da profesoarei tale şi-i vei spune că Tai-Tai este de părere că ai nevoie de ochelari. Ştii ce sunt aceia ochelari?

Micuţa cantoneză amuţi de-a binelea. Tai-Tai! Asta însemna chiar soţia unui Tai-Pan, era ca şi când o vedea pe Tin Hanu în carne şi oase.

— Ai înţeles?

— Da!

Pe cartea de vizită scria: Sally Farquhar Mackintosh, Peak House.

— Iată autobuzul tău, hai, fugi!

Mătuşa Chen o trase de mină şi o ajută să urce, iar taipanul gweilo râse din nou zgomotos.

— Frumos spectacol, mamă. Hai, Victoria, mami a făcut o altă faptă bună pe ziua de azi.

Victoria şi micuţa chinezoaică se întoarseră în acelaşi timp şi se mai priviră o dată. Victoria îşi scutură din nou capul, dându-şi cozile aurii pe spate. Micuţa chinezoaică o privi cu invidie, observând că purta cercei de jac. cu câte un dragon verde strălucitor de fiecare parte. Urca în cele din urmă fără să se mai uite înapoi şi se trezi apucată de mâna mamei sale.

În prima zi de şcoală, fetiţa stătea dreaptă şi atentă la fiecare cuvânt rostit de profesoara ei de engleză. Era greu. Accentul de aici se deosebea de acela al tatălui ei. Era foarte important să fii un elev bun, spunea profesoara. Elevii silitori erau răsplătiţi cu ceva care se numea bursă, iar această bursă le permitea să urmeze colegii tehnice, sau, dacă erau foarte buni, chiar univers

14

II

Cei nouă dragorii să aţi când vor fi mari, ei vor putea primi posturi bune în orviciile publice britanice, adică în administraţia Hong Kong-ului. Elevii buni trebuiau să muncească cu râvnă, să asculte de profesorii lor şi să se roage lui Dumnezeu.

Acum, că* Dumnezeu şi serviciile publice ştiau cu ine vor avea de-a face, profesoara se gândi să dea fiecărui lev câte un nume englezesc. Pe băiatul din capătul i indului doi l-a numit Anthony. După

litera „B”, Bennet, rână „C” Carolyn. Când ajunse la Deborah, fetiţa fiind re la numărat, socoti că numele ei va începe cu „V”. loincidenţa însemna destin, un dar al zeiţei Tin Hanu „Astfel pregătită, când profesoaraajunse în dreptul ei, Irocedă **într-**un mod nefiresc ei. Îşi adună puţinul curaj] e care dispunea şi trecu la fapte, stimulată de labilitatea pe caregweilos i-o arătase pe stradă, ca şi de lordul imediat al profesoarei, la vederea cărţii de vizită soţiei Tai-pan-ului, de a o trimite la un consult pentru hi. Dar doza cea mai mare de curaj provenea dinrinţa de a avea o mamă la fel ca a fetiţei cu codiţe şi reei cu dragon.

— Vivian! o numi profesoara.

— N-aţi putea să-mi spuneţi Victoria?

— Poftim? Ce-ai zis? Ridică-te în picioare când irbeşti cu mine.

Fetiţa tresări şi se ridică imediat în picioare, cuprinsă o teamă fără margini, dar îndrăzni să şoptească cu glas emurând:

— Nu **s-**ar putea să mă cheme Victoria?

— Victollia? imită profesoara accentul fetiţei. Victol-I i; i e numele unei mari regine britanice, iar tu nu eşti decât e fetiţă chineză. Stai jos, Vivian!

Ea îşi duse acasă noul nume, deşi **s-**ar fi lipsit l meuroasă de el, ca de o păpuşă jerpelită găsită pe stradă.

Era sigură că niciunul dintre ai săi nu va agrea noul ei nume. Mama nu se întorsese încă, dar mătuşa Chen, la auzul numelui, începu să şuiere printre puţinii ei dinţi, în semn de profundă indignare.

— Cu un aşa nume, ai să te înroşeşti şi tu ca acei gweilos.

Tatăl însă o linişti pe bătrâna amah şi îl repetă de mai multe ori, ca şi când ar fi vrut să se obişnuiască cu el.

— Vivian e un nume frumos, spuse el în cele din urmă, privind absent floarea din mâna sa, căreia îi făcuseul tunele retuşuri. Un nume frumos pentru un nou cămin.

Ea însă nu-i spuse de Victoria; era primul ei secret pe care nu voia să-l împărtăşească tatălui său. Văzâ**nd-**o atât de necăjită, acesta se grăbi să adauge:

— Dar tu ai încă numele tale, iar ăsta nu e decât unul în plus.

Ea se ghenui în braţele lui, ştiind că în curând avea să plece la

slujba lui de bucătar, apoi deschise vechea carte de citire pe care i-o dăduse profesoara. Avea un avans faţă de ceilalţi copii pentru că tatăl ei o învăţase să scrie şi să citească înainte de a merge la şcoală. Îi citi primele cuvinte învăţate în ziua aceea: „Hong Kong este un mic port pe coasta de sud a Chinei unde se **pes**cuieşte...”

— Cum asta. tăticule? îl întrebă fetiţa, Hong Kong este un oraş cu clădiri uriaşe, cu străzi aglomerate şi zgomotoase şi cu zece mii de corăbii. Văzuse doar cu propriii ochi, cu mult timp înainte de a ajunge istoviţi la ţărm, miile de lumini roşiatice strălucind în depărtare.

Tatăl se îndreptă spre colţul camerei lor – aşa-zisa bibliotecă ce începuse să se umple de tot felul de reviste, ziare şi cărţi vechi, căpătate de pe la rudele care găteau şi făceau curat în casele de gweilos. Mai erau acolo şi

16

uite reviste rămase de la mama, în care găsiră câteva

ruri interesante, publicate de Asociaţia Turistică din i mg Kong. El desfăcu o hartă turistică de la hotelul riiinsula”, unde vărul său mai mare găsise un post de râner. Oare ce însemna Tsim Sha Tsui? îşi amintiră că i curseseră strada Nathan unde se înşiruiau restauranc; districtului, cluburile şi magazinele cele mai

gante. Dar Tsim Sha Tsui însemna în dialectul can

10/ „limbă ascuţită de nisip”, un nume îndrăgit de i-ari”. Şi... uite, priveşte aici la Shek-o, capătul estic al ulei Hong Kong, unde Tai-Panii bogaţi joacă golf! Era i ilustrată ce înfăţişa marea învolburată izbind cu ore stâncile... Ce însemna în cantoneză Shek-o? Nu m-a „Bogaţii Tai-Pani joacă golf?

— Nu, chicoti ea, asta înseamnă „ţărm stâncos”, un alt ne pe placul pescarilor. Nu înţeleg. De fapt, ea. legea, însă îi făcea plăcere să-i asculte poveştile. Dar wloon ce este? Kowloon înseamnă „nouă dragoni”. i pescarii nu prind dragoni.

— Ei bine, am să-ţi spun povestea lor: „... În vremurile lemult ultimul împărat Sung, un băieţel nu mai mare it tine, fusese pus pe fugă de mongoli care l-au urmărit; i la Hong Kong. În Kowloon erau pe atunci dealuri >un ltoare ce i-au atras atenţia băieţelului-împărat. \\ îi spuse tutorelui său: „Priveşte! Acolo sunt opt t. om!” „Nu, Maiestate, îl corectă tutorele, şi împăraţii i dragoni, aşa că acolo sunt nouă dragoni”.

— Ce **s**-a întâmplat cu băieţelul? De ce era el ultimul?

— Când mongolii i-au descoperit ascunzătoarea, marele l-a luat

în braţe şi s-a aruncat împreună cu el în li. ÎI C.

Vivian îşi astupă urechile să nu mai audă.

Socotind că greşise, tatăl îi luă uşor mâinile de pe urechi şi se gândi să dea legendei un alt sfârşit, mai optimist.

— ...Ei au trecut strâmtoarea înot – carri pe acolo pe unde circulă azi feribotul – până când au ajuns pe insula Hong Kong, unde au trăit ani mulţi fericiţi.

— Nu înţeleg, ce înseamnă asta? întrebă e bănuitoare, însă tatăl era grăbit să plece la lucru, a-stf încât se decise să-i spună singurul adevăr pe care-l descoperise şi care se potrivea cu propria sa viaţă.

— Ce înseamnă, Vivian? Asta înseamnă că lucruri se schimbă prea repede în China ca să le mai poţi opri.

— Dar nu ne aflăm în China, îl contrazise ea, amintindu-şi de cuvintele Tai-Pan-ului englez. Noi trăim în Hong Kong.

Un zâmbet îi lumină faţa – zâmbetul unui om aflat dintr-odată pe pământ solid – şi pentru moment, el încetă să mai fie un meseriaş oarecare, un bucătar sau un pârli: de refugiat fără o leţcaie, redevenind un om învăţat, dii; împărăţia Orientului Mijlociu care, cu scurte întreruperi, a dominat lumea timp de patru mii de ani.

— Hong Kong este China, spuse el, China ta.

CARTEA ÎNTÂI

JONCA ROŞIE

1

(Iulie 1996)

V leky Mackfntosh sosi la I Iong Kong cu avionul ei un! obişnuit. Un reporter de la revista de cancanuri i ilrt" alcign după ea, întrebând-o ce vânt o aducea pe îi luă Dimcan Mackintosh înapoi la Hong Kong.

Afaceri cu Tai-Pan-ul.

— Îmbi scurt către aparat şi trecu mai departe. Era o m3 ic micuţa" de statură, cu părul blond, lung până la neri, o talie zveltă şi ochi azurii care mascau cu dibăcie

nii extravagante şi îndoieli tainice. Purta un tricou şi maloni largi, cercei sclipitori şi un pandantiv masiv din i placat cu un dragon încolăcit,» cu un ochi mare din jad.

Aeroportul Cheklapkok, aflat încă în faza de conut ţie pe insula Lantau, în mijlocul radei portului, arăta iitinimic. Un avion din Pekin tocmai sosise cu câteva mite înainte de aterizarea celui cu care călătorise îiica i-Pan-ului. Cohorte de birocraţi din Republica pulară Chineză se năpusteau asupra taxiurilor, hrinci**ndu-**i pe oamenii de rând care le stăteau în cale, servietele lor ieftine din plastic. Invective în manină adresate şoferilor de taxi cantonezi o făcură pe ky să zâmbească pentru a doua oară, ca şi cum şi-ar fi intit motivul pentru care încerca să-şi pună familia la

».19

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii adăpost în S.U.A., într-unul din hotelurile din Manha tan, unde aveau să-şi stabilească sediul firmei, înainte <. Republica Populară Chineză să ia în stăpânire Hon Kong-ul.

— Missy! o strigă şoferul mamei sale în dialect angle asiatic. Uriaşul Daimler se urni şi începu să se strecoai prin mijlocul haosului, asemenea unei stânci **într-**o mai agitată. Şoferul deschise portiera şi Vicky se strecui maşină, cu un sentiment de recunoştinţă pe binefacerile, aerului condiţionat din interiorul acest

— Bun venit acasă, Missy!

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi Cerului că ai veni Ping. Unde-i mama?

— Tai-Tai, spune dimineaţa cafea la Peninsula.

— Doamne, Christoase! Trebuia să mă întâlnes Hugo. Hai, grăbeşte-te!

Pe Kowloon Bridge, tot ce putea face Ah Ping ei conducă maşina la pas. Vicky formă un număr la telefe limuzinei. Dorea cu disperare să stea de vorbă între p; ochi cu fratele ei; îl prinse în cele din urmă la birou. 9, 30 dimineaţa, cu o jumătate de zi în avans faţă de!” 1 York şi cu zece grade mai cald; o sâmbătă de vară um a anului 1996, cu un an înaintea predării oraşului de ei Marea Britanie Chinei.

— Ascultă, Hugo! mama m-a înhăţat deja. Hai să întâlnimla 11, 30.

— De ce să nu discutăm pe iaht?

— Ce vrei să spui?

— Ridicăm ancora azi după-amiază spre Manila.

— Manila? Dar eu am venit aici cu treburi legate restructurarea hotelului.

— Restructurare? Sună de parcă ai fi venit acasă împrumuţi nişte saci cu bani!

20

Al doilea născut restructurează, iar primul născut e acasă să slugărească.

În ciuda diferenţei de opt ani dintre cei doi fraţi, so wiuseră foarte mult unul de altul de când începuseră pereze împreună. Hugo îşi făcuse studiile la Gor-l m şi apoi armata, în timp ce ea creştea. Cu toate Hugo. ignora total competiţia unilaterală în care; i se Vicky pentru a câştiga aprecierea tatălui lor. Îl pot crede că am zburat optsprezece ore pentru imediat pe mare.

Icky, poate că bătrânul te supraestimează şi apoi, bine că tata este auditoriul tău fidel. i) a, este adevărat dar… ia stai puţin! Cred că tata eint! Nu ne aflăm în sezonul taifunului?

I ai-Pan-ul spune că vom naviga fără probleme.

ÎI IM.* Hugo, cu un ton pe care-l adopta de obicei ni; i transmite ordinele taipanului. Nu mai e nevoie

IMIN că Fiona insistă să îmbarcăm copiii în avion, ca

Îl minim acolo. Cred că se pune ceva la cale, acolo.

111. ine.

uky cobori geamul să privească cerul. Deasupra ilni. acesta era albastru şi puţin înceţoşat: câtev-a

un de nori subţiri, imobili, cu sclipiri metalice dintr-un plafon foarte înalt. Ici şi colo se zăreau i în cirrus care prevesteau vânt înspre est. Era i le riscant să traversezi Marea Chinei pe o a vreme.

În întâi trebuie să vorbesc ceva cu tine, Hugo. rutele, ei acceptă să se întâlnească la 11, 30 la barul ului de yachting. Nevrând să fie mai prejos decât; i ci, care era foarte preocupată de aspectul ei ex –, Vicky se privi în oglinda limuzinei în vederea unor duşuri. Clocotea însă de mânie, gândindu-se la con

21 i

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii duita arbitrară, tipică pentru tatăl său. Ea nu va mu niciodată dacă s-ar întâmpla să piardă hotelul. Să-l ierte da, însă în ochii ei avea să poarte pentru totdeauna stig matul eşecului. Ce conta dacă Mackintosh Farquhar prescurtat MacF – ajunsese asemenea unui copil rătăc, în copleşitorul peisaj hotelier al New York-ului şi Ci plătea mult prea mult pentru o frumoasă clădire veche aflată în

vecinătatea altora, de un modernism absolut? C importanţă avea dacă „Golden” a fost, fie şi numai pentru, un sezon, cel mai bun hotel din oraş? Les Dame d'Escoffier, clubul feminin din Manhattan, renumit în materie de artă gastronomică impusese cravata neag pentru a marca „eleganta” sa contribuţie la evoluţia i dustriei hoteliere din New York – „elegant” fur abrevierea lui Les Dames – şi a-i asigura lui Vicky suv cesul în negocierea cu sindicatul forţelor de muncă, permiţându-i să angajeze personal stilat din Hong Kong. N-avea importanţă eşecul ei în tentativa îndrăzneaţă de a achiziţiona legendara Plazza. Ce conta dacă mişcare;! unei femei întreprinzătoare era contracarată de acţiunea impulsivă a unui bărbat?

Îl surprinse pe Ah Ping urmărind-o în oglinda retrovizoare.

— Cum merg treburile, Ah Ping?

— Foarte prost, Missy. Se spune că trupe din Republica Populară Chineză trec graniţă, dacă mare tărăboi este.

Hong Kong era bântuit de cele mai funeste zvonuri venite din Asia, iar bătrânului şofer chinez îi făcea o adevărată plăcere să le colporteze îndeosebi pe cele mai sinistre. Vicky nu putea să uite povestea aiurită pe care u auzise la aeroport.

spune că cei din China ar avea de gând să-i ui Marii Britanii să dirijeze în continuare serviciile după marea „schimbare”. Evenimentul care urma i loc în 1997 era denumit când „răsturnare” în a curentă a lui Vicky, când „înlocuirea drapelului”, m şi simplu „97”, după Ah Ping.» i eu am auzit asta, spuse Ah Ping, gata să lanseze a încă şi mai alarmist. Două-Cărări – alias sir John Li, CHE – cel mai bogat om din Hong Kong şi cel; lpăreţ afacerist imobiliar, vrea să radă de pe iţa pământului Causeway Bay Typhoan Shelter, md, e Clubul Regal de Iahting din Hong Kong îşi vasele adăpostindu-le de taifun, încă de pe i Războiului Opiului.

Ce face mama? îl întrerupse ea, revenind la inele sale personale. I'ai-Tai, bine, bine, Missy. icky sesiză tonul lui prevenitor şi se temu că nu. i mama ei să se fi apucat din nou de băutură. Dar IK) şi Peter?

Fraţi, bine, domnişorul Peter are prietenă nouă. Da, ştiu, Mary Lee. Peter îi scrisese plin de enervenimentul. Emilie grozavă, Lees.

ar tata? întrebă ea în cele din urmă, în timp ce Ah puse o frână de mare maestru în parcajul hotelului isula”. Ce face tata?

I'ai-Pan, bine, forţă nouă, răspunse bătrânul şofer îi nesigur în oglindă. Înainte ca ea să-l întrebe ce n-a acest lucru, portarii hotelului

îmbrăcaţi în alb şi – uniformele Clubului de Iahting – se şi repeziră să *”. la coborârea din maşină.

— Bun venit acasă, Missy, o salutară ei cu plecăciii adânci. Tai-Tai aşteaptă.

Traversând imensul hol boltit al hotelului, tapetat crem şi auriu, Vicky aruncă o privire rapidă spre masa care stătea mama ei. Presupunând că fiica sa avea întârzie mai mult datorită traficului intens de la aeropor Sally Farquhar Mackintosh îşi spuse că avea sujjciei timp pentru a-şi suplimenta raţia de cherry de la ora 1 a.m., astfel că mai dădu pe gât vreo două păhărele.

Vicky aşteptă într-o tăcere apăsătoare, inc nepregătită să o confrunte, în vreme ce arunca priviri p furiş să vadă dacă chelnerul luase paharele golite. M-am ei avea o figură imperială. Orice amănunt în înfăţişare, şi comportamentul ei, de la felul în care stătea picio peste picior, până la poziţia umerilor şi înclinarea capulu pe spate, sugera-posibilitatea ca această mare frumuseţi fără vârstă să deţină un vas înarmat până în dinţi, ancora în port, gata să deschidă focul în cazul în care băştinaşi şi-ar fi scos ghearele.

Era blondă, bronzată, mai înaltă decât Vicky, doar cu câteva cute abia perceptibile în colţul ochilor, cu o linie a nasului de o fineţe regală. Avea însă un talent deosebii de a-şi pune în umbră vestimentaţia prin etalare. i bogatelor şi masivelor bijuterii din aur – inele, brăţări cu, diamante, lanţuri grele, cercei şi un ceas Rolex.

Văzând că, în sfârşit, îşi golise paharul, Vicky alerga spre ea. Urmară îmbrăţişările şi sărutările de rigoare. Sally o asalta cu o avalanşă de întrebări referitoare la avion, trafic, căldura îngrozitoare, după care se aşternu o tăcere apăsătoare. Printr-o înţelegere tacită, mama şi – fiica amânară subiectele delicate ca cele legate de băutură, căsătorie, divorţ şi lipsa nepoţilor. Vicky scrisese despre ruptura care survenise în relaţiile e

I, însă Sally dorea amănunte. Vicky i-o reteză dându-i că avea de gând să rămână singură tot, apoi o antrena într-o bârfă pe teme casnice, de ceai.

schimbare, se profila la orizont. Prietenii îşi ijele şi plecau „acasă" în Anglia. Pe de o parte

Ic amoroase cunoşteau un avânt fără precedent.

O altă parte, „toată lumea" cumpăra case în sudul, Soţul unei prietene de şcoală a lui Vicky reuşise

I

fi mâna pe o veche întreprindere comercială! pe care o preluase de la chinezi pentru a o Intra. Tatăl tău l-a poreclit „Tai-Pan-ul castrat", îi ally pe un ton ridicat, ceea ce îi făcu pe clienţii n local să-şi întoarcă cu interes capetele, tând starea de maximă exuberanţă a mamei sale, ndrăzni să abordeze chestiunea care o preocupa 1 n-ai înalt grad. e face tata?

cupat, ca de obicei, răspunse Sally cu o oarecare. Se gândi un moment, apoi adăugă: ...în plină

1 un bărbat de patruzeci de ani, e nemaipomenit, a, ştiu!... Vreo reacţie la... venirea mea? Alta decât

R

cu croaziera? cântat, desigur, răspunse mama ei. Ţi-a simţit şi mine, de altfel.

ştia cum să interpreteze chemarea ei la Hong! nsemna oare că hotărâse **s**-o reţintă aici definitiv? e i era cu totul străină de sfera afacerilor familiale, i i atunci când acestea implicau soarta şi poziţiileilor ei în companie. În mod cert, ea ar fi ştiut dacă I sriu ar fi renunţat la New York. «O să facem investigaţii pe vas, draga mea. Tata vrea i lecăm cât mai repede.

Pe drum, spre tunelul care traversa portul, trecu prin faţa unui şir de magazine ale căror faţade înnegri priveau acuzator spre stradă. Muniţie, explozibil, gâm Vicky... Iată un alt argument zdrobitor în favoare menţinerii bazei noastre la New York, îşi spuse ea şi-aceeaşi clipă se simţi străbătută de un fior rece la vedere distrugerilor din jur.

— O nimica toată, o asigură mama sa. Situaţia e su controlul poliţiei.

Atenţia îi fu apoi atrasă de un chinez care scormone prin cenuşă. Aveau să-i lipsească aceşti amărâţi, îşi spuse> Vicky cu oarecare tandreţe.

— Cred că au şi început să ne privească cu dispreţ.

— Cu dispreţ? Sally Mackintosh îşi arcui frumoasasprânceană. Hong Kong-ul britanic este ultima bucăţic; din China unde nu li s-a permis chinezilor să-şi vâre nasu I unde nu s-a bătut la uşi în toiul nopţii, unde nu exist; armată care să tropăie pe străzi, unde nu există poliţii secretă sau foamete. Dimpotrivă, sunt sătui şi în plus oferă şansa de a se îmbogăţi. Nu-i aşa, Ah Ping?

— Da, Tai-Tai!

— Vezi? N-ai de ce să te temi. Se descurcă ei. H Kong este cel mai bogat oraş chinez din lume. China n va permite să-l distrugă. Hong Kong este fereastra spre Vest, bancherul lor, tehnologia lor de vârf. În al de asta, Pekinul ştie foarte bine că nu va fi în start hrănească alte şase milioane de guri neproductive! Adevăratul pericol al Răsturnării este acela că ne v lehamite să tot vorbim despre el.

Când ieşiră din tunel, Vicky se întrebă cu glas tare ce era atât de aglomerat Adăpostul contra Taifunului Causeway Bay, pe care Clubul Regal de Yachtingi Hong Kong îl împărţea cu Tanka, un oraş plutitor…

26

r lor, barcagiilor şi contrabandiştilor. Pe o lungime rupe o jumătate de milă se formase un păienjeniş >re ce se infiltrase chiar printre blocurile de câte i de etaje şi digul din blocuri uriaşe de piatră care ca un scut în faţa portului Victoria. Dacă priveai le măreai aceeaşi încâlceală de nedescris a catar-i velaturilor de toate formele şi culorile ale iah-li joncilor, sampanelor, care îţi dădeau impresia că mână magică le-ar mai putea descurca. Puteau fi aici chiar şi printre stâlpii ce mărgineau şoseaua; i spre extremitatea estică a portului, ilţi locuitori ai oraşului plutitor Tanka, care se lă pe coastă în decursul anilor, se întorceau acumle lor.

că Republica Populară Chineză îşi încălca n uinea de a nu se amesteca în treburile interne aleii Hong Kong, marea avea să ofere acestor barcagii avantajul unei fugi rapide, completă mama ei ui.

I are sumbru de tot., M; ima râse.

I >epinde de optica fiecăruia. Wally Hearst, unul, noii negustori cu China pe care tata l-a invitat în Sfă, pretinde că cei de pe continent ar trebui să fie intaţi la gândul că şase milioane de honkonghezi l ţi se îmbulzesc la frontieră, aţâţaţi de mirosul de rudă.

narea de sud a Chinei, la vreo şaptezeci de mile le Hong Kong, căpitanul unui vas de pescuit Thai rul şi nu părea deloc mulţumit de

fâşia de nori ot lăţea prevestind înrăutăţirea vremii. Se grăbea 4 fl la Hong Kong unde avea să fie în siguranţă la

Cei nouă dragorii adăpostul oferit de portul Victoria dacă totul decurgea bine. Era însă de-ajuns ca o patrulă a poliţiei sau aparţinând Chinei populare să-l descopere împreună cu arsenalul său pentru a-şi da seama că pescarul nu era pescar, ci pirat.

Brusc, neliniştea lui spori când zări în partea de est o mare joncă chineză, care lăsa impresia că pluteşte în v valurilor, înaintând anevoie cu vântul în faţă. Amb caţiunea cu pânze roşii în formă de cochilie nu putea a altă încărcătură decât peşte sărat, nimic mai de preţ. I dacă transporta marfă de contrabandă ca aur sau opu... În orice caz, nu era exclus să fie şi femei la bord.

Poftele care puseră stăpânire pe el se dovediră mai puternice decât teama de furtună. Motoarele zbârnâiră şi, dintr-odată, barca zvâcni dinspre pupa, înaintând cu viteză în întâmpinarea victimelor. Marinarii înarmaţi se adunară la proră, în vreme ce căpitanul aşeză la îndemână lansatorul de grenade.

Jonca cenuşie era blindată cu anvelope de automobil. Barca Thai se legăna, vrând să acosteze bord la bord cu jonca, când un chinez gras începu să urle şi să gesticuleze înfricoşat, dezvelindu-şi puţinii săi dinţi stricaţi. Căpitanul îndreptă lansatorul de grenade către el şi acesta se dădu îngrozit înapoi. Marinarii de pe Thai hohoteau de râs, azvârlind cu căngi şi harpoane peste bordul joncii, în timp ce coridorul de apă dintre cele două ambarcaţiuni se îngusta tot mai mult.

Deodată, limbi de foc izbucniră din mijlocul an velopelor. Marinarii de pe Thai cuprinşi de panica începură să urle căci salvele se dezlănţuiau asupra lor cu sălbăticie. Gloanţele le străpungeau trupurile, sfâşiindu-le hainele, smulgându-le armele din mâini, împroşcându-Ic feţele cu sânge.

miezul-gras ordonă încetarea focului. Acesta se usc, la fel cum începuse. Fără să pară impresionat ciul din jurul său, căpitanul ridică tolba grea găsită îi de pescuit Thai. Timp de câteva momente nu se scât scârţâitul velaturii Joncii Roşii, care vira în opusă şi se depărta legănându-se. O explozie Ică făcu ţăndări pântecele bărcii Thai. Cu prora ţa A în sus, spre cer, aceasta se scufunda încet, în nspumată lăsată de Jonca Roşie care se îndrepta est, venind în întâmpinarea

vântului.

28

29

T

mărul expert în antichităţi de la Palatul Muzeal jingse străduia din răsputeri să-şi alunge temerile torturau de o bucată de vreme în legătură cu a sa la Hong Kong. Obiectul neliniştii tânărului; rai se găsea în biroul lui Două-Cărări – alias şir „ong Li, CHE. În acea dimineaţă, Două-Cărări se i-o dispoziţie poetică aparte, ceea ce-l. făcu să – dintr-un singur punct de vedere – că oraşul la fereastra imensului său birou oferea un spec-jandios. Sclipitorul său ţărm argintiu semăna cu un odobit cu o magnifică peruzea. uă-Cărări Wong medita adesea la fereastră, ut de ascensiunea sa în lumea afacerilor. Se practic din gunoi. Timp de şapte decenii triumpra camarazilor săi chinezi cu care pornise la reuşise să-i domine pe toţi deopotrivă: cerşetori, ale, vânzători de opiu, gangsteri, războinici, onari, invadatori japonezi, britanici şi alţi gweilos, Orhorâse mulţi oameni, pe unii chiar cu mâna lui, doar cu un semn din cap. Unora le-a înghiţit pe alţii i-a corupt. Fără îndoială că Hong Kong-ul µm la picioarele sale, era răsplata bine meritată eforturile lui de-o viaţă.

1

31

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Privirea îi alunecă de la rada portului albastrăvet zuie la Kowloon, pentru a se opri apoi asupra Kai Taku lui, locul unde „Expo Golden Hotel Duncan Mackintosh stătea tăcut şi întunecat în mijlocul forfotei de muncitor i care trudeau la finisarea în timp. util – '97 – a vastului proiect al Expoziţiei. Lucrările la superluxosul hotel a Tai-Pan-ului britanic, îşi aminti el cu un surâs sardonic merseseră foarte încet.

Oaspetele lui Două-Cărări Wong găsi că ambianţii biroului era chiar mai atrăgătoare decât priveliște; oraşului văzut de la fereastră, deoarece îi ofere; – privilegiul rar de a aprecia o colecţie particulară care se întindea pe vreo două milenii de artă chineză. În calitatea sa de expert secund al conservatorului colecţiilor de bronz din Palatul Abstinenţei, tânărul avea acum această ocazie, la care alţii nici măcar nu îndrăzniseră să viseze Sorbind din ochi fiecare obiect expus,

expertul se opri k» un moment dat asupra unui splendid scrin care, desigur, provenea de pe vremea Dinastiei Yuan. La vedere. i bolului transparent din porţelan care era aşezat deasupra, pulsul i se acceleră.

— E cald în nord? întrebă politicos Două-Cărări, în clipa în care valetul intră cu o tavă pe care erau aşezate un ceainic şi două ceşti acoperite. Infirm din copilărie, când fusese ologit pentru a deveni un cerşetor cât mai autentic, el acorda audienţe din spatele biroului său masiv din lemn de tek negru.

— Da, veni răspunsul sec al tânărului.

— Şi presupun că atmosfera e foarte uscată şi îmbiba i. i de praf.

Observându-l cu atenţie pe tiparul său interlocusocoti că venise momentul să schimbe subiectul dr care îi adresă câteva întrebări politicoase cu privire

32

Itea superiorilor lui de la muzeu. La prima vedere.

1 părea un biaosbu tipic din Beijing, cu alte cuvinte

[cioplit, asemenea celor din nord. Purta un costum ravată la fel de rigide ca şi înfăţişarea lui, avea oire scurtă şi ochelari cu ramă groasă din plastic.

[toate probabilităţile, pragmatismul său accentuatsese porecla de „hârciog” din partea colegilor de n\t îndărătul acestor ochelari ieftini ardea un focitor pe care numai fanatismul îl putea întreţine. **I-**Cărări se războise eu d-alde ăştia o viaţă întreagă. izeci de ani în urmă, în timpul Revoluţiei Culturale, [fi de soiul lui incitau la violenţă pe străzi, fluturând Hător Cărţulia Roşie a lui Mao şi n-ar fi ezitat să în bucăţi bolul de porţelan în faţa căruia saliva de descendentul lor.

hizeograful începu să dea semne de nelinişte, însă j-Cărări continuă să divagheze, socotind că le-a capricii erau îngăduite unui om în vârstă ca el. I se produse înainte ca tânărul să-şi fi încheiat şirulilor.

şi îţi sunt recunoscător că ţi-ai făcut timp să vizitezi piu om de afaceri. Mi **s-**a spus că întâmpinaţi cu colecţiile voastre.

Ui, nu, deloc… adică nu cu toate colecţiile.) iia-Cărări Wong încetă să mai surâdă. Faţa sa JI, plăcută la vedere, căpătă o duritate de piatră, jraful încremeni, simţind că devenise brusc o**biec**cercetări supărătoare şi sfidătoare, de colecţia dumneavoastră, domnule. mtribuţia mea, îl corectă Două-Cărări. Ilopoţeii muzicali. I (») () teiim «muzicali.

33

Auzind precizarea, tânărul ezită. Tăcerea lui pute interpretată drept insolenţă, şi Două-Cărări se între dacă expertul va avea neruşinarea să-i amintească moi în care nepreţuitul set de clopoţei din bronz, aparţini dinastiei de Est Chou, se evaporase în împrejur misterioase, cu treizeci de ani în urmă, dintr-un mu2 din Shanghai, în cursul unor tulburări provocate Gărzile Roşii. Nimeni până la el nu fusese atât de nesăb să-i ceară explicaţii referitoare la felul în care intrase recent în posesia lui întrucât Două-Cărări dona imed Chinei aceste nepreţuite antichităţi care atârnau acum Palatul Abstinenţei din Oraşul Interzis.

Păcat că acest tânăr supradotat descoperise ce necurat cu unul din clopoţei. Pentru ca lucrurile să nu amploare agenţii lui Două-Cărări aranjaseră de comu acord cu superiorii muzeografului, ca acesta să se deplaseze la Hong Kong pentru o misiune specială în legătură cu muzeul.

Există cumva probleme cu „contribuţia” mea? 1 întrebă Două-Cărări pe un ton mieros.

Înainte de a răspunde, tânărul trase adânc aer în piept pentru a prinde curaj.

— Unul din clopoţeii dumneavoastră muzicali este fals.

— Un fals? sări ca ars Două-Cărări.

— Contrafăcut, turnat recent; probabil chiar aici l-ai Hong Kong.

— Te rog să te explici, spuse Două-Cărări frecându-şi bărbia şi neslăbindu-l din ochi pe tânăr. Cum poţi fi atâtf de sigur că e un fals? Eşti foarte tânăr şi până acum nimeni] altcineva n-a făcut o asemenea afirmaţie. Cum poţi vedea ceea ce oameni mai vârstnici şi cu experienţă nu văd? câţi ani ai?

34

Douăzeci şi doi.

Cum poţi să nesocoteşti opinia experţilor care şi-au i < MI toată viaţa studierii bronzurilor antice?

l’u… eu nu sunt decât un biet discipol, spuse iiiful ezitând, vrând astfel să demonstreze că e şi bunele maniere, şi modestia, însă profesorul inul dintre cei mai erudiţi specialişti chinezi. >fesorul tău susţine că clopoţeii mei sunt coni f esorul meu a murit acum cinci ani. ind tu nu aveai decât şaptesprezece ani? i. i, dar aveam şase ani când a

fost eliberat din MU: după haos... l voluţia Culturală.

I după Revoluţia Culturală, da, El a fost eliberat din ne şi a venit să locuiască la familia mea. A fost i < lărzile Roşii şi, fiindcă între timp a orbit, eu am îi <icnii lui... Profesorul a descoperit că am...

acest domeniu. S-a distrus şi s-a pierdut atât de

„Dar când Gărzile Roşii au plecat în cele din urmă, tfic au fost dezgropate şi abia atunci s-a simţit unor specialişti de talia lui. Oameni curajoşi as-fragmente de obiecte pe care a trebuit săle pentru a salva câte ceva din patrimoniul îi puteam deveni ochii lui fără o instrucţie niiirile lui Două-Cărări erau mai proaspete, lo. -irtea lui Mao, în 1976, Banda celor Patru fusese i începea sfârşitul regimului totalitarist, instituit liiltil Comunist. Se deschideau posibilităţi de pentru vizionari ca el. Cât privea legătura în tânăr şi un bătrân, relaţii chiar mai firave decât

I

Cei nouă dragorii acestea alimentaseră cunoaşterea şi progreseK înregistrate în decursul mileniilor.

— Deci, eşti sigur că unul dintre clopoţei este con trafăcut?

— Da, nu există nicio îndoială.

— Dar e teribil ce spui. Figura lui se întunecă. A; presupus că dacă donez colecţia mea de clopoţei, muze: vostru mi-l va proteja şi acum aflu că cineva a înlocui unul din clopoţei cu un fals. Aşa e?

Tânărul păli.

— Nu, nu, desigur că nu.

— Atunci, ce vrei să insinuezi, cum l-ai-pierdut?

— Nu, nu aşa s-a întâmplat... nu e adevărat, nu l-a i pierdut eu.

— Ei, bine, bine, atunci ce s-a întâmplat cu el? Tânărul se ţinu dârz, dovedind curaj, dar şi o doză < i nebunie.

— Acel clopoţel a fost schimbat înainte de a ajunge

Beijing.

— Înainte?... Ah, da, acum înţeleg. Cu alte cuvinte colecţia mea este compromisă, deci valoarea ei a scăzut... şi mai înţeleg... că prezenţa acesteia aruncă o umbr.li> asupra întregii voastre colecţii. Dacă un conservator alţi Palatului Muzeal nu poate deosebi un fals de un exponay

— Autentic, ce fel de muzeu reprezentaţi? Treaba voastră J

faceţi cum credeţi de cuviinţă pe continent, la voi, dar să ştiţi că restul lumii se conduce după standarde nu riguroase. Regret nespus cele întâmplate şi te anunţ că-i voi retrage colecţia în cel mai scurt timp.

— Cum? sări tânărul ca ars.

— Te-am prevenit tinere, adăugă el şi faţa i se înăs din nou… Dacă o să aflu că înlocuirea a fost făcută eh

36

lenii voştri, voi prezenta cazul în faţa celor mai uitorităţi.

J îi nu, văd că nu înţelegeţi, domnule. Eu nu spun…

u, desigur, nu puteţi ţine un fals în muzeul din

Ju vă putem înapoia colecţia.) s-o iau înapoi. Nu voi permite unui pârlit de raf să-mi târască bunul meu renume în mocirlă. i infimi erou rămase încremenit, cu privirea aţintită i. i vârfurilor pantofilor. Dintr-un colţ al încăperii se n tic-tac-ul unui ceas englezesc ce fusese dăruit u împăratului Ching Hsien-feng. După un timp, Câtrări vorbi din nou, parcă mai potolit. Poate există o altă cale. Nu văd alta.

I că ar ajuta la ceva dacă aş promite că n-o să

niciodată reputaţia muzeului vostru?

reţi să spuneţi? întrebă el precaut.

păstra acest secret numai pentru mine.

falsul…

I şi tu promiţă la fel, poate, cu puţin noroc, nu i nimeni… După câte am înţeles, tu ai fost lâşti un expert de mare clasă.

nu, sunt doar un biet expert…

n-are expert pentru cineva atât de tânăr, insistă

În măgulindu-l. A mai observat şi altcineva?

nu, zise tânărul uşor dispreţuitor. Chiar şeful spus că m-am înşelat atunci când i-am atras ic îngrozitor ce se întâmplă… ţara noastră a fost timp jefuită, aşa încât trebuie să apărăm ceea imaş…

Îi face griji în privinţa şefului tău, ţinu să-l luil-Cărări, cu un surâs ironic. El nu va constitui

*

37.

JUSTIN SCOTT

O problemă. Cert este însă că acest lucru i-a înnebunit \ toţi şi asta ne creează dificultăţi, nu-i aşa?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că ceilalţi experţi vor fi stânjeniţi dacă vor că-mi retrag

colecţia... „contribuţia” sau, şi mai răi **s-**au înşelat încă de la început... dar mai cu se stânjeniţi de faptul că tu, subordonatul lor, ai descof cum stau lucrurile. În condiţiile astea, nu te văd d bine, tu ce crezi?

Calm, Două-Cărşti îl studia pe tânărul clocotii mânie, a cărui frunte se acoperise cu broboane sudoare. Pentru a-l linişti puţin, adăugă cu emfază:

— Cel puţin este un fals foarte reuşit; cel mai bun, sigur de asta. **Într-**o zi, un individ la fel de talentat că ar putea expune falsuri, mai cu seamă dacă învaţă cum's ducă tratative cu superiorii săi. Răbdare! Până atunci, Răbdare!

— Da, aprobă tânărul confuz.

Două-Cărări îl privi din nou fix. Poate că acest a versar nu era chiar atât de nebun... Dar dacă **într-**o bu zi ar face pe isteţul... atunci Doua-Cărări i-ar aplica vr două lecţii ca să-l înveţe cum setrăieşte în lume. El apiia pepagerul său ascuns în buzunar şi în câteva secunde făcu apariţia frumoasa lui secretară englezoaică.

— Vă rog să mă iertaţi, sir John, a venit tovarăşul Jiaiţ din Beijing.

— Ahaa! Vechiul meu prieten! Să intre. Se întoa către oaspetele său şi-i spuse: şeful tău, director executiv Jiang Hua.

Tânărul muzeograf sări ca ars.

— Jiang Hua este aici?

— Bătrânul Hua nu ratează nicio ocazie de a. scăp mizerabila voastră vară prăfuită, chicoti el conspirath

38

Cei nouă dragorii mstră, plămânii se usucă şi ei ca pergamentul, aşa dura umedă din Hong Kong este o adevărată uitare. Ahaa! îmi dau seama ce te deranjează: ai i! un motiv care să justifice prezenţa ta aici. Ce-ar un bătrânului Hua că ai venit să îmi mai ceri nişte fi poate mai bine să plec... i;!

— Cărări dădu din umeri cu un aer nevinovat, ca – ar fi ştiut că o întâlnire neprogramată cu el nu interpretată altfel decât ca o discuţie prealabilă a perfectării altor donaţii, larcând faptul că ochii tânărului mai scăpărau linie, Două-Cărări îi servi cel de-al doilea averpe care-l avea pregătit. Luă cartea de vizită pe cograful o prezentase la intrare, o apropie de i efăcâ**ndu-**se că o cercetează mai bine şi îi zvârli un.

I nume literar ai! Evident, nu eşti primul învăţat

1 C-J suntem decât nişte sărmani oameni cu carte, Jzitând,

uitân**ndu-**se din nou spre uşă. În văd că numele tău exprimă în cel mai înalt grad (Ientică.

de-al doilea element al numelui muzeografului >mă generaţia în care se născuse, pentru a fi t iticunoscut de oricine îi cunoştea familia, iar cel „” – ta, ales cu grijă de o rudă şcolită, avea **sem**uei persoane de formaţie artistică, însemnând, re literală „Ochi-Ageri”. Şi ca toate numele keesta se dovedise şi profetic. >l>t, Două-Cărări putea citi în chineză doar atât Irească unziar şi să-şi facă o idee de ansamblu Uimitului. În China lui de acum şaizeci de ani 39

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii engleza îi consolidase puterea, dar, cercetân**ndu-**l atenţie pe miori „Ochi-Ageri”, îşi dădu seama că era stare să-i descifreze adevărata natură, incomparabil n bine decât învăţatul lui bunic care-i alesese acel nu-i ingenios.

— De fapt, spuse el gândi**ndu-**se la legătura pe e; agenţii lui o descoperiseră… nu cumva fiul cel mai m; al fratelui tatălui tău conduce cercetările la Guangzhe

— Îl cunoaşteţi? Este medic, am urmat amâm aceeaşi şcoală.

— Am făcut afaceri cu laboratorul lui, explică Do Cărări. Tocmai a fost transferat la o unitate specializ în tratamentul bolilor contagioase, printre care numără şi SIDA. Periculoasă muncă; trebuie să fie fon atent sănuse expunăântâmplător… nu-i aşa?

— El cunoaşte pericolele, spuse el, din ce* în ce i uluit. Ochii lui Două-Cărări scăpărau de furie.

— Dacă cunoaşte pericolele, atunci… Înseamnă n-are de ce să se teamă, nu crezi?

Buzele tânărului se crispară **într-**un rictus. Băiam ăsta nu **s-**ar da bătut nici în ruptul capului, cugetă Don Cărări. N-ar fi exclus ca aceşti „Ochi-Ageri” şase întoaie pentru a-l hărţui… Privi peste birou, acolo unde uşa um ascensor masca-an spaţiu gol, asemenea unui puţ. La o sute de picioare în jos se deschidea o trapă perii gunoaie. O rezolvare simplă pentru o problemă simpla, poate… dar, animat de dorinţa de a-şi desăvârşi cut stăpânirii de sine, el hotărî să-l mai supună unui test…

În vreme ce tânăra secretară îl conducea afară dl birou, Două-Cărări apucă receptorul şi răspunse la primul apel. * – E al tău. Fă ce ştii cu el. Distracţie plăcută!

nin Cărări se ridică apoi cu greu din scaunul său aşi târşâiţi, se îndreptă către scrinul cu încrustaţii. i I deschise larg lăsând lumina să pătrundă în

M>ţelul Chou atârna acolo pe un cordon de cea o înălţime de vreo treizeci şi opt de cen-i turnat în bronz şi prezenta o uşoară patină nprimată de trecerea timpului. Întreaga a clopoţelului era bogat ornamentată cu iio căror cozi întrepătrunse formau o ghirlandă i de sus.

u Cărări Wong apucă un ciocănel din bambus, cea o vechime de 2.500 de ani; era deci turnat i şi cinci de secole înainte ca el să se fi născut. L-are făcuse parte asigura fondul muzical în ar ritualuri pe vremea când Confucius îşi ex-le sale, iar Lao-tzu elabora Tao-te Ching, cu; înainte de naşterea lui Buddha şi Christos. inse, îl lovi din nou înalt punct. De fiecare dată nuri diferite, clare şi melodioase care vibrau 1 aer. Ce păcat că n-a putut opri toţi clopoţeii, şi îşi luase partea sa şi încă mai avea unele, cilci în viziunea lui, China trebuia să-l considere marii săi prieteni. Două-Cărări Wong puse la înra şi, cu aceiaşi paşi târşâiţi, se îndreptă către pauza infirmităţii, picioarele lui erau orientate I aproape opuse, de unde şi porecla sa de Două-care doar aceia care nu făcuseră afaceri cu el) îmi greşit. Cu şaizeci şi cinci de ani în urmă, FEtorului care îi rupsese picioarele era să-l K Copiii cu infirmităţi groteşti inspirau mai i răgeau simpatii pe străzile Shanghaiului.

Iar Două-Cărări era conştient de faptul că, dacilş cerşetorul nu l-ar fi pus să cerşească, cu siguranţă că ar fi murit de foame, aceasta fiind soarta unui copil orfan în China acelor timpuri.

Ajungând la fereastră, el respiră adânc. În general sănătos şi viguros, însă în ultimii ani artrita i se insta în oasele sale deformate provocându-i uneori du atroce. Numeroşii lui fii şi fiice de la nenumăratele neveste îl implorau să folosească ultimele mo» japoneze de scaune cu rotile pe care i le aduceau m[3] însă el refuza pentru acelaşi motiv pentru care se abţ să mai fumeze opiu. Durerea trebuia să-i aminte faptul că acela care reuşeşte să se domine are şansa supravieţui în final.

Priveliştea care se zărea prin fereastră îl încânt fiecare dată.

— Sir John! îl întrerupse secretara din reveria's; telefon, domnul \Vu de la Comitetul Muncii din C

Populară.

Urmărindu-l cum se chinuia să ajungă la birou aşa cum o făcea adesea, cu greu se putea abţine să ofere braţul pentru. a-l ajuta, dar ştia că asemenea cei interzis.

Ajuns la birou, îi făcu un semn să-l lase singur, secretara ieşi din încăpere, Două-Cărări Wong se a asupra unui microfon ştiut numai de el şi îndată; secretarul său particular pe o uşă secretă dinintei biroului.

— Un om de afaceri pe nume Alfred Ching inc să strângă fonduri pentru cumpărarea lui Cathay T îi spuse Două-Cărări tânărului său secretar. Fixea preţ foarte mare şi ai grijă să găsească uşi deschise h York, Vancouver şi Los Angeles.

42

Cei nouă dragorii

cumva Alfred Ching cine este zâna lui bună? lidentul lui Două-Cărări Wong ezită, apoi r… maestre!? este?

Ufred Ching nu e prost, el a reuşit în toate jerile sale.

[ci, se aşteaptă să nu dea greş nici în cazul lui) wer. Alfred Ching este tânăr, dar şi… hrăpăreţ.

— Ageri aştepta fierbând de furie în liftul de ser-spate. Secretara lui Wong Li îi explică prin într-o chineză aproximativă cum să găsească Stradă prin garajul de la subsol şi să evite în felul” Unirea cu directorul Jiang. ic nu-i mersese după cum sperase. Corupţia lui depăşea orice imaginaţie. Departe de a se că pta sa, cu atât mai puţin de a-şi recunoaşte vina, veros din Hong Kong furase şi minţise, iar \i\ fusese confruntat cu crimele săvârşite, el la contraatac, proferând cele mai abjecte [ţfiri. Ochi-Ageri era îngrozit şi scârbit în acelaşi propria-i neputinţă. Într-un fel se obişnuise cu Io şi corupţia de pe Continent, acestea fiind fii pentru stilul de viaţă al oficialităţilor, dar fap-Inise atâta putere şi josnicie concentrate într-o persoană, întrecea orice închipuire. Poate jjin tinerii muzeografi ar putea fi convins să-l! adjunctul lui Jiang Hua. Poate un consens al putea duce la obţinerea rezultatului scontat. I sfârşit, şi Ochi-Ageri se simţi ceva mai uşurat, ins, asta era cea mai bună soluţie.

43

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii j-ffill

Liftul coborî cu viteză şi, după un scârţâit suspect opri brusc. Băiatul intră în panică; Wong Li îl trăd; Directorul Jiang va interpreta

greşit vizita lui la Tai-ţi ui din Hong Kong şi s-ar putea să-i distrugă carie Dându-se la o parte când uşile se deschiseră, el întâmpinat nu de directorul Jiang, ci de o fată drăguţa mini-jupe.

— Ţine uşa, te rog, i. se adresă ea în cantone aplecându-se să ridice o măsuţă pliantă pe care o lăs afară. Dându-şi seama că nu înţelege dialectul din's fata îi aruncă o privire peste umăr, dar înfăţişarea sobră, tipică nordicilor, o determină să i se adrese într-o mandarină cultă.

În general se-spune că oricine ar auzi un cantor încercând să vorbească mandarina e tentat să facă o co paraţie între paradis şi infern, dar limba pe care o ani el acum era dulce şi melodioasă, total diferită strigătele care îi biciuiseră urechile în autobuzul cu e; venise de la aeroport. Uşile începură să se închidă, îi fata le bloca cu piciorul.

— Mulţumesc, mulţumesc, spuse ea, chinuindu-se introducă măsuţa în lift. Jos?

Tânărul căscă din nou gura în semn că nu înţelese îmbrăcată în întregime în alb, ea putea fi luată drept se medicală sau tehniciană. În viaţa lui nu mai văzuse chip atât de frumos.

— Jos? repetă ea.

— Poftim? Da... da, jos.

— Atunci, dă drumul la uşă.

El lăsă uşa să se închidă şi liftul începu să coboiu < Privirea lui insistentă fu greşit interpretată.

— Este măsuţa mea, explică ea veselă, eu sunt e şi fac şi acupunctura. Când merg la clienţi îmi car n

44

Ileoarece, în majoritatea cazurilor, mesele sau e lor nu au» înălţimea convenabilă şi nu pot lucra în tăi sunt albaştri, murmură el cu uimire. eurasiatică. Două din străbunicele mele erau

un, germanii construiseră fabrici de bere în de ale Imperiului şi, cu excepţia ochilor, ea (inezoaică sadea, l. Îi în... tu trebuie să fii din Beijing? Cim de ţi-ai dat seama? i-lfi aşa serios!

se opri şi uşa se deschise în garajul subsolului, isuţa şi îi spuse:

Ina mea este parcată în dreptul trotuarului de aşină?

nţii mei sunt răspândiţi în întregul oraş, şi cu asinii pot ajunge mai repede la ei. Poţi să-mi ipucă fragila măsuţă pliată, o puse sub braţ şi «lupa ea de-a lungul şirului de maşini. Fata purta i. Ilie care făceau un zgomot strident pe asfaltul pe vreo două ori se uită după el,

aruncându-i un [fipilaş care-i accelera bătăile inimii. În mai e mult... uite că am ajuns. d mi mic vehicul de fabricaţie coreeană, aproape la fel ca acela al directorului Jiang, roşu aprins. tii >nul tău te lasă să mergi cu ea?

It patronul şi asta e maşina mea, dar să ştii că belele cu ea. Taxele sunt insuportabile, iar c. oh, parcarea... De obicei, bătrânii se salută

«I În 1

cu cuvintele: „Ai mâncat?" în Hong Kong, însă, to; lumea te întreabă: „Ţi-ai parcat maşina?"

Această observaţie avu darul să-l încurce şi mai rr

— După câte ştiu eu, toată lumea se salută cu clasic „Ai mâncat?" Oare în Hong Kong oamenii sunt atât e înstăriţi, încât nu se sinchisesc de mâncare?

— Ei, asta nu-i decât o glumă, explică ea. Dar Beijing, oamenii nu rid niciodată? întrebarea fetei însoţită de una din acele chiuituri cantoneze menite sa – spargă timpanele.

— Aieeyaaa!

O ajută să pună măsuţa în portbagaj şi rama* deoparte, stânjenit.

— Mulţumesc pentru ajutor. Să te las undeva?

— Poftim?

— Ai fost atât de amabil, încât aş vrea să-ţi fac şi eu n serviciu, unde vrei să mergi?

— Cum? Ai de gând să faci tot drumul pân'; i i aeroport?

— Urcă! Următorul meu client locuieşte după p Era pentru prima oară în viaţa lui că mergea maşină particulară şi îi plăcea teribil de mult siguranţ. Îi care manevra volanul, mai ales la depăşiri şi în condinili unui trafic atât de intens. Rareori călătorise cu taxiuri, p (bancheta din spate, înghesuindu-se lângă alţi pasagoij Aici, e drept, erau mai puţine camioane, maşiniticulare, poate cu zece mii mai multe şi nicio trăsura, maşină era aer condiţionat şi la fel de răcoare şi plăcut i în biroul lui Wong Li.

— Uite un Porsche! strigă ea atrăgându-i ale Vreau un Porsche!

Mor dacă nu pun mâna pe unul! 1 uită cine-l conduce...! Priveşte-o! Maşina argintie, nee tită ca şi a lor, în traficul groaznic, era condusă de o

e, în ciuda căldurii din luna lui cuptor, purta ciolă de blană. Noua lui prietenă îi făcu un lui şi rânji batjocoritor: i id că le-a agonisit din salariul ei...), m, încuviinţă el, ar fi trebuit să aibă cel puţin e pentru a achiziţiona o asemenea maşină. >fcii ei ochi albaştri îl priviră tulburător, iar el icarire sălbatică pe care însă nu ştia cum s-o.e. [4 ur, răspunse ea îngândurată.

alte câteva exclamaţii admirative la adresa trmate de explicaţii asupra clădirilor pe lângă u, strecurându-se cu greu pe Gloucester Road „1-1 întrebe cu tact despre viaţa lui. Se simţea şi îi răspundea degajat, vorbindu-i despre, pre locuinţa lor, despre drumul de două ore mia să-l parcurgă cu bicicleta până la Oraşul ore? Mă întreb ce ai face aici cu bicicleta, i ce străbăteau oraşul, îi povesti de asemenea loria lui de neuitat la Sian, unde zile întregi între statuile din lut ale soldaţilor Imperiului colul al III-lea înainte de Christos. Cel mai <; întâlnit vreodată. Acolo te înconjurau mii de in mărime naturală, gata să-ţi vorbească, i ocoli Causeway Bay, ajungând în Tunelul bour, unde sute de culoare se contopeau pâlnie. La un moment dat, atenţia îi fu atrasă I contra taifunului. Cu toată dezordinea şi joncilor, sampanelor şi iahturilor, acestea mai domestic decât zgârie-norii pe lângă care

— Iată! Aici e Clubul de Yachting al albilorgweilos. I obicei, adăpostul nu este prea aglomerat, dar se spune t preţul iahturilor a crescut de patru ori. Mulţi le cump n pentru curse. Unul dintre clienţii mei a achiziţionat zei iahturi ieftine de la gweilos. Acum el înoată în bani; ieşi cel mai bogat om din Hong Kong. Aceea era clădirea şi în care ne-am întâlnit. Ai auzit de el?

— Da... am auzit, răspunse Ochi-Ageri cu o grima> plictisită.

Ea păru că observă, pentru că râse şi glasul ei suna e un clinchet dulce de clopoţei.

— Vara trecută am fost şi eu plecată în vacanţă, pe rut obişnuită... În Pacific: San Francisco, Las Vegas, I < Angeles, Tokyo. Am

jucat puţin la Las Vegas, în Ame i u. adăugă ea, iar cu banii câştigaţi mi-am plătit un masai fost groaznic. Habar n-au să facă un masaj ca lume; cred că trebuie să fii neapărat chinez ca să pn masajul. Gweilos confundă întotdeauna plăcere moralitatea, dar ştii ce vreau să spun...

— Da, da... spuse el, deşi n-avea nici cea mai vagă uK despre ce era vorba, dar nici nu o urmărea cu atenn Trfipul ei era **într-**un freamăt permanent în timp e acţiona frâna, ambreiajul, cutia de viteze... şi îi plăcea; n i de mult s-o privească...

La fiecare ambuteiaj, ea se întindea să prive înainte şi jacheta ei albă se deschidea în faţă, dezvelir sânii. Din când în când, obişnuia să privească cole restrânsă de poze porno a muzeului, însă nimic din t acestea nu-l pregătise pentru o asemenea întâlnir Hong Kong, cu o fată cum nu mai văzuse, îmbnt **într-**o fustiţă ce nu-i depăşea prea mult coapsele.

— Ei, şi acum spune-mi ce te aduce la Hong Kon

— Treburi.

48

I buri de-ale muzeului? întrebă ea. Pot să pariez it **să-**ţi cumperi un player CD sau o maşină de intru prietena ta. im prietenă.

lumeşti? Hai, mai bine spune cu ce te ocupi?

II.

1 M, nu face pe naivul, ce faci aici în Hong Kong? i... aici, era o problemă şi am venit **s-**o rezolv, nu se opri din nou în tunel; acum, ea îl privea cu rămas nerezolvată, nu-i aşa? Pari foarte abătut.

treabă complicată; spuse el după o pauză. Ce bre Revoluţia Culturală?

Îi meu a venit înot. aici când eram mică, răspunse

I în gol, apoi adăugă cu o licărire stranie în i pierdut piciorul, i l-au sfâşiat rechinii. Englezii

Înapoi, aşa încât Gărzile Roşii au venit din nou i >a, din păcate, ştiu destule despre Revoluţia ip de o sută cincizeci de ani, Occidentalii au ia de comorile sale şi, dintr-odată, puţinul ce

cse a fost şi el distrus fără rost; este cea mai

\ din istoria culturii noastre. Indignarea puse apânire pe Ochi-Ageri, aşa încât în primul moliservă schimbarea ei de atitudine, dar când calitate, începu să clipească des, prefăcâ**ndu-**se un fir de praf în ochi.

I; un, admise ea, apoi adăugă după un timp: deci line, un om care

fură comite cea mai mare.

asta ai venit aici să iei ceva înapoi?

IÂI r n-am reuşit.

e mai încerci o dată. Ea zâmbi, sperând ca el să îl irmativ.

— Mai mult ca sigur că aşa voi face.

— Pari foarte hotărât. Ochi-Ageri, se gândi ea, se întoarce şi-l va hărţui pe „maestru”, nu încăpea nici îndoială. Trebuia împiedicat cu orice preţ.

— La ce oră ai avion?

— La două.

— Ah, sărmanul de tine, ai.de aşteptat încă două o bune.

— Mai bine să fiu acolo devreme decât să pier avionul, răspunse el puţin îmbufnat.

— Ce neplăcut! Ascultă, am o idee. Următorul m[3] i client este programat abia la ora unu. Am cheia de apartamentul lui aşa că ne putem duce acolo, urmând; chemăm un taxi înainte de sosirea lui.

Lui Ochi-Ageri îi surâse ideea. Era aşa de drăguţ încât părea să desfidă toate avertismentele primite t privire la capcanele întinse fiecărui vizitator neavizat. I Hong Kong mişunau tot felul de escroci, speculant traficanţi, femei dubioase... însă fata asta, care ave propria sa maşină, ce rău i-ar putea face?

— Un şef de restaurant care mi-e dator, continuă e ar putea să ne trimită ceva de ciugulit, dacă l-aş ruj: frumos. Ce spui? Şi apoi... de acolo am putea admira

<alte privelişti.

— Alte privelişti?

Pe moment, ea păru că-şi pierde siguranţa deşi în dar reuşi să îngaime:

— Adică... vreau să spun... În comparaţie cu clac din care tocmai ieşiseşi când te-am întâlnit. Apartamt are vedere spre sud şi vest, deasupra radei portulu Insulei Hong Kong. Este minunat! O să-ţi placă.

— Poate că ar fi mai bine să ajung la aeroport devreme.

timp destul. Putem da un telefon pentru mai în (iată. Cunosc un tip care lucrează la CAAC. tipic pentru Hong Kong ca toată lumea să pe

câte cineva. Eaîşi concentra atenţia asupra şi la ieşirea din tunel se treziră din nou în traficului infernal din oraş. Ce-ar putea să aibă Ifitla asta…?

r putea să-ţi fac şi un masaj, zâmbi ea cu o privire lllfl i ui era: afaceri.

I II n-am bani, spuse el încurcat. \> M ochii mari, părând jignită, nu pentru bani, aşa… din prietenie… şi poate veni pe continent, la anul, îmi vei arăta şi tu ftfli din lut din Sian. De acord? [o» pe că nu mai ştia ce să-i spună, atât erau de toate în capul lui.

Ite, aş putea., căpăta o permisie… Da! Cred că lerg acolo unde alţii nu au acces, la marile T. Nici n-ai idee cât poate fi de impresionant. Sunt a făcut!

Iversară Tsim Sha Tsui, extremitatea mai joasă a ilei Kowloon, pe un drum întortocheat, şi trecură

< «dy Road, lăsând în urmă Haiphong. Apartameniplasat într-un bloc ultramodern, în vecinătatea comercial Ocean Terminal. Nu era chiar atât de le podul Cheklapkok, aşa cum susţinuse ea, dar irflin de locurile astea, nu-şi dădu seama.

parcă maşina la subsol, apoi muzeograful luă îi) braţ şi se îndreptară împreună către liftul aflat ita apropiere a postului de control al clădirii.

ntru moment. Intrară într-un apartament, mai

51

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii bine-zis o garsonieră dublă, cu ferestre mari, o chicine şi o baie amenajată în conformitate cu ultimele standar de confort. O ajută să desfacă măsuţa în hol şi în timp ea telefona după… o gustare, el privea cu admira mobilierul – şi acesta ultramodern – precum şi sta electronică prevăzută cu un uriaş ecran TV.

— Clientul tău trebuie să fie foarte bogat.

— Nu este, e… doar un tip care munceşte mult, a tabil sau cam aşa ceva. Fata îşi scoase jacheta şi îşi arur pantofii, în timp ce el nu se putea stăpâni să nu-i adm linia fină şi zveltă a picioarelor. Simţindu-se privită adresă un surâs fermecător.

I se mai întâmplase doar o dată să rămână singur e o fată – într-o cabină de telefeţic, pe când urca pe Colin înmiresmată, în afara Beijingului. El o sărutase, iar ea smulsese din braţele lui îngrozită la

gândul că cinevi coborând cu cealaltă cabină, i-ar putea recunoaşt Bârfele puteau distruge orice existenţă, iar situaţia ui fete era şi mai grea. Cu toate acestea, privind în printre copaci şi desişuri, ei zăriră cupluri înlănţuite păreau că depăşiseră de mult faza incipientă în care aflau ei.

Ochi-Ageri privi spre măsuţa de masaj acoperită ci prosoape.

— Nu, spuse ea, arătând către dormitor şi făcându semn să o urmeze. Hai să facem asta mai degrabă în pa e mai comod şi pentru mine.

— Ai vreun prieten?

— Ei, acum nu, dar am avut… un laş care a plecat Canada, îndată ce a căpătat un paşaport. Nici nu în vreau să aud de el… Şi, crede-mă, dacă toţi băieţii d Beijing sunt la fel de simpatici ca tine, mai mult ca sig că după ’97 ne vom înţelege de minune. Oricum, e ni

— dt cu gweilos, nu-i aşa? Hai, du-te şi scoate-ţi I i… pantalonii şi lungeşte-te!

privi încurcat în timp ce încerca să-şi desfacă mişcări neîndemânatice. lenjerie de corp, nu-i aşa? esigur.

% totul, ordonă ea cu asprime în glas, nu-ţi pot peste îmbrăcăminte. Ezitând, el se conformă, jliiuiea ridicol sub privirile ei scrutătoare. Fata (Im nas. Ce caraghios arăţi fără haine, doar cu pantofi! Dă-le jos şi pe alea, nătărăule, că doar) l, i-i nu expui decât ceea ce vrei! nu fusese niciodată la plajă. Ultima dată s-a uiblic la băi, şi atunci laolaltă cu alţi bărbaţi. lt de. situaţia umilitoare în care fusese pus, îşi I ciorapii şi pantofii şi se caţără cu stângăcie în cu I e; i pe burtă şi îşi afundă faţa în pernă. Auzi patul 1, un foşnet de haine şi, în secunda următoare îi ţdura trupului, deoarece, cu o mişcare de felină, i» e spinarea lui. Aruncând o privire peste umăr, îşi scosese bluza. Degetele-i catifelate i se ar pe spate. Îi mrteâncordat.

mai făcut niciodată masaj, ochii de plăcere. Mâinile ei continuau să şira spinării, apoi pe sub elasticul şortului şi, peste fese, schimbă direcţia şi mâna ei ajunse oi mai jos… Între picioare, mai gândi la nimic, şopti ea, goleşte-ţi creierul, poi înainte şi părul ei lung se răsfiră pe gâtul uşor tâmplele, făcând mişcări circulare în jurul oşa-i mai bine? Glasul ei” părea că vine de departe. Gândurile începură să se

Cei nouă dragorii învălmăşească în mintea lui şi, treptat, Wong Li, clopo Chin –, oraşul corupt începură să-şi piardă conturul, l din mâini-le ei alunecă din nou în jos, sub pieptul stârni**ndu-**i senzaţii noi. Nu mai ştia dacă ceea ce i întâmpla era vis sau realitate. I se părea că se afund; abisuri, asemenea subteranelor Palatului Abstinen unde, după o scurtă rătăcire era întâmpinat de o lum orbitoare.

Pe când zăcea transfigurat de plăcere, observă în fracţiune de secundă, faţa crispată a fetei care expri dezamăgire. Ea începu să-l sărute şi să-l mângâie cu i multă ardoare, dar fără rezultat. O parte din el ar fi di să adoarmă şi să facă abstracţie de tot ce se întâmph jur, cealaltă ar fi vrut să fie în stare să o domine, deschidă porţile Niryanei, aşa cum procedase şi ea ci Brusc, expresia feţei şi ochii lui se întunecară la gându ea ar putea avea pe altcineva... de pildă pe propriet; apartamentului care... ar putea-o satisface aşa e merita. Se rostogoli iute şi cu o mişcare bruscă, se năp asupra ei, încercând **s-**o posede, dar... truda lui se dov zadarnică.

Fata râse şi îl împinse la o parte.

— Stai! Cunosc eu un mijloc. Sărind din pat şi, prr du-şi ceasul din aur masiv, pe care nu şi-l scosese de mână, îşi luă poşeta în timp ce el, încă buimăcit, pri linia unduioasă a singurului trup de femeie goală pe e îl văzuse în viaţa lui. Ea se îndreptă spre el cu o cutie piele pe care o deschise, scoţând la iveală o trusă an de ace pentru acupunctura. Perioada timpurie Chiiij, gândi el automat, o vechime de peste trei sute de ani.

— De unde le ai?

— De la bunicul.

Ea alese acul cel mai lung şi rigid şi îi arătă vârful

54

aici, chiar aici se află un loc special, zise ea, şi irtea interioară a orbitei ochiului, spre tâmplă.

Inctul care face legătura cu esenţa Yang... am i cândva, dar –, de atunci, n-am mai avut ocazia

Vrei să încercăm?

graful se feri precaut, gândindu-se că locul era be de ochi, dar ea râse.

Ille, nici n-ai să simţi înţepătura. Ea îşi strecură ninii sale libere peste pântecele lui şi, în „cele ci începu să vibreze. Scoate-ţi ochelarii/

rul avertisment fu o zvâcnire a coapselor sale în ilşi proptea

picioarele de perete. Chiar şi în îi situaţii, unduirea trupului aplecat peste el era inunată încât, înainte de a-şi dă seama-ce se acul lung începuse deja să-i sfredelească

55

Cei nouă dragorii

a prima vedere, Vicky nu observă nicio set bare în aspectul barului de pe lângă Clubul Rega Iahting din Hong Kong: podeaua scorojită de vre plafonul afumat de culoare gălbuie incertă, adk aerului condiţionat peste cafe se suprapunea un mu acru-dulceag de bere şi, din când în când valul de căldurii toridă ce venea dinspre port. În ciuda atmosferei pinii intime a clubului, acesta reprezenta totuşi un fel de o; i/ pentru cei ce doreau să evadeze, fie şi pentru câtevii momente din vacarmul neîncetat al unui oraş modern

Unii se pregăteau pentru dejun sau se instalau la kijf – băutorii de cursă lungă – în vreme ce alţii se îndrepta spre ambarcaţiunile lor. Membrii clubului, în ţinuta rigoare se abăteau aici în după-amiezile lor libere, un venind direct de la birou. Puteai întâlni aici feţe familii unele mai puţin cunoscute, căci cele mai vechi retrăseseră în Anglia şi Australia, îi explică fratele ei ultima vreme nu prea avuseseră ocazia să vorbea Mi despre afaceri. Aşezat confortabil lângă ea, înti atitudine de visare somnolentă, fratele său îşi aţini is privirea asupra unei căni cu bere San Miguel. Zvonii11 în legătură cu Două-Cărări Wong circulau rap-i îngroşândndu-se la fiecare haltă pe lavvreun „prieten”. În’dovezi, se spunea, că oficialităţile chineze nici nu

56

nenul de 1 iulie 1997 pentru a înghiţi colonia, salut sfidător Hugo ridică halba cu bere în faţa de salvare alb care purta inscripţia cu litele aţă la loc de cinste împreună cu fanioane, alte trofee ale clubului, aduse de iahturile din ne CLUB REDESCHIS DE M.S. la 8 sep-15. Inscripţia îl duse cu gândul înapoi la cel de război mondial când invadatorii japonezi colonia britanică, timp de patru ani… Da, impliţi… Ine va salva de data aceasta? întrebă el mai sine. – i un caz Royal Navy, interveni un agent turistic fcorpolent, izbucnind într-un râs homeric, pe [icului său, în vreme ce-şi savura berea în soldat al Armatei Populare de Eliberare îrnativa alegătorului de după ’97 – „Las la atotputernicilor şi înţelepţilor noştri con-Meijing să hotărască ce este mai bine pentru noastră regiune administrativă specială” sau

! vagabond, nerecunoscător, dar doresc să fiu Ifeducare într-o

comună din provincia iU avea decât să privească pe fereastra de pe EA. ce domina portul, pentru a desluşi colinele ftic Chinei ce acopereau orizontul. Gândul îi opiii refugiaţilor care mai fugiseră o dată din ginlia în masă a ambiţioasei clase mijlocii, mei temeinice instrucţii, risca să atragă după i materiei cenuşii din China, cu toate că „iimnă Chino-Britanică din 1984 includea neamestec în „stilul" de viaţă capitalist be timp de cincizeci de ani. Vor interveni

Cei nouă dragorii oare acum mărunţii birocraţi comunişti în mecanism economiei de piaţă generatoare de profituri inc; cu labile?

Masacrul din Beijing din 1989 transformase tean economică în teroare politică. La un moment dat, Hoi Kong-ul părea că va dispărea ca oraş internation modern şi tocmai această criză declanşată în urmă e şapte ani a fost argumentulforte cu care Vicky l-a convi i pe tatăl său să-i permită inaugurarea hotelului „Manha tan Golden" la New York.

Pe de o parte, beneficiile rezultate din investiţii minimum treizeci la sută şi mai mult chiar, combinau (taxele neglijabile, continuau să reprezinte o momea pentru străini, iar pe de altă parte, comunitar oamenilor de afaceri din Hong Kong lansase proiei i uriaşe finanţate atât de particulari cât şi de guvern, perii a-şi menţine credibilitatea în relaţie cu partenerii extern chiar şi aşa, China continua să bâjbâie între reforma represalii, iar rândurile emigraţiei erau îngroşate de n 11 M citorii calificaţi de la oraşe.

— Mulţi ar dori să rămână pe loc, spuse H Desigur, chinezii tăi se dau în vânt după jocurile de ni toţi până la unul.

— Hugo, în ce secol te-ai născut? Mulţi dintre e nu au de ales.

— Oricum, ce-ţi pasă ţie? Nu este bătălia ta, Vick; ai avut partea ta.

— Partea mea? Crezi că a conduce un hotel de-al la New York înseamnă o distracţie? Sunt tot atât dele de el ca şi tine, dar dacă Hong Kong începe să mearj derivă, de ce **s**-ar abţine tata de la diversificarea Maci i

— Nu mă întreba pe mine, vorbeşte cu şeful.

I de de a-l întreba pe „şef, n-ai putea să ghiceşti îi spune despre teama de faliment? rânji Hugo. are zi unica lui fiică pierde un întreg hotel în nu l-am pierdut, i-o reteză Vicky. Are tata >ani lichizi ca să mă

poată pune pe liber?

O privi îndelung.

Itima vreme am încheiat o groază de afaceri cesitat investiţii considerabile. Întrucât **s-**au

1 prea puţini bani, nu m-ar mira ca tata să-şi din pierderi la New York şi să-ţi ceară să te

Vicky încercă să protesteze, însă Hugo inter-lon mai puţin ironic.

putea să mă bazez pe sprijinul tău aici. Eu nu e: să mă descurc de unul singur cu lucrările de noile hoteluri, cu acţiunile noastre şi cu faceri legate de transporturile aeriene – unul le luminoase ale afacerilor noastre – pentru à la prăbuşirea provocată de propriul lor succes. În achiziţionat un nou avion de pasageri...50, care face ca Boeingul să pălească pe lângă desigur, nu ne poate da nicio mână de ajutor, prea absorbit de navetele lui la Shanghai. tec la Shanghai? Hugo, spune-mi şi mie ce se: e aiureli **s-**a mai apucat? ta\ Centrul industrial Shanghai, cel mai lume se afla la opt sute de mile pe coastai Chinei. Cu aproape cincizeci de ani în considerat sora cea mare a oraşului Hong liberărea comunistă" i-a îndepărtat pe cei Oprietari de fabrici, bancheri şi armatori

Cei nouă dragorii determi**nându-**i să opteze pentru colonia Coroanei, a >a< **s-**au lansat în afaceri prospere.

— Tata spune că vrea să înfiinţeze acolo o cursă I-Inm Kong – Shanghai pentru Compania Aeriană „GOM. – i Dragon", însă eu nu ştiu dacă merită să investească bănet şi timp **într-**o companie aeriană atâta vremi Roşii o pot desfiinţa cu un simplu telefon.

Vicky avu o senzaţie neplăcută la gândul că li} prea mult timp de acasă şi se înstrăinase de-afao familiei. Se bătea prea multă monedă pe MacF. Şi, < Hong Kong-ul se va prăbuşi chiar la anul şi China simţi aici ca la ea acasă?

— Tai-Pan-ul pare să fie hotărât să rămână, răspi Hugo cu acel ton neutru pe care-l aborda de fiecare atunci când pleda **pentru** o cauză pierdută în faţa tatălui lor. Erau momente când Vicky îl invidia pe Hugo perii ti disponibilitatea lui pentru compromis care devenise o i două natură.

— Joacă foarte tare.

— Nu e nimic nou în asta. Ideea lui are la bază, de I un fax primit de la Tai-Pan în care se spune „Fă-o aci

Hugo râse cu amărăciune.

— Oricum, să nu te surprindă dacă tata o să-ţi e un post aici, în Hong Kong.

— Nicio şansă. Realitatea a demonstrat că nu pu lucra pe acelaşi continent, cu atât mai puţin în acelaşi

Hugo puse cana de bere jos.

— Hai, să ridicăm ancora!

Se urcară pe o şampană condusă de o chineze> bătrână, al cărei chip era ascuns pe jumătate în un velei sub formă de cochilie. Şampana părăsi apa mure a adăpostului contra taifunului, strecurându-se de-a

lui canal mărginit de jonci ancorate, pe pânzele I erau expuse la soare, claie peste grămadă, lenjerie muturi de pat.

jomotul surd al motoraşului o făcu pe Vicky să niprinsă de o emoţie plăcută. Zarva din jur, mi. amestecate de canal şi prăjeală, ecourile i dialecte şi frânturile de cuvinte în cantoneză au dinspre staţiile TV ale joncilor, precum şi colinelor înceţoşate care se profilau în i spatele zgârie-norilor, toate acestea alcătuiau ui – sudul Chinei – şi, oricât de des încerca să-l >ta era totuşi căminul ei. Vhiriwind care se afla la capătul unui şir de îi mai mici, era un scuner cu velele de formă; i, cu corpul alungit, de culoare albastrupină albă lucioasă, două catarge masive, celnd plasat în spate. Acesta constituia bucuria nounare a unei vieţi de trudă închinate coasta Chinei de sud – şi nu întâmplător} t construit pe şantierele navale Mackintoshânainte ca pierderea contractelor pentru); istă a guvernului britanic să-l fi obligat să-l Vompanii chineze de stat.

1111 a cu privirea lumea aflată pe punte – o zări îmbrăcată în şort, sorbind un San Mig în l. irte de cei doi chinezi din echipajul iah-i I luang, în pijamalele lor negre. Fratele ei tocmai se căţăra pe punte dintr-o altă mă cu o chinezoaică drăgălaşă, mai mult; i lui, Mary Lee. Ceva mai departe zări iitfilui ei care îi atrase atenţia din primul

Cei nouă dragorii între timp, Duncan Mackintosh o descoperi pe Vu i –, w în a doua şampană şi îi adresă un surâs palid.]

— Urcă la bord, Maiestate, o invită el pe un ton iritat. Era să

plecăm fără tine.

Vicky își azvârli sacul peste bord. Tatăl o apuca e mână și o trase pe punte, unde o sărută zgomotos neobișnuit de afectuos. Era schimbat, gândi ea – cu – ani mai tânăr și mai viril ca oficând.

— Pune-ți echipamentul. Pornim!

— Hai mai repede tată, toată lumea de la club's că Două-Cărări Wong are de gând să extindă adăpe contra taifunului.

— Ei! Asta-i tactica lui. A lansat povestea asta pe a ridica prețurile la Causeway Bay. Ah Chi, tre' ancoră!

Motoarele iahtului Whirlwind, al căror zgoiru auzea în surdină, își amplificară treptat turațiile înauii (de a porni cu toată viteza înainte. Ah Chi și Hn; if desprindeau vasul de ancoră, cu mișcări. agile, răni stânjenească în vreun fel oaspeții adunați pe pui Elicele agitară apa, lăsând mici valuri înspumate în înainte de a pune vasul în mișcare. Pupele înalte joncilor de lemn se arcuiau peste canalul îngust ale sinuozități aminteau de străduțele din sectorul chim al orașului. Mici ambarcațiuni cu rame forma adevărat păienjeniș la suprafața apei. Mii de lanț ancore intrau în apă în unghiuri ce amenințau să șafranele acționate necorespunzător.

— Treci la timonă, Maiestate!

Surprinsă în timp ce căsca, Vicky se supuse autouil Ah Chi îi predă roata cromată a cârmei cu un zimț neîncrezător. Vicky încetini ambele motoare. Whirh avea o lungime de șaizeci și șapte de picioare, iar Ah

62 /

viteza motoarelor cu câteva noduri mai mult îndrăznit ea în porțiunile înguste, sub privirea Ufilui său care se aștepta parcă în orice moment miiscă de ceva. Deodată, drept în față apăru o.1 < lubului care tocmai remorca un iaht, de-a îi e uloaruluiei. oli dracii! strigă ea.

I i-tl, Maiestate, că în asemenea condiții îmi voi limia drumul, remarcă Duncan și ea își dădu i-a că el trebuia să fi observat vârfurile catanici încet deasupra canalului.

wționă sirena care șuieră indignată incit împănei o ignoră în primul moment, după aga împrejur. Râsul puternic al lui Hugo i tuturor celor aflați pe punte. El își schimle matelot și manevra vela dinspre cockpit.

a-i atragi atenția să nu mai facă pe grozavul, na ei care stătea cu picioarele încrucișate pe la cockpit. Tu ești marinar, nu un cârmaci a-i

treaba lui Ah Chi.

I mamei sale peste umăr; un sprijin de i lost de mai mare ajutor dacă mama nu era jlea San Mig. Desigur, mama avea dreptate vedere tehnic. În tinereţe, Sally Farquhar ele vas şi participase la toate cursele din obţinând premii la mai toate regatele deşi preferinţele sale se îndreptau spre de bărci cu motor.

re energică, Vicky opri cele două motoare hiriwind, apoi se întoarse cu spatele la e desfăşurare înaintea ei, îşi scoase cerceii ţul de care atârna un dragon şi, tot fără a i strânse părul în coadă de cal.

Aplecându-şi urechea asupra dispozitivului cai dica direcţia vântului – un şiretlic al timonierului pe e îl deprinsese de la mama sa – ea urmărea de fapt expi feţei tatălui ei pentru a-şi da seama dacă a reuţ oprească la timp înaintarea prea iubitului său se înainte de a se produce vreo avarie serioasă.

Un surâs glacial îi flutura pe buzele sale subţii ochii lui insondabili, de un albastru intens priveau în. ea, cu o răceală ce îi dădu fiori. El ghicise micul ei j< hotărî să nu-i ofere cheia dezlegării; nu avea dec privească înjur să-şi dea seama singură sau să cerevi (chipările altora pentru a se edifica pe deplin.

— Ah Chi! Duncan Mackintosh îi întrerupse br1 reveria provocată de peisajul impresionant al 11<] Kong-ului în acea dimineaţă.

Mama ei pornise în căutarea unui nou San Miji din frigider. Ceilalţi doi străini de pe puntea din se; i erau necunoscuţi. Americanul roşcat cu barbă, între iki vârste, care privea şi el dus pe gânduri valurile înspum lăsate în urmă, părea să fie Wally Hearst, optimi comprador – neguţător cu China – pe care mama citase de câteva ori în maşină; sărmanul băiat părea descoperit abia atunci că răul de mare avut în trecut imunizase încă.

Celălalt oaspete era o chinezoaică frum îmbrăcată într-un pulover de un alb imaculat şi pant.il Amestec de Shanghai, presupuse Vicky, ţinândseam fineţea trăsăturilor şi ochii ei mari negri, migdalaţi, probabil prietena chipeşului inspector Chip din I'o britanică din Hong Kong care naviga adesea cu tată Deşi chinezoaica părea că urmărise cu atenţie du tată-fiică, nici ea şi nici americanul nu aveau nici cea

oliziune, aşa încât Vicky renunţă să le mai oprinsă de panică. Era doar un joc, dar un a-şi permftea să-l piardă, deşi îşi cam iile. La o distanţă de câteva picioare, într-o scări aflaţi într-o joncă de pescuit Tanka, te năvoadele la care lucrau, pentru a isfl figurile lor rămăseseră impasibile, căci lin clacă iahtul unuigweilos este scufundat ininând tot unui gweilo. Silueta şampanei în ei; îi putea auzi şi zgomotul motorului ce – dar îşi dădu seama că nu avea viteză în pe cale să renunţe când îşi aduse aminte v învăţată de la mama ei: „priveşte cu iuria înainte de a face vreo mişcare", deci usfl, ceea ce însemna că apreciase corect ultrar.
ot triumfător adresat tatălui ei, ambala Hind Whirlwind, cu prora sa înclinată, să remorcat, la o distanţă de o mustaţă. Ea peiike, abordajul strâns provoca urlete deiinţări cu urmărirea în judecată la Long; în pe coasta Chinei o asemenea manevră nea admiraţie.
I Hugo de la proră, în timp ce poliţistul şi strigă:
Victoria? i una mai mare.
analului, ea porni cu toată viteza înainte, care transporta pasageri spre un iaht, pe lângă un bufet plutitor, stârnind clienţilor care aşteptau la rând să fie prin faţa terasei clubului de iahting zări

Cei nouă dragoni silueta unui bărbat bine legat care avu da înflăcăreze imaginaţia, accelerându-i bătăile înşfacă binoclul cu mâna liberă şi începu să-l ex; atent. Vântul îi ciufulea părul negru mătăsos, iar p lui zâmbitor părea că se bucură de tot ceea ce vor. Se întreţinea cu un căpşor drăguţ roşcat.
— Hugo! Ce face aici Alfred Ching?
— A câştigat cursa „în jurul Insulei" la windsi răspunse Hugo. Eu l-am finanţat.
În fiecare an, în luna noiembrie, aveau loc e iahting dotate cu premii de un milion de dohi distanţă de douăzeci şi cinci de mile în jurul insul Kong şi oricine dispunea de câteva sute de dohi înzestrat cu îndrăzneală şi o bună rezistenţă fizic câştiga cu un windsurfer de opt picioare.
— Nu ştiam că a participat şi el.
— A luat lecţii de la Cynthia Hydes.
— Sunt sigură că-i face avansuri. La cei treizeci de arii cât

trebuie să aibă acum, Alfred Ching a înfăţişare de băieţandru, plin de farmec, judecâni interesul pe care i-l acorda căpşorul roşcat.

— Era cât p-aci să intri în dig.

Vicky smuci cu putere roata cârmei, aruncă privite spre Alfred Ching şi, virând strâns, ocoli blocuri masive din piatră, apoi intră direct în port prielnică ce venea dinspre est săltă puţin WhiriwuA

Duncan Mackintosh îşi încorda puţin maxilai i ce nu prevestea nimic bun. Vicky crezu la începi Jj supăra vederea uriaşului „World Expo Center" dnij aflat în construcţie pe vechea pistă a fostului aerop Tak. Expo avea să constituie un hotărât vot de nu'j din partea comunităţii oamenilor de afaceri din Kong. Aici urma să fie inaugurat Târgul Internaţi

66

B

z\ de 1 iulie 1997. În general, lucrările se onform planificării, judecând după forfota şi schelăria din jurul clădirii însă, cel mai odificiu – Golden Hotel Mackintosh-Fardeparte de a fi atins stadiul preconizat.

Izolată şi parcă învăluită în întuneric, în c. ctului Expo, cu scheletul său înalt, parţial irie, asemenea unei rachete pe jumătate mai avea de străbătut o cale lungă până la spusese că cei din China care deveniseră impularea braţelor de muncă deficitare în îi făceau acum greutăţi şi lui Mackintosh-pn toate probabilităţile cei de pe continent l-ai nu spuseseră clar ce anume. Tot ceea ce mini ei era faptul că în momentul de faţă se unitatea şi birocraţia Chinei Comuniste în M ivitoare la forţele de muncă.

— Tea, nu Golden Expo îl înfuria pe Duni o mai veche navă de croazieră pentru i din est. Vicky o recunoscu imediat, bust al lui Clydesbank fusese vopsit în ut, adevărate cascade de rugină se iSri şi orificii. Pe coşul înalt, din care să îi unui combustibil de proastă calitate, companiei de navigaţie Hai Xing din I din valuri şi ancore aurii. 1 imiee? întrebă Peter. s. v, mormăi tatăl lor. Orice prost poate o cabină de pe covertă, a lui Peter se micşoră parcă şi mai tare îi dure din partea lui Duncan Mackin – () autentică fukineză, se ridică pe

67

jumătate de pe bancheta de la cockpit, ca şi când ar fi \ să-i sară în ajutor, dar privirea arogantă a soţiei lui 11 şi cea de gheaţă a lui Sally Mackintosh îi tempri elanul. Hugo îl cuprinse cu braţul pe după

umeri, mu gest protector, iar Vicky îşi netezi cu un gest au io părul, fără să-l slăbească din priviri pe tatăl său, di ud seama că şi el suferea.

Cu ani în urmă, înverness fusese un vas Mackui Farquhar întocmai ca şi Dundee. Mai» erau şi Siii Edinburgh, Fort William denumite astfel după cu scoţiene ce aparţinuseră mai întâi liniilor Farqulu mai târziu liniilor Mackintosh – China Sea – vase de e ce cutreieraseră toate porturile din Singapore, I* Taipei, Shanghai, Manila şi Hong Kong. În cele din nemaifiind în măsură să concureze cu mâna de ieftină a Chinei Populare, Mackintosh-Farquh duse totul, fiind obligat să vândă pe nimica (Două-Cărări Wong Li.

În loc să înglobeze MacF în vasta Flot Oceanică, magnatul chinez o dona practic comp; Xing de pe continent, iar acum, China Populară avere în valută forte din transportul foştilor refi Hong Kong care-şi vizitau rudele mai puţin în aflate de cealaltă parte a graniţei, din Shanghai şi Ningho, aducândndu-le aparate video şi maşini japoneze.

Ce importanţă avea, cugetă Vicky, e; maritimă scoţiană era anacronică în Asia sau e Dragon Air pornise la drum cu o modestă flot de transport? Dar Duncan Mackintosh a lui vase, iar pierderea lor încă îl mai afecta.

— Ah Chi! Hai să mai strângem câteva vele.

— Da, Tai-Pan.

Îl probabil ultimul chinez din Hong Kong ffiră ironie, directorului ultimei Companii; oliene Independente cu titulatura de „Tai-strigă la ajutorul său şi cu forţe unite desfacă velele, pregătindu-se pentru p ce Ah Chi şi Huang se ocupau de filarea ţi membri ai echipajului aveau grijă să (auturile şi să le stocheze în frigider. pentru iultfl în cursul celor patru zile de călătorie, [lini sub vânt, intenţionând să slăbească puţin J iii-opusă salte, în vreme ce paloarea lui accentua îngrijorător, yicky îl observă lângă ea, cu capul în jos, fiind probabileze. i bine, domnule Hearst? întrebă ea

[o corectă el cu un zâmbet de recunoştinţă. la.it prea târziu pastilele, (lumitale nu m-aş duce jos. Priveşte maind ai zări ceva la orizont şi stai mai spre de tangajul nu este atât de puternic. simt mai bine după ce or să-şi facă

.;! te întorci, spuse Vicky. Avem patru veni după” noi cu avionul. lin cap descumpănit.

nu este un test de bărbăţie; şi lordul 1 mare de câte ori naviga. Hearst aruncă de milă spre ţărmul îndepărtat. Sunt în le poţi refuza. Păşind cu grijă, se… tifi cu ochii mereu aţintiţi asupra nu reducea jos în cabină.

Vicky întoarse capul şi o văzu pe chinezoa – pupă, retrasă şi parcă dusă pe gânduri.

— Cine doreşte să treacă la cârmă? Poliţistul Chip prelua cârma, pe jumătate soi

Am să te strig dacă mi-o ieşi ceva **în**cale.

— E rândul tău acum, eu mi-am luat porţia. Vicky cobori de la cârmă, trecând pe lângă i

Chinezoaica continua să stea aplecată pe spate, i de bord şi din această poziţie avantajoasă îi pute; pe toţi cei aflaţi pe punte.

— Mă numesc Vicky Mackintbsh. Bun venit

— Vivian Loh.

Îşi dădură mâna şi Vicky îi admiră degetele ce păreau a fi sculptate în fildeş. N-o mai vă;

atunci şi se gândea, nu pentru prima oară, cât de se poate simţi o femeie din Vest în prezenţă ui tale. Vivian Loh părea aproximativ de vârsta chiar ceva mai tânără. Avea părul negru ca aban liber până la umeri, iar pielea cu o tentă usc părea cu atât mai catifelată. Era subţirică, ca t tonezele şi mai înaltă decât Vicky, însă multn

Vicky îşi dădu imediat seama că Vivian nu a comun cu navigaţia; pantalonii ei erau prea cu pantofi cu totul nepotriviţi, iar lanţul de aur rr gât era suficient să o stranguleze dacă **s-**ar fi agăi în timpul unor manevre. Se întrebă din no venise? Era sigură că poliţistul Chip nu-i pute;

un asemenea lanţ din salariul său, iar cerceii ei tsu nu erau de duzină, de felul celor de pe’s

Vorbea cu accent Oxbridge, accent adesea şcolile locale din Hong Kong, iar glasul ei avea domol şi plăcut.

— Bine ai venit acasă!

1 nu există secrete în Hong Kong. Abia am ucaţa asta.

Îi/crez pentru Tai-Pan. Anunţ era într-adevăr surprinzător. Deşi

Farquhar avea vreo două mii de angajaţi în „a sigură că nici măcar o jumătate de duzină nu se bucuraseră de privilegiul unei inlfdul lui Whirlwind, cu atât mai mult la o hală.

pentru tatăl meu? itul lui comercial pentru China, comO Vivian, nu fără mândrie.

1 iză: Vivian Loh era considerată ceva mai irietenă de weekend a unui marinar, %, în Orient, titlul de „comprador” se persoane cu calităţi ieşite din comun. În îiale, un „comprador” indigen juca rolul în între societăţile comerciale din Hong însă azi, acesta era negustorul Chinei care continentului şi aprecia cât de riscante sau au fi anumite tranzacţii. Navetele-erau

Jite al

C

pentru perfectarea afacerilor pe teritoriul ţiste. În ciuda celor douăizeci de ani de care se scurseseră de la moartea lui tocmai din această cauză – climatul îi na – cu aparatul său birocratic corupt – cu hale într-o vastă paletă de limbi şi dialecte HIC politice în permanentă schimbare – ui Hugo, „unic”, uit timp la noi? întrebă Vicky. Îi vi un moment în tăcere, ca şi cum ar cât de preţios suna acest „noi” şi în ce eşnic dominaţi de sentimentul de

proprietate, ceea ce ilustra perfect intenţiile lui Dar, în locul unei reacţii fireşti, ochii adânci ai exprimau un calm de invidiat.

— De patru ani… Te-ai hotărât să rămâi aici 1; Kong?

— Nu l-am părăsit niciodată, răspunse ea: poate prea rapid pentru a fi convingătoare. Neş Vivian era un angajat „cheie” al întreprinderii te Vicky intui fragilitatea propriilor legături cu a tatălui ei şi încerca să-i dea de înţeles că, în ciu plexităţii lor, în prezent deveniseră sporadice.

Vivian remarcă inconsecvenţa afirmaţiile agerimea unei pisici care urmăreşte mişcarea din cu ochii pe jumătate închişi. Era isteaţă şi subtilr la ea sugera o cunoaştere secretă a unor îndepărtate.

— Voi păstra în continuare biroul din Ne răspunse Vicky cu emfază. Aceasta suna chiar n pos decât stăteau lucrurile în realitate, bănuind e cunoştea situaţia. Dacă avea să piardă hotelu Mackintosh-Farquhar s-ar reduce la un singurment în clădirea

PanAmerican, alături de alte e internaţionale cu denumiri vagi şi antecedente d

— Cu ce te mai ocupi, vreau să spun, în afară e o întrebă Vivian.

Vicky privi îndelung în faţa ei, undeva în go să răspundă.

Whirlwind se mai clătina încă în apa mării în: Pe puntea superioară, în faţă, tatăl ei împreună e se chinuiau să elibereze vela pe jumătate înfăş catarg.

Alături de ea, lângă proră, Vivian stătea într maiestuoasă de zeiţă orientală a mării. Pentru

I de navigaţie, cum era şi cazul ei, o asemenea – o frumuseţe exotică, glacială putea fi totuşi reconfortantă pe o punte în tangaj. i fac tatălui meu câteva propuneri, spuse ea, şi. ei alunecă deasupra zonei comerciale Turnurile clădirilor de un modernism accen-iii de-a lungulţ armului, începând cu districnă la cele centrale Wanchai şi Causeway i se caţără pe versanţii colinelor şi că, lui Victoria Peak avea să fie populată. se pare faţă de New York? întrebă Vivian i atenţie. Eu n-am fost niciodată acolo, de cursul pe care-l luase discuţia, ea ape tăios: zvong-ul pare un New York cumpărat de

I licărirea din ochii lui Vivian, Vicky îşi /urile ei din New York nu se datorau lui cele patru zile de călătorie pe un vas ca să le împartă şi cu ea, drept care îşi îşi alese cu grijă cuvintele. uparaţie, New York-ul este mare, aproape n sunt izbită de existenţa spaţiilor dintre Kong-ul este atât de haotic, se completă Vivian. t ic… chinezesc.

doar să auzi rrreclele clădirilor: Turnul de companiei Mackintosh-Farquhar din era numit. „Dintele lui Hakkan”, uriaşa Mondială a lui Două-Cărări Wong – a stă clădire din Asia – „Hardughia prea 1 irădină cu ferestrele sale rotunde era

Cei nouă dragorii cunoscută sub denumirea „Casa celor o mie de Fuiuln de Măgăriţă”.

— Nu, nu vom părăsi Hong Kong-ul, deşila ani putea să nu mai avem de ales, în cazul în care se agra situaţia externă şi Armata Populară de „Eliberare” stăpânire pe zonele centrale sau trupele Secii Publice ajung să aresteze femeile de afaceri, ca Ix plecare pentru

negocierile ulterioare. Vivian nu zâmbea.

— În cazul acesta ce va face tatăl tău? Vreau se: după ’97?

— Tu nu înţelegi? Familia mea nu este expatriată* I a venit aici din Anglia să facă avere în cinci ani. N suntem refugiaţi la fel ca oricare familie chineză. Tiil mamei mele a venit din Shanghai în anii ’20, cil devenise prea periculos să mai rămâi cinstit în Servi (Vamal, din cauza Bandei celor Trei, cu nimic mai pre) decât cei din Banda. Verde.

În vechiul Shanghai, cel mai corupt oraş de pe coi jj Chinei, brigăzile chineze care controlau poliţi menţineau liniştea la jocurile de noroc ale afacerist străini nu priveau cu ochi buni încercările de amest afacerile de contrabandă.

— Tatăl meu a fugit de „Eliberarea” comunistă în Ne-am făcut aici un rost, astfel că, în prez reprezentăm ultima companie comercială independ

„Britanică din teritoriu. Având în vedere statutul nostr refugiaţi, poţi să fii sigură că Mackintosh-Farquhar y din coate ca să supravieţuiască.

Vivian vorbi pe un ton calm, însă ferm, ca şi când şi auzit niciun cuvânt rostit de Vicky.

— Hong Kong-ul poate fi comparat cu cârma ac vas – vasul tău, se corectă ea cu un surâs ca pentru

74

ng-ul poate cârmui China înainte spre lumină în întuneric. Tatăl tău înţelege acest lucru. ine, dar în cazul în care cârma intră la apă, tata de la New York. Îi din Hong Kong au o responsabilitate, adică IC au prosperat aici sunt datori să preia cârma. puneam doar în cazul când… Unde ţi-e paşapor-tiutla?

— Iun paşaport.

y o privi surprinsă. Nu mai întâlnise pe cineva nul superior al Hong Kong-ului care să nu fi n paşaport străin, fie lucrând în afară, investind, le pur şi simplu prin căsătorie, în?

or că vremurile vitregi ascut spiritul, piritul? Ţi-l vor ascuţi poate **într-**un lagăr de ar fi exclus să ajungi să mână porcii prin igoliei vreme de zece ani buni de-acum

Int chinezoaică din Hong Kong, răspunse ivingere. Acesta este căminul meu…

a făcută de Vivian pe un ton oarecum ironic.

1 dispreţuitor, avu darul să o pună pe Vicky de umilitoare.

Examinându-şi stânjenită învingeri pe care numai arareori avea ocazia), se întreba acum dacă ar fi fost în stare să II de clar şi categoric.

şa cum este şi al tatălui tău. afirmaţie i se păru total deplasată. Că ştii foarte bine ce se ascunde în minteale, se grăbi Vivian să nege. Poate în calitate ar al tatălui tău, sper ca întreprinderea lui să

rămână în China. Din punctul meu de vedere, socote rezonabilă o asemenea speranţă, nu-i aşa?

— Da, desigur, aprobă Vicky. Este şi speranţa m[3] Hong Kong-ul e de departe cel mai bun oraş din 1 pentru oamenii de afaceri.

— ...Afară doar de cazul în care am avea de ginii, redevenim refugiaţi... adăugă Vivian cu un zâmbi prietenos.

În ciuda acestei pledoarii foarte realiste, făcuţii cele din urmă pe un ton mai apropiat, Vicky nu de cal şi se simţi cuprinsă deodată de o ciudată nelinişte c. i se infiltra în suflet, precum apa printre crăpatn stâncilor. Poate că şi zvonurile privitoare la Două îi provocaseră această stare de spirit, deşi ea nu p înclinată să le dea crezare. Nu erau decât bănuit – mult o ameninţare de ordin general pentru a-şi con-poziţia.

Un strigăt venit dinspre proră o făcu pe Vi.vu i întoarcă privirea într-acolo. Tatăl lui Vicky şi Ah reuşiseră în sfârşit să elibereze parâma astfel că, clicaţia Tai-Pan-ului, Chip conduse ambarcaţiuni vânt. Pânzele se umflară şi iahtul se puse în mişcare încetă zgomotul motoarelor se aşternu brusc îi tulburată doar de clipocitul apei în urma vasului, îşi desprinse privirea de pe chipul luminos şi senii Vivian. Mâhnită şi descurajată, ea îşi dădu imediat a cui prietenă era chinezoaica.

B

I

O urmărea pe mama ei care tocmai des-in cutie de bere. Cana cu bere fiind rece, o lipită de obraz. Nu! Nu se putea...! făcu i ţină gura pe când înconjurau East Point. apropierea sordidelor aşezări lacustre ale Lilwi, unde mai fluturau încă sfidătorionaliştilor şi se strecurară cu greu prin burat şi murdar Thong. Duncan Mackintosh la cârmă, schimbând cu Vivian priviri con-l, puţin se străduiau să păstreze aparenţele, fv intuia că amândoi erau mistuiţi de lăuntric.

t trecu de Shek-o, locuinţa din sticlă a lui ingă Clubul de Iahting, şi lăsă în urmă liziera Inn Light, Whirlwind se înscrise pe un curs Depăşi apoi un uriaş transportor japonez, Forţa Canalul Lamma şi, în sfârşit, iahtul avu i larg.

Ilinspre pupă, piscurile crestate ale Hong estompau în atmosfera umedă şi ceţoasă. ni imposibil să mai distingi punctul în care a marea, care devenea-agitată „simplu, nu se putea! **într-**un oraş în care situaţie – atât gweilos, cât şi chinezi – îşi luau 77

— „ft-**i** – Ifc-i.

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii amante în mod curent, părinţii ei constituiau wn legendar. Nunta Mackintosh-Farquhar fusese ce romantic eveniment din viaţa înaltei societăţi în ar la **într-**o feerie, fiica bătrânului Tai-Pan, o ren participantă la cursele de iahting, se îndrăgosti tânărul partener de afaceri al tatălui său. Lumea inc vorbea la recepţiile pe care le dădeau, de admira care o stârneau la toate balurile guvernatorului, ca seratele organizate la malul mării, după concursur Marea Chinei.

Dacă pe parcursul anilor de muncă, la care adăugat problemele inerente legate de creşterea co Sally a început să bea, iar Duncan a trebuit să eforturi tot mai mari pentru a-şi menţine poziţia; păstra câştigurile, familia lor rămăsese – cel puţin p din afară – una dintre cele mai stabile din înalta socii Nu alimentaseră bârfele şi nici nu furnizaseră \ material pentru ziarele de scandal.

Vicky privi din nou spre Vivian şi observă că ºC îl cercetau pe furiş pe Duncan. Simţi deodată nevoi… plângă. Intuiţia n-o înşelase. Ea recunoscu schimbarea e se produsese „în el, un fel de neastâmpăr juvenil care e o uneori locul unei stranii seninătăţi. Simpatia ci îndreptă fără rezerve către mama sa. Da! De asta bea, ce greu trebuie să-i fie. În mod cert, băutura nu era de o supapă iluzorie, dar în alte ocazii… devenea necesitate. Tot atât de greu şi necesar putea fi însă pentru el, deşi eventualitatea ca el **s-**o părăsească acut se părea dovada unei cruzimi fără margini.

Vicky reflectă asupra acestui aspect ore în şir, tu t după ce piscurile munţilor dispăruseră în urma lor. I cumplit de deprimată şi, dintr-odată, se simţi maturi/, înainte de vreme, dar şi neputincioasă şi însingiu.

(1. Chiar şi atunci când încerca să se depărteze, din dorinţa de a trăi pe propriile picioare, ea permanenţa convieţuirii lor acasă şi asta îi ţii necesară pentru a-şi croi un drum în viaţă. Se oriunde atâta vreme cât avea spatele asigurat. le din urmă, Duncan cedă cârma soţiei sale şi >aşi înainte. Vicky îl urmări, strecurând③ndu-se ici ia de prăjini, parâme, otgoane şi vinciuri. Îl luat în faţă. punţii superioare unde Ah Chi

ale, preocupat de sâcâitoarele macarale şi i vorbesc?

Trebuie să descoperim de ce a înţepenit ia. El privi în sus şi, fără să pară impresionat Inşi pe faţa ei, ordonă lui Ah Chi să coboare ice lada cu scule. Vicky aşteptă până când prin capacul culisant al cabinei.

Maiestate, dă-mi voie să-ţi spun fără ocol mă peste cap de afacerea ta cu hotelul din şi cu hotelul tău blestemat! tis?

am lăsat un plan de restructurare bine. În ei să obţii beneficii peste cinci ani, trebuie ceva bani, dar dacă nu vrei, ţi-am şi găsit l care aşteaptă la rând. Vicky se simţi uşurată, luase o mare greutate de pe inimă şi, în iniţa" de uşurinţa cu care îi ieşiseră cuvintele Lise, în sfârşit, singură, la întâmplare. Tatăl, c. ipul, parcă buimăcit de ceea ce auzise. Citi înfrângerea că ea va reveni cu picioarele pe

— Ce dracu' te-a apucat, Maiestate? întrebă el \. Îi oricare altă împrejurare, ea ar fi intrat în pământ de ruşi acum însă el scăzuse în ochii ei, îşi pătase onoarea.

— Dar pe tine ce te-a apucat s-o aduci aici, croazieră familială?

— Pe cine?

— Nu mă mai lua drept proastă!

— Nu ştiu despre cine vorbeşti!

— A aflat cumva şi mama?

Duncan iMackintosh o săgeta cu privirea's. gheaţă, dar cercetând-o mai atent, îşi dădu seama e; i mai putea ţine piept. Privind pe deasupra capului e direcţia în care se afla Sally şi unde Vivian îşi reluase I sprijinindu-se de parâma de la pupă, îi răspunse în şo.

— Nu, nu ştie şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai face n fel încât să nu afle. N-are rost să pricinuim dureri iim

— Şi ce acoperire ai?

— Ce vrei să spui?

— Ce crede lumea care se află la bord? C1 mama?

— Adevărul! Vivian Loh se numără printre. capabili salariaţi ai

mei. Contez pe ea în privinţa emutelor şi e dată naibii în relaţiile cu chinezii.

— Dar Peter cunoaşte chineza. Peter Mack; i: i trăise, de fapt, pe continent, mai întâi ca student, profesor.

— Fratele tău este alb, e ungweilo. Nu ştiu câte face în domeniul lui, însă în ochii lor va fi întotdea afurisit de străin, iar pentru noi, un răzgâiat.

— Dar Hugo ştie?

— Va şti când şi dacă trebuie să ştie, nu înainte pune problema ca odraslele noastre să aleagă într

la doar şi tu asta, pentru că eşti a naibii de ilo observă în general, tată, ştiu să-şi

Îl ic ochii.

Il-il Pe dracu'! Eu te-am învăţat să observi, i multe altele.

I-au întors împotriva ta, nu-i aşa? Iceva.

cum ai putut?

rusc, însă plin de amărăciune înflori pe lean.

Întreabă-mă cum de n-am făcut-o mai de de asta, Maiestate, să ştii că nu ta-eşti în Bei pe alţii. Luată prin surprindere, Vicky \î<z şi se gândi că ea ieşise onorabil din cele Ştiiiate, ceea ce era valabil şi pentru recenta Je prietenul ei, dar cu câteva cuvinte alese Priit îi ordonase să se întoarcă acasă într-o

confuzie generală.

jffi, cum poţi compara divorţul meu de acum

e o ce-i faci tu mamei acum? Jeff era un băiat le mine m-ai manipulat să mă mărit cu el) itea lanţul de magazine al tatălui lui! Era Ifir şi bleg ca să-ţi facă jocul, îi spune însă că ai rupt-o şi cu Rod Dwyer. ajia cu el? Trei ani?

abeşte-mă! îi aruncă Vicky cu mânie. L-am n încercarea de a-ţi salva blestematul ăla i-nin avut niciodată aventuri, iar el nu s-a în cu altă femeie. Era un băiat tandru şi... – de mult.

adevăr, numai unul şi unul. Jefi se droga, în impresia că era mai totdeauna beat.

Cei nouă dragorii

Trebuie să fie foarte yeselă o asemenea viaţă ca şi. \ (pe care o duc eu acum.

Pe buzele lui Duncan Mackintosh înflori binee cutul său zâmbet fermecător ce-i punea în vastrălucirea dinţilor şi scânteierea ochilor cărora chine cu înclinaţia lor spre poezie – îi găsiseră un nume po de „Faţă de Dragon”. Timp de câteva secui copleşitorul şi inegalabilul lui farmec calculat o s-o chiar şi pe Vicky care îl privea acum cu oair înţelegere. El dăduse expresie îndoielilor sale leg; iţ imposibilitatea de a trăi alături de un bărbat fiinţ distrugă sau de opţiunea ei pentru unul suficinţ puternic care să supravieţuiască ambiţiilor ei.

— Ah, tăticule…! De ce faci asta?

— Pentru că simt că trăiesc din nou, răspunse ton cât se poate de convingător.

Dar înţelegerea faţă de tatăl ei nu dură n decât zâmbetul lui şi întrucât ea nu putea acii invidia siguranţa, precum şi noua lui fericire, după perdeaua temerilor sale legitime cu pri1 pactul pe care l-ar putea avea-asupra mani, aventură amoroasă a tatălui ei.

— Cred că distrugerea vieţii mamei mele explicaţie mai serioasă.

— Nu există şi nici nu mă aştept ca o fată c. să dea dovadă de înţelegere.

— Să înţeleg că ai devenit intim cu „fete de v De fapt ea arată chiar mai tânără decât mine.

— Are exact vârsta ta. Amândouă sunt Dragonului. Anul Dragonului – 1964 – a fos pentru toţi nativii potrivit standardelor chinez

— O amantă „dragon” pentru „Faţa Dr u Vicky zâmbi cu amărăciune.

n, cu ea mă înţeleg mult mai bine decât cu ului.

I, desigur, e atât de atrăgătoare, atât de să mai vorbim, „atât de isteaţă”! roniile, i-o tăie el brusc, pe un ton Nu vorbi în necunoştinţă de cauză.: iplecă spre el şi îi şopti la ureche.

În că o „cunoşti” bine, nu?

oare tocmai îşi făcea apariţia, îi văzu ca doi cocoşi, gata să se încaiere.

4 issy. Vicky se dădu la o parte din calea lui alegere tacită, se

retrase cu tatăl ei la proră, îngrădită care se prelungeşte cu şase ipra bombresului, în faţa iahtului. Prora ce apa le oferea un loc propice pentru a Jj, departe de urechi indiscrete. Ea continua Pprintr-un păienjeniş de parâme şi frânghii»” în spate la o oarecare distanţă, cu frânghia mină, proptit cu un picior pe spinakerul bătea pe punte. El scruta marea, care (h <r în ce mai agitată la orizont, soarele să i iiulu-se tot mai palid pe cerul acoperit pe!” nori cirrus.

Îi i ai cu ea? întrebă Vicky, nutrind o vagă i pitea salva ceva din căsnicia mamei sale. ormidabilă. veni răspunsul lui precaut. Îgajat-o?

I fost o elevă cu bursă, l’arquhar acorda burse elevilor şi nevoiaşi. Aceia care excelau la studii” i reuniversităţi în Marea Britanie, iar i o slujbă la una din întreprinderi. ază toată povestea asta?

— Termină cu aiurelile tale. A făcut o treabă de bună pentru compania noastră, cu mult în i relaţiile noastre să capete turnura actuală. A t promoţie la Cambridge:

— Ce frumos din partea ei, spuse Yicky. Şi să studiez la Cambridge. Ea tăcu brusc, prefer fi dezvăluit secretul. Poate că şi el se schii ameninţarea „Răsturnării11. Poate că un b vârstnic simte nevoia să redevină tânăr când îi vreo primejdie. Merse până acolo încât accept el acţionase astfel de teamă sau poate... un b. pur şi simplu ceea ce doreşte. Poate Vivian Loh dintr-un lung şir de achiziţii ale vieţii sale: Sal 1 s-uita Liniilor de Navigaţie ale tatălui ei, magazine, companiile aeriene, hotelurile, i; amantă chinezoaică rafinată. Câţ de tipic suna i\ Hong Kong, îşi spuse ea, pentru a nu ştiu cita îmbarce vârstnica nevastă şi s-o trimită înapoi pentru a începe o viaţă nouă. Privi de cealal iahtului către mama ei care îşi ridicase faţa-i b bătaia vântului de parcă ar fi uitat complet de gândi la ea însăşi cum va arăta la şaizeci dt douăzeci şi opt de ani care le separau i se păru dată foarte apropiaţi. Poate atunci, presupuse lua un amant chinez chipeş, dacă aşa va simţi, şi dacă vor rămâne în Hong Kong, pentru a nu discordantă faţă de stilul de viaţă al oraşului.

— Văd că zâmbeşti, remarcă Duncan, să înţelej relua lucrul la afurisita aia de macara?

— Dar, ia spune-mi, tipul acela cu barbă Hearst – cine e?

— Un american.

— Asta pot să văd şi eu.

84

Iistor chinez independent. Are câteva filiale pere la Beijing.: că ai deja unul chinez – remarcă Vicky cu legături mai bune în Shanghai. ijingul dă tonul la Hong Kong. Ce faci în olteni, răspunse el enigmatic ca de obicei, i să-i spună ce punea la cale. strigă Sally. Duncan! Duncan, dragule! e la o parte cana cu bere şi înşfacă îndată le-a dinspre port! mai departe, în larg! aşa ceva de ani de zile. seră privirile către est şi zăriră o mare; **mândru-**se la orizont, cu **toa**te pânzele în

I

85

Cei nouă dragoni

— Poarele învăluia pânzele striate ale y semănau cu uriaşe aripi de fluturi. Dispuse la! în diverse unghiuri, acestea conturau o silue Catargul dominant se legăna în spatele va acoperind minuscula velă numită focul săgeţii

— Se îndreaptă către noi!

Vicky se înfiora. Vechea corabie avea o frumoasă, d ar ciudată, ivi**ndu-**se parcă de n scrută zarea, însă nu observă nimic, nici măcar fum. Mama ei, Hugo şi Peter se distrau binoclurile unul altuia. Vicky îşi privi tatăl, atletică, cu genunchii proptiţi de frânghia (domina puntea vădind interes faţă de i misterioasă a joncii. Vivian Loh se strecură a ajunse pe nesimţite în preajma lui. Observâni Vicky aproape că simţi dorinţa ei de a-l atinde vântul proaspăt dinspre est care vălurea sup marea joncă înainta repede, cu peste zece nodi Vicky.

— Piraţi cumva? întrebă Wally Hearst pe o grimasă ce voia să treacă drept zâmbet. Se pastilele contra răului de mare îşi făcuser atenuâ**ndu-**i paloarea chipului. Am în sacul r Manila uns automat. Poate ar trebui să-l…

86

Isa la locul lui, îl sfătui poliţistul. Oricum, n; îţi nu ne putem compara cu ei. uitea fi? întrebă din nou Hearst. ia din nou binoclul spre vas. Duncan, că aparţine Chinei? ui de obosită să fie a lor. onosite, cârpite la întâmplare, cu corpul irus, de pe care se luase vopseaua, dând la i înnegrite de mâzga apei, ambarcaţiunea pescărească, de felul acelora care acos-in portul Victoria. În afară de aceasta, nicio joncă nu mai arbora pânze decât la imizate în onoarea zeiţei mării Tin Hau; îi săraci oameni de pe continent le motoare Diesel ce le permiteau să ut

parcursul anului, fără a fi nevoiţi să i ele iarnă.

Istat un vas de contrabandă, spuse Chip, i semnalat prezenţa nici unui metal, cu binoclul lui Wally Hearst, pentru a i: J asupra situaţiei şi îi arătă cum să-l fi nuli cu un ochi, apoi cu celălalt, are un milion de tentacule!; <fsta îşi repartizează încărcătura. I!

.'1 vechile trucuri pe care le foloseau con pentru a consolida lemnul, bambusul şi fului. Un cadru din bârne drepte p proră sugera o semilună, iar spiţele din (şi fiecare pânză în panouri trapezoidale – i bătaia vântului asemenea unui uriaş

ştii atâtea lucruri despre jonci?

— MacF a avut mai de mult un şantier naval pe ui Apleichau. Tata mi-a încredinţat conducerea aci-s prima mea slujbă după terminarea şcolii.

— Ciudată ocupaţie pentru o gweipo!

— Aşa a găsit de cuviinţă tata. Zâmbăreţii dulgheri chinezi de pe şantie împărtăşit cu plăcere fiicei Tai-Pan-ului câte ce tainele construirii de jonci, dar în timp ce o ameţ arta şlefuirii lemnului de tek şi cu instinctivul lor proporţiilor, mai şterpeleau şi ceva materialo întreprinderea MacF cu care îşi construiau pe sampane cu viteză mare pentru contrabandă. Vie acest lucru cu ocazia unui inventar făcut –, r. Învăţase la şcoală – atunci când descoperise o; r-if şampană. O suflă iute de sub nasul hoţilor şi o p vânzare drept şampană foarte rapidă. Deşi supiii-genioşii constructori o admirară pentru isteţim atribuindu-i numele de „Fiică a Dragonului", un nu care de altfel nu-l păstră prea mult timp.

Forţând înaintarea către Whirlwind, jonca se; şi cu pânzele adunate în falduri. Ancora cu braţele 11 atârna la proră şi anvelope de automobil căptuşi 1; bele laturi, balăbănindu-se din cauza tangajului părea vechi de o sută de ani, scăpat ca prin miracol duzină de războaie şi revoluţii.

— Se apropie!

Jonca înainta până când ajunse paralel cu di re mers a iahtului. Bârnele trosneau îngrozitor iar scârţâia din toate încheieturile. Marinarii ascunşi velelor purtau îmbrăcăminte de culoare în vasul acostă în dreptul iahtului, aceştia ieşiri începură să se caţere pe bord

privind, se pai circumspecţie.

Îi, slăbeşte cârma! Văd că şi ei au avut un timp

Vi vântul ăsta strâns!

I, Tai-Pan!

Irâji o barcă! ordonă Hugo. Ţfbaţi se urcară în barca ce sălta, neputându-şi lilibrul. În? întrebă Hearst. Ţii noştri „VCR” şi „Sat Nav”; răspunse Sally cu

Îl privi pe Hugo cu atenţie, având impresia că lin de toată afacerea asta.

[ilicită, nu-i niciun pericol.

de din China obişnuiau să-i jefuiască pe pesdin Hong Kong. În 1993 avusese loc un

I ci 11 sul căruia un iahtgweilo fusese avariat, dar sta fusese ultimul caz. Pentru a linişti menilor de afaceri, China’ comunistă a ea vinovaţilor în public, pe un stadion din deapsa a avut un efect contrar, deterpatriaţii din Hong Kong să reflecteze mai repturilor civile de care se bucurau în iei britanice. Mama lui Vicky îi scrisese întâmplare, apreciind că „Este o treabă sa, după mine, nu a fost încă reglemengâfiia puternic alături de iaht, când un să şi aruncă o frânghie în dreptul lui Dun-\. Acesta o prinse şi o învârti în jurul celui finei, astfel încât şampană atinse corpul chinez vorbi. Vicky o privi pe Mary Lee, llectul era fukinez, însă Mary nu dădea începe ceva. Vivian Lob. făcu un pas înainte

Cei nouă dragorii şi schimbă cu marinarul câteva cuvinte pe care i le tri lui Duncan atât de încet, încât Vicky nu le putu auzii

— Hugo, strigă Duncan. f Acesta încalecă bordul şi coborî în şampană; îi chemă pe Vivian.

— Eu vreau să vin, spuse Vicky.

— Barca e plină. Am nevoie de Vivian să trachu’j

— Şi eu vorbesc chineza.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maiestate că flăcăii ăştia ar vorbi mandarina? Pun pariu joncă Ningo. Portul Ningo, amplasat în parte Chinei, de partea cealaltă a golfului Hangzhou ghai, era locul de naştere al majorităţii ar chinezi din Hong Ko.ng. Ace-ştia vorbeau puţin e E un noroc că o avem pe Vivian cu noi.

Vicky nu mai găsi forţa necesară să insiste mii de ani mandarina

fusese limba chinezi folosită în afaceri, pe lângă sumedenia de limbi; vorbite pe continent, însă pentru discuţii cu mul sudul Chinei, ce trăia de-o parte şi de alta a Yangtze, aceasta era la fel de nefolositoare ca;

— Atunci ia-l pe Peter! izbucni furioa împingându-l în faţă pe acesta, însă Duncan ni seamă ştăl strigă pe Ah Chi, care era la cârmă.

— Ţine aproape, Ah Chi, apoi cu un autentic Dragon, adăugă: Dacă-şi schimbă cursul, gonc ea. Repedel Repede!

— Da, Tai-Pan, spuse băiatul Tanka, aruncâiui îngrijorate către marea joncă, temându-se ca nu să-i depăşească din cauza vântului.

— Hai, Viv, jos în barcă. Duncan o prinse de ni o gingăşie de care Vicky nu l-ar fi crezut capabil şi să sară peste bord, neslăbind-o de mână niciun m[3]

90

ră şi ceilalţi, se întrebă ea cu gelozie, dar dansatorii sau îndrăgostiţii mai etalau şi-i.

a trosnete-şi scârţâieli, şampana începu să mai e şi marea asta. În aceeaşi clipă o că izbi valurile şi le scaldă pe amândouă, din ioare.

din nou binoclul, cu genunchii proptiţi Salvare şi descoperi şampana la adăpostul e ce îşi descărca pasagerii. În spatele ei o lojenindu-l furioasă pe Peter: îi i ţi-am spus să ieşi în faţă? Tu trebuia sa de furie că fusese dată la o parte cu atâta <y urmări şampana care sălta pe crestele-vlackintosh se apropie de ea şi murmură mormăi un răspuns ininteligibil.

<7B acum de partea prietenei lui Peter pentru

„\ & motivul supărării acesteia. Mary avea

Hi Peter şi, fiind probabil invidioasă pe locul ipa Hugo în afaceri, ghicise de asemenea că nuc pe mare, aparent întâmplătoare, nu conn o surpriză pentru Tai-Pan-ul Mackin

91

Cei nouă dragorii t

J

onca scârţâia şi gemea din toate încheie vreme ce înainta zgomotos, despicând valurile, astea îi aminteau lui Hugo de perioada ce petrecute pe goeleta bunicului său.

— Fiul meu, îl prezentă Duncan Mackintosh Căpitanul joncii, un chinez cu faţa tăbăcită şi câteva rămăşiţe de dinţi tociţi, se înclină. O fi Matei Populare de Eliberare nu schiţă decât un de salut. Nu purta uniformă, dar Hugo făcuse an cunoştea. Un al treilea bărbat înzestrat

cu.ro specifică celor din nord veni să le strângă mâna. recunoscu şi pe acesta din fotografiile din zia Binyan, un înflăcărat lider studenţesc care supr; masacrului din piaţa Tien An-men din Beijing., publicase fotografia lui Ma pe prima pagină, lui; cu faţa plină de sânge, cu o banderolă roşie p îmbrăcat cu un maiou pe care scria cu e; chinezeşti „DATORIE DE SÂNGE”. Linia Dură temniţă până când mentorul său, liderul Partiduh îi asigură eliberarea, într-un moment de ascei reformei, în 1994.

Filiformul shanghainez care părea să „cont tilrtăţile” îi inyită să ia loc, ceea ce şi făcură, în ju mese rotunde, rudimentare. Armata, studenţii.

92

Shanghai, iată un tablou complet, îşi spuse lombinaţie explozivă în actuala luptă pentru se ducea în China.

H însă idee ce rol juca Vivian aici, deoarece că vorbeau engleza. Misterul fu îndată dezpărea că adusese un mesaj secret din partea Mackintosh pentru shanghainezul Zheng: i constitui o explicaţie a reţinerii sale aici. u despături cele două foi de hârtie vechi iire le scoase din buzunarul cămăşii. Zheng i ijă, le duse la lumina ce pătrundea printr-o altă, stropită cu apă sărată de mare. Ceilalţi Clintiţi scena. Hugo începu să dea semne de un nu şi-o arătă. „Să vedem dacă ei au idee e vorba”, gândi el.

I explicaţi ce înseamnă asta? întrebă Zheng. itriile lui Două-Cărări – sir Wong Li, care a nrţeze şantierul meu naval să încarce cu în costul construirii unui iaht, pretinzând ca i! returnată în numerar. Întrucât construirea în atribuţiile companiei sale publice, să i escrocat pe acţionarii lui cu un milion de îi bărbat cu înfăţişare tinerească, cu pomeţii i< proeminenţi, avea un aer perplex. În i II în că Două-Cărări Wong Li e considerat… fin nuni potrivit la dumneavoastră în Hong [» < „I a drept vorbind, nici nu este o noutate Wufig Li recurge la acţiuni extreme pentru a

Mg III, privi pe Vivian Loh care părea relaxată şi îşi

BAB – tăl lui de-abia dacă abordase subiectul, ijjlă ton foarte politicos. Incontestabil.

93

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragoni drăgălaşa Loh exercita o anumită influenţă sau temperându-i ieşirile prea dure. Duncan împături

— Acestea nu sunt decât simple potlogării fraudele de proporţii pe care le face cu şantierele de stat ale Chinei. Cu comisioanele încasate fiecare navă chinezească el jefuieşte China comui averi considerabile. Fiecare vas din Flota Roşie dială Oceanică a fost practic furat Chinei.

O bună bucată de timp trosnetul şi scârţi lemnăriei fură singurele zgomote ce se auziră în ea în cele din urmă, Zheng întrebă:

— Aveţi probe?

— Oh, da! Am ţinut ani de zile evidenţe şi i; asupra acestui ticălos fără pereche.

Ofiţerul îşi drese glasul şi Zheng vorbi din în

— Este evident că a fost ajutat de oficiali guvei tali cu rang foarte înalt.

— Foarte, sus puşi.

— Cine? întrebă Ma Binyan.

— Premierul Chen, spuse Duncan, iar Hugo sân picioare. – Doi bărbaţi influenţi controlau bătălia pentru p în China: premierul Chen, conducătorul liniei din guvern şi şeful Partidului Comunist, şi Tang, liderul. melor din Noua Chină. Regimul lui Chen era corup premierul deţinea controlul asupra armatei. Tang mi să supravieţuiască cât mai mult, pentru a-i convinge mai vârstnici din Biroul Politic al Celor Cinci că le era singura speranţă a Chinei, pentru a pune corupţiei care sfâșia economia.

În mod cert, gândea Hugo, omul politic, milnaj studentul erau adepţii reformei lui Tang. Dove/i

94

lip estorcării masive a banilor statului puteau îi dura” a lui Chen, dându-i câştig de cauză lui jţin clar era însă. modul, în care Duncan

Iişise să se interpună în disputa dintre cei rea întrebare a lui Zheng coincidea cu le-a lui Hugo.

De ce faci dumneata toate astea? a preveni numirea lui Două-Cărări Wong i cutiv al Hong Kong-u-lui sub conducerea nul viitor, răspunse Duncan. Dacă Tang mirea în această funcţie a lui Allen Wei, ale îtrunesc sufragiile tuturor, eu mă oblig să-i l’ang proba de necontestat, menită să-l iliv pe Două-Cărări Wong. a furat linia maritimă? întrebă Zheng cu ar fi vrut să n-o facă, dar acum e prea târziu, ran la fel de glacial.

2 toată recompensa pe care o pretinzi?

Ipotriva lui Două-Cărări Wong?

lackintosh râse.

aşa! Eu sunt om de afaceri. Vreau locul i' Kong, să-mi clădesc hotelurile, să zbor cu iş şi, cu voia lui Dumnezeu, să navighez cu WPariez pe oricât că Tang reprezintă prin→. Hong Kong-ului. Zâmbi uşor, apoi adăugă: Tlncipala şansă a lui Tang dacă vrea să-l ai făcut rost de aceste dovezi? întrebă o observă că shanghainezului îi scăpărau, în ciuda faptului că pierdea teren.

— Mi-au fost furnizate de directorul unui şantier I chinez cu care am făcut afaceri – un om de ispravnj hotărâse să-l demaşte pe Două-Cărări. Am p. Îi originalele documentelor care se află undtnţ siguranţă. Pot să mă felicit pentru treaba asta.

— De ce?

— Omul a fost zdrobit de o macara.

— Două-Cărări Wong e autorul?

— După toate probabilităţile, un reprezentant o al Chinei comuniste.

— Trebuie să intrăm noi în posesia originaleloi

— Ar fi bine să fiţi şi voi „originali", răspunse I) II Nu le voi da nici unui adjunct al lui Tang, ci de personal.

— Imposibil, spuse Zheng pe un ton categoiifeţele tovarăşilor lui se întunecară.

Duncan Mackintosh îşi împinse scaunul şi de la masă, cu Hugo alături.

— Domnilor, socotesc de bun augur aceasta întâlnire şi vă mulţumesc că aţi înfruntat furtuna pe sta de vorbă cu mine şi cu fiul meu.

Vicky reperă jonca cu binoclul. Faptul ca l îndepărtată de la întâlnire, indiferent de motive, o să-şi aducă din nou aminte că stătuse prea depui orbita Mackintosh-Farquhar, irosindu-şi efortul New York, pentru a se elibera de sub tutela tata lui conştientă că, de fapt, a acţionat mereu sub aceasta l Ea nu putea fi urmaşa, ci doar un membru al i-aiântrucât nu putea exista decât un singur Tai-Pan. / simţea asemenea unui alpinist privat de piscurile tane sau unui marinar pe

uscat.

96

I se fixă asupra unui bărbat care se apropie, un chinez înalt şi chipeş, cu o ţinută semeaţă, şi umerii laţi ai nordicilor, ceea ce-i sugeră lui ginea unui călăreţ din Manchu sau a unui stepelor. Tocmai se întreba ce-o fi căutând pe lei jonci pe Marea Chinei, când îl văzu că să i bord şi zâmbitor, îndreaptă cu emfază către ea p

Ila şi-a fixat telescopul pe tine, spuse Chip. nuri de ea.

În „i binoclul în jos.

I căsânt ei?

I pe tatăl tău.

Idevăr. – bărbaţii Mackintosh o ajutau pe Vivian ampană „Ui aproape, Ah Chi, îi ordonă Sally.

fusese pusă la grea încercare în cursul

reduse distanţa la jumătate, în vreme ce 11 Chip stăteau pregătiţi să apuce frânghia. n-ai târziu, toţi reveniseră teferi la bord, i de apa caldă a mării; şampana făcu cale; i şi fu imediat recuperată. Cu lemnăria d-na” cursul sub vânt înspre vest, despicând i de nerăbdare să afle ce se întâmplase la; în ştia că nu era cazul să întrebe; tatăl ei I ce-o să vrea şi când o să vrea – dacă va ifl... dar nici nu-şi calcă pe inimă s-o în Pe Hugo însă, poate l-ar putea trage în şiretlic.

97

JUSTIN SCOTT

— Ei, ce aţi făcut acolo? întrebă Sally.

— Căpitanul chinez ne-a avertizat că intrăm tună.

— Oricine şi-ar fi dat seama de asta. Hai r spune-ne ce – a vrut?

Duncan Mackintosh făcu cu ochiul şi-i zise p conspirativ: – A vrut să te cumpere.

— Pe mine? râse Sally. Ce chinez şi-ar dori o bătrână? Poate pe Vicky?

— Nu, pe tine. Îi plac femeile înalte.

— Şi Fiona este înaltă.

— Hai, lasă prostiile astea, mamă, strigă Fion un gest de lehamite cu mâna. Hugo, spune serioasă.

— S-a referit în mod expres la tine; în schit oferit aur şi o ladă cu jad, nu-i aşa, Hugo?

— Oh, da, spuse Hugo. Tata era gata să le ia fericire, i-am amintit la timp că avem nevoie d navigat.

Pe tot parcursul acestei groteşti parodii Vicky se încarcă cu răbdare, dar în cele din un veni:

— Şi Vivian a tradus toate acestea? Trezită din reverie, Vivian privi spre ea şi!

secundă, nu-şi putu ascunde furia.

— Nu a fost nevoie, interveni Hugo; toţi engleza.

— Engleza? răsună ca un ecou vocea lui v aceeaşi clipă, fratele ei mai mare tresări văzârul încruntată a tatălui lor.

— Radioul căpitanului nu mai făcea doi ba Duncan, iar barometrul scăzuse la treizeci şi, (li

Iţie, dorea să ştie ce rapoarte avem despre

Ic unde ştia că vine furtună?

n oase, însă avea nevoie de precizări. Nu ajungă la Hong Kong, la fel cum nici noi lucru, nu-i aşa, Sally?

I

I \1, Tai-Pan.

te, haideţi mai bine cu toţii jos să mâncăm i e că de-a binelea. Mami, ce-ai zice de o i ta vreme cât o mai putem încălzi?

Îi.it dispoziţii la bucătărie; meniul special

m-aţi fasole, raţă şi orez.

M.ickintosh dădu fiecăruia câte o sarcină; apartă echipamentul de salvare tuturomte şi veste de salvare pentru cei de jos. e reprezentau o precauţiune suplimen-i extreme, însă echipamentul de salvare i: în fiecare an dispărea cineva pe mare; >sibil să conduci destul de repede vasul µm căzut peste bord în plină noapte. În i echipamentul, ea cugeta la misterioasa e: i pe jonca roşie.

mod clar orice întrebare, ajutat fiind şi unii, dar dacă era adevărat că aştepta n roşie, atunci se impuneau câteva con-ciudate: Duncan Mackintosh avea şi cu cineva din China comunistă; aceste le şi dacă el cunoştea persoana pe care că, trebuie să fi ştiut că vorbea engleza, îl vivian Loh nu-lânsoţise pe tatăl ei în lor. Faptul că îl luase şi pe Hugo era de or. Tatăl ei acţiona de obicei de unul

singur. La bordul lui Whirlwind nu era decât i iar la Mackintosh-Farquhar un singur Tai-ţi; luând√ndu-l pe Hugo, urmaşul lui,

avea în vedere viitor pe termen foarte lung.

De ce să se întâlneas. că în secret pe mare, i iată întrebările care-i ardeau buzele, când se u) Hugo, pe puntea superioară, tocmai când acest i şi de ancora pentru furtună. Hugo imita destui „Rânjetul Dragonului” – de altfel un dragon în n – pe care-l arboră, spunându-i cu un aer neutii baltă!”

Soarele gălbui se reflecta într-o mare plunil curând totul fu învăluit de mantia întunecat;! Whirlwind înainta anevoie către sud, cu toate. i udată de stropii grei ai valurilor ce se izbeau cu bordurile iahtului, făcându-l să sclipească în reflectoarelor. Între timp, Hugo făcea un u pentru a asigura velatura şi a fixa bine pamf goanele, precum şi legăturile velelor, spre ar fricţiune.

Vântul începu să sufle cu putere prii provocând zgomote din cele mai variate. Vick timonă în timp ce tatăl ei, Hugo şi Ah Chi r mănânce şi să se odihnească puţin. Simţi că i prinde viaţă în mâinile ei. Era construit să reofere confort în curse lungi, cu alte cuvinte tot ce era mai bun în el, pentru a da un randa în la fel şi cu mine... gândi ea, cu simţ autocm bună în burduf de dine”. Se uită la ceas: la Nev o oră matinală, un moment de acalmie în holul între plecări şi sosiri de clienţi, în contrast ui la bar sau restaurant unde se făceau pre i

— 100

B

Cei nouă dragorii ai iureşul din apartamente, unde cameristele cu curăţenia.

llci udă până la piele, Huang se întoarse de /icky îndreptă farul în jos pentru a avea o i Iitate asupra valurilor, i echipamentul, spuse ea, arătând spre nnent fixat de vinciul de la cockpit.

se şi dădu din cap. Nu vorbea engleza, iar uscă o uriaşă caracatiţă se îndrepta spre. l ăca de pe punte, Huang ar fi zâmbit şi ar ssy”.

echipamentul, repetă. ea pe un ton răstit, lipi speriat de bord. Avea destulă) nu era înzestrat cu acel simţ marinăresc II lui Ah Chi.

O pie încet de prora întunecată în aşa fel mjeze pe Vicky de la cârmă şi-l trimise pe mince. Indicatorul de viteză a vântului, o le) m (aţa cockpitului arăta douăzeci şi două LI rafală puternică îl făcu să sară la treizeci.

Whirlwind să-şi afunde prora peste – I Împroşcându-i faţa lui Vicky cu apă caldă im cârma îi este smulsă din mână, ca şi iriaş s-ar

strecura pe sub vas „ne este suprasolicitat, îi strigă mama li iptă către vela mare, însă Sally o opri. n cineva a uitat să strângă marginea de

(n întuneric mâna mamei sale pe roata tecul ei şi, croindu-şi drum înainte, îşi a de salvare de la vinciul cockpitului şi o 101

Cei nouă dragorii fixă de bara de pe acoperişul cabinei, înainte de punte. Mama avea dreptate cu privire la frânghi; de inyergare. Deşi nu o putea distinge în beznă, vela era umflată. Vicky dădu de capătul parâme de patru ori în jurul unui vinci, trăgând astfel d jos.

— Aşa e mult mai bine, strigă Sally, cu o vibra în vânt, iar” când Vicky se întoarse la cocivasului era mai puţin pronunţat şi cârma dev uşoară în mâinile ei. Norii acoperiseră comp după care se călăuzea.

— Cap două sute zece, spuse Sally cu chipi de cadranul compasului.

— Da, ştiu.

— Nu-i aşa că e formidabil? spuse Sally. Vie silueta în lumina compasului şi observă că sorbt i un martini.

— Ai mâncat ceva, mamă?

— Nu mi-e foame.

— Care sunt coordonatele vremii?

— Forţa şase sau şapte grade Beaufort. Nin „afurisita aia de fată bătrână”.

— Nu va fi taifun? întrebă Vicky.

— Sper din toată inima să nu fie, dar vo noapte grea şi lungă. La ce te uiţi? Oh! n-ai îngrijorare. Doamne! Uneori ai în priviri ciudată care mă sperie… Hai, mai bine spune-i cum e viaţa ta la New York?

— Din bucăţele.

— Am ghicit asta azi de dimineaţă. Vreau; vreun prieten?

— Ţi-am mai zis că nu figurează nimic pe agi

— Nu te necăji pentru asta, agendele se pot

serios. Vreau cu adevărat să fiu singură, n avut perioade din acestea, îi spuse Sally, l, încercă să-i desluşească faţa în întuneric. Nu >Bnuială legată de Vivian Loh? ce crezi tu că a făcut tata în jonca aceea? Lei cea mai vagă idee. Îi curioasă?

jtfim niciodată afaceri. \ s kzi că era Vorba de afaceri? iscare pe care o face tatăl tău este o afacere. cam şi eu… o joncă chineză care acostează i-l întrebi pe el dacă eşti aşa de curioasă, Sally, întorcându-şi

capul **într-**o parte să-şi Aşa, până la fund, ca generalul Macitoarse înapoi la pupă. Îţi este echipamentul de protecţie? strigă cu, însă vuietul vântului şi al valurilor îi şi îşi dădu seama că mama ei n-o auzise. r; i reprezenta un alt subiect pe care Vicky I analizeze pe moment, şi-l scoase din; i guste plăcerea singurătăţii pe punte, scuse, iar marea, deşi învolburată nuoasă, ridicarea şi spargerea valuriloribile. În aceste condiţii cursul lui u era nici uşor, nici lin, se menţinea I său nu varia prea mult. În bezna care-i ama albă înspumată a valurilor se mai i şi colo, când vreun mănunchi de steleitoare, se ivea de printre nori, părând i. cât erai tentat să le atingi cu mâna.

— Sosesc întărituri, se auzi glasul mobilizator al lui Hugo care îi întrerupse fim în timp ce se apropia grupul format din tatăl Chip, Sally şi Petej, Vicky se dădu la o parte aşteptând ca ei să închidă capacul culisant de 1 aşezară în cockpit pe banchete, râzând şi aruncând priviri piezişe prin hublo. un, dar ni timp se aşternu liniştea. După ce se ot întunericul, constatară că starea mării se mod

— Dumnezeule mare, spuse Hugo tragi aer în piept, **într-**o stare de spirit în care emo tecacu neliniştea.

— Cum merge, Maiestate?

— Vântul la douăzeci şi cinci, rafale la trei Valurile în creştere în spatele nostru. Aş v: încetinesc puţin.

— Poate eşti obosită?

— Nu, deloc.

— Nu vrei să te odihneşti puţin?

— Nu!

— Atunci vezi să nu o găureşti. Dacă laşi izbească în pupă, o încurcăm cu toţii.

Vicky încremeni, dar Sally îi făcu semi întuneric.

— Da, tată, răspunse ea automat, neînţe. tatăl său anticipase varianta cea mai rea. Vi mai luăm o terţarolă?

— Nu, lasă că se comportă bine, răspt; profundă. afecţiune pentru Whirlwind, dar în un val puternic izbi pupa din**tr-**un nou ung făcu să se ridice de la proră. Vicky cârmi b înainte ca vasul să fie izbit din**tr-**o parte! puternică lovi **într-**o vela strai şi o desprinse;

reia cârma înainte să-şi schimbe direcţia.

I schimonosită, Hugo ajunse la roata cârmei. rbat să facă asta. it ai să rezişti. Cu obrajii înflăcăraţi din; hiuitor, se întoarse pe puntea pupei. Îi I când dădea greş cu ceva, dar când tatăl

durea şi mai mult. Ea ştia că nu e un că m-am a ei care se dedicase navigaţiei

Exista o legătură intimă între barcă şi

Vicky simţea că n-o va stabili niciodată;

multe ori, prin eforturi şi concentrare.

I să-i înlăture defecţiunile. Se lungi pe nent cu tot şi privi norii care semănau

1 cai albi ce goneau în întuneric.

Irigă Hugo peste umăr, mă urmăreşti, l moment, ea crezu că Hugo, ca frate mai (l şi protector, încerca să o calmeze, IB de veste dacă valuri periculoase ar izbi IM În unghiuri primejdioase, dar în clipa Ulii] se înteţi şi imprimă vasului o mişcare încăpea nicio îndoială că marea era monierul aproape că nu mai putea con – ZB arsă şi se plasă **într-**un unghi de **obser**iniibil, cu faţa spre pupă. Era o beznă! Trebuia să privească în toate direcţiile, jfte în orice zgomot suspect. Treptat, ea (e produse de vele şi catarge, de acelea Iubirea valurilor uriaşe care obligau funde prova, urmate apoi de izbirea unei Je şi şuieratul vântului, venit parcă de) Oi, linişte… o linişte încărcată de preves.

Cei nojjăjdragoni tiri sumbre. Vergile catargelor care puteau fi la o distanţă de o sută de yarzi la lumina zilei învăluite în negura nopţii, aşteptând liniştite's Singura nenorocire care veni prin surprindere afundarea treptată a pupei, întrucât un val un apa de sub vas.

— Vin dinspre port, Hugo.

Hugo cârmi spre dreapta, riscând un ungi dare a valurilor din faţă, pentru a menţine pl tată. Aceasta se redresa şi Whirlwind, accel smuci – iar roata cârmei pentru a menţine ce forţe între faţă şi spate. Aceasta se redresa cu cu care se aplecase, ceea ce însemna că e corect, dar o zgâlţâire puternică dovedi contr; de o secundă lăsă impresia că îşi pierduse Vicky nu se putu stăpâni să nu-şă spună cât de ar fi fost tatăl ei dacă, în locul lui Hugo, ea greşeala. Pe Hugo însă îl preveni cu blândeţi câteva momente să coboare acolo… unde., desig Vivian. El lipsi timp de vreo zece minute.

— Sărmanul Wally Heârst, fu singura remanj o făcu Duncan la întoarcere. E terminat de tot, j

Hugo rezistă timp de o oââ, apoi Duncan îl ah Chi să treacă la timonă. Chinezul se nerăbdător spre cârmă. Fulgere scăpărau în urmate de bubuiturile tunetelor.

— Să**-**ţi fac lumină, Ah Chi?

— Da, Missy.

Chinezul se descurca însă destul de bir ajutor, roti**ndu-**şi capul cu agerime în toate Scăpărările trăsnetelor deveniră tot mai luminoase. Un fulger, cel mai puternic de declanşa o ploaie cumplită, însoţită de rafale i

de, trântind vasul pe o parte. Un altul ni, aruncând peste vopseaua acestuia o irte. Vicky văzu ploaia năvălind pe punţi, spiţelor de la roata cârmei în mâna lui Ah suprafaţa mării aplatizată pentru moment îi apoi alte valuri uriaşe, ca nişte lanţuri ste răsucite, şi Whirlwind se urcă pe un val I Îl r pe loc aproape înţepenit, trânti**nd-**o pe Ilipamentul ei. Lumina fulgerului o orbi. Un nou trăsnet împrăştie un fascicul îi de i se opriră asupra lui Ah Chi lungit pe tfepitului, susţinut de mama ei care îi cerceta ştii Hupra sprâncenei. Tatăl ei prelua cârma. rapiil, Vicky zări un val monstruos ce venea un muget înfricoşător.

strigă ea la tatăl ei, dar acesta luase deja jiiranţă pentru evitarea dezastrului. Ea mai ori, făcâ**ndu-**l atent că marea este foarte thi la pupă şi de fiecare dată constată că el ricolul. Vicky rămăsese mută de admiraţie. anticipa totul prin picioare, simţind sub el trepidează în faţa atacurilor mării. Dacă în unei **într-**un limbaj precis al vântului şi numea cu vasul în baza unui cod ştiut h „uit vasului era ochii lui, iar cârma **–** i el deodată. Scufundă ancora de fur –, binat de vânt, valuri şi ropotul ploii i n. n>ori glasul. De pe puntea de la pupa, i la ijuckpit şi se strecură pe lângă mama ei. illije ţină pe picioare şi strângâ**ndu**-şi cu

putere între degete rana sângerândă, susţinea bine. Chip îl lumină cu felinarul şi îi spuse:

— Hai jos, băiete, să văd ce ai, şi, petrecăm pe după umeri îl

conduse până la cabină, în citelor acestuia.

— Acum! urlă Vicky când văzu apa că se r< pupă, luminându-le calea până ce coborâră p Culisant.

Totul se petrecu în câteva secunde. Între încerca să arunce ancora de furtună. Bări legăturile de un vinci de lângă cockpit pentru

— Afurisita asta, iar s-a înţepenit, tată.

— Lasă-mă pe mine, strigă Peter, croin spre cabină.

Tatăl lor îndreptă lumina farurilor spre cetind nivelul apei din jurul acestora.

Vicky nu mai văzuse niciodată aşa ceva. A dea în vas din toate părţile, în creste înalte.

— Data viitoare, sugeră Sally, trebuie să-i un anemometru, poate aşa, tatăl tău mă va as> şi pe mine. Mai sorbi o înghiţitură de Marţii şterpelise din provizie.

— Hugo, n-ar trebui să-l ajutăm pe Pet Vicky.

— Se descurcă el.

Peter însă nu se descurca deloc. El se a fi; din faţă, aplecat peste, un vinci, încercând să-i mecanismul, când un val urcă peste provă, îl ix pe podea. Îşi ridică cu precauţiune capul, ca ut ţestoasă şi se trase înapoi către frânghia sa deşi

— Hugo! răcni tatăl lor. Trimite-l pe Peter f înfăşoare blestemata aia de velă. Dacă nu pute! dracului înainte de a se răsuci.

mi cu paşi împleticiţi de-a lungul bordului şi menţină echilibrul. Ajuns pe puntea din eu pe Peter din chinga sa, astfel încât să se ia în locul lui.

ntru numele lui Dumnezeu, spuse Sally, el să... însă Hugo foarte precaut, se şi strecură lui până la capătul frânghiei de salvare din înainte de a îngenunchea pe vergă cu cuţitul r se aplecă înapoi şi căzu extenuat în cockpit. Îătimi sincer, văzând că, în ciuda strădaniilor od lamentabil. S-a schimbat... gândi ea; în itat asemenea situaţii. În aceeaşi clipă îi veni i y Lee care îl împingea mereu de la spate, i ca sigur de frânghia asta de salvare! îi strigă >cea el fu acoperită de vuietul vântului. Să i est fără prea multă îndemânare să-şi desfacă siguranţă; e duci, mamă?

să-l asigur şi să-l fixez de vinci, înainte ca alt unească. Frânghia de salvare nu-l va ţine.

zbieră Duncan din fundul cockpitului, în pta cu roata cârmei, însă Hugo nu-l mai putu duse în faţă. I prind eu.

umnezeule! strigă mama ei. Hugo, ai grijă! de o înălţime nemaipomenită, poate triplă Itllte, se năpusti asupra vasului. Duncan învârti I, vrând să-l abordeze cu faţa, însă acesta «după de sub vas, încât prora sa nu se putu mai ţipă o dată şi Sally.

Simţind puntea de sub el ca de plumb, Hugo pl sus la peretele uriaş al valului în ascensiune şi se aţ peste catarg cu braţele desfăcute. Întrucât echipamentul fixat de frânghia de salvare, el fu chiar în momentul când valul ajunse în dreptul lui, i tindu-se pe puntea din faţă şi măturând totul în caljj

Vicky îşi văzu fratele înşfăcat de acest val mor Hugo fu proiectat de-a lungul vasului, iar leţ harnaşamentului lui smulseră frânghia deşi retezând stâlpii parapeţilor ca pe nişte popice. Cor flutură peste cockpit şi, după ce fu smuls şi ultimi acesta dispăru în bezna nopţii.

— Urmăriţi-l! strigă Duncan din răsputeri. Existau mai multe teorii cu privire la modul cuire a unui „om la apă", însă toţi fură de acord că important lucru era să nu fie scăpat din vedere, un cap plutind pe p mare montată putea fi socotit pentru totdeauna.

Dumnezeu era mare. Luminile trăsn scăpărară din nou şi Vicky, sărind pe puntea de la zări capul blond al lui Hugo, mult în spatele strălucind ca aurul într-o mare înspumată.

— Să ne apropiem!

Duncan abandonă roata cârmei şi Whiriwm clătină. Să faci marche-arrière cu un vas mare la con bruşte şi neaşteptate era o treabă foarte grea, chim cele mai bune condiţii, dar în cea mai întunecată nu cu schimbări rapide ale vântului, cu o mare foarlo tată, cu ploaie şi furtună, era aproape imposibil, l, se sparse deasupra capului lui Hugo, şi Vicky nu zări, cu toate că Chip alergă imediat către ea cu o puternică. Rotiră îndelung farurile în cercuri tot ni i

apei. Ah Chi, Fiona îngrozită, până şi Wally

Ura spre puntea superioară cu alte surse de irfl acelaşi lucru, dar nu reuşiră decât să

mevrarea velelor, în timp ce vasul îşi reluă veniseră.

astfel ore întregi, deşi ştiau bine că marea i una îi depărta tot mai mult.de locul în care aruncat peste bord. Fiecare era obsedat de ngo zbătândndu-se în încleştarea cu valurile, ipravieţuiască şi groaza puse stăpânire pe inuară să scruteze o mare întunecată şi i (i erau tăcuţi, afară de Sally care rămase una-strai a vasului, urlând de disperare în

O minune, Vicky se duse lângă mama ei să

1 în continuare, urlă ea mereu.

otruse şi îşi reluă poziţia de cercetare a i alburie a reflectoarelor. Simţi o prezenţă nul în sus, îl zări pe tatăl ei la cârmă, cu faţa itrfl. Îşi dădu seama îndată ce lucru groaz-in minte în acel moment. Hugo se dusese na, iar ea era singura care-i mai putea lua iii

CARTEA A DOUA

DOUĂ-CÂRÂRI WONG

7

I

Revelion 1996 – 1997

Im, Vicky, arăţi minunat! I Iiing întinse mâna şi se aplecă să o sărute „i/... Ochii lor se priviră un timp, iscoditori, învie amintiri dintr-o perioadă îndepărtată: amanţi. Vicky se smulse însă brusc de sub lui, iar Alfred Ching o urmă în biroul ei, i heade admirative ce nu omiteau niciun înfăţişarea ei. Exteriorul clădirii care ourile executive ale companiei Mackin-era modest şi lipsi] de perspectivă, întrucât înconjurată de afte clădiri mai noi şi mai, acelora care invadau acum Causeway Bay, lemnului şi a mobilierului stătea mărturie îndelungat şi profitabil negoţ maritim, această întreprindere. nespus dispariţia lui Hugo; mă gândesc it cartea ta de vizită cu condoleanţe şi îţi rapt, îţi mulţumesc pentru amândouă. trimisese câteva rânduri foarte simţite în de mult admirase caracterul lui Hugo şi

113

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii o altă scrisoare în octombrie, când începuse să zvonul despre divorţul părinţilor ei. Dar iată dij apăruse ca din senin, propunându-i să-l primească a discuta afaceri. Ea se afla la Hong Kong de şase era puţin supărată la gândul că în toată această pei I Alfred nu-i dăduse niciun semn de viaţă.

Dar de ce oare îi dădea acum târcoale? îl şi mizerabil, căci nu exista un cuvânt mai potrivit comportarea ei, şi, deşi pe atunci nu aven

optsprezece ani, azi, la treizeci şi doi, se mai siinloj vinovată. Alfred o ceruse în căsătorie, dar Vk (intenţionase să se mărite cu nimeni înainte de: t cale să rupă cu tradiţia familiei şi să-şi facă m. carieră decât să patroneze acţiuni de binef. crească următoarea generaţie de fii şi fiic **Pan**ului.

De fapt, Vicky se folosise de el pentru a-11 i< pe tatăl său **s**-o trimită la un colegiu din New *! < Duncan Mackintosh nu avea nevoie de fiice Şmecheria reuşise. Cum era de prevăzut, ni! opusese căsătoriei cu un chinez, în timp ce i ambiţiosul fiu al unui funcţionar în serviciile. avusese şi mai puţină nevoie de un ginere săr; de-o fiică cu studii. Faptul că Alfred nu Iepuri uşura cu nimic situaţia.

— Ai fost plecat în ultimul timp? întrebă!

— Canada şi Statele Unite. Acum sunt i pentru cumpărarea lui Cathay Tower.

— Am auzit şi sunt foarte impresionata zvonuri că nu de mult, Alfred câştigase o mie; importul de carne tranşată de la abatoar americane pentru Hong Kong. Cathay Tower i mare şi mai nouă proprietate din Causew

114

I ivitură de maestru în cariera sa. E adevărat Hi3 miliarde?

Iliarde era un preţ exorbitant, care avea să proprietăţilor lui la cote astronomice în 1. Aceasta era bârfă de ultimă oră, dar ea alte amănunte.

rat că în afacerile tale te foloseşti de banii re?

dalaţi ai lui Alfred se întunecară uşor, it pentru faptul că tocmai Vicky Mackin-cupabil să joace rolul de comisionar al

u nimic de-a face cu China, răspunse el peator. Asta e o afacere serioasă, în că n-ar fi rău să-i sugereze tatălui ei

K – Farquhar să mai cumpere câteva

O ca preţurile să urce.

s...! Ai o mină foarte prosperă. Alfred strălucea. Arăta straşnic în cos-rlat, cu un surâs degajat, ce exprima Ha se bucura sincer că frumosul ei iubit; $ era azi un om împlinit. De-a lungul narase imaginaţia cu o insistenţă tul

1 trece luni fără să se gândească o clipăient ca un bărbat bine făcut să-i apară «un mers care-i amintea de Alfred şi, Miiea lui reînvia, chinui**nd**-o nopţi de-a isc în Hang Kong şi devenise conştient linereţe că un studiu aprofundat şi o.1 a limbii engleze ar constitui un instru

ment cu dublă valoare pentru un chinez amb aspira cât mai sus. Trudise mult la probk pronunţie şi chiar reuşise să şi-o şlefuiască îmi engleză care punea accent pe pronunţie, recuij vizionarea de filme vechi. Mai târziu împrumuia? accent australian, la Sydney, unde îşi făcuse iun afaceri pe lângă o companie chineză care emigi Declaraţia Sino-Britanică în 1984.

De îndată ce obţinu un paşaport ausn întoarse acasă cu un aer occidental, atât în ce comportamentul cât şi înfăţişarea. Atunci cinci i compania expatriaţilor, el se reţinea de la scol» dinţi în dosul palmei, deşi ca mulţi alţii, în anului 1997, îşi adăugase numele său chine celui occidentalizat, aşa încât pe cartea lui de ALFRED CHING CHU. MING. Prietenii d porecliseră Piele de banană, însă o banană <, El râdea şi le răspundea: „Asta înseamnă o bar specială”. Prietenii lui chinezi pretindeau, dt că „femeile occidentale sunt formidabile dac; gustul”. În ce-l priveşte, el deprinsese gustul, toria Mackintosh, chiar din clipa în care puse ea – o femeie foarte atrăgătoare, cu păr auri neasemuiţi, de culoarea safirului.

Se întâlniseră la o petrecere în scop de bi Jockey Club, unde Alfred fusese invitat şi ap societate de unul din mentorii săi, deşi prietei oameni provenind din medii atât de diferiţi puţin ciudată. El fusese primul băiat chinez pe îl găsise atrăgător şi adeseori ea îl tachina spieste singura blondă din colonie care nu-l dt înălţime.

L Cei nouă dragorii linta lui Cupidon îi pătrunsese atât de adânc în [li ni Vicky se simţi total subjugată de exotismul discuţie cu el îi dezvăluia amănunte asupra în >iiil necunoscute până atunci. **Într-**un cuvânt, leosebea total de colegii ei ăt şcoală. Părinţii; itari şi aveau un restaurant mic în Kowloon. sit, ea îl convinse să o aducă acasă, pentru a-irinţii, Vicky luă prima oară contact cu at-o uci bucătării chinezeşti unde domnea o /Dpăceală, la care se adăugau mirosurile cele Itr, Aparentele discuţii violente în dialect **can**finulizau cu hohote de râs: surorile şi fraţii mai Alfred stăteau aplecaţi asupra caietelor lor de supravegherea afectuoasă a adulţilor în **per**işcare şi a bătrânitor resemnaţi şi senini. leu ce aflase Vicky despre chinezi – şi i ştia foarte puţin, dar oricum mai mult decât, lemeilorgwet/o – învăţase de la Alfred, ca, de jinismul lor ocazional, care nu pornea însă din i mai

curând o privire lucidă asupra lucrurilor; ită a cinismului lor care ducea adesea la un ili/. ani; importanţa formulelor respectuoase ui discuţiile cu ceilalţi, ceea ce pentru o însă şi directă era o corvoadă infernală „ila lor lipsă de interes faţă de sintagme ca „numai dacă!”

Iv birou ai! A fost cumva al lui Hugo? i ţie este biroul nostru nr. 2. Îl folosea tatăl pentru bunicul şi provine de pe o corabie; icea negoţ cu ceai. Priveşte cum erau iele pe timp de furtună! Fascinat, Alfred cuvânt pe care-l rostea Vicky, dornic să

prelungească la infinit discuţia cu ea. Întreprind. – quhar cumpăraseră corăbii pe nimica toată atu apăruseră aburii, căci pânzele deveniseră anaci desuete.

— Bună mişcare, spuse Alfred, atingând u lustruit. El descoperi apoi o uşă laterală m; i peretele furniruit cu lemn de tek.

— Unde duce asta?

— În biroul Tai-Pan-ului.

Alfred făcu un gest de cunoscător.

— Un vechi proverb chinez spune că „Râs: fără putere duce la ulcer”. Pariez că tânărului l < plac toate astea.

— Ai câştigat pariul.

Peter îşi disputase cu ea biroul lui Hugo, îi cu toate avantajele accesului direct la tatăl loi desigur de Mary Lee, cu care oficializase lei sfârşitul verii. Fiindcă se menţinuse pe poziţie, îşi duşmănia logodnicei lui Peter **într**-un moment i când familia ar fi trebuit să fie unită. Era însă o care o învăţase în cursul uceniciei sale la coi MacF, aceea de a face diferenţa dintre o întrec-tivă şi o bătaie aprigă pentru supravieţuire. Hoi domine pe tatăl său cu orice preţ, ea ceruse I Hugo, promiţând în schimb să preia con afacerilor acestuia. „Fără înşelăciuni”, precizii1-acum, iată că era al ei, cu uşă cu tot şi uneori, târziu... şi cu robusta lui fantomă. E adevărat şase luni ea fu nevoită să folosească uşa, fără n în prealabil, deşi aceasta rămăsese deschisă în u crizei de braţe de muncă ce lovise Hong K* începutul toamnei şi ameninţa cu anulare;! proiectelor MacF în Colonie. De fapt, sărmanii I

I

Cei nouă dragorii intrent real, dar de cealaltă parte a biroului mii exista un alt birou, cu propria sa uşă de r deţinut de George Ng,

vârstnicul **com**l iei, birou ocupat în prezent de Vivian Loh, i. O suspecta că grăbise plecarea bătrânului şi umovarea fiului acestuia.

Ifloh hoinărea în dimineaţa aceasta prin**tr-**o nu Kok, o zonă aglomerată şi înghesuită, cute, aplecate peste poteci înguste, nu departe în care trăise odinioară cu mătuşa Chen. puse mascau un negoţ primitiv, întrucât tul**-**primăvara trecută nu fuseseră singurele Cfilcare a legilor şi rânduielilor britanice. ni supărător era însă, **într-**un fel-vânzarea litelor animale pentru hrană. În timpul f. Sseau mereu şerpi din abundenţă, dorile lor zăbrelite, dar din anumite motive le stăpânii coloniali. Pe la jumătatea anilor cu gusturi exotice trebuia să facă drumul ai pentru o labă de urs, creier de maimuţă i iine sau pisică. Dacă însă aceşti amatori de r nu le consumau pe loc, ei trebuiau, să le lumlestin peste graniţă aplicâ**ndu-**le etichete april”.

Iinta printre tarabele cu ridichi lucioase, i căpăţâni de conopidă albă ca zăpada. IM i istori de peşte viu care**-**şi ţineau marfa.r. iic. În aer pluteau mirosuri grele de ulei lut reavăn şi bălegar. Era un vacarm de ţinut de o sumedenie de zgomote de la presoarelor, despicatul cărnii cu satirul.

Cei nouă dragorii hârşâitul de mătură până la târşâitul încălţăminte un pavaj tocit.

Vivian Loh, care îşi făcuse studiile unive străinătate, lucrase cu gweilos şi în prezent 1: inima lui Duncan Mackintosh, constata în anun că o latură a personalităţii sale devenise mai cidentală decât chineză. Avea, de obicei, tem mai zăbovi în jurul unei mese în loc să se rid după golirea farfuriei, sau simţea uneori o aci de linişte. Alteori, aceste schimbări aveau un ai i profund. Ea învăţase în Anglia să aprecieze sân; să se bucure de anonimat, **într-**un fel nemai China. Acum, atenţia i se concentra asupra ui pe care nu le observase niciodată înainte, ca, de suferinţa animalelor închise sau sacrificarea I hrană.

Nu departe de bazinele cu peşti stătea cuştile cu păsări-şi porci, unele dintre ele pariinate faţă de soarta ce le era rezervată. Câteva jucau vesele îndărătul zăbrelelor, nepăsătoan faţa sorţii care le rezerva un sfârşit crud. Altele cât labe sângerânde, se zbăteau să se eliberez canele puse de vânători. Câini deja sacrificaţi umbră, etalâ**ndu-**şi pielea lor neagră, prel amatori. Vivian se scutură dezgustată la vedem spectacol oribil când atenţia îi fu atrasă de o fru: de la munte în jur de

cincisprezece ani. Av< scăpărări sălbatice asemenea animalelor pe car că, le are în grijă. Un vânător cu părul, lung, st i coadă de cal, stătea alături de fată aruncând posesive; tatăl fetei sau un presupus prieten, gin Fata îl privea cu atenţie şi, cu o mişcare uşoară acesta îi dădu de înţeles că trebuie să-l urm

Lllin fundul prăvăliei. Vivian trecu pe lângă cuşti Uli faţa prăvăliei. Fata mai zăbovi puţin, **pri**lnuiioare pe Vivian, apoi dispăru după perdea. III obscuritate, vânătorul aştepta. Vorbea **într-**un enesc Guangdong pe care Vivian de-abia ea. Trebui să treacă un timp până când şi-a el aştepta o parolă. Aceasta era o frază e patriotic: „Eu sunt chinez”, „Mor cu suflet îi sigură, mormăi vânătorul, dacă banda lui mhăţa.

e rău că nu te pot servi cu ceai, se scuză at prin surprindere. Tata o să mă cheme în mghai. Ce probleme ai? rima cu emigranţii-expatriaţi.

Îi o grimasă de parcă ar fi câştigat la loterie.

eşti la curent cu lipsa braţelor de muncă.

de cunosc problema îndeaproape. Nu pot.

eriaş nici pe amor şi nici pe bani.

Îmi treisprezece ani de la semnarea

(inune, cam patruzeci sau cincizeci de mii nădejde din clasa mijlocie se scurg anual în

şi Australia, aşa e? f, oameni fără drept de vot. decât să privesc pe fereastră şi să vă-d câteva Ille rămase mult în urmă, ca de pildă hotelul la de parcă l-ai putea inaugura, cu puţin Ifitatea secolului următor. Dar construcţiile un aspect al problemei. Nu poţi angaja un

e ai sau un analist de sisteme, ca să nu mai

Cei nouă dragorii vorbim de medici, profesori… o întreagă suprasi dispare!

Vicky se uită din nou ia ceas.

— Deci cum-e cu emigranţii-expatriaţi?

— Se pune problema ce face MacF ni privinţă?

— Am angajat manageri chinezi de nivel vârstă de cincizeci de ani care însă au fost obligi la pensie înainte de termen din cauza corporalii cidentale, mai departe… nimic nu merge.

— Iată care este părerea mea. Hai să îi agenţie care să se ocupe de readucerea emigranţi Hong Kongşi de asigurarea unor locuri de munrfij ei.

— Cum?

— Îi vom trata ca pe expatriaţi, oferi**ndu-**le boj pentru casă şi maşini, **într-**un cuvânt toate privik care se mândreşte ungweilos.

— Mi se pare foarte costisitor, deşi trebui că este o idee strălucită. Vicky îşi propti coat privindu-l'cu atenţie. Esenţial este să-i face de bunăvoie după 1997. Noile lor paşap. conferi siguranţă. Îşi vor da seama, cu timpii oferă unica şansă de a prospera. Dar realiz; i de preţ – îţi garantez eu asta – ar fi să-i vedem: aici definitiv şi pe copiii multora dintre ei, că îşi fac studiile în şcoli americane şi canadiene dram de naţionalism chinez nu ar strica cu H ar părea de demodat. Şi dacă am ajuns aici, ne gândim şi la necesitatea stringentă a une serioase, o Harvard asiatică, chiar aici la; Hong Kong-ul nu poate supravieţui ca ori

Noi trebuie să rămânem centrul de limbă Asiei.

(„iii-le pe rând! îşi deschise servieta şi scoase din ea nişte aici am rezumat totul, în două pagini; când o rfigaz, te rog citeşte-le şi apoi vom putea Ibiect.

t: ce aştepţi de la MacF? Hnţezi şi să înlesneşti accesul la cele mai bune /urtaluri de locuinţe, ale tale. fetii. Alfred, că asta costă mult? limple cu cei care se întorc la Hong Kong de Imuni construcţia. Gândeşte-te la această A vrei să discutăm mai repede amănuntele, în de două probleme: care era cea de-a doua? bky în timp ce îl conducea afară din birou, /rea să ieşim undeva în ajunul Anului Nou? în schimbat, Alfred! Vicky zâmbi şi se întrista ne-am întâlnit prima oară mi-ai cerut mai întâi urmă am discutat afaceri. [plăcea sau nu?

jrvos şi asta o surprinse. „Ţi-ar plăcea sau nu l „era maniera cantoneză de a pune o pnieră adoptată şi de Alfred la începuturile ţeind nu se simţea prea sigur de sine. nlendarul gregorian sau după cel chinezesc?

un caz şi în celălalt.

Anului Nou este astă seară, Alfred. Regret, înmente. O clipă, ea se gândi să-l invite în i abţinu din cauza atmosferei sumbre de la

Cei nouă dragorii

— Da, desigur, ai dreptate şi sper că nu i fiindcă ţi-am făcut o invitaţie atât de tardiva

...m-am întors din Canada şi... dar ce-ai zice d chinezesc? La restaurantul părinţilor mei se de obicei mari petreceri.

— Sună grozav! Dar ce **s-**a întâmplat? î. văzâ**ndu-**l posomorât şi dus pe gânduri.

— Asta înseamnă că va trebui să aştept sas până atunci.

— Dumnezeule mare, Alfred, o să te invi: pe la jumătatea intervalului. Ea se aplecă as> darului şi-l cercetă.

— Pe douăzeci şi unu ianuarie?

Alfred îşi consultă şi el agenda de buzun

— Fantastic!

Privirile lor se întâlniră, tulburate de am vechi secret al lor, dar înainte ca ea să mai spu Alfred o întrebă aproape în şoaptă: j

— Cărui fapt datorez norocul meu de azi?

— Impulsului tău de a veni să mă vezi şi, dpl mă pui la curent cu Cathay Tower.

Alfred o privea fascinat.

— Să nu te surprindă dacă vom fi chiar în i împreună. Ridică un deget şi-l lipi de buze sărut.

— Sigur, succes!

Îi întinse mâna, însă ea îl mai reţinu:

— De ce ţi-a trebuit atâta timp până când i s-a dai un semn de viaţă?

Luat prin suforindere, Alfred se bâlbâi apoi se redresă şi îi răspunse cu un surâs prinificaţii:

p i aduc aur fiicei Tai-Pan-ului, cum spune un Ifoverb chinezesc.

reuşit. JJ1 învăţat asta în tinereţe.

de la mine ai învăţat, îi zvârli ea, respingând ftl că l-ar fi părăsit din cauza situaţiei lui

Tai-Pan, spuse el în cele din urmă, şi râseră fum ce e aşa de amuzant? întrebă Alfred. de Mackintosh-Farquhar au o frumoasă milie, aceea de a se mărita cu bărbaţi care lei: rea. Tatăl meu a dublat-o pe cea a Far-ir bunicul meu a dublat averea Haig-ilor, dar dacă devii bogat prin forţe proprii, it eu sunt încă sărac, lasă-mă să-ţi dublez l'câteva sfaturi bune. int acelea? ce-te la origini! i s-a spui?

lonează toate aceste clădiri şi hoteluri, care o povară din ce în ce

mai apăsătoare. Fii ceea îi. MacF cu atâta succes. Fiţi din nou o comică de negoţ. Vechile întreprinderi englezea din ceea ce comuniştii, Mafia şi Triadele totdeauna: controlul asupra zonelor de confii prezent acolo unde estul întâlneşte vestul, fţiune. Daţi directive Chinei! Transportaţi inoşti fruntariile Asiei! Foloseşte-ţi dis-%, cu alte cuvinte, fiţi iarăşi negustori! (1 spui că ar trebui să renunţăm la hoteluri şi

— Vicky, fii realistă! Gweilos şi gweipos reconstrui niciodată imperiile asiatice.

— Alfred, te-ai ţicnit? Mackintosh-Farquhai's mult decât negustori.

— V-aţi lansat ca prieteni între doi străini şi a.st, deloc o poziţie rea în vremuri prielnice.

— Suntem mult mai mult decât negustori, insista" Noi ne-am cucerit un loc aici.

Înainte ca Vicky să mai poată adăuga ceva, see sună.

— Ăsta trebuie să fie tata. Ne vedem deci pei săptămâni. Succes cu proiectul tău!

— Şi cu emigranţii-expatriaţi cum rămâne?

— Îmi place cum sună proiectul.

Vicky se îndreptă spre telefon. Deci Alfred revenise, însă sub o înfăţişare total diferită, al ijj siguranţă de sine puţin cam exagerată. Se părea cesul în afaceri îi modificase substanţial compo tul. Nu că i-ar fi lipsit siguranţa de sine în trecut, d încetase să se mai scuze atât de des şi pentru ori ce avea darul să agaseze orice occidental. Nici vi; fusese prea veselă. Ţintuită câte optsprezece ore MacF, ieşise de câteva ori la restaurant în compai tânăr cunoscut la club, dar toate experienţele ei se-tale eşuaseră lamentabil. Îşi amintea bunăoar; londonez ambiţios care voia doar o nevastă r toarne copii din datorie faţă de ţară, indiferent ar fi contribuit cu un bol de orez de la Vajnica puternica Mackintosh-Farquhar. Alţi tineri, vân, zestre, reali sau imaginari, constituiseră meret blemă pentru fiica Tai-Pan-ului din Hong Kong, sorţii făcea ca ea să revină la o prietenie din ce De la moartea lui Hugo, inspectorul Chip se a fi;

familiei, susţinând moralul tatălui ei, făcând mijlocitorul între Duncan şi Sally, deoarece [* începuse să se dezintegreze, pe de o parte lipariţiei lui Hugo, iar pe de alta, ca urmare a îtroase dintre tatăl ei şi chinezoaica Vivian I pl căpătase partea ei din companie şi datorită prinanent al poliţistului, care rămânea uneori wnilia lor până noaptea târziu, sau era reţinut amiezile de duminică. Când şi când, Vicky mia, însă de cele mai multe ori, îl împingea. i e/. Înd că ar fi un tată vitreg potrivit pentru

! mnintea lui Vicky în mod ciudat de iubitul ei i) i prin tandreţea şi buna dispoziţie care nu-l il 11 clipă, spre încântarea tuturor celor din jur. Malta şi oarecum deşirată, deşi plăcută la re, nu era chiar pe gustul ei. O listă a care se simţise atrasă ar fi scos în evidenţă ilnant mai scund, robust, asemănător în mod Alfred şi tatălui ei.

e secretară şi îi ceru să-i trimită lui Alfred. Ideea lui cu expatriaţii-emigranţi i se părea i, la. Câteva clipe mai târziu, prelua apelul din

Ifeti! îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. imit faxul tău, Maiestate, ce se aude pe l azi dimineaţă un oarecare domn Wu Ilearst spune că este un tip cu greutate II Han de la Muncă. Ne-a invitat să ne după-amiază. ca decât diseară şi apoi nu vreau să mă

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Una din activităţile pe care Vicky le prelut Hugo era negocierea cu Comitetul Muncii achiziţiona lucrători în domeniul construcţiile» Continent. În cursul ultimelor şase luni, petrecuse cea mai mare parte a timpului zba im alcătuiască echipe de lucrători pentru Kai I MacF World Expo Golden Hotel se afla în întir/l de plan cu câteva luni bune. Greva japoneză cu k albă, la care se referise Alfred era un picnic fai. i acută de lucrători în construcţii. În timp ce lumy putea uşor absorbi zilnic treizeci de mii de l suplimentari pentru clădirea ’97 World Expo, (Muncii trimitea peste graniţă mai puţin de dou (mii de muncitori navetişti, distribuindu-i cu / întreg teritoriul, în conformitate cu o schem. Îi care se modifica după criterii la fel de misii mi

Cu trei săptămâni în urmă, MacF IM echipele de geamgii care fuseseră reparti/ > comercial multietajat de la Aberdeen, în p insulei Hong Kong, şi proiectul îngheţase (

Înălţimea exagerată a hotelului I îngreunase şi mai mult situaţia după cum îi i antreprenorul construcţiei MacF, spre e* Vicky care abia

se stăpânea să nu-l strângă ti i, conlucrării dintre diverse sectoare făcea e; să fie mult mai avansate faţă de altele, în având de suferit fie că era vorba de un hol de lipsa acoperişurilor. Materialele de cons intrările şi lifturile, iar muncitorii pe car adune aşteptau adesea terminarea altor lac a se apuca de propria lor muncă.

Întrucât MacF contracta lucrări şi în r MacF le finanţa nu aveau pe cine trage la

sucursale, astfel că existau mici şanse de a riscurilor. Era tipic pentru stilul de lucru al i spunea de fiecare dată Vicky. Acum se afla la negocia drepturi de aterizare pentru 6 linie aeriană.

I, se întindea mai mult decât îi era plapuma.

sigur că nu poţi veni mai devreme? Wu ne-ar salvarea pentru care m-am rugat atâta lui

Translatorul său nu mai contenea cu scuzele, y. Wu trebuie să se întoarcă la Beijing chiar

„Speră să nu ne strice planurile pentru Anul că nu poate… etc etc, cunoşti placa.

pun ei mereu.

Imprevizibili, îi cunosc eu pe chinezi, tată.

J peşti mari de talia lui Wu îţi fac curte.

S sunt dispuşi să stea de vorbă.

Într-adevăr e un peşte mare, sunt de acord cu

Ş e aşa de important, ţi-o împrumut pe Vivian.

nevoie de ea.

ulba. Maiestate! Nu-l poţi întâlni singură pe I ’NU. Ai nevoie de interpret şi consilier, mi ambele funcţii. Ea te va tempera şi va situaţia. Eu nu pot pleca din Shanghai, un pot lipsi.

I eter.nu va ajunge niciodată Tai-Pan, I l-ar struni Duncan Mackintosh, în id că nu va fi nevoit să-i lase titlul i-ky. Peter a fost bărbatul numărul doi al va fi mereu. În pofida cunoştinţelor sale upra Chinei şi chinezilor, el continua să iaspecte ale problemei mult timp după i opteze pentru unul singur şi nici nu era pere latura practică a existenţei, întrucât ivea aceeaşi valoare.

— De ce să nu-l iau pe Harry Cowes ca intern Tatăl ei nu era de acord cu Cowes pe

antreprenorul construcţiilor MacF nu deţine, impus de o asemenea întâlnire importantă.

— Atunci îl iau pe Wally Hearst. Îi veni în minte neguţătorul cu China, acel bărbos roş impresia că e bine informat şi ardea de noi I.» facă util.

— Nu!

— Atunci de ce-l mai păstrăm pe lângă n.

— Nu vreau ca Wally Hearst să se oamenii lui Wu.

— Ce înţelegi prin „oamenii lui Wu”? Ucu Oare pe cine întâlnise el – se întreba Vicky oară – pe acea joncă roşie? Sau poate că af compania aeriană de la Snanghai nu erau de pentru nenumăratele sale călătorii pe Cont

— Sub niciun motiv nu-l vei lua pe W; întâlnire. ordonă Duncan Mackintosh pe un şi răstit.

Buimăcită încă, Vicky se conformă aşa fiecare dată când tatăl ei se încăpăţâna.

— Da, Tai-Pan!

— Ia-o pe Vivian. Nu-ţi va părea rău.

— Deja îmi pare.

Dar el nici n-u-i luă în seamă ultimele cmi

— N-am să-ţi dau acum instrucţiuni care pl] vor potrivi momentului, însă nu respini Aminteşte-ţi că Republica Populară Chineza e] să facă o figură cât mai bună în momentul „Ri Ultimul lucru pe care-l doresc ei este un hote care să arate ca un deget acuzator. Poţi folc argument în defavoarea lor, dacă eşti isteaţa.

8

mi pot imagina cum cei de la Comitetul ni Străinătate pot atârna aşa ceva pe perete, piare, se întrebă Vicky, călcând astfel prima duită pe care şi-o impuse cu amanta tatălui şi nu vorbi cu ea dacă nu era obligată, însă i unei descărcări nervoase în preajma acesmaximă importanţă.

mărturisise în maşină că şi ea era la fel de castă schimbare de tactică a chinezilor, dar uciinea distantă şi rezervată, cu toate că însă avanseze ideea că cei de pe Continentibil ceva. Plină de deferentă faţă de Vicky, îşi puse ochelarii pentru a examina mai de iloul. O pictură în ulei cu ramă aurie i) corabie cu trei catarge pe o mare asiaticăuiri. poze şi copii colorate ale diverselor ni în mai toate birourile din Hong Kong,

aşa limic anormal.

ui în asta?

I-l n deschisese discuţia, Vicky îi răspunse: (Ista sediul Comitetului Muncii pentru jhinei comuniste în Hong Kong? Nu aici icii tovarăşi de la care sperăm să angajăm

— Da!

— Cunoşti atunci care era pe timpuri târgu i mâna de lucru?

Expresia lui Vivian deveni treptat se ticipând reacţia lui Vicky.

— Da, desigur.

— Oricum, îţi reamintesc acest luci împrospătarea memoriei. În secolul al XIX-le; înfometaţi din Guangdong şi Fukien fuseserii fugă peste ocean spre a se angaja pe plantaţi tierele de construcţii de căi ferate. Ină milioane de refugiaţi erau transportaţi i; asemenea sclavilor, în Cuba, Hawaii, Africa şi corăbiile fiind mult prea şubrede pentru a li să ni mărfuri mai valoroase, ca de pildă opiu. În ti corabia asta era un vas destinat comerţului cu

— Eşti sigură?

— Am deţinut şi noi o flotă, ca fiecare îi acelea, şi mai cred că cineva dexaici are un cu umorului. În prezent, China comunistă, cu extrem de numeroasă care trebuie hrănită, reînvie acest comerţ. Comitetul Mun* Străinătate a reuşit să asigure maselor sale munci necalificate, de pe urma cărora s-a I valută forte şi acum manipulează după bun nevoia disperată de braţe de muncă a Honaşa se face că oamenii ăştia amărâţi trăiesc azi Shenzhou şi sunt transportaţi peste graniţă vitele. Nu s-a schimbat nimic. Coolie de devenit azi muncitori cu contract.

— Populaţie autohtonă din-India şi China folosii n cele grele, necalificate.

În putea ca pictura să fi fost lăsată aici de fostul în zise Vivian. Probabil că acest Comitet al u mutat de curând.

Iiderând că a vorbit prea mult, Vivian redeveni calmă, fără ca măcar un fir de păr al podoabei Ilare mătăsoase să se clintească din loc.

căzu şi ea pe gânduri. Vivian avea desigur Oficialităţile Chinei

comuniste dădeau buzna I.ucig şi se împrăştiau în cele patru zări, n \ M irilor aduşi de muson. După doisprezece ani l, u. aia Comună din 1984, acestea continuau să zilnic noi birouri. Părea că un întreg departa-l ale să se transfere de la Beijing, căci fiecare n post în Hong Kong, începând cu cele mai lăţi ale administraţiei până la funcţionarii i I ca Chinei construise cea mai înaltă clădire vedere asupra districtului central pe care umpluse cu funcţionari şi curând aveau să noi spaţii.

Itine. Anii aceia ruşinoşi când se lăsaseră li „în de capitalişti se încheiaseră. Comuniştii iguţi sastrângă cureaua atunci când inflaţia II Jopte reforme economice. Fiecare spaţiu era iximum. Repartizarea birourilor în spaţii iemenea cutiilor de chibrituri, constituia curentă.

Instală că până şi sala de aşteptare fusese două. În spatele încăperii întunecoase şiu' Iau nenumărate asemenea birouri unde îl tionăraşii cu figuri şterse, îmbrăcaţi în din poliester şi ar ochelari cu rame din i pe birocraţi de când se ştia, iar acum aceştia r< „în să se concentreze asupra întâlnirii cu

proaspătul lor reprezentant oficial. Îşi revăz. u priorităţi, aşa cum o învăţase Peter şi cum ştia din] experienţă acumulată în ultimele şase luni.

Când discuta afaceri cu China Continentala! să ţină mereu seama de faptul că fiecare fenţi bărbat trecut de treizeci de anitnai purta încă cât Revoluţiei Culturale „amintirea celor zece ani fiind greu de şters. Ei aparţineau, în cel mai: i înţeles al cuvântului, unei societăţi controlate fiecare mişcare era observată şi urmărită de alin abatere putea atrage după sine consecinţe îng în sfârşit, mai exista un paradox: pe de o parte

1 chineză conform căreia China era centrul Un guo şi pe de altă parte, factorul economic c-existenţa unei societăţi mult mai sărace decât (categorie de străini wai guo ren. Gândurile în zicala „să nu subestimezi niciodată săraci-a chi fură întrerupte de un interpret care, cu pk1 zâmbete, le invită să-l urmeze **într-**o sală de e fără ferestre, unde se afla o canapea foarte rigi rânduri de scaune aşezate faţă în faţă.

Domnul Wu avea în mod cert prestanţii costum cu tăietură modernă de fabricaţie H< croit pe măsură, lăsând impresia că sosise cu mai înainte decât le spusese interpretul la telefe i de bun gust, de

culoare roşie, cu mici siluei albastre, se armoniza perfect cu costumul. Arai Serviciul Guvernamental de Informaţii l-ar I pentru a-i reproduce imaginea în broşura lor

„În patru culori care pleda pentru parteneriatu între est şi vest din Hong Kong. Înainta spre Vie funcţionarului sigur de sine, care i se păru de la prima vedere. Dar, spre surprinderea ei.

134

Cei nouă dragorii jinevoitor şi îi întinse cordial o mână grăsulie – i câteva secunde ambele mâini, apoi, cu un fcinonial, îşi prezentă personalul care ocupa un tic scaune pe partea sa.

pe rând, Vicky simţi în nări urme de colonie [hins, Hus şi Crin, câteva din acestea fiindu-i de la întâlnirile anterioare. Dar domnul Han, Li preşedintelui Comitetului Muncii, care aceste întâlniri, lipsea.

[\ ce domnul Wu termină cu prezentările, Vicky îţi lucru cu Vivian, rostindu-i doar în treacăt i pe care i-o conferise tatăl ei – aceea de director Mie Proiecte.

n/-iiră apoi cu toţii pe canapea, Vicky alături de ivian pe cel de-al doilea scaun de lângă canapea, fiind rezervat interpreţilor. Vivian se referi la importanţa funcţiei sale la MacF pe care /u nu o cunoştea;

Irresă de sănătatea tatălui lui Vicky. care se îi. Îi. i să-l scuze fiindcă nu putuse reveni de la II nmp util în vederea acestei întâlniri. Wu se du-i pentru scurtul răgaz acordat înainte de 1 Vicky îi asigură că acest lucru nu i-a pricinuit %/., De altfel, ea îndura acest calvar de-scuzele din partea chinezilor de pe Continent cam llate de an, de când pornise în căutarea inimii jivenise aproape o a doua natură a sa să afişeze lemn şi cordial în acelaşi timp. Însoţit de o [luare a capului, pentru a demonstra interesul e obiecţie sau afirmaţie. Wu, la rândul său, de amabilităţi circumstanţiale. Pe rândul Izervate părţii chineze, oficialii Comitetului ruseră aceleaşi mine convenţionale, în timp

135

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

I

ce expresia lui Vicky părea să sugereze că mi viaţă se concentrase exclusiv asupra acestei întâi

I-ar fi trebuit mai mult de şase luni pentru complet deprinderile newyorkeze şi educaţia gheză, dobândiţi în ultimii cinci ani, astfel d nevoită să facă risipă de energie pentru a nerăbdarea. Birocraţii din

Beijing îşi puteau după-amiază întreagă debitând banalităţi de fe face familia – Mulţumesc bine – Vremea este b<, Din fericire, Wu vorbea mandarina şi în plus expeditiv decât predecesorul său. Vicky îl în câteodată şi-i cerea translatorului să-i clarifice fraze al căror înţeles îi scăpase. Când o făcea, priviri furişe. lui Vivian, care dădea din cap apr perceptibil, pentru a-i confirma exactitatea.

Wu îi explică importanţa poziţiei sale de executiv ai Comitetului Muncii pentru Strai întreaga Chină la sud de Insula Hainart, G Fukien, Jiangxi, Zhejiang, Shanghai şi, desigur Administrativă Specială a Hong Kong-ului. Han răspundea numai de Hong Kong şi de G oraşul de graniţă Shenzhen.

Vicky îşi exprimă recunoştinţa – personală de protocol – pentru faptul că un oficial atât binevoieşte să discute măruntele sale probleme, Wu protestă, minimalizâ**ndu-**şi importanţa şi a fi niciodată nu va fi prea ocupat pentru a o primi fiică a Tai-Pan-ului Vajnicei şi Atotputernicei Mackintosh-Farquhar.

Ritualul încetă când o femeie între de îmbrăcată după moda continentală, cu bluză şi p] apăru cu un termos din aluminiu şi le servi e & v

136

laiul cuvenit. În cele din urmă, mai marelei Muncii trecu la problema de fond.

a spus că aveţi probleme cu magnificul hotel

agon de la World Expo.

te de muncă, răspunse Vicky atât de direct, încât sfiri şi se făcu mai mică în scaunul ei. MacF are lucrători în construcţie. L-am terminat în linii au mai rămas lucrări importante de finisat în

În plus, nu ni **s-**au livrat geamurile. Noi plătiruri, desigur, dar cu toate acestea nu ne putem echipele de muncitori, şi asta nu numai la Expo, hotelul nostru de la aeroportul Cheklapkok.

livra dreptate: puternicul ei atu îl constituia

În >licitar. MacF regretă existenţa acestor două l> «mante neterminate în perspectiva sosirii mi oare vor dori să viziteze Hong Kong-ul cu fr. i II mării”.

1 trimis domnul Han lucrători şi personal i icazional, dar noi avem nevoie de angajaţi echipe cu normă întreagă, cu şapte zile pe Ui o zi aici şi alta dincolo. De altfel, personalul nu ne este de prea mare folos „**într-**un hotel L adăugă ea tăios.

N-au mai rămas muncitori în Hong Kong? Irfiasca ei de până acum răbufni furia şi Vicky Î.i scoată ghearele. Vivian începu şi ea să se ninul alăturat, acesta fiind un avertisment calabil. Spăsită, Vicky îşi plecă privirea, ic în o companie mică, domnule Wu, şi ne iccm faţă concurenţei în domeniul forţelor mlit să angajaţi japonezi cu contract?

— Tatăl meu nu a uitat ocupaţia japoneză din ghai. Atingând coarda simţitoare a inimii chineze fu răsplătită cu un surâs cuceritor din partea lui V\ un calcul rapid scotea în evidenţă faptul că I Mackintosh nu avea decât şapte ani când ja ocupaseră oraşul Shanghai, iar din dosarele t; Publice reieşea probabil că el fusese expediat i

Anglia.

— Este de asemenea adevărat, domnu' departamentul construcţiilor MacF a rid hotelurile noastre. Însă tatăl meu a preft asemenea hotel important de la World Expo vizită a Hong Kong-ului – să fie construit dup; speciale, întrucât el va reprezenta, la scară mi vizibilă Regiune Administrativă Specială a Clui".

— Suntem o ţară săracă, spuse Wu.

Un clopoţel de alarmă o atenţiona pe Vir! enunţ nu mai comporta niciun comentariu, Vivian se aplecă brusc înainte în semn că doi vină.

— Scuzaţi-mă, domnule Wu, China este energie umană. Trebuie doar să luaţi în calcu uriaşe care s-au făcut în port la Shanghai şi pentru a vă da seama de dimensiunile aceste

Vicky asculta cu admiraţie amestecată e două fraze scurte, Vivian îi reamintise lui V. are forţă de muncă disponibilă, şi aceasta, îiturilor sale uriaşe de a-şi moderniza cele e importante; Hong Kong-ul era încă departe e proeminent cu apă adâncă de pe Coasta Chi

— Efortul nu este întotdeauna răsplăti zâmbind.

MacF răsplăteşte efortul cu lefuri mari, ripostă

I

II. echipele pe care domnul Han a avut amabilitatea în procure s-au întors acasă satisfăcute.

păru mulţumită de această precizare şi mai

a asigurat întotdeauna lucrătorilor castronul noi lucrează oamenii timp îndelungat şi sunt Am putea face acelaşi lucru şi cu

echipele stră. domnule Wu.

a nu mai comentă şi aborda un alt subiect, arcursul călătoriilor mele am observat că roportului sunt astfel amplasate încât să fieive pentru oraşul respectiv. În ultimul timp, afaceri străini importanţi preferă să nu mai aeroportul. Încheind afacerile acolo, dacă li îi la standarde internaţionale, este pe cale să finalizeze lucrările noului aeroportul Cheklapkok. Desigur – şi acolo kme legate de forţele de muncă. Ea o privi pe şi nu întâlni decât o privire rece care însemna cât e clar: „taci din gură”! Oare cu ce greşise? ştia bine ce avea să spună şi zâmbetul i se fEUI este hotelul important care trebuie terminimat ar fi să-i puteţi deschide în Ziua HI” când oamenii de afaceri vor veni cu miile Hiatori evenimentul.

unuia sărbătoririi va avea loc la Kai Tak, iar ni neterminat ar face o figură jalnică. H, r-adevăr, spuse Wu.

cOnstată cu amărăciune că îşi jucase foarte îi bună carte.

— Hotelul Golden Dragon din Kai Tak L centrală a World Expo.

Wu se lumină la faţă, îşi împreună palmek le uşor.

— Exact, tocmai asta e îngrijorător pentr-oficialităţi de la Beijing.

Zâmbetele cordiale de pe rândul opus ti păliră. Feţele subordonaţilor lui Wu, până şi translatorilor deveniră rigide, inexpresive. Viv stupefiată pe Vicky. În cele din urmă, îşi dădu ce se deplasase domnul Wu la Hong Kong. Vei un hotel.

În această lumină, cele şase luni de demenţiale căpătau o altă semnificaţie. Lipsa I muncă încetinea ritmul lucrărilor de construct **lăsându-**le mult în urmă faţă de prevederile de ar putea ţine pasul, gândi Vicky, ar putea înen finalizeze până în Ziua „Răsturnării”. Furioasă, seama că a fost purtată cu vorba şi amânată mi se descuraja, adversarii săi crezând că în felul ai va ceda partida. Abila manipulare a forţelor reuşise. După o dimineaţă pe care şi-o Petre», pe la alte uşi, după-amiaza fusese momentu’ unei mingi joase în terenul ei, dar ea n-a fost pareze, întrucât i se propunea să renunţe la favoare în schimbul degrevării MacF de apăsătoare.

— Daţi-mi voie, nu ştiu dacă v-am înţi neavoast…

— Este foarte simplu, îi veni în ajutor dorm Vicky de-abia

dacă-lmai auzea din cauza presimţiri care-i întunecau judecata. Pe vrei
140
Cei nouă dragorii ew York se mirase când tatăl ei câştigase contracru construirea de clădiri la World Expo. Care eraţia? De ce puternicele întreprinderi anglo-ca Două-Cărări Wong şi Y.K. Pao îi permiseseră „să înşface un asemenea premiu? spunsul se afla aici lângă ea* pe canapea: China ista” îşi folosea influenţa pe lângă Consorţiul Expo, ni ciin Hong Kong şi o serie de bănci (printre care hinei era socotită un protagonist major), pentru proiectul hotelului spre MacF. De ce? Pentru că în o companie solidă, capabilă să construiască un în decât o companie chineză de stat care suficient de puternică pentru a se apăra noi conspiraţii de extorcare, a fondurilor, înalte oficialităţi chineze, ăt, Vicky îşi reaminti de întâlnirea tatălui ei şie. Dar indiferent pe cine întâlnise în acea zi, că nu-i oprise, pe domnul Wu şi pe tovarăşii jing, să urzească planuri de înavuţire sub oferit de birocraţia continentală. Aceşti drumul mare, după cum îi caracteriza mama, Utttia lecţii Mafiei newyo. rkeze. iirc rău, n-am înţeles semnificaţia ultimelor Stră cuvinte. Ce este foarte simplu? ite oficialităţi – oameni din Beijing – care nu lirtamentului meu, repetă Wu cu răbdare şi: abă care ar fi numele cel mai potrivit să frontispiciul clădirii centrale din World proprietarului, numele „vechilor prieteni” proiectul.
mrte directă, puneţi repede punctul pe „i”... te acela?
141
JUSTIN SCOTT
— Unii se întreabă cine ar trebui să pOM asemenea clădire unică?
— Un nume din Hong Kong, spuse Vicky, aşa ni cum pare – încercând să injecteze în argumentul ci e de politeţe – ar demonstra lumii posibilitatea exis unei ţări cu două sisteme. Aţi fi de acord?
Sprânceana stufoasă a lui Wu se arcui într-un
alarmant.
— Un nume degweilo, interveni Vicky rapid, a-i asigura pe gweilos din New York. Washij Londra. Zürich că banii şi oamenii lor sunt m şi; 1; „Hong Kong şi că pot investi fără teamă aici...
— În Beijing, interveni Wu pe un ton mai doi sugerează că un nume asiatic ar fi la fel de polii alţii susţin căprezenţa fermă a statului ar eoni garanţie şi mai solidă.

— La ce vă gândiţi, domnule Wu?

Wu se uită la ceasul său, o imitaţie de Cai iii-l aprecierea lui Vicky, se sculă brusc şi se seu/a.

— Aştept un telefon din Beijing: \, i< domnişoară Mackintosh, să-mi permiteţi să lipse» poate zece minute, nu mai mult. Poate dumneavoj domnişoara mai doriţi să serviţi un ceai… * dar în să termine şi Vicky i-o reteză scurt, pe un toninţe i-ar fi plăcut foarte mult mamei ei, că **s**-au saturai ceai. Vivian se grăbi să intervină cu diploinj rigoare, vrând să atenueze duritatea ei.

— Mulţumim, ne-ar face mare plăcere, i misiunea dumneavoastră, o să ne retragem în aşteptare.

Vivian luă loc **într**-un scaun capitonai, e tabloul cu corabia ce transporta coolie şi îşi soi I

Vicky se duse la fereastra ovală şi observă cu june că geamurile erau murdare. Respiră adânc, să-şi regăsească calmul după starea aceea de îstecată cu teamă care pusese stăpânire pe ea. O rfl, şi încă rău…!

fereastră zări ţărmul verde-azuriu presărat cu se Dacă New York-ul îi furase la un moment şi o cucerise cu eleganţa şi grandoarea spaţiului, [ici un oraş asiatic nu se putea compara, Hong schimb i se părea mult mai accesibil – un oraş ompetiţia era permanent deschisă, un oraş ce ţbrăţişat cu privirea de la înălţimea unei clădiri. Încerca să gândească, dar privirea îi rătăcea, se întâmpla adesea de la pierderea lui Hugo. pe iriwind, acolo unde mama ei trăia în prezent, prăbuşise. Încetase să mai vorbească despre îl subiect în afară de Hugo şi nici nu mai făcea Bocit să bea.

li-i când Vicky îşi reveni suficient după tragicul şi se simţi în stare să o ajute **într**-un fel, ea îşi rujul necesar pentru a-i propune să se interneze litiil pentru dezalcoolizare. Văzând că se opune. fin i-i înfocată îi propuse să meargă împreună cu şi îi spuse:

II.i două feluri de oameni pe lume, draga mea: >t permite să bea şi alţii care nu-şi permit. l! în prima, graţie generozităţii tatălui tău.

Iv Farquhar Mackintosh descoperi în sfârşit în l Hincan cu Vivian, recunoscând faţă de sine lucru mai de mult, singura ei pretenţie după i divorţului fu să i se atribuie preaiubitul iaht l Whirlwind şi o sumă de bani destinată

Cei nouă dragorii băuturii, salariului lui Ah Chi şi menţinerii lor ancorare la Club. Duncan Mackintosh unu păstreze controlul asupra MacF, imobilele şi iuvi Peste podul din Kowloon se zărea hotelul „Penin Vicky se întrebă dacă tatăl ei o adusese şi pe Vi\ i. Îi plăcuse întotdeauna holul, unde se auzii manenţă o muzică plăcută în surdină. Nu e li < îşi spuse Vicky.

Cât despre furt, Vicky nu mai avea nici Oferta nerostită a domnului Wu plutea în aer e deja aruncat peste capul ei. China urma's; i muncitori pentru terminarea hotelului Goli aeroport, dacă MacF va semna renunţare Golden. Se aplecă peste fereastra ovală încerc insula Lantau, însă aceasta nu se afla în câmpi era prea departe de centru, ascunsă undeva proeminentului West Point.

Poziţie, amplasare, poziţie… vechiul refn pe care îl învăţase la hotelul lor din Manriii Seven Avenue. Clientela super-selectă îl an: sută de mile depărtare de Fifth Avenue, dari Lantau se afla la distanţă de o oră de mers cu u în perioadele de trafic intens distanţele astronomic.

Scrâşnind din dinţi se simţi cuprinsă de un furie atunci când îşi dădu seama că tatăl ei nenorocirea şi o lăsase pe ea să se acopere de cât o mai rodea acest lucru. Zâmbetul de croi Wu n-ar fi însemnat nimic faţă de rânjetul batje tatălui ei când ar fi aflat de negocierea unuirie în cel mai fierbinte proiect din Iong Kong, o motel la aeroport. Wu ridicase întreaga Chin; împotriva ei; asta însemna o extorcare în

144

cuvântului. Geamul murdar reflecta vag silueta i care se apropie de ea. i vi e o idee strălucită, compradorule?

11 cbuia să-i laşi să ţi-l fure. În văd că nu prea am de ales! u poţi renunţa la hotel, spuse Vivian hotărâtă. v tatălui tău au fost exprimate foarte clar. nu te afli aici ca să interpretezi dorinţele tatălui Vicky cu aroganţă. Nu ai altceva de făcut decât i s-a dai sfaturi, ituiesc să-ţi asculţi tatăl. I meu nu este aici. Eu port răspunderea şi nu osibilitate să-mi păstrez hotelul. Cred că nici reuna, nu-i aşa?

a lui Vivian îi confirmă spusele, compradorule, spuse ea, apăsând cu sarcasm ai vreo idee salvatoare? îşi ridica privirea în tavan, rămase tăcută ide, de parcă ar fi aşteptat ca inspiraţia să-i Io, apoi spuse: le ceva în schimb, altceva. 1. pildă, o viză de ieşire?

IAU de valoare, continuă Vivian serioasă, în felul pentru de calm.

Să-l laşi pe domnul Wu să itl cfl-ţi face o favoare.

— L-mi facă o favoare? explodă Vicky. Tot ce-i cer t tratament corect. Să-şi păstreze pentru el

le.

vedea că amândoi vă veţi simţi mai bine. Îndoi?

epărtă de fereastră şi veni mai aproape de Nu înţeleg care este problema lui? El poate irice-şi doreşte. Nu l-ai văzut pe grăsanul ăsta

Cei nouă dragoni ticălos cum zâmbea pe sub mustăţi? Dacă aş fi în loc aş pune punct proiectului, m-aş aşeza cu fundul atunci... ar merita să le văd mutrele tovarăşilor din contemplând un edificiu turn lăsat de izbelişte în n grandioasei lor expoziţii, unde vor veni pu/. de vizitatori străini. Cunoşti vreo situaţie mai nefei i asta?”-Pot să fac pariu că atunci când vor avea e propriei incompetente vor recurge la MacF ca o:, din rahatul ăsta.

Vivian asculta tăcută şi atentă, în ochii t du-se desluşi nicio reacţie. În cele din un... întrebă:

— Ei bine. dar ce înţelegi tu prin a-l lăsa să îl favoare?

Vivian nu se ridică, dar Vicky îşi dădusem apropiase prea mult de ea. Merse din nou la fe unde i se alătură şi Vivian. Amândouă priveai înainte, comunicând doar prin intermediul îi reflectate în geamul ferestrei.

— China comunistă nu trebuie să apară în stânjenitoare că ţi-ar fi furat hotelul.

— Dar asta face!

— Da, dar ei nu trebuie să apară **într-**o defavorabilă. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Da, la naiba! Doar nu sunt copil. Cu alte< singura noastră măsură de protecţie este dorinţa de a părea cinstită, astfel încât comunitatea oameni afaceri să creadă că se află în siguranţă în Hong I

— Da, este vital, spuse Vivian, chiar dacă pl oficiale sau un întreg departament vor să profil e urma puterii pe care o deţin. Dacă ar părea nea ochii persoanelor ce prezintă interes pentru ei. exclus ca oraşul să se golească rapid.

hi aproape acelaşi procedeu pe care-l folosea jili New York – îşi spuse Vicky – în relaţie cu uniunile îoraţiile pe care le controla,

construindu-le în sediile.

leii ne faptul că domnul Wu îşi asumă un mare risc ca departamentul lui să fure. La un moment cinstit s-ar putea sesiza. speranţă.

le, continuă Vivian cu acelaşi calm, că am. Într-o zi acest argument împotriva lor, un alt ni care vrea cu tot dinadinsul să salveze Cere-i ceva de valoare, ceva ce numai ei îţi îşi plimbă din nou privirile asupra oraşului, are duceau spre tunelul Kowloon erau deja cauza traficului şi nu era decât după-amiază. L.antau şi Tsing Yi vor fi în curând înţesate de autobuze şi taxiuriprinse într-un fel de dans ilgonului. Oaspeţii hotelului lor vor avea nevoie ere care să facă naveta de la aeroportul Chek-Centru.

În un mijloc de transport foarte rapid de la roportului până la cheiurile noastre proprii din e la Causeway „Bay.

jkl-o pe Vivian pleziş, văzu pe faţa cornelii nez o undă de satisfacţie care îi îmbujora; i într-adevăr o idee fantastică. Vicky îşi imit! publicitare „Cel mai bun hotel central se află t”. Cu propriile sale punţi care vor oferi un iipid de lux, hotelul va fi mai aproape în timp H sau Pen. Vor putea deschide şi un restaurant

— Atenţie, s-ar putea să dorească să devină pm o preveni Vivian.

— Foarte bine, dacă China doreşte parteneriai s-o lăsăm pe ea să formeze echipele de lucru şi să se de tot ce e necesar pentru transportul meu, astfel nu mai avem probleme în eventualitatea unei în de mână de lucru.

— Da, este o idee bună, spuse Vivian cu el

— Vivian, nu te juca cu mine ca pisica cu Dacă vrei să mă sfătuieşti, sfătuieşte-mă!

— Da, cred că în felul acesta nu vom probleme cu echipele de lucru. În plus, am mai o punte şi până la Kowloon, până sus la Tsue A apropierea fabricilor, adăugă ea, gândi i prosperul negoţ american şi european de t depindea de Hong Kong. O navetă de lux pân’ pentru a-şi supraveghea operaţiunile, apoi în e se în cheiau tranzacţiile bancare, ce putea frumos!

— Dacă ţin la aparenţe, să-i vedem ce muţi

— Da, sigur, spuse Vivian. Ju ni hau yun, s

— Crezi că vom reuşi?

— N-ai vrea mai întâi să te consulţi şi cu ta Vicky se încruntă, simţind un nou ames lor.

— Ai putea să-i spui domnului Wu că vre cu el înainte de a-i da un răspuns şi în felul ace timp. Lasă-mă pe mine să-i prezint proiect precum şi pretenţiile noastre în privinţa aceste rapide de transport.

Vicky aprobă cu un zâmbet satisfăcut.

148

Cum cred că i-am băgat sula în coaste, aşa că va fi It să termine la timp hotelul pentru ziua juiifirii”.

lin1 domnul Wu le pregătise o mare surpriză, jjtl în felul acesta un punct în favoarea sa. Radiind fire, făcu un semn şi doi tehnicieni electronişti plini jortanţă se pregătiră să pună în furftţiune un videoi ll-nm luat libertatea de a-l suna pe domnul Dun-[tkintosh la Shanghai, gândindu-mă că poate doriţi aţi asupra discuţiilor noastre, ni japonez H-D se lumină şi pe el apăru figurai Mackintosh nu se pierdu în formule de de domnul Wu. Avea mina încruntată a unui cupat şi vizibil deranjat că fusese întrerupt în mărunte.

aude pe acolo, Maiestate? mormăi el ca şi, 1 lat singuri.

a această introducere nu era decât un frag. – să pe care trebuia să o joace în faţa lui Wu, se la curent cu planul pe care-l elaborasei Vivian în sala de aşteptare. Tatăl ei se înroşi ud află că avea de gând să renunţe la Exponcleşte maxilarele într-un rictus caracteristic, nagină ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi aflat scrutătoare a adversarilor lor chinezi. Spre Duncan se declară de acord cu planul ei de când îi lansă propunerea referitoare la i apid nu primi decât un răspuns îmbufnat, i place ideea şi e de la sine înţeles că dacă aş Teodată, ar fi trebuit să luăm în considerare

149

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii şi alte oferte pe care le-am primit cu privii e Aceasta era o noutate pentru Vicky.

— O să mă gândeseşi, în orice taz, vom cere i treizeci de ani drept de franşisă pe transportul i

— Da, desigur, Tai-Pan!

— O să-i coste scump – contravaloarea tei „cheltuielilor de construcţie, plus dobânzile şi

din profituri pe câţiva ani…

Domnul Wu asculta cu atenţie, însă figura 11 impasibilă până în momentul în care auzi ultima a lui Duncan. Apropiindu-se de ecran, cu un în matic, el i se adresă în engleză:

— Fiica dumitale are multă imaginaţie.

— Insuficientă, ripostă Duncan, încercând să complimentul în stil chinezesc.

Wu îi adresă lui Vivian un surâs cu subinu! Duncan îi făcu cu ochiul, în manieră ca în neprotocolară…

— Ce norocoasă este că are în preajmă u atât de înţelept!

Vocea lui deveni gravă şi insinuantă, dar a fi procedee nu-l impresionau câtuşi de puţin p Mackintosh.

Rânjetul Dragonului aproape că zgudui eu aii

— Mie îmi spui, domnule Wu? Da. sâni norocos… Maiestate. Peterşicu mine vom fi acasă i de Hogmanay, cu condiţia să găsim un avion. şi dracului1 din văgăuna asta. Te invidiez, domnule locuieşti la Beijing. Este uluitor cât de repede şi transforma în infern un mare oraş.

Ecranul se şterse şi Vicky o privi pe Vivian, \) (căreia mai dăinuia o undă de nostalgie după (Iii ui drag. Însufleţită de un sentiment de mândrie, îi luă Vicky cel mai gingaş surâs. fu, care încerca din răsputeri să-şi domine leala, întrebă ce înseamnă Hogmanay. i petrecere scoţiană de Anul Nou. Îmi pare rău că li să vă întoarceţi la Beijing; am auzit că vremea [tul de rece în această perioadă a anului. cheamă datoria, spuse Wu cu un aer semeţ. Bu aceasta, cugetă Vicky. jucase cartea pe care i tatăl ei o negociaseră. deja. Răspunsul lui Wu edifice în privinţa rezultatului înţelegerii, am putea întâlni din nou peste câteva săptămâni? I, cred că e posibil.

atunci vom vedea cât de mult au progresat de construcţie, spuse Vicky într-o doară, isc întoarse către chinezul aflat lângă interpret. Tre' timp, domnul Wu se va îngriji de asigurarea de muncă de care aveţi nevoie, înteţi prea amabil, mulţumesc! Jfmtru nimic.

[uaie ştiţi că MacF deţine o mică distilerie la Glen Scoţia. Dacă doriţi, vă pot trimite acasă o sticlă. Îi coasta de la distanţă cu prilejul Anului Nou., petrecere cu băuturi?

lui Vicky se întrista.

Îi numai cu băuturi; de fapt, este vorba de o fe în familie. Fiecare se întoarce acasă, cine

151.

Cei nouă dragorii

Chi! şuieră Tai-Tai, ca o autentică fel Shanghai. Vino aici imediat!

De la catargul principal al lui Whirlwind, ţ vas semăna cu un ochi de gweipo. Ah Chi se lefi scaunul lui de botman, deasupra adăpostului taifunului, **întrebându-**se de unde să facă rost de ojţ mii de dolari HK pentru nunta lui, acum Dragpnului cumpărase Mandalay, un alt scuner ca 1 propriul său echipaj, cu propriile sale petreceri…

Ah Chi rămăsese pe Whirlwind şi în această după-amiază a anului, neavând altceva mai bun Pe alte iahturi se făceau pregătiri pentru sărbăt vreme ce joncile pescăreşti se retrăseseră, oamejj ocupaţi cu prepararea bucatelor. Un miros de pant plutea în aer, adus de briza rece, iar cerul tot mai plumburiu.

— Ah Chi!

„El ştia că Sally se îmbătase. De regulă, când ţi puţin ameţită, stătea liniştită, dar pe măsură ce se striga mai tare. Whirlwind nu părăsise adăposti luni. După plecarea lui Huang nu-l mai scosese larg. Ah Chi nu avea motiv să angajeze un înloci Huang Ti lăsase treburile cele mai penibile, iai

152

„Curată”.

În it ajutor optase pentru o slujbă mai le contrabanda.

ul vas al lui Huang, o şampană Diesel de mare Ue, stârnea invidia în întregul adăpost. Ah Chi îşi îl zile întregi curăţind şi lustruind Whirlwind, după diferite comisioane pentru Tai; Tai. lui, Hua, era mulţumită cu acest aranjament. Ea) t o şampană în apropiere unde Ah Chi îşi nopţile după ce se elibera din serviciul lui Taiteau culcaţi pe perne în întuneric, urmărind oraşului şi discutând despre apropiata lor în seara aceea, Hua îl rugase să vină mai, pentru a-i întâlni familia pe jonca lor cea mai Im Ah Chi era îngrijorat ca nu cumva sărmana Mi cadă peste bord, dacă avea **s-**o lase singură le-a adormi.

Chi!

Nta apăsă pe manivelă, îşi coborî scaunul încet şi ingă Sally Farquhar Mackintosh care acum se afla îmbrăcată cu un halat mototolit. U: rog, vasul la docul sampanelor, e noaptea de i vreau să iau ceva la bord. tic proprietari de sampane **ar fi** fost fericiţi să r pasageri, să facă livrări, însă Tai-Tai se doar cu o scurtă plimbare cu’ Whirlwind până icuin, şi asta era ceva, cele şase luni de imo-Bdfipost reprezentau

cea mai lungă perioadă mir din viaţa lui şi simţea că îşi ieşise din mână. a de la pupă şi porni spre club. El se întreba na la bord. Nu cumpărase niciuna din elea de brânzeturi sau pathepe care gweilos ilineuri festive şi nici nu primise ordin de la gătească cabinele pentru oaspeţi. Sally se

Îndreptă spre proră de îndată ce Ah Chi se apr iahtul de canale şi privi macaraua înlocuită, cu sprijinită de straiul de la proră – aşa cum făcea de la moartea lui Hugo – precum şi vârfuri parapetului pe care refuzase să-i înlocuiască şlefuise doar vârfurile pentru a înlătura orice;

La docul sampanelor, lumea căsca gura plină de voioşie a familiilor de gweilos. Tai lângă proră cu privirea rătăcită, nepieptănată: său şifonat, aşteptând ca Ah Chi să ducă ial aproape; apucă frânghia de la prora şi cinev înlesni**ndu**-i lui Ah Chi apropierea.

— Salut! spuse ea cu un glas dogit de băutui oameni din mulţime îi răspunseră pe un ton i

Ah Chi continua să se mândrească cu ea fusese fiică de Tai-Pan şi dacă cuiva nu-i n-avea decât, treaba lui.

— Scuzaţi! Nu vom bloca docul mai mul secunde: aici, Ah Chi! O ladă de şampanie a platformă. Ah Chi se duse după ea, o ridică vii săi laţi şi o aşeză în spate.

— E doar Revelionul, avem invitaţi... 11 acolo, căraţi-vă! Un altul aruncă frânghia pe t prinse cu un zâmbet la fel de rătăcit. Ah C iahtul şi îl îndreptă rapid înapoi spre locul de

Trebuia să vorbească cu ea înle; împrumutul.de care avea nevoie în vederea Sperase să-i spună mai devreme lui Tai-Tai face lui Hua o surpriză, însă ştia că Tai-Ta această sărbătoare cu inima grea.

— Ah Chi! strigă ea, de data aceasta pe un prietenos. După ce îl ancorezi, du-te rog ş-am pune câteva sticle la gheaţă. Se apleca peste

Cei nouă dragorii a vedea cabina întunecată, unde îşi petrecea [lilI mare parte a timpului.

Pa, Tai-Tai!

Îi oi să-ţi iei liber iar noapte. [Mulţumesc, Tai-Tai, dar vreau să rămân. 11 ste ajunul Anului Nou. Trebuie să ai şi tu o îi.1 care te aşteaptă. Tot cu Hua eşti, nu-i aşa?

n, Tai-Tai.

Munci du-te şi du-i şi ei o sticlă de şampanie. Un tu 11 ricit!

Tai-Tai, mulţumesc!

us de soare în Hong Kong – după cum citise uă-Cărări Wong **într-**o carte cu poze pe care unul dintre nepoţi – era suficient de romantic

Mânuia inima oricui, chiar şi a celui mai înrăit

după părerea lui asfinţitul la Hong Kong în care lucru frumos: cu cât era mai frumos, cu rea mai mult să-l stăpânească.

Icul său preferat, o platformă plasată în consolă al sălii de bal din interiorul imensei clădiri tun House, el supraveghea ultimele pregătiri trecerea de Revelion. Postul său de observaţie fţit de sala de bal prin rafturi de sticlă pe care se obiecte din porţelan, printre acestea l-se şi un bol folosit de ultima împărătească Chinei. Două-Cărări îl cumpărase cu opt e dolari SUA de la Galeriile Christie, agenţii Instruiţi să recupereze cu orice preţ obiectele de suscă din vest. Unorale. ordonase pur şi le fure din muzeele mai sărace, incapabile să bliritatea exponatelor. Din scaunul său turnant [nfl, el urmărea forfota tinerilor săi slujitori prin

Cei nouă dragorii sala de recepţie şi asfinţitul care cobora usm oraşului. Câteva din vasele sale din Flota Roşie e < i 11 pe continent îşi aruncaseră ancora la mal, împ ţărmul cu noi lumini; altele de linie, destinaţii”. i de noroc, se pregăteau să primească oaspeţi I; Ocean Terminal.

Noaptea se lasă repede la latitudinile su Vase mari şi mici, bacuri, feriboturi, şalupe, r – toate la un loc alcătuiau ghirlande scli împodobeau portul scăldat în lumină. Joncile întuneric. Pe uscat, iluminaţia era şi mai intern Două-Cărări, alcătuind adevărate salbe clădirilor înalte, presărate de-a lungul şos puitoare ce duceau până sus pe coline. În aml goneau o mulţime de limuzine ce-i duceau. fi acasă sau în diferite alte locuri unde se petreceri de Anul Nou. Disco-barurile arunct fascicule colorate, ce luminau intermitent’s le oţel al clădirilor în construcţie.

Două-Cărări întoarse spatele sălii e scăldata **într-**o baie de lumină. Ridică o mân făcu semn unui valet foarte chipeş căruia îi (... ni deschidă o sticlă de şampanie.

— Da, Lao Yeh. Puţini locuitori de pe coasta Chinei, ar i-i. irij să-i

spună în faţă Două-Cărări. El era bunif maestrul pentru valetul său personal, sir John britanici şi Wong Li pentru cei de pe conţi ni dintre ziariştii de la jurnalul local de încăpăţânase să-l numească Două-Cărări, p când şi-a pierdut un deget într-o uşă. Zi naţionale ca Asiaweek cutezau doar oca numească astfel, dar el aştepta cu răbdare ziu; t

156

la seama că e mai înţelept să-l prezinte în alţi mi.

liatul reveni cu un pahar de şampanie umplut până () /, Două-Cărări îl duse la buze, sorbi încet, apoi îl [tilnturi, urmărindu-i bulele jucăuşe.

Lao Yeh? Vrei sau nu vrei? îl întrebă pe băiatul pfitor de şaisprezece ani, îmbrăcat într-o jachetă Tuxedo de gală, bordurată cu mătase. Acesta

O mână tremurândă, vrând să-i arate că sala icuviinţarea lui. Valeţi, chelneri, barmani, îţi erau aliniaţi ca soldaţii la apel. Două-Cărări i greu, apucă bara de porţelan care mărginea său de şedere şi inspecta pe îndelete cu ageră fiecare detaliu. Mese de câte zece per – eselă aurie şi cristaluri încercuiau ringul de re de flori şi plante exotice se revărsa din vase iţii urile amplasate în cele trei colţuri gemeau de tru şampanie; o perdea deasă de ferigă masca complet, cu excepţia unui mic culoar de acces itelelor muzicii pop la modă care aveau să-şi lltimele hituri.

Iată, în spatele lui simţio mişcare. l-se spre fereastră, văzu hublourile iluminate şi rele suprastructurii masivului vas care se spre Ocean Terminal. Pachebotul „Queen 2” al liniilor Cunard sosise în Hong Kong cu de o zi, probabil din cauza unei noi defecţiuni b motoarele sale vechi în Marea Chinei. Două-[cunoştea bine. El încercase să cumpere QE2 transforma în cazinou, însă britanicii să i, uparent hotărâţi să ocrotească ultimul simbol

1 lor maritime, până când acesta avea să eşueze pe

157

eclent! Arată exact aşa cum se cuvine pentru o zie festivă, dar scoateţi mesele de la fereastră şi ºC pentru ca toată lumea să poată urmări lui. Băiatul era pe punctul să remarce că fereastra le-a spre port nu oferea un unghi prea bun pentru a scenei, însă îşi aminti că proştii, oricât de – i ar fi fost ei, nu rămâneau prea mult în serviciul t ţi-Cărări. Tai-Pan-ul se gândise de fapt că, li-l spectacol al acestei nopţi se va

desfăşura licolo de ferestre. **S-**ar fi putut câştiga o avere p din vânzarea biletelor pe acoperiş, dara cineva znit să pună în aplicare ideea.

Îşi scutură capul şi zâmbi cu sarcasm. I pachebot de pasageri care străbătuse jumătate cu i şi oceanele lumii ancora în Hong Kong pentru bord o sută de funcţionari britanici pensionaţi» douăzeci de ani în urmă profitaseră de aloca stanţiale de navigaţie oferite de Biroul G Britanicii nu vor înceta niciodată să**-**l uimeas». milioane de chinezi din Hong Kong aşteptau Ai cu simţăminte de teamă amestecată cu mânie, anunţau noi dezordini în Kowloon, iar aici, b despre care majoritatea chinezilor credr vânduseră Beijingului, se întorceau acasă cu o S şi senină neruşinare.

Uimirea lui spori şi mai mult când observă i să**-**şi continue cursul spre cheiul de la Ocean 7 sclipitorul vas purtat de maree îşi întoarse pn> îndreptă spre mijlocul portului, aruncând ancont extremitatea insulei Kowloon şi Districtul Centf apropierea traseului feribotului „Star”. Prin manevră, britanicii intenţionau să pună siguranţă, gândi**ndu-**se că la Ocean Terminal ar fi înfrunte furia unei gloate dezlănţuite. E drept <. În mai mare siguranţă în mijlocul portului, în se mai vizibil de pe ambele ţărmuri, căci pe aici zilnic sute de feriboturi, nemaivorbind de faleze late şi de clădirile înalte, ce reprezentau adevaturi de observaţie. În mai puţin de patruzeci şi minute, toţi chinezii din teritoriu ar putea afla i erau pregătiţi să o şteargă. El însuşi n**-**ar fi putut un plan mai bun. Îşi roti scaunul care**-**i vizibilitate circulară asupra întregului salon, spimajordomului său terorizat, căruia îi adresă n sec.

158

159

JUSTIN SCOTT

Coi nouă dragorii

Cei nouă dragorii

10

F

Iica nu se dovedi cu nimic mai prejos Era dură şi impulsivă, incapabilă de a se eoni ca şi tatăl ei. Atunci când nu avea dreptate într – (oarecare, pleda cu o înverşunare exasperam avea dreptate, nu mai avea absolut nicio Ambiţia ei era nemărginită, ca şi aceea a tai punea însă întrebarea dacă îl egala şi în aii Fusese oare Vicky Mackintosh bine cu\ nemaipomenita naivitate a lui Duncan? Pi născocească idei

strălucite şi să treacă prin I spre a le pune în aplicare, fără să prevadă dificultăţile? Sau acţiona astfel pentru simpli era fiica răsfăţată a unui om bogat? Timpul spună cuvântul, deşi nu mai rămăsese prea mu I. Însă la fel de bună, Vicky Mackintosh ave; duşman de temut.

Vivian Loh îi ceruse şoferului să o lase la tul Lung Kee, plasat deasupra magazinului (unde obişnuia să facă cumpărături pentru ni comandă o raţă friptă cu sos de prune de la pentru musafiri, apoi luă câteva frunze de var tăiţei; îşi croi drum prin ulicioarele îi vecinătatea locuinţei în care se mutase cu mai fi ce plecase de la mătuşa Chen din Kowloon. Îş

de amarnic plânsese când mama reuşise să-ţi pe tatăl ei **s-**o lase să se mute cu ea pe insula >nu, unde, susţinea ea, aveau **s-**o ducă mai bine. iezii stăteau ghemuiţi pe vine în faţa tarabelor şi uliilor lor şi priveau curioşi pe tânăra femeie Rimă cu fustă şi bluză după modelul european şi cu „nalte. Unii scuipau în şanţ în urma ei, alţii râdeau ilcuu coate când o recunoşteau pe fiica bătrânului iţ, Loh.

ki ni ei eşuase în tentativa de a porni o afacere cu care mama ei se cramponase cu disperare. De 1 mai încercase să îmbrăţişeze şi alte meserii, cu 3 o, puţin succes, şi Vivian îşi amintea bine de toate un magazin cu aparate de radio, o făbricuţă de Iun magazin de bijuterii, o prăvălie cu zaharicale, L* de asamblat aparate electronice **–** tot atâtea

ude Viviaii îl găsea pe tatăl ei venind direct de la-lentru a**-**şi face temele împreună cu el. În vreme îşi ruina sănătatea, speti**ndu-**se cu munca, din ce în ce mai des de acasă, astfel încât II o vor mai vedea niciodată. În această ei hotărî să trăiască pe propriile**-**i picioare, aveze sigilii **–** ştampile personale din piatră sfârşit, găsise o modalitate de a**-**şi pune în Jlura şi talentele sale artistice. mă?" – o salutau ei. Ce mai faci? Şi Vivian II Ju**-**i, spu**nându-**le: „Încă fac bine". spre deosebire de Vicky Mackintosh, trăise jrfi şi în mod regulat mergea acasă să cineze care locuia **într-**un mic apartament deasupra ljsese cândva prăvălia tatălui ei. Mama ar fi 1 Iii restaurant, aşa cum fusese obişnuită, dar Itfl Vivian îi reteza elanul, aducâ**ndu-**i acasă

câte o raţă pregătită. După o zi lungă şi oho petrecută în locuri publice zgomotoase, Vivian în dorea nimic altceva decât să regăsească atmosfci şi intimă a celor patru pereţi ai apartamentul fusese cândva căminul ei.

De jos, din stradă veneau zgomote neîno paşi, discuţii, strigăte şi crâmpeie din programele i iar prin pereţi se puteau auzi emisiunile can;

televiziune. Vivian puse apă la fiert şi spălă var.

— Am putea mânca la un restaurant în apr

locul unde lucrezi, îi spuse mama. Îi displăcea p gătească, deşi, ca orice shanghaineză, aprecia i bună, în tăiţeii preparaţi de ea erau minunaţi.

— E o harababură atât de mare la mine. spu amah e plecată, **s-**a dus în satul ei natal, iar eu.

să fiu azi **într-**o mie de locuri.

Ia

— Cel puţin tu ai căpătat alte perspective…

— Ai avut alte perspective, o corectă Vivian.

— Ah1, zâmbi mama ei, cu prietenii tăi poţi ave;

alte perspective.

— Sinceră să fiu, de-abia am avut timp să le ol

— Munceşti prea mult.

— Mie îmi spui?

— Şi unde o să ajungi?

— Doar în>timpul zilei. mamă. – Nimic mai mult?

— Îmi place munca mea şi vreau să-mi asigur o licărite de speranţă amestecată cu o viclenie se ivi în ochii mamei.

— Trebuie să coci tu ceva măreţ, nu-i aşa?!

Imagi**nându-**şi că un drum în viaţă nu se poate prin şiretlicuri şi înşelăciuni. Doar să le mai

162).

I, Pe cinstea mea, oftă ea, pui la cale ceva în stil

Joar muncă, mamă, atâta tot.

r mama ei nu se lăsă amăgită.

Lj, spre deosebire de mine, ştii să ai răbdare şi de i vei reuşi. Tot ceea ce-ţi trebuie e un plan, iar tu I, sunt sigură, te cunosc bine.

e ai făcut azi, mamă? L. Jită-te la părul meu înainte de a mă întreba.

Iriţi foarte bine.

Coafeza aia oribilă... cele bune, toate s-au cărat, iar fămas cu ciurucurile astea care n-ar fi angajate nici într-un hotel comunist.

Ian simţi că i se urcă sângele la cap. Dintotdeauna, zilele lor cele mai negre, când tatăl ei lucra până hârc, mama nu făcea decât să alerge toată ziua în

Îi unor coafeze vestite, de la colţul străzii Chater

Mica Pedder şi din nou la hotel Mandarin. Ea înlortabil la Shanghai înainte de Revoluţia Culniciodată nu-şi bătuse capul ca să-şi aranjeze părul.) \ sigură că ăi s-a găseşti coafeze pricepute la venit azi, spuse mama ei ca din întâmplare. mume?

mea canadiană, pe un mi-ai spus?

pentru New York.

Îi că n-avea cum să fie, dar oricum, cred că ai Jurată.

tine, n-o să-ţi mai stau în cale.

I îşi plimbă privirea pe chipul frumos al mamei lise cincizeci şi cinci de ani. Însă în rochia

163

Cei nouă dragorii aceea roz-pal – culoarea ei preferată – părea de pan încă din anii ’80, când venise în Hong Kong, întw I cu regularitate o cremă „Reţin-A” pentru înlan ridurilor, deşi dermatologii se îndoiau de eficani. pe pielea asiatică. Visul ei era să-şi facă un „lift în chirurg estetician de renume, aşa cum văzuse în „Dallas”, un vis pe care Vivian nu avea de plătească, căci asta însemna să treacă cu ved păcatele de care se făcuse vinovată faţă de tat

— Tu ai vrut asta, mamă, este opţiunea ta, i. răzgândi dacă nu-ţi convine.

— Ai s-o duci mai bine fără mine, când o să h să faci ce vrei.

— Ce vrei să spui? Vivian descoperise încă tli singura cale de a o scoate la capăt cu ea era să lâni pe loc orice insinuare. În cazul de faţă nu se problema ca mama ei să fi dezaprobat legătui Duncan Mackintosh; era pur şi simplu geloasă p

— Vreau să spun că fără mine îţi poţi vedea ci şi de călătorii.

— Dar când călătoresc eu lucrez.

— Ei, cu atât mai bine, n-ai nevoie de o femeii care să te încurce.

Vivian ridică din umeri şi îi spuse adevărul.

— Viaţa mea va avea acelaşi curs, cu deosebire! rămâne teribil de singură. Tata s-a dus; la fel şi Chen. Cine a mai rămas în afara

câtorva unchi şi bătrâne pe care de-abia le cunosc?

După moartea tatălui său încercaseră să se una de alta, de parcă ar fi jost două străine întâlneau pentru prima oară. În ultimul timp, în lăsase mai moale. Demonii care o stăpâniseră! taseră dintr-o iluzie în alta, din bărbat în barba

r de oboseală. Ea, se mulţumea cu o singură.com –,] (* felul domnului Tam de la apartamentul vecin, ti jofer de taxi – un om serios şi foarte muncitor, la Ut a. Uneori îi venea câte o idee năstruşnică de a se „i-o afacere cu taxiuri comandate prin radio, apoi pn tiptil ca o pisică, pentru un timp şi se întorcea... misterios, urzind alte planuri – şi mai fantas-JC d. Toate acestea contau însă” prea puţin pentru pe! când tatăl ei reuşise să se elibereze prin moarte. 1, dar tu n-ai să fii singură, îi spuse mama. Iii aşi clipă Vivian simţi că vechea rană i se >ercepu durerea cu aceeaşi acuitate ca în anii id mama căuta scuze pentru a o lăsa din nou urgea la vechea ei stratagemă; nu se potolise

I odată cu trecerea timpului. Ultima ei ia emigrarea – ceva nou, care avea să lase i i-ura căscată.

I s-a spui? –

I pe prietenul tău.

dar eu nu-i cer nimic şi cu atât mai puţin să-ţi g încetează şi nu mai fă pe nevinovata cu iliecere frumoasă!

Îţi doresc să-ţi meargă totul din plin... Iii zis? acru aş vrea să-ţi spun, că de acum încolo nu teşti.

— Rtfl, dar nu am decât treizeci şi doi de ani. pl/cei şi trei în anul ăsta şi, până să te dezmeticeşti

I împlineşti treizeci şi cinci, şi la vârsta asta cine ia de nevastă?

— S-o găsi vreun disperat, spuse Vivian p văzând că discuţia lor ia o turnură neplăcută. Poa’ amărât care şi-a pierdut slujba în China comun dispus să crească porcii cu mine în Mongolia, f pentru sine, dându-şi seama că-i venise pe buze favorită a lui Mackintosh.

— Tu poate nu ştii, fetiţo, ce înseamnă aia d desigur că n-ai cum să ştii!

— Poate că tocmai asta e; încerc să mi-o re murmură Vivian.

— Ce-ai spus?

Îşi clătină capul şi căzu din nou pe gânduri. A copilăriei sale despre fuga din China şi despre însăşi erau foarte vagi. Îi era imposibil să separi tirile cele mai îndepărtate de istorisirile au’/it oamenii mai vârstnici. Unchii tatălui obişnui; beascăde haosul acelor timpuri, deşi unul pretindea că fusese alături de Mao. De cele i ori, mama ei se tânguia după confortul vieţii de la Shanghai şi regreta servitorii pe care V avusese niciodată.

Însă China pe care Vivian o cunoştea cel ni aceea din visurile tatălui ei, deoarece el democrat înfocat, un optimist şi un continuatoi ideilor, al vechii Mişcări din 4 mai 1919 care la premisa că democraţia şi ştiinţa aveau să-i ret măreţia de odinioară.

Naţionaliştii lui Chiang Kai-shek îi zdn adepţii Mişcării din 4 mai – bărbaţi şi-femei, iar lui Mao Zedong, îi exterminaseră pe descend tora. În timpul Revoluţiei Culturale, Gărzile turaseră ultima generaţie care mai îndrăznise

166

uimirile personale ale lui Vivian despre China gate de răceala nisipului pe care-l simţise sub i, înainte ca tatăl ei s-o prindă de mână şi să dispară în noapte. Acele imagini se şterseseră brusc în nul în care se simţiseră ridicaţi din apă, pe coama ilui. Cea mai vie amintire din copilărie data din care, elevă fiind la o şcoală din Hong Kong, îşi colegii cu cunoştinţele primite de la tatăl său. Cu fcestea, China continua s-o fascineze. Cu câţiva ani îi înaintea masacrului din Beijing, ea îl convinsese (li ei s-o însoţească într-una din primele sale îi în interes de serviciu, la Canton, capitala provindong unde se născuse acesta. Deşi se scur-isprezece ani de la Revoluţia Culturală, iar lin Hong Kong începuseră să călătorească pe tatăl ei – cuprins deopotrivă de teamă şi – ţinea cu orice preţ să meargă la mormântul itorit până la Pearl River cu un vapor ieftin de işul se schimbase radical de la moartea lui leriile fuseseră demolate şi pe locul lor întreprinderi hoteliere, comerciale, noi păruse şi casa tatălui şi după momentele de fierută asupra zonelor demolate, descoperiră urmă un nou magazin pe locul mormântului. Mormintele lor fuseseră jefuite şi apoi

«rece Gărzile Roşii socoteau că cimitirul clasei burgheze. Tatăl vărsase lacrimi amare Ic: „Nici pe morţi nu-i mai lasă în pace”.

ce prietenul tău în seara asta? întrebă mama. inilia lui…

dfidu din cap şi căzu pe gânduri.

florile sunt întotdeauna cele mai rele.

— Ei, nu-i chiar aşa, îi răspunse Vivian, deja dreptate, dar asta n-o împiedica să-şi spună m şi sunt ca tine.

După o sută cincizeci de ani de negoţ în Asi Mackintosh şi Farquhar îşi păstraseră nealtera scoţian. În timp ce Crăciunul era o simplă să-i I copiilor cu jucării şi friptură de curcan seara, // de Anul Nou reprezenta cea mai strălucită în anului şi toţi aceia care se puteau întoarce acasă House o făceau spre a petrece împreună în sânul Vicky îşi amintea de etajul superior al casei lor de veri şi verişoare veniţi special pentru aceasta e de emoţiile pregătirilor. Bărbaţii purtau kilt, rochii albe lungi de seară cu şaluri în carouri, îi cânta din cimpoi…

Anul acesta nu aveau oaspeţi dornici să râmir noapte. Tristeţea se strecurase ca o ceaţă deasii 111 încăpere a vechii clădiri uriaşe. Moartea lui prea recentă în amintirea lor, iar despărţirea reprezenta o altă rană deschisă. Vicky să o devreme la Whirlwind şi o găsise pe mama ei t; faţa unei sticle de şampanie, dornică să fie lăsn Ea se întoarse acasă copleşită de un ciudat sei înstrăinare.

Slugile se ascunseseră în bucătărie şi Vicky, cu ea seara să fie posomorâtă, dar temerea îi fu i \%\ vederea tatălui ei îmbrăcat în costum de sear; i, obişnuitului costum pe care-l purta pe conţinem mult cu ce să se îmbrace şi în cele din urmă măcar copiii lui Hugo să se bucure de aceasta

Fiona, care adoptase o atitudine cur Crăciun, era acum cu lacrimile în ochi. Pe

jijpstând o recentă slăbiciune pe care Mary Lee, cubilitatea ei, nu o putuse reprima. I se rupea inima a căpşoarelor roşcate ale fetelor lui Hugo, Melissa „icent, de zece şi doisprezece ani. Pentru scurtele şi, şase luni de la moartea tatălui lor părea mult. e dădeau impresia că se tem îngrozitor să n-o pe mama lor Fiona, imaginându-şi că o vor pierde i pe ea, dar feţele li se luminară când Vicky îşi făcu u în capul scării în spirală, într-o rochie roşie de şi traversă zgomotos holul cu tocurile sale înalte, anti Vicky! Tanti Vicky! ia uite pe cine văd!

Tanti Vicky, ai îngheţat, îi spuse mezina Melissa, ilizând-o pe după gât, şi Vicky îşi dădu seama că, \t toate femeile familiei, ea

devenise pentru Melissa lllirent, datorită nefericitelor evenimente din ultima Muie a anului, mătuşa lor adorată. Millicent ţopăia în I ci şi îi lăuda noua coafură. Ea avea părul strâns i rulou franţuzesc în care îşi agăţase o agrafă cu m[3] pe care i-o dăruise mama în ziua plecării, ind că pe vas nu mai are nevoie de bijuterii. Mulţumesc, Millicent, şi tu eşti frumoasă, ouă sunteţi. Ce se bea la masă? nehiul Peter bea whisky, raportă Melissa. u cred că am să beau şampanie, ama spune că trebuie să aşteptăm până la miezul la duc să-i cer voie să bem acum. Traversă salonul le englezoaicele stăteau pe o banchetă lângă trfi, privind oraşul. Dragile mele, nu beţi şi voi lic cu mine?

nu se ridică cu ochii umflaţi şi înroşiţi de lacrimi.

Îtelor, hai veniţi aici, spuse Vicky şi le cuprinse pe fiul pe după umeri, îndreptându-se spre barul

plasat într-o nişă cu oglinzi. Hai, ajutaţi-mă ssticla. Bunicul nu a coborât încă?

— S-a dus la telefon.

— Oh! Ei bine, atunci ne vom descurca sân riscul de a-mi compromite manichiura.

— Tanti Vicky?

— Ce e, Millicent?

— Unde vom fi la anul de Hogmanay? Vicky scoase din frapiera de argint o sticlă e ta Piper Hlidsieck.

— Ia te uită! E chiar mai veche decât voi două Desfăcu distrată sârma dopului, întrebândi unde vor fi la anul.

— Veţi fi acasă în vacanţa şcolară. Goni vechea şcoală a lui Hugo accepta acum şi feţi domnişoară Melissa, vei mai urma şcoala din Ho unde vei rămâne şi în următorii optzeci de ani dac faci progrese la învăţătură.

— Dar cu chinezii ce se va întâmpla? întreba zece ani.

— Şi ei vor fi tot aici.

— Nu ne vor alunga?

— Nici gând.

— Şi dacă ne vor aresta?

— Pentru ce?

— Pentru că suntem noi?

Privirea Melissei era la fel de insistentă e; Mackintosh-ilor, cu

ochii mari şi parcă mai aşteptând câte un răspuns la fiecare întrebare, lucru pe care îl ştia Vicky cu certitudine era limitarea ariei de acţiune a tatălui ei exclusiv Kong şi refuzul acestuia de a-şi diversifica în închideau toate porţile MacF în cazul în care's

170

— Cei nouă dragorii pili de sub control. Ea găsi salvarea la Tai-Pan-ul tocmai cobora scările, vizibil cu gândurile în altă i-i lăsăm pe el să ne explice. Taţi, ia spune-ne, chinezii ne vor aresta pentru că suntem noi?

Ican Mackintosh o privi posomorât, însă când le poate le sale, faţa i se lumină.

le vrea să ştie?

Inezii vor aresta pe toate micuţele domnişoare or învăţa bine la şcoală şi le vor trimite să pască Mongolia. Uite, am să beau şi eu un pahar din sticla din mâna lui Vicky şi „turnă un al treilea iar voi, astea mici, duceţi paharul mamei pune-ţi-i că Tai-Pan-ul a ordonat să bea asta, Itrgaţi cu paharul în mină, mai adăugă el făcându –, y cu ochiul. roc, taţi!

Mulţi Ani, un An Nou fericit. Maiestate! I-ai dat rea ticălosului ăla de Wu! bucură că m-ai sprijinit. trebuia s-o fac de faţă cu nemernicii ăia. Vivian e folos?

În sinceră, m-a reţinut doar să nu vărs ceaiul în rasului Wu.

ricepe bine la chestii d-astea. Duncan chicoti. [fi a tfcos castanele din foc când îmi pierdeam, De aceea am trimis-o să te ajute. i ţin seama de asta data viitoare când vom mai r un hotel.

mi-a spus că dintr-o afacere proastă ai scos una şi nu-mi place ideea, trebuie să recunosc că încotro; Wu avea toate cărţile.

171

Cei nouă dragoni

JUSTIN SCOTT

Era aprecierea cea mai aproape de un conii pe care Vicky o auzise în ultimele şase luni şi nu M mai răspundă.

— I-am trimis o sticlă de Glen Affric.

— Sper „săi. rămână în gât. Privirea îi aliun fereastră, la câteva mile depărtare şi la vreo's picioare în jos, şi printr-o coincidenţă geomahtn versă pe care un expert chinezfengshui ar fi explic ajutorul principiilor vântului, apei şi mădul Dragonului, adăpostul contra taifunului din C; i Bay putea fi văzut clar printre blocurile de n medie.

Vicky era tentată să instaleze un telescop a detecta mai uşor iahtul Whhiwind în păienjen ambarcaţiuni.

— Unde petrece Vivian noaptea asta?

— Termină odată cu prostiile.

— Iartă-mă, spuse ea involuntar, dar se gândi nu e cazul să-l mai sâcâie.

Privi în jurul lui cu tristeţe, apoi, cu un i spirativ, o luă de mână şi îi spuse:

— Văd că aici e o atmosferă prea sumbră, ştergem de aici. Vicky oftă.

— Cum?!

— Hai mai întâi să facem o plimbare. Faţa lui să i ţ\ dintr-odată. Luaţi-vă fiecare ceva pe voi. Noi >l (ti primii. Ah Ping, scoate maşina. Ping? Unde o fi bedeul ăsta? Apăsă pe cel mai apropiat interfon I Maşina! Repede, iute!

— Mergem să bem în altă parte, zise Peter, tată?!

— Întâi mergem să ne încărcăm bateriile, ap whisky şi prăjituri. Cei mai închişi la culoare merj asta aduce noroc.

172

Adică eu, spuse Mary.

Femeile poartă ghinion, la fel şi căpşoarele tiparie. Parcă prevăd că o să aducem numai necazuri I jos, pe unde vom trece noi. Dar să încercăm, mai b, apoi Peter, pe urmă oacheşa Mary, apoi Vicky şi I, spuse Duncan cu o voce tărăgănată. Fiecare îşi seama cala apel lipseau două nume şi îşi întoarseră \\e Erau momente când Vicky îl observa pe tatăl ei rând din umeri, pătruns de un fior dureros de care Tur să scape, dejoarece el fusese cel mai afectat de Mea fiului său.

De fapt, avem un mic avans, spuse Peter. Mai sunt jure bune până la miezul nopţii. Alergă spre măsuţaul de la intrare, încărcată cu un maldăr de invitaţii I revelion, cărora ei nu le dădeau niciodată curs. Se! cu un vraf de plicuri. Mergem? Scoase din teanc roşu din pergament, cu chenar auriu şi citi in re proprie: „Plăcerea companiei noastre este de nimeni altul decât de sir John Wong Li, ilar mai întâi, bătrâne Două-Cărări, vom face o uneşti?

Încărcăm pistoalele şi lăsăm whisky-ul în \u e cazul să-i tămâiem prea mult. jul, nu putem…

putem foarte bine. Copiii ce facem?

Îi o să rămânem acasă, spuse Fiona, fără să ia în r sigirea care se

citea pe chipurile fetelor, aşteptăm puţin până vine şi Chip. gulă, spuse Duncan. Şampanie pentru mişcare.

Vicky puse jos paharul şi acceptă un altul de l; i I Ciocniră şi sorbi îndelung o înghiţitură din grogi binte. Peter îl dădu repede pe gât pe al său.

— Bănuiesc că vom intra cu toţii **într-**o mare IM

— Ai luat-o cam repede cu băutura, Petei, Mary, luâ**ndu-**i sticla din mină.

— Hei, ce vrei, a fost o săptămână infernala, i Peter, smulgâ**ndu-**i-o înapoi. Nu-i aşa, Vicky?

— Termină cu asta, răspunse Vicky încet amâni de ultimul an petrecut cu Rod Dwyer şi de recenţi în compania mamei sale.

După o oră apăru în sfârşit şi inspectorul (vechea lui Toyota. Fetele se grăbiră să-l întâmpi venit Chip, a venit Chip". Inspectorul şef John wood-Chipworth (Chip-Chip pentru colegii 1 poliţie şi simplu Chip pentru prietenii lui de navij1 extrase din micuţa lui maşină şi se replie asemeni şevalet; era şi el îmbrăcat în costum de seară. Du apropie de Vicky la fereastră şi îi şopti:

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm ceva de baiu să pornim.

— Da. ai dreptate, copiii ţin foarte mult la el, n

— De ce e oare Chip numai inspector şef? / grad vag comparabil cu acela al unui sergent de din New York. un grad mai curând inferior p ierarhică, gândi Vicky, pentru un ofiţer expâtri; patruzeci şi cinci de ani ai săi.

— Probabil că şi-a consacrat prea mult timp na spuse Duncan, dând din umeri. Nu e plămădit dii aluat ca tine; el nu **s-**a devotat exclusiv muncii ambiţios, dar pe un vas e dat naibii… cred că şi cariera. Chinezi mai tânăr decât el cu zece ani îi

I mai e ceva: nu-i place să schimbe locul, parcă i în cuie, dar se pare că el e mulţumit aşa. y dădu aprobator din cap. În Hong Kong erau el: poliţişti, funcţionari, profesori, bărbaţi şi arţinând diferitelor corporaţii de nivel mediu, «ţ< seră pentru o perioadă de serviciu de doi ani!) (seseră toată viaţa cuceriţi de farmecul Estului. i u ştie ce le va rezerva anul „97.

le copleşi cu complimente pe Vicky şi Fiona, să adauge fiecăreia câte un „super” pentru v lor de seară. Melissa şi Millicent se zbenguiau în îi ca o pereche de cockeri. Le adusese mici **bu**ile flori pe care Fiona le prinse în părul lor roşcat, a-i aşa că n-ai să pleci din Hong Kong? întrebă H.

e m-aş face fără mare şi fără voi? răspunse Chip yire complice adresată Fionei, ştiind că fetiţa era jpfi el.

um, hai să mergem, nu mai suport niciun **mo**rfimân aici, spuse Duncan. Echiparea, doam-iinunţă ceaţă în noaptea asta. <y se duse după şal, îşi cercetă fugar faţa în Ji i. r îndreptă apoi spre maşină unde Peter, Mary ptau. H i e din nou la telefon. Unde-i Fiona?

lă să rămână acasă, zise Chip. mi rămân şi eu cu ea. normal, vrea să stea cu fetele. Hai, vino cu un să stau puţin de vorbă cu ea; mă întorc v ky se grăbi să intre, presupunând că Duncan (ivească la telefon. Când trecu prin hol nu-i a deoarece era complet aplecat peste telefon, oape în şoaptă.

— Tot el te caută, îi spuse mama. Accentul lui ghainez este excelent.

— Alo, Duncan, La Mulţi Ani!

— Îmi pare rău că te deranjez de la cină. Nu vrei’s la serata lui Două-Cărări Wong?

— În seara asta?

Mi-ar face plăcere să te văd.

Îl cunoştea după glas când o dorea cu adev Sunase mai devreme doar să-i audă glasul; acum după toate probabilităţile avea un plan.

— Şi mie! Nu-mi poţi fixa o oră?

— Mulţumesc, pe curând.

— Minunat! Mamă, spuse Vivian punând receptţ în furcă „îmi pare rău, trebuie să plec devreme. De ce, inviţi pe domnul Tam să mâncaţi împreună?

Tot cu munca? o ironiza mama. – Mă întreb dacă îmi poţi împrumuta un chi

— E prea lung pentru tine, îi spuse ea, vizibil la gândul că trebuie să-i împrumute rochia ei pl

— Dat fiind că le porţi prea scurte, pentru tocmai bună.

— Dar pantofii tăi nu se potrivesc.

— M-am gândit că-mi poţi împrumuta şi nişte ni Hai, mamă, te rog, sunt în criză de timp şi n-am t ti atâta drum până acasă să mă schimb.

— Unde te duci?

— La serata lui Două-Cărări Wong.

— Aiyeee! Desigur, îţi pot împrumuta rochia mă ce nu, spui aşa? Se afundă în şifonier şi începu să uite, asta cu paiete. Nu! Nu! Asta cu lamee argintit

— Nu e prea îndrăzneaţă? spuse Vicky ezitând.

— Nu mai face pe cenuşăreasa. Este foarte f ni nul Vivian o puse pe deasupra şi se privi în oglindii,]

— Da, este deosebită.

le la un prieten… cadou; n-am îmbrăcat-o decât o scoase de pe umeraş şi rochia foşni. Pantofii. Nu-i [sunt drăguţi? Au aceeaşi sursă… per să nu-mi fie prea mari? Cum îndrăzneşti? Am picioarele la fel de fine tale. Dacă sunt înaltă, asta nu înseamnă că am şi mari.

dreptate, purtăm acelaşi număr, mă ei pufnea; nu puteai s-o insulţi mai tare pe o aici vanitoasă decât să-i spui că n-are picioare, aşa încât Vivian se gândi s-o măgulească, sunt puţin cam ficşi.

nu te jeneze… Dar n-ai nicio bijuterie. Lanţul aur nu merge. B, am să-l pun.

Îi te poţi duce la Două-Cărări Wong fără bijuterii. mâinile disperată. N-am nimic…! a mă, priveşte! îşi descheie bluza şi-i arătă un atârnat pe un lanţ din platină, h, de unde l-ai primit?

fapt, Vivian era stânjenită, dar când îi citi pe faţă iii, îi spuse: cadou de Crăciun.

umnezeule mare, dar este foarte bogat, l chiar. De fapt, îşi cam mănâncă de sub unghie. i\u seama imediat că nu trebuia să spună asta şi e dată regreta, când nu era atentă; o gafă ar fi ipromite totul.

t bucuroasă să rămân aici cu fetele, îi spuse Vicky. De altfel, nici nu vreau să ies. inci, rămân cu tine.

te, spuse ea zâmbind, arăţi splendid. Petrecere După plimbare, ce aveţi de gând?

Vicky ezită, nevrând să pară nerăbdătoare să mai ales că fetele îi

urmăreau de la distanţă I mişcare.

— Arăt cumva grasă în rochia asta?

— Deloc, hai, du-te acum, te aşteaptă ceilalţi!

— Prietena mea Suzan din New York întaU1 spunea că nimic nu e mai vulgar decât o blondă şi rochie roşie.

— Dar nu eşti deloc grasă, arăţi minunat. Ai v pe mama azi?

— M-am oprit pe la ea înainte de a veni acasă. Ev cu şampania lângă ea. E foarte trist, e îngrozitor.

— Aşa este, e foarte trist, mai ales de sărbători Fiona.

— Văd că Peter bea şi el.

1 – Cel puţin o are pe Mary care-l mai tempere

— Tata îl solicită prea mult.

— Pe toţi vă aleargă. Hugo era ca un parai pentru el, doar ştii, absorbea atât de mult din e tatălui tău. Era puternic şi calm. Rareori îl necăjea, el **s**-a dus, iar mama e plecată şi ea... aţi mai răm; tu şi Peter să...

— Vivian!

— Sunt sigură că-l face fericit, spuse Fiona. cu u (neutru, şi Vicky se opri în prag.

— Să ştii că această casă ar fi de nesuportat daci fetele n-aţi fi aici.

— Am vrut ca măcar ele să aibă o familie.

— Da, o oarecare familie.

— Este familia lor. Pleacă acum, Vicky. Ea fetele şi le ură noapte bună în drum spre ieşire.

Masivul Daimler cobora încet pe drumul şerp la poalele lui Peak House şi după o ultimă co aceasta nu se mai văzu.

11

Imuzina familiei Mackintosh se strecură printre k: alte limuzine purpurii, argintii şi aurii, parcate în Impozantului edificiu al lui World Ocean House, tul termjnus al plimbării lor. Daimlerul lor părea ptrin corb în mijlocul unui stol de papagali, gândi Tinerii slujitori ai lui Doiră-Cărări îmbrăcaţi în ujutau oaspeţii să coboare din maşini. Dur nu sunt decât copii, se minună Vicky. (Provin de la orfelinatul lui, spuse Chip. jine-i permite asta?

N

a întrebat pe cineva? **S**-au făcut cercetări. Nu jle reproşa nimic. Primesc cea mai bună educaţie, dotaţi sunt trimişi, mai departe la

studii univer-ir după absolvire îi aşteaptă aici un post sigur. „} t'el ca bursele acordate fetelor de MacF? Vicky şi tentaţiei de a aduce vorba despre Vivian. Însă U muşcă momeala.

Kolls-Royce-ul de culoare-verde-jad parcat în) îi un chinez între două vârste la braţ cu o tânără fi **într-**un mantou de blană lung până la pământ rea limuzinei lor. Ea fu ajutată la coborâre de un frac purpuriu. Daimlerul lor avansa, şi veni Vicky. După aprecierea ei, băiatul care îi întinse avea nicio zi mai mult decât Millicent.

— Trebuia să fii de mult în pat, băiete.

— Da, Missy, veni răspunsul prudent, dar surizăt* băiatului.

Grupul format de Mary Lee, Peter, Vicky şi Chi frunte cu Duncan Mackintosh, intră în imensul hol; World Ocean House, unde erau aliniaţi pe două rin adolescenţi îmbrăcaţi în aceleaşi livrele purp formând un coridor uman până la lifturi.

— Nu mă pot abţine să nu mă întreb, în ce secol e că trăieşte bătrânul Două-Cărări, explodă Duncan.

— Poate vreţi să spuneţi în ce dinastie, chicoti Pe Duncan râse şi el, dar Mary Lee şopti:

— Sunteţi oaspeţii unui om important, vă rog u taţi gazda. – Adevărat, murmură Peter, sar Chip o privi pe Y cu o mutră hazlie şi o întrebă:

— Dar tu, din ce secol crezi că vine?

— Mă voi gândi în următoarele şase ore. Grupul lor umplu un lift, care la prima vedere

să fie placat cu marmură de culoare galben-verzi timp ce urcau, Vicky îşi plimbă degetele pe luciul pl şi spuse: „Dar asta nu e marmură, ci jad”.

— După cât se vede, Două-Cărări a avut un an spuse Duncan. Chip, nu ţi-ai luat briceagul ăla sper desprinzi câteva bucăţele pentru doamne?

— L-am lăsat în maşină, Tai-Pan.

Vicky îl privi pe Peter. Nu-l mai văzuseră atât di dispus pe tatăl lor dinainte de moartea lui Hugo.

— Lucrurile merg bine la Shanghai? întrel încet.

Peter negă, clătinând energic din cap. Lifturile se deschiseră şi pătrunseră cu toţii îi foaier aflat la picioarele unei scări impozante ce i

II.: ilă de dans scăldată în lumina candelabrelor, în buia o muzică asurzitoare. Când şi când se distin-icnete şi frânturi de discuţii animate: n dialect /. susţinute de vreo trei mii de persoane din idada Hong Kong-ului, care dăduseră curs inul Două-Cărări. Sala de bal era o mare umană aţă, din care doar o mică parte dansa. Privită de casta părea o bursă de modă veche, înainte de (computerelor – gândi Vicky – în care mii de brokeri lipiţi unul de altul, strigându-şi ofertele. Un perete la dădea spre portul înconjurat de milioane de e luminoase. Vasul QE2 stătea neclintit la tea drumului dintre insula Hong Kong şi Kowloon, ind ca o baghetă de diamante pe o catifea neagră, rea ce la prima vedere păreau să fie statui (Hoare, în mărime naturală, împrăştiate în colţurile et nlui şi pe piedestale în sala de bal, erau în realitate li, III tricouri mulate pe corp presărate cu paiete. La

I

un ştiut numai de ei, mimii bărbaţi şi femei luau diferite, perfect sincronizate şi tot la un semn i redeveneau statui. Până şi feţele le erau acoperite he, aşa încât numai cu greu îşi putea imagina cineva funi mate.

olescenţi cu mişcări rapide şi precise se iţiră spre Vicky şi Mary luându-le pelerinele

Îl le duce la garderobă, şi familia Mackintosh fu

În capul scării, unde un englez cu statură iml anunţa sosirea noilor invitaţi. Doamna din faţa i jurată într-un mantou de blană de nurcă, scotea

1 tu mers, o rochie foarte strânsăpe corp de aceeaşi ule-jad ca şi mantoul; Vicky i-o semnală lui u perfecţiunea nuanţei realizate cu multă i procedee chimice complicate. „Domnişoara

Anita Fang şi domnul Henry Wong”, urlă englezul în ti ce domnişoara Anita cobora în murmurul admiraţi asistenţei impresionate de rochia şi smaraldele sale, şi de personalitatea restauratorului între două vârste vestit proprietar de cai de curse.

Servitorii escortau acum grupul Mackintosh impozantul maestru de ceremonii, cu mustață fo', stufoasă și ținută gravă, probabil un sergent major de britanici în retragere. Când acesta dădu cu ochii grupul Mackintosh, deveni clar că goliatul pe post maestru de ceremonii fusese importat special pe util serata lui Două-Cărări.

— Numele dumneavoastră, sir?

— Același de o sută cincizeci și șapte de ani, se n Duncan Mackintosh de furie.

Englezul își umezi buzele și cobori tonul apr (până la o șoaptă conspirativă.

— Scuzați-mă, domnule guv... sunt nou aici. și cu; în britanici veniți unul după altul, ce să spun?

— „Vajnica și Atotputernica", mormăi Duncan. Vicky veni imediat în ajutorul englezului cuprins ţ panică

— În timpurile coloniale întreprinderile scoli luaseră nume chinezești pentru a impresiona băștin De exemplu, „Dent" însemna „Neprețuita și Supusa", ce explică falimentul său timpuriu; „Jardine" este monia Fericirii". După cum vezi. suntem o specioameni foarte inventivi. Vă sugerez în mod catego ne anunțați așa cum se cuvine, înainte ca tatăl meu înfurie.

Acesta se redresa, își reluă poziția impozanții abilitatea unui actor antrenat, lansă un sunet eleeti

182

Jouă acorduri muzicale. Vocea lui se rostogoli ca o peste sala de bal.

„VAJNICA ŞI ATOTPUTERNICA"...) ți ochii se aţintiră asupra scării. Vicky lăsă brațul ţii **într-**o secundă ajunse în dreptul tatălui ei. naiba faci? Etan lângă tine, Tai-Pan „Heamă-l pe Peter.

Iu în seara asta; cheamă-l tu dacă vrei. Se aştepta să-l îmbrâncească pe Peter înainte, dar îl reţinuse î, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că era mai bine familie să nu strice efectul intrării trufaşe a Itosh-ilor.

bepură să coboare, fără ca Vicky să pară imlutfi de scăpărările L!: furie din ochii tatălui ei.

cât exista și un dram de admirație în acea privire, tic? Oricum, nu-i păsa. Evocarea celor o sută cinirt ani o mişcă şi pe ea. De fapt, tatăl ei venise de mai vreme în Hong Kong, dar ea era și fiica mamei en ce-i conferea o ascendență mult mai veche, cu

[utilii expatriaţi sau chinezi din oraş se puteau lăuda.

ptându-şi privirea deasupra acestei mări de feţe

C, ea surprinse căutătura sfredelitoare a aceluia urmărea cu mult interes intrarea: cu trăsăturile r, cu sprânceana arcuită în mod spectaculos, cu i pătrunzători, Două-Cărări era omul care furniza consistentă materie primă pentru multitudinea

* şi reportaje televizate. Mulţimea din jur care-i

Îl fiecare mişcare păstra o distanţă respectuoasă

Wong Li stătea drept în cercul de lumina din

jfilii de bal, cu mâna sprijinită ferm în bastonul

*

I iveţite, taţi, gazda ne-a observat. 183

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Duncan răspunse cu o grimasă care ar fi fav fericită pe mama ei dacă ar fi fost de faţă şi pe care V o socoti mai mult decât un afront. Se amestecară api mulţimea aflată la picioarele scării care îi încerci n pretutindeni asemenea unei marei.

Matrapazlâcurile lui sir John Wong Li i adeseori subiectul cronicilor, aşa încât oricine auz.i. sute de ori povestea pierderii liniilor Farquhar de Duncan Mackintosh; acum erau cu toţii aici pentru vedea în carne şi oase pe cei care alimentau rubrici scandal ale ziarelor din Hong Kong:

Fata de la braţul lui trebuie să fie fiica Tai-Pati aceea care a pierdut toţi banii la New York. Desigu amanta. Amanta este chinezoaică. Un comprador. Şi de negoţ face? în afară de asta, are aerul familiei, i mai fină a maxilarului bătrânului brigand, faini podoabă capilară blondă a mamei, precum şi nasul acvilin. Dar unde e mama? Probabil înapoi în Anglia, se duc bătrânele neveste gweilos după ce le lasă se\i Nu „n-ai auzit? Zace beată mai tot timpul pe un \ Causeway Bay.

Pe feţele tuturor se citea o vie curiozitate. O. avea să-i spună Tai-Pan-ul „vajnicei” întreprind celui mai bogat om din Hong Kong? Sau, încei să ghicească, ce-ar putea spune ultimul scot pendent unui chinez care deţine monopolul comerciale în Est?

— **S-**ar părea că aceşti copii mulţi sunt cresci. pentru a-i sluji drept gărzi de corp, îi şopti ea Câţiva adolescenţi cu staturi impresionante în jurul lui Două-Cărări. Un tânăr stătea chiar la lui, în

timp ce alţii aşteptau cu tăvi aurite plin de şampanie.

184

Tai-Pan-ul şi fiica lui intrară în cercul sacru din jurul jlir.i. Duncan vorbi primul, fără să-i întindă mâna în lllibil.

Ce mai faci, Două-Cărări? După cum vezi am Nt invitaţia ta. Mă bucur că am putut veni anul acesta. Interpretul începu să traducă „salutul” lui Duncan, Mibiierea buzelor preşedintelui World Ocean House i de înţeles că recunoscuse porecla. El îi răspunse dialect grosolan Wu, vorbind prea repede pentru să poată distinge cuvintele, r John vă salută, Duncan Mackintosh, spuse irul. Prea multe serate au pălit datorită absenţei şi vrut să vin mai devreme, dar mi-a luat ceva a mi-am scos cuţitul din spate, icentrându-şi toată atenţia pentru a nu scăpa vreo pătimaşă, Vicky de-abia reuşi să-şi înăbuşe un

ouă-Cărări vorbi din nou şi translatorul traduse. Sir John întreabă cine este tânăra doamnă de lângă tuia; nu cumva e concubina despre care se vorbeşte

[Icky se abţinu cu greu să nu facă un gest necugetat. IÂMII lui World Ocean House o privi cu răceală. În leu udă, Vieky putea fi confundată cu oricare dintre împrăştiaţi prin sală.

*) ouă-Cărări, bagă de seamă! îi datorezi scuze fiicei

Isc Duncan cu un glas ameninţător şi-totuşi încă îi hinezul păru că reflectează o vreme asupra observli Duncan, apoi spuse: iâij. rii nu cresc câini de curte.

185

— O iau drept compliment, sir John, un A fericit!

Două-Cărări o fixă din nou pe Vicky atât de in incit de-abia reuşi să-i susţină privirea. Când în vorbi, translatorul îşi alese cu grijă cuvintele.

— Tigrii sunt periculoşi. Sir John vă acceptă; imentul, Fiică a Tai-Pan-ului.

— Două complimente! Sir John este o gazdă amabilă. Zadarnic aşteptă Vicky o reacţie priete din partea lui. Magnatul îşi înfipse bastonul în podi îndreptă din nou spre tatăl ei. vorbindu-i prin inU

— Sir John se interesează ce planuri aveţi? (întoarceţi în Anglia după ce Hong Kong-ul va fi Chinei?

— După cât se vede, sir John nu citeşte ziari Beijing, îi răspunse Duncan pe un ton calm. O să îl şi în continuare foarte bine în Hong Kong. Pro Chen a anunţat la Congresul Poporului că intenţii să mă numească guvernator.

Vicky încremeni de-a binelea, văzând licărire mantă din ochii lui Două-Cărări. Duncan Mack râse, o luă de braţ şi se depărtară împreună.

— Tati, nu ai mers prea departe cu…

— Dacă-ţi închipui că o ripostă spirituală const cale spre inima lui. te înşeli amarnic. Maiestate.

— Dar prin procedeul ăsta n-ai câştigat niciun în faţa lui.

— Aş vrea mai curând să se ducă dracului înain „câştiga puncteM; este duşmanul meu de moarte şi îi al tău. să nu uiţi asta.

— Tati, dar au trecut zece ani de când ai pierdui Farquhar. Ştii doar că Două-Cărări este capabil de poate că nu e bine să-ţi manifeşti atât de făţiş duş

186

I dacă… există lucruri pe care eu nu le ştiu. Asprimea ului lui Duncan era însă suficient de elocventă în a-i tempera dorinţa de a afla mai multe – Nu uita, inamicul tău, în egală măsură, repetă el. În avertizat. Dacă mi se întâmplă mie ceva, tu urmezi

1.

Am să ţin minte. Să înţeleg că îmi pui viaţa în lui?

Dimpotrivă, prostuţo, încerc să te protejez. Chip! i [l câsfl el poliţistului. Nu l-ai văzut pe Alien Wei?

Tăticule, l-ai cunoscut pe Două-Cărări la Shan-Aveam optsprezece ani când am plecat din Shanţ tot atâta avea şi el, îi spuse ea, însă Duncan îl strigă în pe Chip. \ l-ai văzut?

e ţie staturii sale înalte reuşi să-l descopere Imediat pe Allen Wei, şeful executiv al Hong ului.

aici, Tai-Pan, stă lângă fereastră, în compania lui

I.oh.

spatele ei, Vicky o auzi pe Mary **şoptindu**-i. lui („Uită-te la ea, parcă a împrumutat cheong. sam-ul jt de din Clubul Volvo”. Puţi, tot nu vrei să-mi spui cu cine te-ai întâlnit pe loşie? insistă Vicky, dar Duncan nu o mai luă m şi; r! maiestate! Haideţi să-l salutăm pe Allen şi l’căm cât mai repede din iadul ăsta blestemat. / îl prinse din nou de braţ în timp ce-şi făceau lulţime, salutâ**ndu**-i în trecere pe cunoscuţi.

Wally Hearst le făcu cu mâna dintr-un col salonului. Americanul era însoţit de o fată foarte tin cu ochi jucăuşi, o gură voluptuoasă şi o coafuin travagantă în vârful capului.

— Cine e fâşneaţa aia de lângă Wally?

— Soţia, şopti Duncan, cu o scurtă înclinare a către negustorul american cu China; acesta îi răsp un zâmbet slugarnic.

— Pare suficient de tânără să-i fie fiică. Ironi; nu fu luată în seamă.

— O cheamă Ling-Ling şi are douăzeci şi doi dar minte are cât un copil de doisprezece. A pusi Wally Hearst şi-l joacă aşa cum vrea ea.

— Nemaipomenit!

— Vivian?

O voce plăcută, familiară răsună în tumultul Fără să-şi creadă urechilor, ea se retrase inc „spatele cercului lui Allen Wei; era încânin întâlnească pe ultimul bărbat din lume pe care aşteptat să-l vadă la această serată.

— Steven! Ea îl cuprinse cu o mână pe după; ascunse faţa la pieptul lui.

— Ce faci aici?

— Tată mi-a ordonat să mă întorc din surghin Steven Wong, fiul cel mare al lui Două-Căi;

după părerea unanimă, atât a bărbaţilor, cât şi a fe cea mai atrăgătoare fiinţă umană din Hong Konj o siluetă subţire şi mlădioasă ca a tatălui lui, i; mama sa englezoaică moştenise pomeţii ariston piele deschisă la culoare şi nişte ochi gri-ver/ dreptul fascinanţi. Era ceea ce se cheamă tipul e eurasiatic, un amestec perfect între cele două ras

Q spunea că mama lui Steven fusese vrăjitoare şi o jucătoare de tenis. Steven moştenise ambele ţf, ceea ce era în avantajul său, deoarece, în afară de jirea sa frumoasă, el nu avea nimic comun cu tatăl filitor, jucător şi sportiv, Steven se remarca nu prin linca de spirit a tatălui, nu era nici viclean, dar nici vreo ambiţie. Era un cheltuitor notoriu şi se jL foarte fericit să trăiască în umbra lui Două-Cărări. Sdilecţia lor pentru porecle, cantonezii îl numiră în Iresc „Cărare-Barată” Wong pe fiul celui mai bogat long Kong.

(< ţoală trăsnet ai, îi complimentă el rochia. Ai mitat-o de la mămica? >. i, ai ghicit. K. face? A obţinut viza canadiană. I ciicito!

I ivian se considera norocoasă; îl cunoscuse în vara jernai se întorsese de la Cambridge şi, din fericire, fa lor se terminase înainte ca ea să se implice atât I, încât să se simtă rănită. El fusese singurul bărbat îşi încercase norocul înainte de Duncan; Lise apoi o încântătoare toamnă englezească, oftând în lungile sale. vplimbări între orele de studii şi la i scrisori romantice despre mireasma frunzelor jfenite la care el răspundea **într-**un târziu cu ont: i laconică din Canidrome, aceasta fiind a pistei pentru cursele de din din Macao, ră prieteni şi luau uneori prânzul împreună, i. ităl îl trimise în surghiun la New York pentru i grave.

leven dăduse o explicaţie laconică cu privire lale de care se făcuse vinovat, lăsând să se înţeleagă

Cei nouă dragoni că era vorba de neregularităţi la o sucursală a cazim lui World Ocean. Ea mai auzise zvonuri despre amesti Triadelor, ceea ce nu era chiar atât de şocant, întrue Hong Kong toată lumea şuşotea pe seama acestei ganizaţii. Singurii ei reprezentanţi cunoscuţi de VI erau gangsterii străzii pe care tatăl ei îi plătea rei pentru a le asigura protecţie. Steven era desiguj pierde-vară, un fecior de bani gata, ceea ce îi atragi gangsterii dornici ca, prin intermediul lui, să bunăvoinţa tatălui său. Indiferent de acuzaţiile care aduceau, Vivian bănuia că toate acestea îl determini pe tatăl lui să-l îndepărteze pe timp de vreo trei ai dacă exista vreo coardă simţitoare în trupul schilol lui Două-Cărări, aceasta era chipeşul lui fiu din p căsătorie.

Vivian se trezi că-l analiza cu o detaşare neaştept Acum trebuie să aibă patruzeci de ani şi, dacă baulj drogurile, ţigările şi femeile aveau vreun efect, acestei făcuseră decât să-i sporească farmecul. Îl sărut căldură. Steven îi adresă unul din acele zâmbete mei înfioare femeile de orice vârstă.

— Pentru ce a fost asta? Fiindcă m-am întors; u Mulţumeşte-i lui tăticu'.

— Nu. doar ţie.

Statura masivă a lui Duncan tocmai se desprinsei mulţime, spre surprinderea lui Vivian. Purtase în siij un timp prea îndelungat amintirea lui Steven, da noaptea aceasta Duncan îi oferise

certitudinru] imaginea fostului ei iubit se estompase aproapl întregime/

— Ah, spuse Steven. Încep să înţeleg. Cine este bk de lângă el?

— Este fiica Tai-Pan-ului, patronul meu.

190

jica lui?

Iletoria Mackintosh/

po tipa bine, ce-mi poţi spune despre ea?

se gândi la avantajele unei asemenea **com**l, De ce nu? O Vicky Mackintosh subjugată de un I, ar fi un atu în favoarea ei şi dacă pe pământul (exista cineva-care să-i atragă atenţia arogantei fiice hm-ului, fiinţa aceea nu putea să fie alta decât Wong.

! ca un tigru flămând. O să vezi că merită să te ocupi rei să-ţi fac cunoştinţă?) ucfi vreau? Steven ridică din umericu nonşalanţă.} sciirc şi singur, nu-ţi face griji. Se pierdu în jif, înainte ca Duncan şi familia lui să se apropie} l („Vivian simţi un plăcut fior de satisfacţie, ştiind K'M îi va dedica această noapte lui Vicky Mackinlotuşi, pe undeva mai persista o undă de gelozie. jirso surâzând spre Duncan care se apropia cu paşi ea.

Jţfi, vine Tai-Pan-ul, îi şopti peste umăr Allen Wei. ful executiv al Hong Kong-ului erau vechi Vivian îi condusese prima campanie politică i locân Consiliul Legislativ, iar mai târziu, lucrase jil lui cu aparatură electronică, în calitate de **com**A ci îi cunoscuse pe Duncan care o angaja **im**intreprinderea lui.

ului guvernator chinez al Coloniei, Allen, în vârstă eci şi cinci de „ani, era un inginer prosper, cu o lerească, înzestrat cu un remarcabil simţ al ii1. În plus, poseda un lanţ de fabrici pentru fi electronică ce se întindeau de ambele părţi alei, în faţa uriaşei ferestre cu vedere spre port, el II Vivian şi se întreţinea cu un grup de vreo şase

* 191

JUSTIN SCOTT

persoane din care ca de obicei, nu lipsea supei secretară eurasiatică Debby. Făcea declaraţi provizate, entuziaste, unui reporter de la South Morning Post în legătură cu Anul Nou.

— Declaraţia Comună trebuie să funcţionat China, ordinea şi regulile derivă din gradul de civi a populaţiei. Partidul trebuie să îmbunătăţească i de viaţă al oamenilor, iar noi cei de aici, din Hong suntem motorul care pune în mişcare această schii

V” urez, aşadar, un An Nou fericit!

— Domnule guvernator, unde credeţi că voi anul?

În mod obişnuit lumea i se adresa cu titulai guvernator.

Allen răspunse cu un hohot de râs sănătos. – în ce mă priveşte am de gând să rămân chiar petrecerea lui sir John. dacă n-are nimic împrotriv

— Şi dacă sir John sau poate tovarăşul Wong” vă elibereze din funcţia de şef executiv?

Dar Wei nu se lăsă provocat şi râse din nou, făcu cu mâna lui Duncan Mackintosh, în timp ce grupul să se desprindea din mulţime.

— În acest caz o să mă debarasez de veşmintele I de carnaval, o să-mi suflec rmnecile din nou, ca u1 cinstit şi o să mă întorc să lucrez în fabricile meu asigur că voi fi mai bogat decât am fost vreodată, a şeful executiv sir John Wong Li nu va avea încotr va invita la seratele sale. Cred că nu vă aşteptaţi ca natorul Hong Kong-ului să dea serate la care să ticipe şi capitaliştii, nu-i aşa? Hei, Duncan, cu înf; asta, mă întreb de ce nu eşti la Hollywood!

Cei nouă dragorii

În An-Nou fericit, Allen! Cei doi îşi strânseră ai căldură. Duncan se străduise din răsputeri să ze comunităţile de expatriaţi britanici şi mi pentru a crea la Beijing un curent de opinie în a lui Allen Wei. În ceea ce privea întreprinderea Allen Wei era singura rază de lumină în perspectiltfel sumbră, a Răsturnării. ai-Pan, îl întrerupse reporterul de la South China S\inşi Post, şeful executiv tocmai îmi spunea că nu se rjile explozia emigrării. Cum se va descurca MacF în tijink* deficitului de braţe de muncă? f I long Kong-ul va reprezenta un magnet care-i va ţt pe cei mai buni şi mai capabili oameni din China, Ulţi. e Duncan rapid, iar când expresia reporterului îi H tic înţeles că mai auzise această afirmaţie şi înainte, ifiui îi întoarse spatele.

llen, îl cunoşti, desigur, pe Peter şi probabil că ai l [...] i o pe Victoria.

Aşa este. Victoria, se pare că azi ai avut o nlere interesantă cu Wu Deming. Du. Cât de repede se află totul! răspunse Vicky, tisa şi evident deranjată.de indiscreţia amantei ei, presupunând că numai Vivian ar fi trăncănit pe facerilor lor. Pot să te întreb de unde ai aflat? i-a spus chiar domnul Wu acum zece minute.

crezut că s-a întors la Beijing. Schimbă priviri ei care părea la fel de uluit ca şi ea de legătura lui Două-Cărări Wong.

rămas la serată, ştii cât poate fi de insistent Urări. Şi acum, să văd dacă cunoşti pe toată lumea administratorul meu, Debby... lut, Debby!

192

193

I

JUSTIN SCOTT

— Acest nemernic cu creionul în mână este de la \< China Morning Post. Noroc, secătură!

— Hm! O cunoşti, desigur, pe Vivian Loh. Allen făcu o grimasă şi îi evită privirea. Furioasă, Vicky se îndreptă spre fereastra dt

Din nou, privirea îi alunecă pe ţărm, la est de W în direcţia tristului bârlog al mamei sale din la Bay. Nu ştia exact dacă era furioasă pe tatăl ei Vivian care avea tupeul să se afişeze cu atâta nen cu Duncan. Înfăţişarea lui Vivian avusese de câş datorită despicăturii adânci a rochiei sale mulate \: în seara aceasta era total schimbată, avea ceva gl sexy în acelaşi timp, impresie accentuată şi de la renunţase la ochelari şi îşi pusese lentilele de con

— Allen, izbucni Duncan, spărgând tăcerea, să-ţi fac cunoştinţă cu inspectorul şef de poliţi Chypwood-Crâipworth. Chip şi şeful executiv îşi mâinile. Ai de gând să rămâi, domnule inspector ş

— Dacă mă vor mai ţine, şir...

— Bine. spuse el în timp ce privea vasul QE2 în lumină. Aş dori să întâlnesc cât mai mulţi britan să gândească la fel.

— Vă simţiţi părăsit de prietenii dumneav întrebă reporterul insistent.

Faţa mare a lui Allen se lumină şi acesta izbi nou în râs.

— Ascultă-mă tinere, mama şi-a cheltuit ultii ca să-mi procure un permis de ieşire din China când aveam paisprezece ani. Hong Kong-ul m-a mi-a dat de lucru, m-a trimis la şcoală. Am fost de frumuseţea capitalismului: hrană din abunden maşini, magazine. Toate astea reprezintă ins; Hong Kong-ului...

194

Cei nouă dragoni kprobând spusele şefului executiv, Duncan se aplecă

Icky şi îi şopti la ureche: Sit nu o mai umileşti niciodată pe Vivian. i Dă-mi un motiv pentru care să n-o fac, ripostă H>t Vicky.

Pentru asta n-a să te iert. Ochii lui scăpărau de

Şi ce-o să faci? O să-i dai un alt diamant de-alri?

I… În timp ce comuniştii se vor lupta să amelioreze jţiile de viaţă ale oamenilor, noi îi vom şoca cu pfiia capitalismului, conchise Allen. frefa cândndu-se că îşi ia notiţe cu multă asiduitate, de i întreaga lui viaţă ar fi depins de acest lucru, Ierul îi lansă o altă întrebare care avu efectul unui mi.

Cât de şocat va fi Beijingul când va constata că jffirile de stradă se înteţesc? JN-itm mai avut parte de aşa ceva din vara trecută. ti toate acestea. Comisia Legco anticipa iminenţa l dezordini, sir. Populaţia este tot mai furioasă cu schimbare.

Omenii din Hong Kongştiu mai bine ce au de făcut fi recurgă la violenţă. I-am asigurat că poliţia în situaţia sub control. Faţa lui masivă căpătă o f de piatră. Beijingul n-are de ce să se teamă din nelegiuiţilor din Hong Kong, spuse guvernatorul lins sardonic. Nu-i aşa, domnule inspector şef? bsolut sigur, sir. spuse Chip, ca şi când ar fi recitat II învăţată.

I x) h se depărta de grup înainte de a apuca să lucru pe care să-l regrete mai târziu. Lăcomia i. i continuau să meargă mână în mână. Ea îşi amintea de o serată organizată la Cambridge în: o săptămână după Declaraţia Comună. Oaspe onoare – un student de la departamentul Rekii China din Ministerul Britanic de Externe, în curând din Beijing – era chiar încântat, după cum declare ulterior: „Cu aceasta am soluţionat şi pl Hong Kong-ului şi am câştigat un milion de clienţi chineză”.

„Cu preţul libertăţii a şase milioane de britanici, intervenise Vivian cu curaj, motiv peni îşi amintea ea – aceluiaşi student nu i se mai Perú se întoarcă la Beijing”.

Deodată, o străfulgerare gălbuie despică lui şi limbi de foc începură să danseze în api pachebotului QE2.

— Foc la Tsim Sha Tsui strigă cineva… În timp ce toţi se îmbulzeau la fereastră şi îngroziţi spectacolul apocaliptic, Vivian observa tată în geam – figura lui Zheng, Jiderul de p; Shanghai, şi groaza o ţintui locului. Îşi imagină e; i trădaţi, iar agenţii Securităţii Publice din Beijii năpusti asupra lor şi îi vor aresta pe toţi. ZI îmbrăcat în costum de gală. Se aplecă spre ea, îi şi repede la ureche şi plecă. Vivian aşteptă ca Vii depărteze, apoi îi traduse tot în şoaptă lui Dun ce îi spusese Zheng.

Primele mulţimi se adunară în Nathah Road, un [\; ind scăldat în

luminile de neon ale reclamelor iilor de noapte, magazinelor elegante şi restauran-l din care porneau sute de alei şi străzi. Se răspândise Iii că cei de pe continent aveau de gând să interzică idilele, dar rapoartele ulterioare ale poliţiei puseră zvonurilor, susţinând că acestea fuseseră lansate în pentru demoralizarea zecilor de mii de lucrători ibrici şi din construcţii, docheri, şoferi de camioane, inima Anului Nou. Tineri violenţi începură să spargă „îi, în urletele stridente ale sirenelor” care spărgeau nopţii. Femei şi copii luau cu asalt staţiile de grăbi**ndu-**se să ajungă acasă, în noile cartiere, în bărbaţi cuprinşi şi ei de febra violenţei, se bandelor de răzvrătiţi care.se năpusteau asupra’ n-ai arătoase maşini, răsturnându-le cuprinşi de o „latică. Şoferii de taxi încercau să elibereze zona, întor**cându-**se acasă pe jos sau, de cele mai Dri, alăturâ**ndu-**se şuvoiului de violenţă generală.

Î

obuz supraetajat fu răsturnat pe o parte şi incen-Mody Road, în văzul clienţilor îngroziţi aiilor Hyatt Regency şi Holiday Inn. „ia Regală din Hong Kong scrisese o carte asupra de înăbuşire a dezordinilor urbane, făcând

197

JUSTIN SCOTT

referiri la tacticile de încercuire aplicate de am britanică în secolul al XIX-lea. Asemenea proci1 perimate nu mai corespundeau situaţiilor actuale u se impuneau riposte eficiente faţă de acţiunile de ganizate, desfăşurate în oraşele mai vechi ca Londra, r York sau Paris. Tulburările provocate de feribotul „S ca şi cele inspirate de Revoluţia Culturală de pe conţii din anii ’60 dovediseră că o forţă mică şi disci” (căreia regina Angliei îi conferise prerogative „putea stopa dezordinea prin dispersarea n mulţimiLExerciţiul avea să înceapă cu o desfăşi forţe, cu gaze lacrimogene, cu gloanţe din plastic: rar cu revolvere şi puşti. Niciun poliţist nu avea rupă rândurile, după cum niciun răzvrătit posibilitatea să pătrundă în perimetrul de ac poliţiei.

Primul din cele două plutoane anti-rebelium baza la Kowloon îşi lăsase vehiculele la Carnarvon le şi se îndrepta pe jos spre Nathan Road, dispei mulţimea şi acoperind brigada de pompieri care tu» stingeau autobuzul incendiat. Forţând zona comei aglomerată, mulţimea se risipi rapid, retrăgâ**ndu-**... aleile şi străzile lăturalnice, şi doar câteva recipieni gaze lacrimogene fură consumate de plutoanele e tare. Era o mulţime atât de compactă încât o pari împinsă dincolo de

Salisbury Road înspre faleza deja aglomerată, care înconjura extremitatea pe Kowloon. Pe faleză era iadul pe pământ, aveau să rapoartele întocmite mai târziu. În mijlocul portu QE2 în toată splendoarea sa. O poartă mare îi era deschisă pentru primirea şalupelor care în acordul muzicii purtate peste ape de vântuli Câteva sute de funcţionari britanici în ren.i

Cei nouă dragorii piticeau de Anul Nou, înainte de a ridica ancora şi a se jMirce în patrie. Deşi vasul nu se afla în raza de acţiune tvnitiulor, aceştia începură să scoată pietre din pavaj, Jflindu-le în direcţia lui.

Un bărbat cu cămaşă albă şi mânecile suflecate es-i-ifi în un moment dat balustrada falezei şi începu să: „De vânzare! De vânzare!" Gloata incitată iganul şi începu să profereze acuzaţii la adresa itanii care vânduse libertatea Hong Kong-ului? i consolida relaţiile comerciale cu China. În altei, de-a lungul falezei, oamenii escaladară la şi îşi agitau pumnii, continuând să strige: „De De vânzare!"

manele de lumini ale insulei Hong Kong care i cartierele Western, Central, Wanchai şi V Bay nu făceau decât să le alimenteze furia, căci cau ca pe o sfidare la adresa nenorocirii lor. pachebotul părea inaccesibil, ca de altfel şi artei, răzvrătiţii se temeau la gândul că aceştia; i scape cu viaţă.

O piere se afla clădirea băncii Chinei, populată iţii de pe continent şi făcătorii de legi pe care învăţaseră de mult să-i urască. Alături de ea neaţă ca o agrafă de diamante World Ocean mea înstărită şi atotputernică căzuse deja la >tentaţii din nord, şi dacă situaţia nu le conveau decât să plece, pe când omul de pe stradă i îngădui acest lucru. Sute de nume cu tradiţie ung se aflau în pragul catastrofei. nii nu-şi puteau însă vărsa furia asupra oraş. Pachebotul QE2 era-mult mai aproape, na vedere părea inexpugnabil.

Un dublu cordon de poliţie fusese plasat în barierelor pentru a proteja hotelul de ciru „Regent", în special în dreptul vitrinelor de stic parter, expuse atacului cu pietre. Un poliţist încălca disciplina prin simplul fapt că-i spuse unui colegi: „Dacă pun mâna pe ticălosul ăla de pe bal îl fac să înoate". „Gura!" urlă sergentul, restabil din ea. Cel mai

apropiat răzvrătit care părea căci scandărilor privi înspre balustradă, lăsând impi recepţionase un semnal conspirativ de la cel a fi. el. În acea clipă, un nou strigăt ieşi din piepturile n şi un fior de gheaţă îi străbătu pe poliţişti.

„Ferrrrryyy”!

Zece mii de oameni se întoarseră ca împin. Şi resort. La mică distanţă de-a lungul falezei, fv „Star” de la cheiul terminal se îndrepta în vite. intrarea în port. În rada portului se mai aflau dou; cu motoare diesel care făceau naveta între Kow insula Hong Kong şi alte trei ancorate la chei.

— Ferryy! Ferryy! Ferryy!

Instantaneu, mulţimea rupse cordonul poli năpusti ca o furtună asupra hotelului „Emperor”, îi cu asalt piaţeta din faţa muzeului, prin staţia de ai. terminus, îndreptându-se spre cheiul feribotului. Duj smulse porţile de metal pe care echipajul încere închidă, mulţimea încercă să escaladeze bordul o.1 apropiat vas, „Celestiar. Acesta făcu o manevrei pentru a se depărta de chei în timp ce vreo du. oameni care reuşiseră să sară pe punte în ultimul n fură azvârliţi în apă. Vasul urmă un curs sinuos şi întrucât răzvrătiţii care ajunseseră deja la cal comandă se luptau corp la corp cu echipajul pe pune stăpânire pe roata cârmei.

200

În cele din urmă, un lucrător Hakka de pe o macara plantă un topor în urmărul şoferului de camion care şrca să ţină cârma şi îndreptă feribotul spre uşa larg

Iii să şi iluminată a luxosului pachebot. Un muget ţ i’ Ctiv se înălţă de pe feribot în momentul în care vriltiţii se îmbulziră către provă pentru a escalada dul, înarmaţi cu ţevi lungi şi scânduri din lemn smulse băncile de pe faleză.

O minusculă şalupă a Poliţiei de Coastă bâzâi pe bruiata apei întunecate, brăzdând-o cu străfulgerări de Iflini albăstrui.

„Răsturnaţi-o!” se auzi vuietul mulţimii de la proră, jlil undaţi-o” pe Sui la un ging?

Chip se azvârli peste pupa şalupei poliţiei, cu un ochi Irrgentul chinez care comanda un grup de vreo şase Ticni ai Patrulei marine – Poliţia de Coastă – şi cu Halt la feribotul capturat care se apropia în viteză, hd cât tunelul portului era blocat, alergase cât putuse tpede vreun sfert de milă, de la World Ocean House la docul poliţiei de la

cheiul „Old Queens”, unde se înfă şi apoi sări în şalupă.

Uniatul de serviciu de aproape douăzeci şi cinci de ju mai văzuse niciodată o răzmeriţă în port. În timp)! aducătorul şalupei punea în mişcare motorul, alar-tic înaintarea rapidă a feribotului, sergentul încercă legătura prin radio, însă tot ce putu distinge Chip Clleva sunete gâjâite. Furios, izbi radioul de marginea lilui şi aruncă o privire asasină în spate, înjurându-i PMcmaţii de nebuni de pe QE2, cărora nu le trecuse minte să închidă poarta mare dinspre flancul navei. Liniile Maritime Cunard se aşteptau ca gloata să politicos permisiunea de a urca la bord? în mod

Cei nouă dragorii deliberat Chip stătuse deoparte, în contrast cu în poliţie din Hong Kong care fusese mobilizată pe I unităţile însărcinate cu înăbuşirea revoltelor. EI I până în luna iunie, nevoind să se compromită prin citarea unor funcţii de conducere, însă brusc îşi seama că probabil se procedase astfel cu el pentru încredinţa o singură misiune – aceea de a as protecţia englezilor.

— Sergent! Opriţi feribotul!

Sir!

În absenţa unei forţe armate sau navale, Kong-ul cerea poliţiei sale să-i apere frontierele vegheze la respectarea legilor. Asemenea oricărui al departamentului, sergentul poliţiei marine era tradiţie şi pregătire – pe jumătate soldat. Dat fiind e; comandă venită de sus însemna disciplinarea celt subordine, el prelua imediat comanda vasului său.

— Luminaţi cabina de comandă, ordonă sergen

Lumina farurilor fu îndreptată în sus, apo hublourile feribotului unde se bulucise vreo duzi capete. O matahală aflată la cârmă îşi ridică mâna i; liberă, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

— Încărcaţi armamentul!

Un sergent din Patrula de Coastă deschise eh gul cabinei şi îndreptă asupra cârmaciului o automată.

— Porneşte motoarele, un sfert înainte.

Vasul se urni despicând suprafaţa apei agitate.

— Trage în ticălosul ăla!

O clipă mai târziu geamurile se făcură ţăm feţele se retraseră de la ferestre. Namila Hakka cârmă se clătină în spate şi dispăru fără

urmă. Fei i întoarcere bruscă, izbi**ndu-**i pe unii de balustrade, alţi câţiva aruncâ**ndu-**i peste bord. iţine cursul, cârmaciule!

INlupa veni paralel cu feribotul care gonea cu toată I, aplecat **într-**o parte”, înscriind cercuri largi pe apă.

ordonă sabordajul. i Kemingtoanele!

UJtomatele nu erau încă armate. Se apropie mai spinii când ajunse la o distanţă de numai câţiva yarzi

(fu maşinilor.

Deschideţi focul!

Trei soldaţi din Patrula de Coastă făcură ţăndări Irul; o ploaie de alice ciurui ţevile, sfâşie frânghiile şi îi de până când motoarele începură să scuipe scântei, kistibil şi ulei. Feribotul luat cu asalt începu să se k, opri**ndu-**se în cele din urmă la câţiva yarzi de Tsim [sui. [Opriţi focul!

fost necesar un al treilea ordin de încetare a pentru a potoli înverşunarea Patrulei de Coastă, (firea că abia atunci îşi intrase în mână.

pă ce se mai risipi fumul, Chip adresă cuvinte de icrgentului. În acel moment, radioul prinse viaţă şi ferea superiorilor **–** sergentul raportă îndeplinirea Chip observă că În ciuda faptului că reuşiseră kahilească legătura, poliţia regală din Hong Kong Ijuse britanicilor să se abţină de la declaraţii. Ser**-**I ceru prin radio să i se pună la dispoziţie un remor-l însă din tonul superiorului său răzbătea înnţa). de fapt, se gândi Chip, acesta părea mai) & speriat când le ordonase: „Îndreptaţi**-**vă spre n\y Bay; acolo se află un nou grup de vandali care

202

203

JUSTIN SCOTT

atacă Adăpostul contra Taifunului; se pare că vize; i, primul rând iahturile”.

111

În timp ce înconjurau pachebotul QE2 peni ultim control, văzură un uriaş rug incandescent din maşini incendiate, acolo unde coridorul estic în colţul adăpostului. Flăcările înalte a & circa o s-o picioare se reflectau în ferestrele clădirilor „lăsâm presia că luaseră foc.

— Say la! oftă sergentul.

Miroase cu adevărat a **mo**arte. În depărtare, Kowloon, terminalul feribotului continua sa atenuând efectele celei dintâi

victorii.

13

hip o avertizase pe Vicky să nu iasă pe stradă tipind extinderea rapidă a tulburărilor din Kowloon nii [ortului. Ea părăsi serata lui Două-Cărări la scurt (lupa plecarea lui. Toată lumea se îmbulzise la lastra, urmărind bătălia pentru staţia feribotului r”. Ringul de dans al sălii de bal se golise, cu excepţiar care semănau cu nişte maşinării abandonate şi a Ilii lui „Filipine” ce cânta tărăgănat „I did it my way”. ’niţial, ea intenţionase să plece împreună cu tatăl ei nfcina, însă gândindu-se mai bine, se temu pentru a ei, în cazul în care vor izbucni dezordini în iway Bay.

O >riţi liftul, vă rog”, imploră bărbatul care alerga în a. Figura lui i se părea vag cunoscută, ca a multora invitaţii la serată, însă spre deosebire de ei, acesta iliitor de atrăgător – un eurasiatic cu păr mătăsos i şi ochigri-verzui. Mulţumesc”, spuse el, şi surâse. i >ct? i apariţia i se păru de-a dreptul fascinantă, să i îi nu mai avea nevoie de alte încurcături; îşi impuse, r, să nu se mai uite în direcţia lui, încercând să-şi iiltreze atenţia asupra ringului de dans pustiu. i) (Min-Cărări se instalase într-o nişă de lângă împreună cu un grup de chinezi mai vârstnici.

Aceştia erau înconjuraţi de fete tinere îmbrac; cheongsam foarte mulate şi cu şliţuri provocatoare le împrospătau băuturile şi le aprindeau ţigările, recunoscu pe câţiva dintre armatorii care fugiseră în Erau singurii invitaţi care nu păreau îngrijoraţi d burările de afară, lucru ciudat la un grup de oameni în decursul vieţii lor pierduseră deja un oraş.

Când îl privi din nou pe chipeşul eurasiatic, olcă şi el urmărea grupul cu interes. Dacă Alfred CI fermecase prin figura sa deschisă, tonică, şi n surâzătoare, acest tip o subjugase pe loc cu privire Simţindu-se fixată cu insistenţă, se trezi fără să antrenată în discuţie cu acel tânăr fermecător.

— Ce-i pasă bătrânului pirat? Cum s-ar zice, ţara şi baba” se piaptănă!

— Probabil că îşi imaginează că ar putea cumpăra nimica toată cenuşa rămasă.

Ridicându-şi privirea peste capetele celor din pre mă sa, Două-Cărări păru că urmăreşte pe cineva cu viu interes. Urmărindu-i traiectoria, Vicky nu] surprinsă să constate că subiectul interesului lui îl ci stituiau chiar tatăl ei şi Allen Wei. Tai-Pan-ul scoţia guvernatorul chinez stăteam la fereastră în poa' belicoase, cu mâinile în şolduri, privind în di re flăcărilor. Allen Wei părea total descumpănit, ca şi nu-i venea să creadă că bunii şi sensibilii capitalişti Hong Kong erau capabili de asemenea acte necuget (În schimb, tatăl ei avea o figură impenetrabilă şi impresia că e conştient de dimensiunile dezastrul atât mai mult cu cât nu era primul de acest gen. Chiar poliţia ar fi înăbuşit tulburările în următoarele mir ceea ce era imposibil – transmisiile TV prin satelit să difuzeze ştirea în toată lumea: Hong Kong-ul în fil

206

Iindalul pachebotului britanic de lux în retragere, jffl Domnului că pieţele erau închise cu ocazia Anului, însă nu încăpea nicio îndoială că la deschiderea: i, toate acţiunile legate de Hong Kong aveau să se rusească cu brio. Gândindu-se la toate acestea, Vicky înţelegea semnificaţia zâmbetului triumfător al lui l-Cărări. Oare World Ocean House avea mai puţin jrdut decât Ma.cF în Hong Kong? În lift placat cu jad se opri, apoi se deschise cu un fel vesel.

Vă rog, o invită eurasiaticul politicos, dându-se la o spre a-i face loc.

Liftierul, un chinez în uniformă, o întâmpină cu un forţat, dar se aplecă adânc în faţa eurasiaticului. l, inişteşte-te. flăcăule, nu te mănânc. [Uşa liftului se închise şi abia atunci îşi dădu seama îngrozită cine era acest personaj la adresa căruia lase aprecieri nu prea măgulitoare cu câteva minute itlevreme.

O, Doamne, dumneata eşti... şi în buimăceala el fu aci să-i rostească porecla.

Cărare-Barată, se grăbi el să completeze şi îi zâmbi fujator. „Întoarcerea fiului risipitor".

Ah, îmi... Îmi pare nespus de rău!

Mă bucur să te întâlnesc... cum îţi spun prietenii?

Eu sunt Victoria Mackintosh, zise ea întinzându-i, Mă bucur să te cunosc... Steven, nu-i aşa?

Da, pentru prietenii mei. Glasul lui era asemenea licori plăcute care ţi se strecura prin vene, ulu-te mai ales când punea accentul pe „d" şi pe „t".

— Barată” pentru detractorii tatălui meu şi mass-l’area o fire foarte deschisă-şi deşi îi plăcea să

Cei nouă dragorii glumească pe socoteala poreclei sale, Vicky îşi seama că-l afecta **într-**o oarecare măsură.

— L-am întâlnit pe tatăl tău în seara asta.

— Şi ce spui de „bătrânul pirat”?

— Ascultă, îmi pare foarte rău… vream să spmt
pentru că l-am numit aşa…

— Te iert, vorbesc serios. Ceva în structura i sufletească mă împiedică să port pică femeilor.

— M-a surprins… nu ştiu, vreau să spun a fost pl sarcastic, **într-**un fel”.

— E cunoscut pe toată Coasta Chinei pentru titudinile sale de comedian sau poate că vechile leger te fac să gândeşti astfel despre el.

Coborâră din lift la parter şi străbătură un corie alcătuit din copii pe jumătate adormiţi în livrele.

— Cineva ar trebui să le spună acestor copii să meaj la culcare.

— Ai dreptate.

Steven deschise braţele şi li se adresă în dial (cantonez. Ei râseră, dar nu se clintiră din loc.

— Vezi? Ei nu ascultă decât de stăpânul lor, se el. Regret, dar cel puţin am încercat.

— Nici nu ştii cât de ciudat mi se pare! Sunt ai tineri.

— Nu-i chiar aşa deciudat. Tatăl meu a reinsi.

vechiul model de familie chineză extinsă. Toţi în aceştia sunt orfani. Aici li se pune la dispoziţie tot ce cu bun. În plus, ei au copilărit împreună cu mulţi lucmiţ din cadrul companiei. – Nu se teme de felul în care China va privi orfelinat său particular şi educaţia capitalistă asigurată de şcoli!

— Tatălui meu nu-i pasă de nimic, surâse Steven. Are tareu în vedere specificul chinezesc. Îţi aştepţi cumva înşina?

— Hmm. Nu. Am venit cu tata, dar el a plecat. Voi fehema un taxi.

— Te las unde vrei, se oferi el, arătâ**ndu-**i maşina sa.

[n Bentley roşu, care tocmai fusese adus la scară.

— Nu, te rog, spune-le doar să cheme un taxi.

— Taxiurile sunt rare din cauza acestor tulburări.

Icotro?

Desigur, avea dreptate în legătură cu taxiurile. Ea se mai întâi Adăpostul contra Taifunului din jseway Bay. apoi se răzuindi şi ceru să fie dusă la Yacht kb.

— Te las acolo sus!

Avea un comportament curtenitor cu care Vicky nu f

obişnuită din partea bărbaţilor de vârsta lui. Tânărul ţinu portiera până când urcă în maşină şi înainte de a >mi o întrebă dacă stă comod. Atitudinea lui detaşată de pericolul prăbuşirii Hong Kpng-ului şi faţă de ordinea socială părea artificială. În drum spre Har-Road zăriră feribdtul „Star” care se învârtea în cerc, nir-o arenă de circ.

Au pus mâna pe feribot? întrebă Steven. Oare ce; în de gând?

Vicky intră în panică, temându-se pentru soarta noi sale imobilizate pe Whirlwind. La intrarea în Jinchai, traficul părea că îngheţase total. Cât cuprindeai [ochii vedeai şiruri nesfârşite de taxiuri, camioane şi loluize. Ce înseamnă asta?

— Priveşte, un alt incendiu!

În depărtare, mult deasupra şoselei o vâlvătaie scălda perişurile într-o-lumină roşiatică.

— Mă întreb ce arde? se miră Steven mai mult şoaptă. Poate Yacht Clubul! Hei, unde te duci?

Vicky îşi desprinse centura de siguranţă, coborî Bentley şi alergă prin traficul compact spre luminile di intrarea în staţia de metrou. Se grăbi spre scara rulai ufcând câte două trepte deodată. Vagonul argintiu toci îmbarca pasagerii care se îmbulzeau pe platformă, prinse tocul pantofului într-o şină a scării rulante şi fu p-aci să cadă cu faţa în jos; îşi lăsă acolo pantoful şi ale desculţă spre uşile care se închideau, reuşind să strecoare în ultimul moment. Imaginaţia începu s-o razna: mama ei singură pe iaht, vandalii năvălind joncile ancorate în preajma vasului.

Causeway Bay. Alergă într-un suflet şi ajunse Lochart Road. În

aer plutea un miros greu de cauciuc; Bande de adolescenţi goneau spre mare; alergă şi împreună cu ei, purtată de şuvoi, cu ciorapii sfâşiaţi, tălpile sângerânde din cauza pavajului şi a cioburi! ajunse în Parcival Street, apoi fu din nou înghiţită mulţimea care se tălăzuia spre port. Îmbrâncită de glo; i dădu colţul spre Gloucester Road şi găsi drumul bloe de alte câteva mii de oameni care căscau gura la maşin incendiate.

Flăcările de pe şosea iluminau adăpostul şi silueti celor de pe jonci care păreau că dansează **într-**o legăn; stranie de pantomimă. Incapabilă să mai facă un înainte, sau înapoi, Vicky privea neputincioasă silueti ce se profilau în depărtare, ştiind că această pantomii era o bătălie disperată pentru stingerea scânteilor e; cădeau parcă din cer.

Mulţimea în mijlocul căreia fusese prinsă ocu acum porţiunea trotuarului dintre clădiri şi cordoi poliţiei alcătuit în grabă de-a lungul lui Gloucester Ro;

de căile de atces pentru vehicule erau blocate. Jşinile oprite formau o barieră de netrecut pe Tiucester Road, iar tăvălugul mulţimii dinspre Eastern şi Tunelul Portului avansa între ea şi Yacht

Mai departe, pe latura de est a adăpostului, altă îi [ime dezlănţuită înainta ca o maree vizând acelaşi [iectiv: faleza publică. Joncile şi sampanele să i nseseră lăsând între ele şi gloată un şanţ de apă destul [larg. Singura ei şansă era să închirieze o şampană de îropriul lor chei de la Club, dar mai **i-**ntâi trebuia să tarseze câteva străzi şi şosele, să urce nişte scări ex-poare sau să străbată un tunel. În primul moment ar fi **s-**o ia pe scări, dar acestea erau blocate de mulţimea [nici să vadă spectacolul asedierii adăpostului. La său, poliţia baricadase scările dinspre port, M'când să-l elibereze, împingând lumea înapoi, chiar şi Cdi care căscau gura. Poliţia clubului îşi împărţi mica llnsulă formată de ţărmul vestic al adăpostului şi bul de Iahting. Vicky observă câţiva poliţişti expatriaţi jMume de seară care se osteneau să plaseze baricade. [Nu-i mai rămânea decât să-şi croiască drum spre I; intrarea se afla lângă un cinematograf în apropiere (H < I ui „Excelsior". Observă în treacăt reclama aâişului mii film de capă şi spadă al lui Raymond Chow... o cinci minute de efort epuizant reuşi să treacă i astea blocului, dar între timp gloata se îngroşa şi tot mai furioasă. Feţele oamenilor, curioase la păreau congestionate de furie în lumina. Ochii le scăpărau, dinţii le scrâşneau şi urletentatoare ţâşniră

din mii de gâtlejuri. Preocupată i cât mai repede la mama ei, nu-şi dădu seama că şi pe jumătate goală în rochia ei roşie de ceară.

Cineva încercă să-i smulgă agrafa cu diamante din înfuriată, ea şi-o scoase şi o ascunse în poşeta sa de a

Deodată, o cisternă cu benzină explodă bubuitură puternică, aruncând în aer fragment obiecte în flăcări care cădeau apoi ca o ploai meteoriţi deasupra adăpostului. Toţi îşi feriră capet se ascunseră la adăpostul clădirilor. Vicky profit ocazie şi mai înainta cu circa o sută de picioare înain mulţimea să dea din nou năvală. Era încă prea de] pentru a-l putea distinge pe Whirlwind în păienjeniş iahturi şi jonci, cu atât mai puţin silueta mamei sale pe cei ce se străduiau să înăbuşe focul ajuns-pe punţili o a doua maşină explodă împrăştiind din nou mulţi şi Vicky reuşi să treacă şi de următorul bloc.

Forţele de poliţie erau acum masate în dn porţilor tunelului. Vicky se zbătea să iasă împresurarea gloatei, vrând să ajungă în dreptul poliţist chinez care se apăra cu un scut din plastic.

— Lasă-mă să trec.

Omul nu se urni.

— Am spus, lasă-mă să trec.

— Ce este, ce s-a întâmplat? se auzi vocea prieter a unui individ ce vorbea englezeşte. Un inspecto patriat se apropie cu o privire încordată şi un zi

dispreţuitor sugerând un chefliu ce nu se trezise bine

Revelion.

— Mă numesc Victoria Mackintosh. Mama doarme la bordul iahtului ei; mă duc să văd dacă nu întâmplat ceva.

Acesta era încă Hong Kong-ul britanic şi nume stârni interesul poliţistului care nu se clinti însă.

— Mackintosh spui?

— Victoria Mackintosh. Duncan Mackintosh este

I meu... Mă duc să-i cer mamei să-mi împrumute e pantofi.

— Bine, domnişoară. Sergent, las-o să treacă!

— Mulţumesc, domnule inspector.

Se precipită spre scări şi alergă de-a lungul tunelului mă când

începu să gâfâie. Câţiva poliţişti care păzeau lui urmăreau uimiţi cursa ei disperată. Locuitorii ka stăteau pe punţile joncilor lor înarmaţi cu cârlige nrpoane de pescuit, privind mulţimea' din spatele Kloanelor de poliţie cu un sentiment de teamă amesî cu dispreţ. Trecând1 pe lângă jonci, observă arme în inele câtorva, un lucru neobişnuit în Hong Kong, unde nu; i erau foarte strict controlate. După ce depăşi a poliţişti care păzeau Clubul de Iahting, traversă un iier pietruit unde câteva iahturi aşteptau să fie reparate aici alergă la docul de sampane. O bătrână îşi ţinea pună la o distanţă prudentă de circa zece picioare de () privi cu bănuială din fundul cabinei sale. Whirlwind, strigă ea.

fit rina privi înfricoşată de-a curmezişul apei, apoi Vicky, de parcă ar fi văzut în ea un emisar al tiţilor.

Iahtul lui Tai-Tai! urlă Vicky. fi/. md-o desculţă, bătrâna se îmbuna şi apropie şanv C doc. Vicky sări în barcă şi femeia puse motorul icţiune.

rog, gfăbeşte-te!

firile de pe „Eastern Corridor" aruncau lumini îi asupra joncilor înalte. Sirenele de pe maşinile irlau, însă zgomotul dominant era cel uman, un lectiv de ură dezlănţuită. Pe măsură ce înaintau tigul canalului. Vicky putu să-i distingă pe

Cei nouă dragorii locuitorii Tanka ce se căţărau deasupra cabinele comandă, siluetele lor prtffilându-se pe cerul ros. Megafoaneje bubuiau de ordinele răcnite: „Saan Saan hol! împrăştiaţi-vă! împrăştiaţi-vă în linişte! D vă ia o parte!

— Se pare că vin dinspre parc, spuse bătrâna.

— Cine?

— Huliganii.

O mare porţiune a parcului se mărginea la e adăpostul. Difuzoarele bufniră din nou, apoi o alta ordonă: „Foc!" Se auzi răpăiala tirului şi, pentru [oară, Vicky se simţi cu adevărat cuprinsă de frică, poliţia începuse să tragă însemna că avantajul ei partea mulţimii. Se înălţă pe vârfuri pentru a vede; bine, aşteptând ca valul mulţimii să treacă peste chei prin spaţiul dintre două jonci pescăreşti, zări pe ţăr nor de fum alb ce se rostogolea în direcţia gloatei pl; de vântul de nord-est. „Aiyaah!" strigă femeia bucur „Gaze lacrimogene, asta o să-i înveţe minte".

Şi, într-adevăr, când se împrăştiară gazele mulţimea care se retrăgea din faţa masei comon poliţiştilor înarmaţi. „Foc!” Gazele lacrimogene aruncate în altă direcţie şi de data aceasta poliţiştii – duşmani ai pes, carilor – fură aclamaţi la scenă destin:) Apoi o altă cisternă cu benzină explodă aruncârul înaltul cerulufbulgări incandescenţi. „Aiyaah!” chiui nou femeia. Flăcările se extindeau asupra velelor vast din adăpost. Vicky înşfacă o carafă şi aruncă cu murdară peste ele. „Mai multă, mai multă”, şuieră bătţ printre puţinii ei dinţi, şi toţi aruncară apă până câne se mai zări nicio scânte.ie pe pânze sau pe pardosi uscată din jur.

214

Alte sirene ale maşinilor de pompieri îşi făceau înţită prezenţa. Aceştia nu mai prididеau cu stingerea linilor incendiate, dar, în cele din urmă, tulumbele lor (liră să înghită flăcările, reîntronând întunericul în ipostul împotriva taifunului. Vicky zări silueta liliară a prorei lui Whirlwind, iar deasupra, pe punte, \\ Chi care tocmai strângea furtunul. Căută în poşetă şi găsi câţiva bani pe care-i puse în femeii. Ah Chi îi veni în întâmpinare şi îi întinse o \ (\ pentru a o ajuta să urce la bord. Da, Missy, totul e ordine. Mama?

OK, e jos; mă întorc imediat. Vicky sări în cabină, în timp ce poliţia lansa o nouă de gaze lacrimogene. Megafoanele continuau să [mită ordine gâjâite încercând să acopere zgomotul I de un elicopter ce venea dinspre peninsula Kowloon. Mamă! Eşti aici? Se îndreptă pe întuneric spreul cabinei de lux, bănuind că acolo se ascundea Mamă! strigă ea din nou, sunt aici, fii liniştită, totul riline. Bâjbâi cu mâna şi dădu de un comutator, apoi \ uşă. Sunt eu! Neauzind nicio mişcare, ciocăni din uşă şi o deschise cu teamă. Mamă! Sunt eu – Vickylui era slabă, dar reuşi să distingă silueta ghemuită iei sale cocoţată în vârful patului cu o sticlă delie goală pe noptieră şi cu o alta aproape terminată lieră. Mamă!

llly Farquhar Mackintosh deschise ochii şi îi zâmbi. Hună, draga mea, murmură ea somnoroasă. Un An fericit, işti bine?

ţin ameţită. Nu mai pot sta trează toată noaptea, l obişnuiam noi altă dată. E miezul nopţii, nu-i aşa?

— Aproape.

— Drăguţ din partea ta că ai venit; ţi-ai 1 «1

prietenii...

— Eram îngrijorată din cauza ta.

— Pentru ce?

— Din cauza mişcărilor de stradă.

— Ce mişcări? Sally căscă, se întinse, închise ochi se ghemui din nou în pat, înainte de a adormi.

Vicky se prăbuşi în fotoliu. Treptat, zgomotul de ţărm începu să scadă. Se urcă pe punte şi constată că fusese stins şi poliţia redevenise stăpână pe situaţie.

— Ah Chi, mulţumesc. Voi rămâne aici la noapte, pleca acasă.

— Mulţumesc, Missy. Lansă apoi un fluier ascuţi motorul unei sampane se şi-puse în mişcare.

— Familia ta e bine? întrebă ea.

— Familia toată, bine. Un ticălos vrut suit la hon aruncat cu harpon în apă.

— Foarte bine ai făcut. Dacă familia ta are nevoi.

protecţie, spune-mi şi vorbesc cu Tai-Pan-ul. Nu se câţi poliţişti fuseseră repartizaţi populaţiei Tanka peţi a-i apăra ambarcaţiunile. În încrâncenarea bătăliei, era de datoria familiei ei să aibă grijă de Ah Chi. Ac

zâmbi şi spuse că deocamdată nu avea nevoie de ajute

O şampană condusă de o fată drăgălaşă acostă I iaht. Ah Chi sări peste frânghiile de siguranţă şi se nevăzut. Vicky mai zăbovi jos, găsi o bere în frigidf intră din nou în cabină la mama ei care acum sforăia îşi slăbi puţin strânsoarea rochiei, trase o pătură pes şi începu să soarbă berea cuprinsă de o tristeţe margini.

Ce an groaznic se încheiase! Sărmanul Hugo, biata na! Despărţirea de prietenul ei, hotelul din New York t duc şi un altul pe cale de a fi pierdut în Kai Tak. Începu lângă, gândindu-se la soţul ei Jeff pe care nu-l mai isc de ani de zile. De ce să plângă pentru el? se întrebă ponstatând că de fapt se autocompătimea pentru soar

1

1 nefericită. Viaţa ei ar fi fost cu totul alta dacă nu l-ar Mit pe tatăl ei s-o împingă într-o căsătorie şi ar fi rămas Vw York spre a îmbrăţişa o carieră pentru care simţeaire chemare. Ar fi reuşit cu siguranţă. Acum s-ar fi; s acasă ca un egal al tatălui ei, în loc să încerce

să tistituie imperiul în prăbuşire al lui Duncan Mackin –, cu preţul atâtor umiliri îngrozitoare. Hugo nu va şti niciodată de ce a fost scutit, gândi ea mărăciune. Sărmana Ffona, bieţii copii! Era greu de că 1997 ar. putea fi mai rău decât 1996, dar ea ştia stau lucrurile. Cu asemenea gânduri sumbre, simţi pierde puţin controlul, respiră adânc, oftă din chi şi apoi se relaxa. Încerca să se convingă că \\t\ prăbuşire este trecătoare fiind provocată de li ci nebună pentru salvarea mamei ei. O reacţie! ijt normală, îşi spuse ea, o reacţie întârziată. Partea's\t\ era că în cursul acestui an avusese de prea multe ţ IC (îi întârziate în cele mai diferite împrejurări. Mnina ei începu să se mişte. Simţi**ndu-**se îngrozitor \ ură, Vicky se ridică încet, aprinse lumina, străbătu i rul şi ajunse în salonul principal. Aici găsi mantaua (iie a mamei sale agăţată în cuier; o îmbrăcă peste «de seară, apoi urcă pe punte, crezând că aerul ea să-i alunge gândurile negre. >cată de apăsarea lacrimilor îndelung reprimate, a proră, departe de salonul mamei sale, sperând) va putea plânge în voie. Se aşeză pe punte

L

Cei nouă dragorii sprijinită de catarg, cu privirea departe spre silu de-abia conturate ale joncilor din jurul ei. Strâng mână cutia de bere pe jumătate golită, asemenea copil – gândi ea – copleşită de imensitatea golului pe t simţea în suflet.

Nu-şi dădu seama cât timp stătuse astfel, pentru <, i trezi înţepenită şi înfrigurată. Încercă să se uite la u* dar nu-i putu distinge cadranul. În depărtare se au vuietul circulaţiei restabilite. Coridorul estic fus deblocat şi liniştea pogorâse din nou asupra ora-u lăsând impresia că răzvrătiţii îl mistuiseră pur şi sânii Oricare ar fi fost mobilul acestor tulburări, era clar i puţin noaptea aceea avea să fie liniştită.

De undeva, din labirintul joncilor, şampanel iahturilor, se auzi zgomotul unui motor de vas mari al doilea motor se puse în mişcare, şi, după un i amândouă funcţionau simultan. Privind în jos, spre e Vicky văzu o pereche de catarge care alunecau i profilâ**ndu-**se pe cerul iluminat de neon.

O vreme tocmai bună de navigat. Îşi spuse ea, i echipaj la bord probabil beat, dar în timp ce catany apropiau, nu auzi acorduri

muzicale, nici râsci. strigăte de veselie în afara uruitului domol al motn... şi a clipocitului apei despicate de iahtul ce să i (domol de la ancoră.

Vicky înainta spre balustrada de la proră surpriza ei, văzu catargele scunerului Mi achiziţionat de tatăl ei după ce-i cedase mamei să Whirlwind. Vechile şantiere MacF construiser dalay după modelul mult-iubitului său Whiriwim

Mandalay înainta cu luminile stinse iar Vie pe-aci să alerteze Poliţia Marină prin radio] semnala furtul când, în lumina unei jonci de

218

şi silueta inconfundabilă a tatălui ei la cârmă. pricită, ea aşteptă să se apropie, căci noaptea nu era Jt1 potrivită pentru o croazieră inopinată. Ceaţa deasă \\w\ nu reprezentau o ambianţă favorabilă unei îi romantice cu Vivian. O a doua figură se profila; i trincă, însă aceasta nu era Vrvian, ci mai degrabă jdiat pe care-l angajase tatăl ei, Back Door Ping, un ibandist notoriu.

Icky tocmai se pregătea să se aplece peste trăda prorei şi să-l strige, dar memoria ei păstra încă pena dură a înlăturării ei de la întâlnirea cu Jonca \\ ştia că, oricum, ar fi minţit-o dacă ar fi insistat să otivul plecării pe mare în puterea nopţii, jip de o secundă se gândi să-l urmărească, însă i-ar. jbit prea mult timp să-l găsească pe Ah Chi ca să-l pe pe Whirlwind şi, chiar dacă l-ar fi prins în ceaţă – \ avea metodele sale de a se sustrage urmăririi. retrase la cockpit şi se ghemui pe vine, urmărind în iahtului care acum era foarte aproape de m/. Ambele vase erau atât de lungi, iar culoarul ele atât de îngust, încât el trebui să acţioneze iele invers pentru a-i ocoli pupa: Timp de câteva le, ambele vase alunecară unul după altul, prora lui iluy aflându-se la o distanţă de două picioare de lui Whirlwind. Îl auzi pe tatăl ei mormăind ceva lui Door Ping, probabil să fie atent la pupă şi în acel lt amândoi priviră în spatele vasului; Vicky profită 4 t şi păşi uşor peste frânghia de siguranţă, şi în clipa i» îi ajunse la prora lui Mandalay.

219

CARTEA A TREIA

„FATA DRAGONULUR

14

[Ianuarie 1997

Iv

Ivian Loh se temea că făcuse o greşeală de neier-insoţindu-l pe

Duncan la întâlnirea cu „vechii lor ni", dar acesta insistase să meargă singur, căci să îi în permanenţă urmărit de spectrul timpului. Însă de o stare de maximă încordare, se plimba de la un capăt la altul al apartamentului său. Dacă ei avea dreptate cu privire la forţa magică a îi sale, atunci această calitate avea să fie pusă la încercare în orele nopţii.

a-şi amintea să fi avut vreodată o discuţie în con-ţoriu cu Duncan. De fiecare dată gândeau amândoi son, astfel încât nu existau niciodată motive de Era un adevărat miracol acea simbioză dintre osul fiu al unui scoţian transplantat şi fiica rezerunul profesor chinez, al căror amalgam de gânduri iţii putea fi comparat cu două râuri care curg prin se şi se varsă în acelaşi ocean. X) minţise pe mama ei, atunci când îi povestise de mea şi harababura care domneaiyn apartamentul Binera ei de dormit din perioada studiilor la Ulge fusese cea dintâi pe care nu o împărţise cu u, iar deprinderea de a fi ordonată avea să i se

fixeze pentru tot restul vieţii. Munca ei se dest: i **într-**un birou delimitat prin pereţi de sticlă în dosul paravan de mătase pictat cu scene pastorale din se «al XIX-lea – portul pescăresc cunoscut sub denumire Hong Kong sau „Portul înmiresmat". Un compuu videofon terminal, conectat la întreprinderea Mai imprimantă compactă, un fax, papetărie chineze uzuală, brevetul-licenţă, carnetul de cecuri – toate aranjate în cea mai perfectă ordine şi i **s-**ar fi păru neconceput să lase nedereticat apartamentul său con din trei camere.

Iii

ICI

Firma „Jardine" îi îngustase vizibilitatea ca urm. construirii unei noi aripi, dar lucrul acesta nu o doi. În deloc. Oricum, noaptea ea trăgea draperiile. Se sime foarte bine în căminul ei după ce transformase un ip. itament obişnuit cu plafonul jos, cu podea din parc bucătărie fără ferestre, **într-**un interior chim tradiţional cu sistemele sale de protecţie contra exterioare şi contra spiritelor malefice.

II

În dosul uşii de la intrare, plasase un paravan i s-a „alunge spiritele rele care, potrivit legendelo puteau ocoli colţurile. O

asemenea barieră în spiritelor ar fi trebuit să fie plasată în afara uşii intrare, dar acest lucru nu era deloc practic la aparţii tele blocurilor. Paravanul-barieră contra spir malefice era alcătuit din panouri din oglinzi hexag* şi picturi ale celor mai cunoscute zeităţi ca Chiu Shn l şi Hu Ching-Tai, care păzeau şi templul Tin Hau din P Publică, unde obişnuia să meargă adesea cu tatăl ei în copilăriei.

— La ce folosesc toate acestea? întrebă zâmbi ud can când îl invitase prima oară la ea.

222

Să alunge duhurile necurate. „Înd îi atinsese obrazul cu o mână tremurândă de a primei lor întâlniri intime, se simţise stânjenit ni că şi unul şi celălalt ezitau între sex şi prietenie. Udată ce degetele îi atinseră pielea, acestea încetară iiit tremure şi mângâierea lor deveni sigură; îşi plimba Iţele pe linia buzelor ei, trasând contururi electrizante iară pe culmea unor senzaţii nebănuite şi privirile i itopiră **într-**o îmbrăţişare eterică.

n seara aceea nu se întâmplă nimic. Fantoma lui, ui de gweilo bântuia acum prin apartament. O canapeaua pe care stătuseră tolăniţi discutând lă şi în stele, în bucătăria unde el o urmărea în pregătea savuroase mâncăruri pe placul lui, îi o lase singură nici măcar cinci minute în rarele le intimitate, în dormitorul care devenise curând atâtor clipe de extaz. Vieţile lor trecute se es-liecare dintre ei simţ**indu-**se tot mai puternic i ni prezent. Chiar şi atunci când va ajunge dincolo, 11, îşi va aminti de acea noapte de dragoste, de ceea tise când i **s-**a dăruit prima oară. Ce senzaţii în, cu câtă fermitate, dar şi cu câtă gingăşie ştiuse a numai a lui. Steven Wong fusese un amant (Iar iscusinţa cu care aborda femeile izvora din; în i acestora, pe când siguranţa lui Duncan i ilm dragostea pe care o nutrea numai pentru

Jind nevoia de consolare şi mângâiere, se îndreptă hiie din porţelan a zeiţei milostiveniei pe care n i-o lăsase ei, dar Kuan Yin nu-i oferi prea-o. În clipa aceea avea nevoie în primul rând. Îngenunche în faţa unui altar mic roşu-auriu 223

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii închinat zeiţei Tin Hau şi aprinse beţişoare înmiresiiti Zeiţa Mării care o apărase de rechini era mai bine] pentru a-l putea ajuta pe Duncan în noaptea aceasta, expresia ei părea acum înspăimântător de rece îndepărtată.

Se ridică şi telefona după maşina ei de cer**ându-**i şoferului

ameţit de somn să o ducă la Ntr Point, unde spera să afle dacă Duncan pornise pe ml în vreme ce şoferul stătea încruntat la volan, uitindi atent în oglinda retrovizoare, Vivian se întreba u fusese în noaptea aceea fierbinte. Ştia că mii de oaiii participaseră la capturarea feribotului şi alte câteva na îngrămădiseră în Gauseway Bay. În mod logic, presupuse că mulţimea răsculată era formată din oanţ de rând. oameni obişnuiţi. „Ah Wong! Ai văzut tăralde azi-noapte?” „Nu, domnişoară, am cinat cu alţi şoj în timp ce dumneavoastră eraţi la petrecere la Do Cărări Wong. Când aţi plecat cu Tai-Pan-ul eu m-am i acasă la nevastă”.

Vivian nu-l mai întrebă nimic. Desigur, n-awa un interes să-i spună adevărul şi nici ea nu putea verifice afirmaţiile. Se aplecă peste geam să vadă de încetinise traficul şi văzu o uriaşă macara a Poliţiei ridica maşinile incendiate de pe şosea. În timp ce tr; iij sau extremitatea estică a Adăpostului contra Taifuiu se uită după iahtul lui Duncan. dar acesta plecasţ larg.

La North Point coborî din maşină şi merse pe jos la capătul cheiului feribotului, scrutând întinde1 întunecate. Ceaţa cobora de pe înălţimile Chinei anticipase Duncan şi curând nu mai reuşi să turnurile clădirilor de dincolo de Kai Tak. Deşi ai

224

jiot de motor, nu vedea nicio lumină alunecând pe [Dezamăgită şi mâhnită, oftă adânc şi se întoarse la

Infl.

Acasă, miss? întrebă Ah Wong, cu speranţa unei fmnări.

I a Shek-Q, poate îl vom vedea de pe partea estică; li ea moarte n-are. Îl rugase să nu plece, dar când el „ea îl rugase să o ia şi pe ea. u!

L’rog, Duncan. u vreau să risc. Şi ce-am să mă fac dacă ţi se întâmplă ceva rău? Nu mi se va întâmpla nimic. Şi atunci ce rişti? Lasă-mă să merg cu tine. Nu! şi fără comentarii. Îi surâse tandru şi o cuprinse Hi: „Tu eşti mult prea de preţ pentru mine. I) a, dar m-ai trimis fără să eziţi la Shanghai. i Asta a fost înainte şi să ştii că m-am gândit bine şi temut. În afară de aceasta am trimis oameni să Jească, după, cum ţi-ai dat seama. Acum, lucrurile Chimbat; repet, eşti mult prea valoroasă. jAm să mor dacă ţi se întâmplă ceva.

I.le lui o strângeau cu putere, provocându-i-l: dădu drumul şi scoase un plic din buzunarul seară.

noul meu testament, spuse el; l-am luat pe drept martor şi i-am

dat şi lui o copie. Ea îl parte, dar el i-l puse în mână, împreu**nându-**i II gingăşie deasupra acestuia. Plicul mai păstra; ptului său. Îl nevoie de niciun testament.

— Vreau doar să pun ordine în câteva lucruri. Nu întâmpla nimic în noaptea asta, dar dacă norocul nu de partea mea, tu vei fi la adăpost.

— Şi cu Vicky cum rămâne?

Deşi o mai ţinea în braţe, adoptă un ton oficial

— După ce-o să-l citeşti o să constaţi că nu am inte *

să conduc această întreprindere de dincolo de moin şi dacă vrei să ţii seama de sfatul meu, crede-mă ci avea nevoie de Victoria în aceeaşi măsură ca şi mitudacă nu vrei să-mi asculţi sfatul, atunci să le ia naib

toate, e tot ce-am putut face.

Vivian privi în altă parte, nefiind sigură că el va şi citească în ochii ei.

— Ei, acum ce **s-**a întâmplat? o întrebă el cu i contrariat.

Erau vremuri când el era în stare să-i citei. gândurile, nu însă şi de data aceasta.

— De ce te întâlneşti pe mare?

— Dacă ai fi trecut şi tu prin ce a trecut Tang, ai fi la fel de prudentă.

— Am trecut şi eu prin toate astea şi sunt!

atentă.

— Da, dar tu nu erai decât un copil. Indivizi stat la puşcărie timp de cinci ani şi ştie al naibii de e urmărit pas cu pas de corbii din banda lui Chei

— Duncan, insistă ea, nu te duce în noapt i

presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

El ezită şi pe faţă i se citi îngrijorarea le întrevederea aceea cerută cu insistenţă, dar Dui era un om prudent.

— Nu pot, mi-am dat cuvântul, spuse el; sunt i înainte de a pleca o sărută şi îşi luă bun rămas.

v ivian se afundă în fotoliul maşinii cu braţele rate şi încercă

să-şi alunge temerile care puseseră ne pe întreaga sa fiinţă. Ori de câte ori se apropiau ia de ţărm, ea cobora geamul şi scruta întunericul u vedea însă nimic la Quarry Bay, nimic la Shau, nimic la Chai Wan, Cape Collinson, Big Wave niciun semn, nicio urmă. irsit, Shek-Q!

şi

1 coborî din maşină, aproape de ţărmul stâncos, i lui Shek-o, un vânt rece şi umed sufla de-a analului Tathong. Împrumută jacheta lui Ah lăsă fumând şi ascultând radioul; se depărta de fi fără să ştie cu siguranţa până unde avea să meargă. \nomobilul ei era parcat la capătul şoselei. Vara, obişnuia să vină aici pentru o partidă nocturnă de lui acum, musonul de iarnă întronase o atmosferă curăţate şi pustietate sălbatică. Ceaţa cobora în l privi înapoi şi văzu doar ţigara lui Ah Wong lui intermitent. După un timp privi din nou, dar nu în nimic. Spre sud, farul bifazic arunca peste mare I tic lumină strălucitoare. Mai stătuse astfel cu ochii jusupra mării, puteau fi o sută, două sute sau chiar Je ani de atunci…

zgomotul valurilor izbi**ndu-**se de stânci la le ci şi şuieratul vântului pe lângă urechi, dar mai I Vuietul frământării tumultuoase a inimii ei, când în stânga ei, desluşi pufăitul unui motor. Privi cu clar nu văzu nicio lumină şi nu-şi putea da ora o joncă, o şalupă a patrulei sau iahtul lui. omorul încetă brusc, aproape de poalele i e stătea.

Derutată, cercetă în continuare suprafaţa intui a mării. În spatele ei auxi un claxon. Probabil că Ah se temea ca ea să nu se fi rătăcit în ceaţă. Încerci întoarcă la maşină, dar în lumina farurilor lui văzu de o jumătate de secundă, conturul fantomatic al pânze. Acestea se mai văzură o dată şi apoi disi: definitiv, înghiţite de ceaţa densă, dar în acea şi gerare ea avu certitudinea că nu era nimeni altul Duncan. Cu palmele împreunate şi ochii ridicai cerul nopţii ea se rugă zeiţei Tin Hau să-i ocrot iubitul şi dacă nu-l putea apăra, să-i dea măcar pl să-l mai întâlnească-o dată.

Icky găsi ferecat capacul tambuchiului care jos, în interiorul vasului şi astfel se spulberă planul I se ascunde. Când Mandalay părăsise adăpostul şi Sptase spre est cu vântul în faţă, toată lumea de la pregăti să facă faţă unei nopţi mizerabile. Îi rece dinspre nord-est adusese cu el multă Un De îndată ce tatăl ei ambala motoarele şi vasul i

radaadăpostului, valurile înspumate îi stropiră lildenţă prova.

duda dimensiunilor sale uriaşe, pelerina mamei I foarte călduroasă. După ce îşi trase bine gluga pe i [legă şireturile, apucă lanţul ancorei grele cu o cu cealaltă se agăţă de prăjina spinakerului ce pe punte şi îşi propti capul de capacul închis, [ea aveau să treacă ore bune, înainte ca scunerul n largul mării, momenfân care îşi putea face /enţa. Dacă ar fi apărut mai devreme, tatăl ei modalitate să scape de ea; era însă clar faptul nordea timpul. În ciuda vântului neprielnic, tic că făcuseră vreo zece noduri. Cu viteza asta e ţarul Waglan cam **într-**o oră şi jumătate. În i) tfl simţi o schimbare a cursului, ceea ce i aveau să ocolească North Point. Încă mai uşi cadranul ceasului. Naviga din fragedă

I

Cei nouă dragorii copilărie şi ştia că următoarea curbă domoală senini de valurile care băteau din**tr-**un nou unghi mu depăşirea şantierului naval al joncilor Shau Ki începură să**-**i clănţăne dinţii. Mandalay gonea nel de parcă n**-**ar fi avut de gând să se oprească nicioe…

Marea deveni montată, iar crestele valurilţ înspumară biciuite d, e vântul care**-**şi schimba direcţia, ceea ce însemna că pătrunseseră în la Tathong. Trebuie să fi trecut de Cape Collinson să puţin de Chai Wan. Apoi se întâmplă ceva curios. Na fără lumini, o practică periculoasă **într-**un canal cir când deodată auzi şuieratul distinctiv al unei pute şalupe a poliţiei. Imediat, tatăl ei aprinse luminile deşi pe cea a catargului principal, conformâ**ndu-**se navigaţiei, apoi le stinse din nou, de îndată ce poliţiei dispăru din raza pupei. Vicky simţi o mi foarte aproape, în spate. Întorcâ**ndu-**se cu băgaf seamă îl văzu pe ajutorul tatălui ei care slăbi o parâj, coborî reflectorul radar înainte de a se aventura în nopţii.

După un alt interval care i se păru interminabil,» din faţa lor începu să scapere din nou, luminat eu îi mitenţe de farul Waglan, ceea ce plasă Shek-o unde* întuneric, ceaţa densă rămânând în dreapta lor. O fi n\ de pe puntea superioară începu să se mişte sub piciu ei şi o făcu să tresară; parâma se întinse cu un sen trase în jos focul mare de pe pataraţină. În urmă; u* manevre vela se umflă îndreptând vasul. Vicky

\n\\ spate şi văzu că celelalte vele triunghiulare se deuna câte una, urmate, în final, de randa care se unifij greutate. Mandalay căpătă noi forţe, drept careinti opri motoarele. Navigau cu toate pânzele umflate, colo de farul Waglan spre sud-est, acolo unde. se:

Chinei… Vicky aşteptă până când nu se mai văzu farului în urma lor. Se ridică în cele din urmă zgâlţâit-a de frisoane, se caţără pe punte în /intului şi îşi croi drum cu luare aminte ţinându-se fhia de siguranţă şi **sprijinindu-**se de barele jjui cabinei. De aici putea vedea silueta tatălui la a lui Back Door Ping pe fundalul luminos al Ifii-Pan-ul stătea aplecat peste roata cârmei Irul la velele întunecate, când la compasul care îi lumină roşiatică asupra obrazului. Mâna părea pe roată, însă rigiditatea umerilor era vizibilă, (l ar fi crezut că iahtul putea fi condus mai iute y» împlă încordare a voinţei. O comandă răstită îl ing să alerge din vinci în vinci, ajustând o velă, pe cealaltă. Odată terminate ajustările, conjitul se întoarse pe călcâie, îl ţintui pe Tai-Pan cu h”. se aşeză la postul său. jliit, taţi, spuse Vicky păşind în cockpit.

Door Ping făcu un salt de felină, scoţând un Jbatic „Aieeyaaa” şi trase iute un satâr lucios din (jmăşii sale. Duncan Mackintosh îl opri cu un ffisună ca o plesnitură de bici. Îniumina.com/fi/. u rânjetul şi scăpărarea furioasă din ochi. Du-te jos şi adu nişte ceai. Mi se pare că Missy

— M-ai văzut?

O sperietoare, îţi mai lipseşte un pumnal i în serialul de televiziune cu Gilbert şi i S

Înt la proră şi m-ai lăsat să îngheţ timp de

I.I. să-ţi dau drumul în adăpost şi să te las să igol.

„Dar n-a făcut-o, gândi ea, preferând s-o ia cu

— De ce n-ai făcut-o? întrebă ea, sperând să spunându-i că ar fi vrut s-o reţină la bord.

— Pentru că ai fi trezit şi morţii din groapă cu u >

tale. La dracu’, Victoria, ai un tupeu nemaipomen: 1.

— Eu am tupeu? explodă Vicky. Eu muncesc de de ore pe zi pentru a menţine MacF pe linia de ph

Tai-Pan-ul se aventurează în întâlniri secrete pe ni

— Eşti cicălitoare ca o nevastă.
— Am mai auzit asta.
— Ping, pregăteşte ceaiul!
Băiatul trecu foarte prudent pe lângă Vicky că ar fi vrut să se convingă că nu era vreo stafie şi dădu pe scări în jos spre cabină. Vicky închise capacul îi luă.
— Unde mergi?
— Să mă întâlnesccu un vechi prieten.
— Aşa… mascat şi fără radar? De cine te tem nou Jonca Roşie?
Cu ochii scăpărând, devie cârma cu un grad. C-o să privească compasul, apoi o întrebă:
— Ce făceai pe iahtul mamei?
— M-am dus s-o văd, nu e Anul Nou?
— Atunci, la mulţi ani, zise el posomorât, deşi îl clocotind ca un vulcan.
— Sper că n-ai uitat de tulburările de aseară.
Îngrijorată pentru soarta ei.
— Bună fată!
— Cu cine ne întâlnim pe joncă?
— Nu ne întâlnim cu nimeni. O să rămâi aici! lut, lui Mandalay.
— Ba nu.
232
— Ba da, altfel îl pun pe Ping să te lege cu lanţul în na de jos.
Cu cine te întâlneşti pe joncă? Nu e treaba ta.
I) a, ştiu, era treaba lui Hugo şi a lui Vivian. De ce I; i mea? Taţi, doar ştii cât fac pentru MacF. De ce îmi Imilizezi tot timpul contribuţia?
am vrut să te iau cu mine în noaptea asta pentru motiv că ar putea fi periculos; de aceea n-am ici pe Vivian.
Ivian? Oh, iar Vivian… se răsti Vicky, dar eu sunt lău.
I» ti fata mea. I ar pe Hugo l-ai fi luat?
Itegoric nu! Dacă se întâmplă ceva în noaptea asta, un împreună, adică vreau să spun dacă ni se la ceva amândurora, cine vrei să conducă MacF? Fiona?
I, bine, atunci de ce nu mi-ai dat drumul în t?
! el mai bun lucru pe care îl pot face acum e să te ing pe vas. Dacă mă întorc e bine; dacă nu, vino mine.
barcă?
află pe o joncă, deci nu pot naviga sub vânt. tu

Jide şanse.

Încercat să diminuez cât mai mult riscurile, dar tu n-ai făcut decât să le dublezi. Din a „amândoi vom sfârşi în Mongolia, a mai rămas: ura în stare s-o conducă în locul nostru. deloc amuzant.

osibilitatea asta şi, între timp, o să ceri ajutor prin

— Da, numai ea e în stare.

— Dar Peter?

— El nu e capabil.

— Dar Vivian nu este o Mackintosh şi nicio Farqul 1.1

— Familia noastră a prosperat întotdeauna cu oanni

din afară.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl mamei tale era unul din afară. Nici cili

bătrânul Amos Farquhar nu făcea parte din familia I hiij şi Dumnezeu ştie dacă nu sunt şi eu în aceeaşi situa

Mama ta spunea adesea că atunci când femeile acest

companii dau de belea, cel puţin ştiu să-şi aleagă şi tineri şi capabili.

— Citatul corect al mamei era: „când femeile, lui nevoie…’1

— E acelaşi lucru.

— Nu este, şi în afară de asta, ea se referea la perioac când femeilor nu le era îngăduit să conduc;!

Întreprindere.

— Probabil ştiau ceva despre ele însele îi

deosebire de generaţiile de azi.

— Tati, femeile chineze au condus timp de o ani întreprinderile lor din Hong Kong, dar nun gweilos, le negăm aceste drepturi. Pot să-ţi citez de nume de femei-armatori în Colonie, toate chinezi mai mult decât prospere.

— Poate că ele ştiu ceva despre vapoare şi noi i

— Ele ştiu ceva ce femeile din familia noastră.

dintotdeauna.

— Ce anume?

— Diferenţa dintre neveste şi concubine.

— Puteai să mă scuteşti de discuţia asta. Cere-i sau du-te jos.

— Nu-mi voi cere scuze, spuse ea cu patimă. Tu n-ai fi cdere în mine şi mă tratezi ca pe un om de nimic. Te bpaţânezi să-mi negi dreptul de succesiune şi ai de gând [l laşi moştenire lui Vivian firma noastră în cazul în care ic întâmplă ceva.

Nu te-am invitat în noaptea asta; te-am lăsat în locul i, cu responsabilităţi importante, dar tu, în loc să fii tientă de acest lucru, te furişezi la bord şi o ataci Ivian fără temei. N-o să mai înghit asta. laţi, lasă-mă să vin şi eu la întâlnire. I Hi-te jos.

I. ine. Îmi pare rău pentru ce am spus. \j, nu mai făcu niciun comentariu, în vreme ce, zgomotul valurilor lovindu-se de proră. Ju eşti binevenită aici, spuse el într-un târziu, lasă) ace.

a, Tai-Pan, îi răspunse ea cu amărăciune, iartă-mă îndrăznit să-mi spun părerea.

dracu' cu părerile tale. i… iartă-mă că mai am şi simţăminte.) dar n-oi fi tu singura simţitoare, proastă ce eşti.1 spuneam anul trecut că ea m-a trezit la viaţă, jzit din partea ta decât câteva remarci usturătoare. Icky sări de pe banca cockpitului şi deschise! cabinei. Jetul luminos ţâşni atât de violent, încât el f «a.

naiba cu lumina asta, mă orbeşte. ky se repezi la el cu furie, ai vrea, să te aprob?

µm nevoie de afurisita ta de aprobare; am vrut [te fac să înţelegi. Închide odată capacul, să „înţeleg? im s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat.

— Ai înşelat-o pe mama şi acum ai părăsit-o.

— Hai, Maiestate, e timpul să creşti odată; lucrul

— Astea sunt cu dus-întors. Ea m-a părăsit, nu eu; ea a plec

Nu mă poţi acuza numai pe mine.

— Ce a părăsit ea, tată? Hugo era mort şi avea nevi de sprijinul tău, dar tu, între timp, te culcai cu Vivianjf

— Nu eu l-am omorât pe Hugo, ţipă el, agitând mân (

aer, de parcă ar fi vrut să alunge un gând din amintire?)

— Nimeni nu spune că tu l-ai omorât.

— Greşeala noastră e că am plecat pe mare pe cea u cumplită vreme, mama ta şi cu mine.

— Înainte să te culci cu Vivian. Brusc, îi păru r

pentru vorbele sale. şi pentru prima oară auzi o vii interioară care îi spunea că nu are dreptul să se amesu în viaţa intimă a cuiva şi că nu e în măsură să judec1

alţii. Îngăimă câteva scuze, dar tatăl ei se şi retrase spate să lege parâmele.

— Te-am prevenit, Maiestate.

— Încetează odată să-mi tot spui aşa.

— Să-ţi spun, cum?

— Nu-mi place; nu poţi să-mi spui Vicky?

— Ce tot trăncăneşti? E porecla ta de când eraj puştoaică.

— Da, dar o simt încărcată de ură.

— Eşti de-a dreptul ţicnită.

— Nu sunt. Nu ştiu de ce, taţi, dar simt camă urăşti, sfârşit încep să înţeleg că mă urăşti.

— Ce prostie!

— Mă tratezi ca şi cum aş fi eu vinovată de ceva anmt ca şi cum ţi-aş fi făcut ceva. N-ai încredere în mine. Îţi

— N-o-mai lua de la capăt.

— Tati, dacă în Hong Kong mai există altcineva]

afară de tine care să poată conduce MacF, aceea sunt

236

Eşti o femeie de treizeci şi doi de ani.

— Da, dar gândesc ca tine, am curajul tău; sunt ilădită din acelaşi aluat cu tine; Hugo nu era, n-a fost Odată; eu sunt adevărata ta urmaşă şi moştenitoare. N-am ajuns încă până acolo.

Când va fi cazul, este rândul meu. Ia-mă la întâlnire; ţugo l-ai luat... Dar tu nu eşti Hugo. Sunt chiar mai bună. Nu eşti în măsură să judeci... Nu trebuie s-o spun eu, ai spus-o tu deja. La dracu', eu...

I în noaptea în care a dispărut Hugo, m-ai privit şi n-a le voie să rosteşti niciun cuvânt; ţi-am citit în ochi a. Timp de o secundă ai recunoscut. Ce să recunosc? Spune acum, cu glas tare. te? Spune!

N-am să spun nimic.

Spune, ţipă ea, spune! Spune că sunt vrednica ta t, te rog!) uncan Mackintosh privi compasul şi făcu corecţia

Niră.

I Ai o părere a naibii de bună despre tine. N-am deloc o părere bună despre mine, şopti ea rimi; sunt o încurcă-lume, n-am niciun

prieten, Fiona, n-am vreun bărbat lângă mine, nu pot ca lumea, nu pot să navighez ca mama sau să lineza ca Peter; n-am să pot creşte niciodată era sau ca Hugo şi ştiu că nu sunt un negustor digent şi dibaci ca Vivian, însă pot conduce

MacF şi tu ştii asta... Te rog, spune că sunt fiica ta vre de-T.

Tatăl ei privea în altă parte.

— Închide odată capacul ălci că nu văd nimic.

Vicky se năpusti pe scări în jos. Back Door Ping, e; i stătea la o distanţă prudentă, îi arătă o cană de ce fierbinte şi se retrase la cockpit, cu o altă cană pentru Uit ei. Auzi capacul închizându-se. Zgomotul vântului ţii valurilor se estompă; era linişte. O groaznică furtu interioară o zgudui din cap până în picioare. Se aşezlI poalele catargului principal, cu mâinile tremurânde cana de ceai. O dureau picioarele şi simţea usturimi ti cauza sării; când privi la ceas, descoperi că se oprise două şi treizeci. Ceasul vasului arăta trei şi trei/ Zgâlţâită de frisoane, în ciuda ceaiului fierbinte, se <l în apartamentul tatălui ei şi făcu un duş prelungit. Di ce se şamponă abundent şi se clăti bine ca să îndepărt sarea din păr, văzu un uscător de păr atârnat pe un ci antic şi îşi aduse aminte că acest articol lipsea din deauna de pe vasul părinţilor ei. Atât mama. cât şi tat; erau mai curând adepţii şcolii sportive, fără prea nu comodităţi. De bună seamă că îi aparţinea lui Vivuni

Cu calm şi metodic, Vicky deschise o fere; r îngustă, desfăcu cu grijă rama metalică de protecii geamului şi aruncă uscătorul în mare. Simţindu-se inima i bine, alergă la şifonierul lui şi cotrobăind dup. i pulover şi nişte ciorapi călduroşi, descoperi un tri de damă din bumbac şi. O pereche de pantaloni ordonat pe un umeraş. Recunoscu că nu mai avea necesară să mai repete operaţia, în schimb, se târî chilă, dădu la o parte etrava, închise ochii şi drumul în apă.

O smucitură violentă o trezi din somn. Mandalay se

Hse. Se sculă cu grijă pentru că vasul se afla în plină

În, Ceasul tatălui ei arăta ora şapte. Sus, deasupra, pe

Iute se auzea vocea lui şi a lui Ping, discutau pe un ton llcat.

Ieşind din salon, simţi în nări un miros ispititor de a dinspre

bucătărie. Se îndreptă **într-**acolo, îşi turnă Işcă şi porni cu ea pe scări: clătin**ându-**se, puse ceaşca treaptă şi deschise capacul. Nu veni sus, îi ordonă pe un ton răstit tatăl ei. Stai unde te afli. Ea începu să protesteze, dar se opri – şi seama că nervozitatea lui ajunsese la maximum. I, cât şi Ping scrutau cu binoclurile-pâlcurile de-nori. Se lăsaseră foarte jos pe apă, până la un sfert de milă ti lor. Îi împresura o mare cenuşie. Ping stătea cu pea orientată spre pupă... e auzi, Maiestate?

— Pare să fie o şalupă a poliţiei. Unde ne aflăm? 1; i naiba, la câteva mile de teritoriul lor. Ping, tu ce vin i) ouă motoare mari, Tai-Pan, poate trei, şi nean se opri în faţa instrumentelor de la cockpit lă sirena de avertizare, care şuieră strident. Apăsă starter, şi motoarele lui Mandalay prinseră viaţă.

K\ zgomotul vasului care se apropia. Le acceleră le mai încălzească, lăsând vasul să ruleze cu

e de viteză.

Hi-te jos, Vicky, şi rămâi acolo. Mii... – dar vreau să merg şi eu laîntâlnire. ini1., preia cârma şi fă în aşa fel încât să pară că n croazieră. Vicky, îţi spun pentru ultima oară, >... nu ştiu cine se află acolo şi n-aş vrea să-i tentez

cu Qgweipo blondă. Nu-i pot depăşi, ăsta e doar un i, Ascunde-te!

— Dacă sunt cei cu care trebuie să te întâlneşti, d n-aş veni şi eu?

— Tai-Pan! îl chemă Ping speriat.

O proră înaltă şi lată despica apa ridicând valuri i de ambele părţi. Înainte ca pupa să fi ieşit din nori, v îşi schimbă cursul, venind în unghi drept spre Mandi

— Du-te jos, urlă Duncan la ea şi începu se învârtească buimăcit. Vicky nu-l mai văzuse nicio

— **Într-**o asemenea stare. Pe toţi dracii, unde o fi jo aceea? Pe o distanţă de o jumătate de milă, marea în 11 r lor era pustie, cu excepţia vasului întunecat care gonea i un bolid spre Mandalay.

Vicky coborî repede scările spre salon şi îşi lipi iia<i de hublou. Vasul pescăresc era mult mai lung şi aven tonaj triplu faţă de Mandalay. Arăta exact ca unul vasele întâlnite frecvent în afara Hong

Kong-ului sau continentul chinez. Avea o linie modernă, asemenea uf trauler. Îl auzi pe Ping de pe punte spunând: „Nu piraţii; e un vas chinezesc, poate Fuzou, poate N;

— Ningho? Duncan păru că se relaxează: Ni vechea joncă **s-**a scufundat? Păcat! Era o frumu!

După vreo douăzeci de minute, vasul pese, apropie suficient pentru ca Vicky să-i poate. fuselajul din oţel. Back Door Ping avea dreptate

— Victoria, urlă tatăl ei. Ieşi de acolo, ăştia!

noi şi vor să ne răstoarne.

16

uncan Mackintosh smuci roata cu atâta violenţa, Mandalay se clătină şi se aplecă spre tribord. În crearea lui de a o salva pe Vicky care se izbea de culisante, Ping avea să-şi semneze propria con-Jnare la moarte. Acesta se afla pe puntea pupei când pescăresc se izbi de scuner, iar impactul îl trânti în ude fu zdrobit între corpurile celor două vase. i Ai» ăţâ**ndu-**se de roata cârmei. Duncan o îndoi sub să în efortul său de a-şi menţine echilibrul şi în ti clipă o văzu pe Vicky zburând cu capul înainte, pată de catargul din faţă pentru, a cădea apoi lângă i) d vasul pescăresc îl împinse pe Mandalay pe o Ifvicky fu azvârlită peste frânghia de siguranţă şi se în apă.

(llinctiv, Duncan roti cârma pentru a îndrepta 1. Această manevră făcu vasul pescăresc să spre. pupă şi astfel Mandalay se redresa. Dar fu de scurtă durată, întrucât vasul pescăresc îi larena. Apa năvăli peste el. Duncan simţi puntea ca de plumb, asemenea unui ascensor rapid care ynleşte în gol. Vasul pescăresc care.se retrăsese. În un cerc larg pe mare în faţa lor, ţâşni din nou Mita şi zdrobi pupa lui Mandalay, distrugâ**ndu-**i I clin spate. Duncan zbură către cockpit şi se urta

240

241

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii în sus spre catargul principal care se prăbuşea pesu o trosnitură groaznică. Cufundat în apă până a brâu se putea mişca deloc întrucât jeturile năvăle; pretutindeni ţintui**ndu-**l de bordul vasului în scului. Se simţi despicat în două şi paralizat de la brâu în j

Motoarele vuiră din nou, Se aştepta la un noi dar peste câteva secunde zgomotul încetă. Urm; privirea vasul pescăresc care acceleră

un timp; i făcu nevăzut. După un timp, Duncan se trezi sâni valurile care se spărgeau deasupra lui. Picioare erau… Dumnezeu ştie unde, vasul se scufunda şi îl dispăruse şi ea. „Ce blestemat mod de a muri”, mor condamnându-se pentru prostia sa şi urlându-şi furi; cer, către Dumnezeu care-l lăsase pe Două-Cărări să-l îngenuncheze; trebuia s-o fi ascultat pe Viv, să i el, „pe toţi dracii, trebuia s-o ascult”.

Îşi adună tot curajul care-i mai rămase, aştept marea să se reverse peste el, dar se simţi străbătu durere neaşteptată şi copleşitoare. Nu-şi mai simţ* mijlocul, nici picioarele, dar în secunda următoii nou val de durere îi smulse un ţipăt înainte de a iv se controleze printr-un efort de voinţă. Nu intenţii moară văicărindu-se. Pierduse totul, dar nu şi cum agăţă de linişte, singura care-i mai rămăsese, lucru pe care Două-Cărări nu i-l mai putea lua

Durerea îi străbătea întregul corp aseme descărcări electrice şi în acel moment se gândi ei; tot aşa se simte cineva sub tortură. Se aştepta la mai rău, dar n-avea de gând să se dea bătut. Va cum de mai era în viaţă. Deşi rămăsese ţintuit nu se înecase. Îi trecu prin minte că poate mai aer în cabine care se combinase cu spuma ce, corpul vasului, menţinându-l astfel un timp la i

242

fie bine, să se odihnească puţin, pentru că nu avea de să moară mecat sau urlând de durere. „Taţi!” Desochii fără să-şi dea seama că-i închisese. „Taţi!”, aer în plămâni şi faţa i se crispa. „În cockpit”. Ea i: S să înoate în câmpul lui vizual. Avea fruntea printă, cu o mare vânătaie în locul unde se izbise de f

Pe jumătate în cockpit şi jumătate în afara aces) uncan privi spre ea în jos cu ochi tulburi. „Sânţem jjnuţi cu siguranţă, fată dragă”, icotoşmănată în vesta ei de siguranţă, Vicky înotă după balustradă, care se scufundase aproape în le. Arăta ca lovită de trăsnet, cu (jarul încleiat de Işu rănit?” întrebă ea.

ligiir că sunt. Afurisitul ăsta de catarg a căzut peste t tui acolo unde eşti, te scot eu. laproape că râse de calmul Victoriei sale. Cum rede ea că mă va scoate de sub o jumătate de tonă nu? îşi zise elgemând de durere. mi crezi că ai să ridici toate astea de pe mine? Nu necesară să se ridice în picioare. Pe punte j) n. Scoate-ţi vesta, îi strigă el. Încercă să facă ce-i Elar i se păru că durează o eternitate; într-un târziu le ridice profitând de retragerea momentană a stătea pe spate, pe puntea parţial inundată, din cauza efortului. Ajunse lângă el şi

cercetă a/ut.

hiti! Crezi că nu-l pot ridica cu parâmalului?

Iute că vei avea un unghi mai bun cu verga. II Ningele rece cu care aprecia unghiurile. Nu, O mai bine cu trinchetul, dar nu-l freca peste

Cei nouă dragorii mine, oftă el adânc, simţindu-şi corpul străbătut de < n (repriză de dureri.

Vicky îngenunche alături de că-şi cum tremurânde îi dădu la o parte părul din ochi.

— Există morfină în trusa de prim-ajutor?

— Lasă asta, vezi ce faci cu nenorocitul ăsta de alt

de pe mine.

Mişcându-se încet ca o somnambulă, se duse m şi se întoarse trăgând după ea parâma pe care o în fij> de capătul de sus al catargului.

— Asigură-l bine să nu alunece.

— Da, acum încearcă să te mişti când îl ridic.

— O să încerc.

— Crezi că n-ai nevoie de morfină?

— Las-o dracului fie morfină, vreau să simt întâmplă cu mine.

— Acum! încearcă să te tragi înapoi. Ea dispăru nou.

Auzi clinchetul vinciului, urmat de scârţâihki vibraţiile din catarg. Acestea deveniră mai prodig apoi încetară întrucât scăzuse şi greutatea cai” asupra lui Duncan.

— Continuă, strigă el, însă efortul îi pro

dureri. Mai mult!

Greutatea era incomparabil mai mică. Înec apuce de balustradă, împingându-şi picioarele pl 11 le simţea în cockpitul inundat. Durerea din stoarse lacrimi. Gemea, apoi urla şi iar gemea de împingându-se mereu, de parcă ar fi vrut să se două oară.

Vicky se aşeză alături de el şi în cele din un, să-i tragă capul de sub catarg.

Stai aşa, spuse ea. Încerc să-l cobor, mai înainte să catargul se legăna pe capătul parâmei. Unde naiba să plec? Nu-mi simt deloc picioarele; est amorţeala îi cuprinsese şi intestinele, iar le deveniseră

insuportabile, lfâind, Vicky reveni încet de-a lungul punţii, El nil să se agaţe de frânghia de siguranţă.

Încerc să te ridic în şezut? a ei avea o expresie înfricoşătoare, iar vocea Se inflexiuni ciudate. Existau două variante la care (şi în scurtele momente de respiro; fie că ea ştia că H moară şi hotărâse să-i aline suferinţa ca o infir-[n i îl esionistă, fie că şi ea, la rândul ei era atât de grav u nu mai putea face nimic.

vrei să te ajut să te ridici în şezut? îi propuse ea îi îi încerca.

vasului ajunsese sub apă. Victoria încercă să-l i-i ubţiori şi să-l târască spre pupa, însă truda ei se larnică.

jină-mă de parâma şi scaate-mi capul din apă Simţind că zvâcneşte puternic la orice mişcare, I rezeme cu spatele de frânghia de siguranţă şi le atârnând în cockpitul inundat, dar se prăbuşi lind puternic. Îi şti bine, Maiest… fată dragă?

Tivi şi dădu din cap în semn de recunoştinţă, loare capul?

mahmur rău.

I contuzii?

te: în că da; cred că mi-am pierdut cunoştinţa a doua ori. Ea privea marea, îşi acoperi un ochi.

LUatt. Totul părea puţin roşcat.

— Mackintosh-ii au capul tare.

— La fel şi Farquhar-ii… Am impresia că abia urmează partea cea mai rea. Îmi simt gâtul ca din b

Cine ne-a făcut asta, taţi?

— Două-Cărări, spuse el cu un rictus ci schimonosi faţa. Am fost atât de nesăbuit…

— Două-Cărări, de ce?

Se întoarse către ea, respirând foarte greu.

— Pune mâna pe el, îi spuse Duncan. Distruge-l!

— De ce?

— De ce? Pentru că şi el m-a distrus pe mine.

— De ce să fi făcut asta?

— Vicky, spusetel tărăgănat, de parcă i-ar fi dejul]

numele. Am făcut un pact cu reformatorii noii Clinii lui Tang. Am obţinut dovezi incontestabile care criminează pe Două-Carări fiindcă

i-a corupt pe ouni-l lui Chen şi a jefuit şantierele navale ale Chinei, susti. \M

materiale în valoare de miliarde. Banii sunt depuşi M

bancă din Elveţia.

— Cum? îl întrerupse ea.

— De ani de zile ţin evidenţa nelegiuirilor con i acest nemernic.

— Ce evidenţe?

— Probe. Nume de conturi bancare din 1

Înregistrări, interceptări telefonice, facturi de cai cu astea îi în fund definitiv pe Două-Cărări şi pe

Dacă Tang va prelua controlul, se va revanşa oferii:

garanţii în Hong Kong.

— Sunt consternată, spuse ea în cele din urmă's

Mă simt ca un copil. Credeam că gândesc ca tine, ştiu dacă aş fi mers atât de departe.

246

[Desigur că ai fi putut, poate chiar mai bine, oricum eşuat astfel. Se pare că Două-Cărări a prins de

(MIN?

I >babil că ne-a turnat cineva. I-a spus lui Douăurma să întâlnesc jonca.

reo bănuială?

a apărea jbnca, înseamnă că e vorba de cineva dacă nu apare? Nu înseamnă că ai fost trădat în fong? fu, aşa e.

I încercă să-şi imagineze scenariul morţii tatăluit de Două-Cărări. Era mai plauzibilă **in**fea Chinei ştiut fiind faptul că imensul ei aparat „măcinat de morbul corupţiei îl etichetase deja n Mackintosh drept inamicul său; condamnarea avea să fie dusă la îndeplinire prin intermediul Uaţilor săi executanţi. Şi iată că sorţii căzuseră îi căpitan de trauler care trebuia să zdrobească îi gweifo, în afara continentului. Din toate câte ipre Două-Cărări, acesta era un om de afaceri, gustor; un om de afaceri puternic care avea mijloace să distrugă un rival mai slab, dar nu i ai reuşit să ajungi la Tang?

Vivian.

rum?

II. u jiuni subterane în Shanghai. Ea are un fornii al orientării; ştie de partea cui este puterea.

joservat.

— A slujit foarte bine, draga mea. N-aş fi ajuns i ffira ea.

— Cred că n-a fost chiar aşa de rău, spuse Vicky
— Nu-ţi mai pierde timpul cu fleacuri. Înfunda I
Două-Cărări.
— Vrei să spui răzbunare?
— Este singura cale de a salva MacF. Tang repre /1
unica şansă a Chinei. Marea şansă a Chinei este nuij şansă a Hong Kong-ului, iar marea şansă a I
Kongu-lui înseamnă marea şansă a MacF.
O centură de nori încă mai persista pe milă în jurul lor.
— Cum te-ai gândit să-l dobor? Unde sunt dovezile
care reiese că Două-Cărări a corupt oamenii lui Du-i
— Jos în cabina mea.
— Uită de ele, doar dacă pe joncă au şi nişte scafa
Duncan dădu din cap, conştient de faptul că Mi dalay se scufundă tot mai repede. El nu se putea inif iar Vicky n-ar fi reuşit să localizeze documentele sub i
— Mai sunt şi altele… multe altele.
— Unde? în safeuri?
— În vremurile noastre nu trebuie să te încerca bănci; prea mulţi „vechi prieteni” sunt implicaţi.
— Unde le-ai ascuns?
— **Într-**un loc unde nimănui nu i-ar trece prin eu
caute.
— Pe vasul mamei, ghici ea.
Duncan o privi cu atenţie.
— Poate că gândeşti la fel ca mine. Se află în cătai principal, ascunzătoare perfectă. Mami nu pleacă nic. ilj
— Şi ce trebuie să fac cu ele?
— Dă-i-le lui Tang fără să fii ucisă. Stabileşte ovenţie cu el prin care să asigure protejarea MacF.
— Şi cum crezi că o să ajung la Tang?
— Prin Vivian.

Vivian… repeta ea încet, cu pauze între silabe… Dar, i ce e cu

Wally Hearst?

Wally Hearst este „vechi prieten” cu câţiva din 5 nii lui Chen care s-ar putea năpusti asupra lui Tang acesta îl debarcă pe Chen. icky începu să protesteze, însă tatăl ei o întrerupse, ţând-o pentru naivitatea ei.

Nimeni nu doreşte un război civil. Dacă Tang Ige şi pune mâna pe putere, el trebuie, să vegheze duşmanilor lui. Sarcina lui Wally este să-şi facă (ni în tabăra lui Chen.

Uunci de ce nu ai vrut să-l iau pe Wally la întâlnirea

[N-am vrut ca Wally să facă uz de influenţă în jle hoteliere. MacF are nevoie de favoruri mult mai >uncan o-urmărea, vrând să intuiască următoareaire şi, deşi n-avea nicio legătură cu problema pe [discutau, aceasta nu-l surprinse. Jum te-ai încurcat ca „cum? l-am îndrăgostit de e; 1 <puse el. ipărtăşindu-i toate secretele astea cu Tang? Iu i le-am împărtăşit decât după...) după ce?

după ce am devenit amanţi, nu de te-ai putut îndrăgosti de o...?

O chinezoaică care are jumătatea vârstei mele? Sstc lungă. Ea nu e ca tine. Ita e adevărat. Era vorba de sex? asta a venit ca un supliment neaşteptat, vrei să spui?

a făcut să mă simt puternic. (Ucrnic? Dar eşti cel mai puternic om din câţi am [t vreodată. Eşti născut să fii Tai-Pan.

— N-am fost născut pentru asta. A trebuit să mă /, (

şi să lupt din răsputeri ca să-mi menţin titlul.

— Pentru mama n-a trebuit să te lupţi.

— Ba da, a trebuit să mă lupt în fiecare zi, spuse el tristeţe.

— Ce vrei să spui?

— Mama ta este o femeie pretenţioasă.

— Ea era pretenţioasă cu noi toţi, şi asta, chiar înaij de a fi început să bea.

— A trebuit să fac mari eforturi să-i îndeplini exigenţele. Nu eram făcuţi unul pentru altul, astfel \n!

fiecare zi din viaţa mea a însemnat o grea încercare un efort de înţelegere!

— Nu te-am auzit niciodată vorbind astfel, s

Vicky, gândindu-se că nici el nu încercase să o înţeu

vreodată.

— Dar nu ţi-am vorbit niciodată în ceasul morţii, sof el, iar Vicky regretă pornirea sa egoistă.

— N-ai să mori, îi răspunse Vicky, puţin cam pi1

repede, dar el nu-i răspunse.

Trunchiul înaltului catarg se legăna profilându-se cerul plumburiu. Ea oftă din nou şi îşi pironi ochii pe simţindu-se golită de gânduri.

— Taţi! Se apropie mai mult de el prin apă, sprijhi du-se de frânghia de siguranţă. Faţa îi era scăldatf lacrimi. Îşi simţea capul greu, pe punctul de a exploc ciudat, parcă i se desprinsese de trup, deşi îşi dădea1

seama cât e de grav rănită. Imaginile dansau prin ochilor ei împăienjeniţi, iar memoria îi juca şi ea fest

— Cum te simţi? şopti Duncan.

— Parcă am cuţite în creier şi o frânghie în jurul şi i ui

— Ce păcat că Viv nu este aici. Ţi-ar fi făcut un în.is are nişte degete vrăjite…

250

Taţi! îţi mai aduci aminte de matadorul din Spania? i Oh, da, Spania! Grozavă călătorie, nu-i aşa, Maies-I Iertare, fată dragă.

ftcky nu înregistra cuvintele tatălui său; tot ce auzea nu era o voce caldă şi afectuoasă care-i redeştepta în dragi.

a, îmi amintesc de bietul taur care avea în faţa lui tă sângeroasă de isterici… şi de individul ăla de pe jicadori… Nu mai avea nicio şansă bietul animal, acum suntem noi acum, războindu-ne cu China… vara dinaintea plecării ei la şcoală, la New York, I făcuse o călătorie în câteva ţări europene. Ea avea rezece ani, iar Peter cincisprezece. Hugo îşi la serviciul militar în nordul Irlandei şi venise să-i iscă la Londra. Plecaseră apoi în Spania, lăsându-l br în grija unor prieteni scoţieni. La Madrid asis-la câteva coride unde un tânăr matador îi cucerise [, Dar amintirile care se perindau acum pe ecranul U'ici lui Duncan erau ceva mai vechi: o zi a anului în urmă cu doisprezece ani, ziua ratificării raţiei Comune, când enormitatea actului britanic de a Hong Kong-ului devenise o realitate de îstat. Uriaşul său rival „Jardine” îşi făcu bagajele,} li pl cartierul general în Bermude, iar valoarea Suiţilor sale scăzu dramatic. Vicky se întorcea în sfârşit, după absolvirea Colegiului NYU în k i şi el trebuia s-o întâmpine pe vechiul aeroport Kai Hrivind

cu atenţie chipurile pasagerilor care se prin vamă, auzi o voce mititică lângă cotul lui. /, aţi-mă, Tai-Pan! Vocea era a unei fete o care trăgea după ea un munte de bagaje 11 ize şi cutii de carton legate câte două. Nu părea

Cei nouă dragorii să aibă mai mult de paisprezece ani, dar ochelari care-i purta. Îi confereau o maturitate certă.

— Da? răspunse el, aruncând o privire spre ieşirile unde avea să apară Vicky.

— Vă rog să mă iertaţi, cred că dumneavoastră sân domnul Duncan Mackintosh.

— Tu cine eşti?

— Numele meu este Vivian Loh. Vorbea în frj lungi, bine măsurate, cu paranteze, astfel încât el aprojj că vizualiza virgulele dintre cuvinte. Desigur, nu erei vă amintiţi de mine, domnule, dar eu sunt o studenţi bursă Mackintosh-Farquhar.

„Era fără îndoială – îşi spuse el – una din acele fet (bluză albă şi faţa radiind de mândrie căreia Sally îi prinţ pe piept la finele anului de studii, o panglică de mă pentru silinţa la învăţătură şi tot Sally era aceea superviza acordarea burselor. Aceasta reprezentj modalitate de implicare a chinezilor şi, evident, în dee sul anilor, MacF îşi selecţiona din rândul acestora că angajaţi de nădejde.

— Şi ce studiezi?

— Am urmat economia la Cambridge, la colegiul St\S

— Frumos din partea ta!

— Şi cu specializare de gradul doi în literatura chinj

— Şi cum merge?

— Am fost foarte norocoasă să obţin diplomi merit, clasa întâi, la ambele discipline.

Duncan era surprins. Credea că fata abia „mei studiile dar de bună seamă, trebuie să fi fost mai mi decât părea. Nu putea recunoaşteriiciodată virj chinezilor. În orice caz, fata asta era deosebită.

— Prima, spui? Ei, asta-i bine pentru noi. Îi’s ustiţ întotdeauna pe premianţi.

(Mulţumesc, domnule, spuse ea încurcată. Îmi parei Vei deranjez. Am vrut doar să vă spun că vă port o Cunoştinţă pentru prilejul oferit. Se pare că ai meritat. Economia ai spus? Treci dimineaţă pe la MacF şi întreabă de şeful **per**llui; o să-ţi găsească un post corespunzător.

lulţumesc, Tai-Pan, dar mă tem că nu prea am încă Ifer unei întreprinderi comerciale din Hong Kong. acum n-am fost decât studentă; trebuie să câştig fentă personală înainte de a profita de amabilitatea Iravoastră.

uncan o asculta doar pe jumătate din cauza Vic-dar urmări**nd-**o mai atent, vorbele i se păreauire. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă şi el renunţase la ofertă de serviciu făcută de bătrânul Farquhar, Sally, aproape cu aceeaşi frază. Să câştige „ex-Iţfi practică”. Vivian avea o privire deschisă şi, Instinctul îi spunea că motivaţiile ei erau identice eu invocate de el. În urmă cu circa douăzeci de ani (ci că nu se înşală. El sesizase corect că ascensiunea fost lentă şi lungă la întreprinderea Farquhar dacă geptat oferta bătrânului.

O fată foarte drăguţă, remarcă el în cele din) chii erau neobişnuit de negri şi sclipeau de **in**l. Sigură de ea, puţin insolentă, venise drept spre Intâ**ndu-**se fără prea multe formule de politeţe de ermisiunea dumneavoastră...”; tot aşa îl avortatăl lui Sally. Fugise, în timpul revoluţiei din volă şubredă şi încă de la vârsta de optsprezece m>muse mari dificultăţi în tentativa de a tran**sfor** Kong-ul **într-**un teren propriu de decolare la Tul”). Pe Farquhar îl ochise pe docul sampanelor, ama că acesta era Tai-Pan-ul care taie şi

Cei nouă dragorii spânzură; mersese drept la el, discutară şi fusese invi chiar în ziua aceea la un pahar, la Club, apoi acasn familie, la conacul Peak. Vorbise vrute şi nevrute pellli că şi el la vremea aceea era la fel de sărăntoc ca şi ace; i! mică studentă cu mormanul ei de boarfe ieftine.

— Şi unde intenţionezi să faci practica?

— În China, spuse ea, completând cu un cuvţ imaginea pe care Duncan şi-o făcuse despre ea:

teligentă, ambiţioasă, hotărâtă şi... Înfometată. Voi muiţ în China.

— Taţi! Victoria veni spre el împingând un cărucior o stivă de

geamantane şi pungi cu cadouri pe care le i f cu ea de fiecare dată când revenea acasă. Avea un sac umăr şi îşi pieptănase părul în coadă de cal; purta blujţir şi arăta de aproximativ şaisprezece ani. Îl îmbrăţişa sărută zgomotos.

— Victoria, ea e Viv... dar când se întoarse, \t chinezoaică dispăruse.

— Tati, cu aşa-zisa Declaraţie Comună, vom fi oblii să ne diversificăm activitatea în afara Hong Kong-ul

Piaţa hotelieră ia un mare avânt. La New York, verificat nişte vechi hoteluri pe care le-am putea ren (

conferi**ndu-**le rangul unor hoteluri de lux.

— Astea sunt toate bagajele tale?

— Ascultă, taţi...

— Lasă, vorbim în maşină. Mama ne aşteaptă la dineu festiv. L-am invitat şi pe prietenul tău Jeff Gr

— Pentru ce?

— Tatăl lui se va retrage, şi Jeff va prelua Partrid Grey. – Jeff e un idiot.

— Tocmai de aceea, MacF l-ar putea sprijini. Nu că au cel mii mare lanţ de magazine din Asia.

254

I foarte prost condus. Ce zici de ideea mea eu îi taţi? Ăsta este domeniul în care m-am specializat oakl. Vreau să lucrez în New York.

Nu te-ai gândit să conduci şantierele Apleichau

I”.

V i ei să construiesc jonci?

I >acă-l poţi conduce, Maiestate!

n vremurile acelea, încă o mai putea ţine în frâu cu i vinte meşteşugite.

un că o să fac faţă, îi replică ea, uitând pe moment m şi ignorând rolul pe care îl va avea dejucat în H anului de afaceri cu Partridge & Grey.

y simţea vasul dezintegrâ**ndu-**se sub ea.

Îi! şopti ea, Vivianeste prima ta aventură? Iahtul a provocâ**ndu-**i lui Duncan dureri sfâşietoare în

1 lupta să nu-şi piardă cunoştinţa şi licărirea din sugera sinceritate.

dată, şopti el, de mult, cu mult timp înainte de îi.1

ta...

kky era puţin surprinsă. Presupuse că, de vreme ce nu fusese prima lui aventură, de bună seamă mai multe altele.

e două ori în patruzeci de ani? se miră ea şi se amândouă relaţiile au fost foarte serioase. U, admise el, amândouă! um era cealaltă?

rao fată simplă, de origine englezoaică, care-mi Iii puţine probleme decât mama ta, ne asemănăm privinţe. Duncan zâmbi. Cutele adânci săpate de i de efortul de a se stăpâni dispărură de pe faţa unda aceea, el arăta foarte tânăr.

le s-a întâmplat?

Trase cu grijă aer în piept.

— A trebuit să aleg între ea, mama ta şi Hugo... N»

jubit atât de mult...

— Cu mult timp înainte de a mă naşte eu?

— Tu ai fost pecetea împăcării noastre. Naşteri ne-a obligat să ne reînnoim „jurămintele”.

Vicky era stupefiată în faţa acestei descopi înţelegea, în sfârşit că o ura; ura ceea ce ea simboli/ toţi aceşti ani fusese stăpânit de resentimente din pl că se văzuse nevoit să renunţe la dragostea vieţii sal

— Mama ştia?

— Nu cred că ştia atunci.

— Dar când a aflat?

— Doamne... acum pot trage o linie de demarcauj spuse el privind înapoi – între felul în care obişnuia’s. t înainte şi după aceea. Poate ştia... eram amândoi la a lu’ ghie, amândoi ne-am zbătut în viaţă; amândoi i nerăbdători – la fel ca şi tine, prinşi în capcana bătrân

Farquhar. Şi ea căzuse incursă. Sexul reprezem mijloc de evadare. Era atât de supusă... şi avea nevoie... la fel ca şi soţul tău Vicky. Ai grijă de pa 1

cu aripile frânte, Vicky!

— Şi Vivian e o pasăre cu aripile frânte?

Zâmbetul Dragonului dispăru de pe faţa lui chn de dureri.

— Nu, dimpotrivă, zborul ei vizează înâilti

Urmăreşte-o, draga mea.

— Regret taţi, voi avea destule de tras cu mai.

— Nu în acelaşi fel, şopti el închizând ochii.

— Ce vrei să spui? E un avertisment?

Aerul îi horeai în piept şi-timp de o secund încercă să se ridice de pe punte. Îi luă mâna între pal sale şi o ţinu până când aceasta deveni inertă.

256

roii!

I Îşi întoarse faţa spre ea. Dar nu mai era decât capul instogolea, împins de valurile mării, şi ea începu la) M, zguduită de un sentiment de amarnică sân – (ne nemaicunoscut până atunci. Toate răspunsurile, icrele fuseseră dezlegate prea târziu…! Omulpe csese pentru a-şi testa capacitatea, cel care-i ambiţia şi-i insufla curaj nu mai era. Ar fi vrut în poziţie de odihnă, dar marea năvălea tot mai pe puntea vasului ce se scufunda. Adu**nându-**şi I ui ieri, bâjbâi după capetele de frânghie rămase Ide sfâşiate şi legă trupul tatălui ei de vasul II în propriul său şantier, pentru ca acesta să nu-l la întâmplare pe mările Chinei.

257

Cei nouădragorii

17

ui Vicky îi trecu prin minte că e grav i fiindcă nu-i era în fire să stea lungită, aşteptând să ui Primejdia o ameninţa de peste tot; trebuia să se şi-l să găsească o plută şi să se caţere pe ea, să ridice greuf care o apăsa şi să bea apă rece. Se simţea secătuit puteri, incapabilă să se scoale şi să-şi astâmpere când deschise ochii din nou, soarele se înălţase deal capului iar apa mării clipocea pe pieptul ei. V, r «i scufundase în întregime; se mai zărea doar capătul e al frânghiei de siguranţă. Văzu ceva portocaliu săliuj valuri, departe de ea şi recunoscu îngrozită propria de salvare.

O umbră îi brazdă faţa. Crezu că vede din nou gul lui Mandalay, dar soarele nu strălucea îndăriilij iar aerul la umbră era aproape rece. Epuizată, simţ se afundă în întuneric. Tatăl ei alunecase de liuj Trunchiul catargului nu se mai vedea. Marea o traj insistenţă în jos. Un val de apă caldă îi trecu peste gura i se umplu de sare.

Trezită din**tr-**un coşmar, Vivian Loh stătea gliei pe pat cu inima bătând să-i spargă pieptul. Închisei din nou încercând să reconstituie imaginea lui Du ut care-l visase navigând de unul singur. Marea se tej

ţiva metri în faţa vasului, lăsând impresia că dincolo în nu mai e nimic.

El îl urmărea dintr-o parte, destul de aproape să-i l faţa brăzdată cu cute adânci, dar nu-i auzea glasul şi avertismentele pe care încerca să i le strige. Acolo jr – r termina marea începea un imens abis. Îl strigă în v. i, dar el nu înţelegea, aşa încât începu să-i vor-m toate dialectele pe care le cunoştea, de la cel Jj hainez Wu, la cantonez, mandarin, Ningho şi dar el nu cunoştea niciuna din aceste limbi, iar amintea niciun cuvânt englezesc. Continua să-l toate dialectele, dar el naviga mai departe, la fel sător ca oricare gweilo faţă de insultele negus-mbulanţi pe străzile chinezeşti. fi lipa în care deschise ochii, imaginea lui dispăru. ian se sculă, se grăbi să facă un duş şi stătu mult li1 de apă fierbinte. Imaginea vasului blocat în acel u de apă o obseda. Încă buimăcită în timp ce se abţinu să privească ceasul. Trebuie să fi fost patru dimineaţa când se întorsese de la promon-jMiek-o. Slavă Domnului că birourile erau închise, îi preferat să lucreze decât să stea în casă şi să-şi (luluri negre în legătură cu soarta lui Duncan. Ar fi I se repeadă la Yacht Club şi să-l aştepte acolo, însă Je obicei, prezenţa ei era întâmpinată cu ostilitate gnea locuri frecventate de numeroşii prieteni aii multe hoteluri dădeau spre Adăpostul contra lui, astfel că se hotărî să ia micul dejun la **res**hotelului „Excelsior”, care oferea o vizibilitate

I

În contrast cu feţele palide ale clienţilor din ni. ea era poate singura pe chipul căreia nu se lămureala după cheful din seara precedentă.

Stătea la masă singură, bând ceaiuri după ceaiu: ochii aţintiţi asupra întinderii apei, acolo unde ancora <ţi obicei Mandalay, calculind şi recalculând ora la care Dv can trebuia să revină la Causeway Bay. Îşi jurase să ni mai frământe înainte de ora patru după-amiază, dar la l trei începu să-şi piardă răbdarea. Trecu ora patru şi urmă de iahtul lui. Patru şi jumătate, cinci. Întunerij cobora rapid dinspre est şi nord, acolo unde munţiitinentului păreau că se topesc în mare.

Înainte de a se întuneca complet, se gândi că putea citi anunţurile Poliţiei Marine cu privire la nu-i persoanelor salvate de la înec. În aceeaşi, clipă zăf elicopter uriaş care trecupe deasupra adăpostului aplecă pe fereastră şi văzu că acesta îşi continua et de-a lungul ţărmului până la locul de aterizare aflai vechiul şantier naval, la periferia Central. Câteva \v> mai târziu, se făcu întuneric deplin.

Ceru nota de plată şi plecă spre casă.

Un singur lucru mai rămânea de făcut, def înfricoşa numai la gândul de a-l pune în aplicare – puterul ei TIC care era conectat la unitatea centrali procesare MacF, cu diferite pieţe, precum şi cu mi agenţii ca Reuter şi Associated Press. Procedeul et se poate de simplu: cerea automat rapoartele şimaţiile intrate în ultimele douăsprezece ore. Apa st claviatură şi scrise: DUNCAN MACKINTOSH, nelj în seamă clipirea semnalului luminos al mesajului. Itmaţia ţâşni, îndată pe ecran:

Hong Kong-1701 (1/1/97)

IAHT HONG KONG MAINDALAY SCUI DAT ÎN MAREA CHINEI DE SUD – COLIZIUNI

260

1 I.E. SUD-EST DE HONG KONG – DUNCAN

KINTOSH „TAI-PAN” AL COMPANIEI HR. CIALE MACKINTOSH-FARQUHAR

ARUT. MOARTEA ANUNŢATĂ DE VIC→Nl/\ MACKINTOSH, FIICA SA RECUPERATĂ 1 l () NCA DE PESCUIT A CHINEI. TRANSPOR

CU ELICOPTER HONG KONG ÎN STARE A VĂ IA SPITALUL MATILDA.

A'ivian opri monitorul, trase draperiile, încuie uşa fi de două ori şi trase paravanul glisant pictat al mv: i. Se simţi dintr-odată neajutorată, ca pe: >pilăriei când ar fi vrut ca mama ei să rămână iată-l ei. Nu mai era nimic de făcut...

261

CARTEA A PATRA

FIICA DRAGONULUI

18

(FebruarielW

kiiainte ca Fiona să se căsătorească cu Hugo şi să 8 () ţi-a unui căpitan al armatei britanice detaşat în

I Irlandei, ea studiase psihologia la Londra.

(tea însă îi spulberase visul de a ajunge doctoriţă, l rea uşurare a părinţilor ei – nişte oameni simpli imitatul Hampshire. Când se puse problema

Hei ciudatei lor fiice şi intrarea într-o familie.de lori din Hong Kong, entuziasmul familiei nu fu prea

Dar blajinul Hugo, absolvent al Şcolii Militare jinstoun era desigur o alternativă mult mai ac-decât o muncă anostă şi penibilă fără perspec

11 inc ştie ce spital londonez.

lud ajunseră acasă la noul ei cămin din Hong lui Hugo, unde aveau să-şi ducă existenţa în Je ultimi colonialişti, Fiona îşi propuse să se x/e exigenţelor impuse de noul ei statut social. Să ei de Tai-Tai „în aşteptare" – potrivit propriei l ficute vechilor prieteni de şcoală – ea era h îndeplinească anumite obligaţii în calitate de ifi şi persoană publică, ceea ce nu-i lăsa deloc pentru reluarea studiilor. O perioadă de timp (t ia reviste de specialitate care se adunau nedes

Cei nouă dragorii chise în vrafuri, ea continuând să spere că va desfăşura o activitate de terapeut voluntar într-o clinică, de îndată ce Millicent şi Melissa aveau să înceapă şcoala. Îşi mai anii n tea-încă noţiunile medicale elementare şi credea cu ai-doare în şansele de vindecare a diferitelor deficienţe fizice sau psihice. Îl plânsese mult pe Hugo şi de la o vreme încetase să-şi mai ascundă amărăciunea faţă de fetiţele ei. O frământa mult starea cumnatei sale Vicky şi. credea că intuise oorect natura preocupărilor manifestate de şeful secţiei de psihiatrie de la spitalul „Matilda". Aed chinez între două vârste, cu un pămătuf de barbă, cum poartă de obicei oamenii de ştiinţă, îşi ascundea îngrijorarea în dosul unor ochelari cu lentile groase şi al unui zâmbet nedefinit. I-ar fi fost mult mai uşor să deschidă cu unghiile o stridie decât să smulgă masca de pe figura Victoriei Mackintosh.

Fetiţele alergară spre patul ei înainte ca Fiona sa U poată opri.

— Kung Hay Fat Choi, tanti Vicky!

— Un An Nou chinezesc fericit şi ţie, Melissa. Kimy

Hay Fat Choi! Millicent.

Printre aparatele îngrămădite pe noptierele ei computer, fax, telefon – Vicky descoperi doi bănuţi roşii – l-ai see – bani norocoşi, pe

care îi aruncă fetiţelor şi If ură prosperitate. Dublu An Nou fericit! Ştiţi voi ce norocoase sunteţi? Acum că v-aţi întors în Anglia… ei voi renunţa să vă mai trateze ca pe nişte cerşetori…

Fiona schimbă cu psihiatrul priviri alarmante. Dup! o lună de la moartea tatălui ei şi doar două săptămâni de când efectele fracturii craniene şi ale altor câteva contuzf începură să dispară, Vicky se comporta ca şi când Mani dalay se scufundase cu cel puţin zece ani în urmă.

264

Atât psihiatrul, rit şi Fiona formulau tot felul de teorii privire la starea ei de şoc prelungită, dar încă nu se iuţeau pronunţa cu exactitate. Fiona se crampona atunci e o altă ipoteză emisă de Alfred Ching, conform căreia, dată cu dispariţia copleşitoarei figuri a tatălui ei, fataire se luptase cu atâta înverşunare pentru a-i câştiga Ţagostea şi aprecierea se trezise dintr-odată groaznic de figură, ca **într-**o arenă goală.

— Nu-ţi face griji, Fiona, râse Alfred. E în plină formă;

doar la pândă şi gândeşte.

— La ce crezi că se gândeşte?

— Cum să facă următoarea mişcare.

— O crezi atât de calculată?

— Loveşte când poate, admise Alfred, dar se

Întremează pe zi ce trece. Dumnezeu ştie cum, dar

Samănă din ce în ce mai mult cu Tai-Pan-ul.

— Regret că te întrerup, doctore, spuse Fiona, dar am observat că mai eşti încă aici.

— Tocmai pleca, spuse Vicky înţepată. În hol aşteaptă i secretară să-i dictezi nişte scrisori.

— De fapt, Victoria, mai avem încă cinci minute, spuse îctorul. Azi am început mai târziu. Ai primit un telefon fgent din Kai Tak.

— Nu-mi mai aduce aminte.

— Noi mergem afară… Melissa! Millicent! Fiona îşi iernă fetele.

— Rămâi, Fiona, te rog! Doctorul nu are secrete faţă, ţine, nu-i aşa doctore?

Fiona îşi privi fetele care încremeniră de teamă ca rezenţa lorsă nu fie remarcată.

— Şi voi puteţi rămâne, le linişti Vicky. Razele

Röntgen nu au avut efectul scontat. Medicul îşi scutură ipul

resemnat.

— Da, desigur. De ce să nu rămână toată lumea aici grămadă peste tine? Hai să fim serioşi, Vicky, măcar >
termen scurt.
— Bine, fie! Spuneai că este unanim acceptată id că prea multe traumatisme produse simultan pot grăi
prăbuşire, iar eu susţineam că nu există boli, ci bolna
Medicul o fixă din nou. Ei discutaseră îndelun; jurul acestei controverse, însă Vicky se menţinea ferm poziţie.
— Ascultă, Victoria, tu…
— Începi să devii agasant, îi luă ea vorba din gură săgeta cu privirea.
Fiona remarcase cu îngrijorare rigiditatea expre lui Vicky. Era cât se poate de întreagă la minte şi stăp pe ea – chiar mai mult decât înainte de accident – mi zâmbetul ei rigid, mâinile încleştate, poziţia ridicat; i i capului, parcă mereu lapândă, întocmai ca o cobră, o» >< îngustaţi, toate acestea sugerau un animal hăituit să-i recipient fragil gata să explodeze. Purta o cămaşă noapte extrem de modestă, închisă până în gât, potrivită pentru o călugăriţă decât pentru o atrăgău femeie necăsătorită, la frumoasa vârstă de treizeci de iar splendidul ei păr blond şi-l strânsese **într**-un co spate. N-ar fi de mirare, gândea Fiona, ca să şi-l scur de tot. Când discuta cu Fiona, ochii îi scăpărau, la impresia că e pe punctul să izbucnească în plâns sau să arunce pe fereastră.
— Voi fi aspru, spuse doctorul. Cred că n-o să te în spectacol faţă de cei prezenţi când o să-ţi înşir tot e **s**-a întâmplat în ultimul an şi apoi am să-şi cer să reflect asupra motivelor care te-au determinat să reaction mai slab decât această vază cu flori.
— „Jei nouă dragorii
HJL – Ştii bine că n-ar trebui să stau aici pentru asta. Una ib-i rămân aici şi să-mi scormoneşti ţeasta săptămânal cu Minerul, şi alta să mă cicăleşti cu întrebări la care n-am gând să răspund.
II – Nu, sigur că nu, îi spuse doctorul calm, dar am preferat să purtăm astăzi discuţia, nu peste o lună când ai pu i ca şi ţintuită în cămaşa de forţă.
— Acum chiar că exagerezi, protestă Vicky. Stările

Ifiric emoţionale nu sunt cu nimic diminuate faţă de

Jftait. Aşa am fost dintotdeauna. Întreabă-le pe Fiona şi îi l’ete. Nu mă poţi încadra în anumite texte de tratate II canoane.

— Atunci, fă ceva să-mi schimbi părerea şi să-mi ridici

IM aiul.

— Presupun că dumneata eşti acela care trebuie să-mi or/. e o stare de bună dispoziţie, râse Vicky.

— Hai atunci să ne înveselim unul pe altul încă cinci

Imite şi apoi te las cu treburile tale.

— Cinci minute! Vicky se uită la ceas, în vreme ce t>iia se aştepta să-i spună „pleacă”, dar nu o făcu, şi p\\i\ se alarmă din nou la gândul că Vicky îl cronometra medic.

Doctorul le privi pe fete şi începu să bată darabana i înasă, cu degetele sale lungi şi gălbui, cu privirea îndurată, spre exasperarea lui Vicky.

— Anul Şobolanului a fost un an dur pentru tine.

jjuiră cu prietenul tău, eşecul suferit în afaceri, la New fk, întoarcerea acasă unde ţi-ai văzut fratele murind

I ochii tăi; părinţii, divorţul părinţilor, iar acum moar-Ititfilui tău şi accidentarea ta gravă. Vicky îl privea lllla’. Am omis cumva ceva? întrebă doctorul cu lin, evident încercând să-i provoace o reacţie.

— Da! Răsturnarea care bate la uşă. Peste cinci s-ar putea să avem această discuţie în Mongolia.

— Chiar crezi asta?

— Dumneata ce paşaport ai?

— Aştept să ies la pensie, chiar aici pe insula L-ar

— Şi totuşi, ce paşaport ai, în cazul în care Chir declara Lamma o comună cu zăcăminte de guano?

Canadian, admise el, asta fiindcă am un frate t şi poate ar fi mai prudent…

— Atunci trebuie să fii de acord că eu care răspui bunurile întreprinderilor comerciale ale familiei şi nu pot fi atât de nesăbuită încât să nu mă îngrije

Răsturnarea!

— Văd că ai schimbat subiectul, fără să-mi râs

la întrebare. Problema este, de ce, după tot a întâmplat, nu ai vărsat nicio lacrimă?

— Nu sunt o plângăreaţă din fire, spuse Vidnepăsare. Tata nu m-a încurajat să plâng, iar m-am;

atât, şi din moment ce nu mi-am format oasem deprindere, nu-mi dau drumul uşor la lacrimi. Ce a

din partea mea? Să mă las doborâtă? Asta nu pot. Fu

...din nenorocirile pe care mi le-ai înşirat este un mo plus să merg înainte. Cine naiba e în stare să cor treburile familiei mele dacă nu eu? Fratele şi tatăl din fundul mării? Beţiva mea mamă? Apropo, ai u: enumeri şi viciul ei. Cine? Eu! Iată cine.

— Fratele tău, Peter.

— Fratele. meu nu poate avea asemenea preter pentru că veni vorba, micuţelor domnişoare, asta nu.

discuţie care să mai fie reluată, adăugă ea pe un ton as) adresându-se fiicelor Fionei care o priveau cu ochi miraţi.

— Da, tanti Vicky! Da, tanti Vicky!

268

— Asta e valabil şi pentru dumneata, doctore.

— Desigur, spuse el cu răceală, dar cu sine medicul

— Din fericire, nu pentru mult timp, ricana ea.

clicul meu mă asigură că pot ieşi de aici oricând.

— Iată încă un motiv, Victoria, pentru a te strădui să

I în aşa fel, încât să nu ieşi de aici ca un bloc de gheaţă.

— **Ăsta-**i sângele meu scoţian, se apără ea... uitându-se

Fiona, pentru a-i cere sprijinul, însă ea îşi feri ivirea.

— Am tratat destui scoţieni, slavă Domnului”, spuse

Retorul, aşa că nu ţine figura.

— Nu încerc să te duc, dar cele cinci minute s-au iii/at şi, în plus, mi-au revenit durerile posttraumatice, mai vorbind de faptul că trebuie să reiau lucrul înainte aparatul birocratic din China să-mi fure lireprinderea.

Am putea sta de vorbă săptămâna viitoare, insistă [tunul doctor, fără să se dea bătut cu una, cu două.

Vicky ezită, pradă unei puternice tulburări lăuntrice, urină cu două săptămâni credea că durerile o vor ucide!” mai încercau şi acum aproape în fiecare zi şi uneori „reiera coridoarele spitalului, încercând

să scape în.it acesta de ele.

am să mai fiu aici săptămâna viitoare.: unei aş putea veni la tine la birou. e ai zice de Anul Nou Chinezesc? Da, aş putea profita de acele zile libere, dar sunt kiirân să mai mănânc atât de mult. Alunei te aştept la mine la bifou? Iiona suferea pentru Vicky. În glasul ei se distingea în dureroasă, care aducea parcă a rugă.

— Poate voi scrie o lucrare despre cazul tău când ni

voi retrage la Lamma. Îţi mulţumesc oricum, ne von revedea săptămâna viitoare. Vicky îi răspunse cu ui zâmbet şi îi ură Kung Hay Fat Choi.

— Multă fericire şi bunăstare şi ţie, fiică a Tai-Pan

— ului.

— Nu mai fi atât de îngrijorat, mă simt foarte bine.

— Când se citeşte testamentul tatălui tău?

— Luni.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Se opri în pl şi mirosi un trandafir. Zilnic soseau trei duzini daţi;

dafin roşii însoţiţi de o romantică ideogr chinezească. Cine este admiratorul tău anonim?

— Probabil Alfred Ching. Ia-l cu dumneata, doc>

La revedere.

— Alfred Ching, noul magnat al Hong Kong-ului?

— Suntem vechi prieteni.

pt!

Alfred venise zilnic la spital de îndată ce se misese accesul vizitatorilor. El se plimba ca un 1< cuşcă prin salonul minuscul şi o punea la curent cu ni afacerilor sale imobiliare, făcând-osă râdă ori de cât îi imita pe diferiţii bancheri importanţi cu care d tratative. Vizitele lui îi făceau o mare plăcere de-o; veselia şi umorul lui erau contaminante şi se distr; minune, ca pe timpuri, chiar dacă râsul îi provoca; dureri de cap, iar preocuparea lui pentru ea era, tu să recunoască, de-a dreptul înduioşătoare. Într-o no în timpul unei recidive care îi alarmase foarte tai medici, ea se trezi dintr-un somn adânc cu coşmaru văzu pe Alfred ţinând-o de mână cu o pn înspăimântată.

— N-am nimic, îl asigură ea cu reproş în glas.

Alfred îi umezi buzele şi o ajută să bea.

— De când eşti aici?

— Nu de mult timp.

— De şaisprezece ore, interveni sora, care alergase la patul ei la apelul monitoarelor. Domnule Ching, trebuie să dormiţi şi dumneavoastră câteva ore înainte de a vă prăbuşi alături de ea.

— E-n regulă, spuse Alfred şi clipi îngrijorat spre

[Vicky, încercând să surprindă în ochii ei o licărire de isanătoşire. Şi ea se însănătoşi în cele din urmă şi de la vreme, mâncau împreună din farfuriile spitalului, Irbătorind, aşa cum îi promisese Alfred, încheierea Ifacerii cu Cathay Tower, rebotezat în stil Hong Kong Ching Cathay Tower”. Apoi, dintr-odată, Alfred se făcu jirvfizut.

După o vreme primi un fax cu scuze din Toronto, rin care-i explica motivul deplasării sale inopinate în anada, în legătură cu vechiul lor proiect referitor la migranţii-expatriaţi. Absenţa lui din Hong Kong în acea crioadă i se păru destul de bizară; după toate probabili-lile încerca să găsească noi investitori canadiano-chinezi, cum, după lansarea afacerii. Puţin timp după aceea wira” primii trandafiri care, desigur, îi făcură plăcere, îi ar fi preferat să-i audă vocea veselă la telefon sau să-i Ba chipul surâzător atunci când se trezea din somn.

— Chiar crezi, tanti Vicky, că Alfred este cel care li te trandafirii?

— Cine altceva, Mao?

— Cine?

Mao Zedong, ce, la şcoală nu vă mai învaţă istorie? l – ac pariu că e Chip, spuse Millicent. Chip? se strâmbă Melissa cu dispreţ. El nu-şi poate Iiite să trimită atâţia trandafiri: nu este decât poliţist. Melissa! strigă Fiona. Ce fel de discuţie e asta?

I;

ti li

I

— Trandafirii costă mult, mamă, îi explică fetiţa de zece ani.

Chip nu câştigă atâta, n-ai văzut ce maşină ponosită are? Millicent pufni indignată în faţa acestui atac şi bătu în retragere.

— Fiona, uită-te la ea, e inima şi sufletul Hong Konj 11

lui... Vicky râse şi adăugă: e timpul s-o trimiţi în Scoh. i să-şi însuşească nişte valori.

— Pot, mami? Nu-i aşa că pot? strigă Melissa, ui

Millicent pe care Fiona o înscrisese la o şcoală din Honn

Kong în loc s-o trimită singură la Gordonstoun dup. i moartea bunicului ei, radia de bucurie la gându.1 unei asemenea perspective.

— Nu încă, eşti prea mică, zise ea, spre nedumeri fetiţei.

— O să plec la Gordonstoun când ne dau ai chinezii?

— Nimeni n-o să vă dea afară, interveni Vicky p

ton iritat. Mama şi fetiţele schimbară priviri şi tăcură

— Chiar o să-ţi dea drumul acasă? o întrebă Fioi cele din urmă.

— I-am spus că mă arunc pe geam dacă nu mă la;

plec, spuse Vicky în glumă, regăsindu-şi calmul. I

acum, trupă, îmi pare bine că aţi venit să mă vedeţ mulţumesc, dar am de lucru.

— Fetelor, mergeţi înainte, eu mai am de discutat cu mătuşa voastră. Ele o sărutară pe Vicky şi ieşiri salon. Fiona închise uşa după ele, apoi se întoarse la ei, îi îndreptă cearşaful şi îi aşeză pernele.

— Ascultă, Vicky, bătrânul doctor are drep trebuie s-o laşi mai domol cu toate astea, altfel nu te bine.

— Nu mai începe şi tu, simt că-mi crapă capul.

— Dacă nu reuşesc să te conving eu, cine altul ar fi în are?

— Nimeni, răspunse Vicky sec. Am ascultat de docoi i, am urmat terapia prescrisă şi toate celelalte, acum hs; 1 am de lucru.

— Oh, parcă eşti tatăl tău.

— Ştiu, mi-a spus-o şi Două-Cărări Wong, dar am

ceptat-o ca pe un compliment.

— Eu n-am luat-o aşa, spuse Fiona, pe un ton egal.

— Fiona, o să ies din toate astea, dar am s-o fac cumiind voi crede de cuviinţă. E tot ce mă interesează. Îţi ulţumesc că ai trecut pe la mine şi sper să vii şi mâine cu tele.

— Mă duc să le las acasă şi apoi o să-i fac o vizită urnei tale.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de ea. Sper să nu-ţi fie prea eu.

— De fapt, ea a acceptat să luăm masa împreună la b.

Cum de ai convins-o să vină pe ţărm? Am invitat-o pur şi simplu

şi ea a acceptat. N-o rogi să vină să mă vadă?

— Li este foarte greu să vină până sus, la Peak. Cât timp fost viaţa în pericol te-a vizitat zilnic, dar cum a aflat e simţi mai bine, s-a mai liniştit. Toată viaţa ei s-a

Ifisurat aici sus, ştii… casă, prietenii…

— Da, ai dreptate.

— L mi pare rău pentru ea, mai ales când o văd cât suferă r, a tatăl tău, doar ştii… Încă îl mai iubea. Dă-i puţin

Vicky.

Îmi pare şi mie rău, sincer îmi pare foarte rău. Ştiu, în ies din fire uneori.

— N-ai nicio grijă, sunt sigură că în curând va interve ceva şi îţi vei reveni complet. Fiona se aplecă s-o săr şi îi mai aranja o dată pernele.

— Îţi promit că totul va fi în ordine, spuse Vickyl şoaptă.

— Aveţi secrete? se auzi o voce în cadrul uşii. Kf oacheşa şi durdulia Mary Lee a lui Peter.

— Oh, Mary! Mă bucur atât de mult că ai venit şi U

Am un cap cât o baniţă.

— Mary o să-ţi facă un masaj şi o să te simţi mul bine; eu trebuie s-o şterg mai zise ea, şi ieşi din camer (

Între timp Vicky se lungi cu faţa în jos, iar Mary îiucf să-i maseze spatele şi gâtul. Fiona se minuna de transU

marea suferită de logodnica lui Peter, ca şi de atitiului lui Vicky faţă de aceasta. Chinezoaica era înzestnual aptitudini uimitoare pentru masaj, pe care le dobândi de la bunicul-ei.

Erau suficiente zece minute de masaj şi durerile] cap dispăreau complet. Medicii o înconjurau bunăvoinţă, dar şi cu oarecare admiraţie, pentru deseori ei se dovedeau incapabili să-i calmeze dureril posttraumatice cu medicamente. Mary însă reuşea ffif efort, drept care se oprea cu regularitate la spital, o duţi sau de două ori pe zi. Bunicul o mai învăţase acupunctura, însă medicii de aici se opuneau nu pentţ că ar fi pus la îndoială virtuţile medicinei tradiţionale! din simplul motiv că Mary nu deţinea o diplomă şi nu am nici practica

necesară.

— Acolo, Mary, trebuie să insişti mai mult, exclaj

Vicky gemând şi închizând ochii de plăcere. Peter ales bine. Mary Lee era o adevărată comoară şi când spui acest lucru se gândea mai ales la perioada destrăint familiei Mackintosh. Acum, Vicky avea cea mai

274

nevoie de ea. Valorile chinezeşti ale ataşamentului filial şi familial însemau pentru ea mai mult decât simple vorbe hsiao – deoarece Mary nu se considera un individ luat separat, ci o parte a întregului acestei familii. Clanul Lee se bucura de întreaga ei loialitate. În schimb, ea avea un unchi, un văr, o soră, care erau întotdeauna gata să o servească, în oricare Chinatown din sud-estul Asiei până [În SaoFrancisco.

Peter aflase că o mare ramură a familiei Lee se [fispândise peste Nan-yangcoastele, comunele şi oraşele isiei de sud-est – acolo unde chinezii de peste Ocean icintrolau orice formă de comerţ, de la bănci până la lagazine. Nimeni nu ştia cât erau de bogaţi, însă avuţia) r combinată cu puterea o depăşea cu mult pe aceea a imiliei Mackintosh, cu firavele sale legături în Filipine, jew York, Vietnam, câteva bănci în Edinburgh şi o reprietate **într-**o zonă muntoasă greu accesibilă. În amabilităţii lui Mary, Vicky se întreba uneori dacă Jiinul ei de căsătorie cu Peter nu reprezenta decât un rim pas spre acapararea întreprinderilor MacF...

Peter Mackintosh îşi încheia raportul său săptămânal lucra construcţiilor MacF **într-**o notă pesimistă, con-Itind că Anul Nou Chinezesc avea să lejntârzie rfirile;”altfel se lucrează din plin la Lantau, Kowloon uilţumită vechilor tăi prieteni din China – şi la Kai k”. Wally Hearst venise împreună cu Peter şi nu ştia îiodată ce să facă în camera de spital a lui Vicky; să inimă în picioare sau să se aşeze undeva, şi aceasta pritru că simpla vedere a Victoriei ţintuită la pat îl m-a. Atraşi şi de frumuseţea broderiei de pe cămaşa ei noapte, ochii lui alunecau involuntar pe bustul ei. jfinat când era surprins, el îşi cobora privirea în podea.

275

Cei nouă dragorii fixând aparatul fax, videoul sau vaza cu trandafiri r Vicky se stăpâni să nu zâmbească. Era oricum flai – ţinând seama de frumuseţea soţiei lui.

— Da, lucrurile merg bine, doar problema apei la i\.n

Tak nu s-a rezolvat, îl corectă ea.

Domnul Wu de la Comitetul chinez al Muncii pentru Străinătate se ţinuse de cuvânt.

— Hotelul Dragon din cadrul MacF Expo se apropia cu paşi repezi de finisare, gratie efortului depus de echipele aduse din China care loc i non-stop, zi şi noapte. Ca urmare, lucrările statului i Canton se opriseră la jumătate, însă la Kai 1 acoperişul strălucea deja în lumina soarelui, ţigla fu: montată, ferestrele instalate, iar lucrările de fini progresau conform planului. Peter raportase că pâr lemnăria şi mobilierul erau de cea mai bună calitate, < ce însemna că Wu făcuse rost de cei mai price meseriaşi din sudul Chinei.

Singurul neajuns îl constituia aprovizionarea cu Oficiul pentru lucrările de canalizare din Hong K operase prin două sisteme: apa sărată pentru ţoale cea dulce pentru băut şi băi. Apa dulce pentru hoţi care fusese instalată cu un an şi jumătate în urmă, o < cu săparea fundaţiei, nu primise-avizul guvernulu ocazia controlului efectuat. Mita oferită în mod cure fost respinsă şi, un fapt cu totul neobişnuit, inspec cinstiţi ordonară efectuarea unor săpături mai adân înlocuirea conductelor. Aceasta se întâmpla la încep lui ianuarie, în perioada în care Vicky dormea douăzeci de ore pe zi. Acum, după o lună, aprob; pentru instalarea de noi conducte încă mai circulau e un departament la altul.

— Cel puţin ne-am asigurat apa sărată, spuse Pet

— Grozav! Oaspeţii noştri se pot inunda, dar nu pot l. ice baie. Ai vreo idee, Wally?

— Nu imediat, spuse americanul, evitând să mai privească spre pieptul ei. Tai-Pan-ul îmi spunea să nu-mi

bag nasul în problemele tale legate de muncă.

— Da, îmi dau seama de asta, dar acum eu sunt Tai

lin-ul şi aş vrea ca tu să mă ajuţi să îndreptăm situaţia.

Iilly dădu din cap fără convingere. Mulţumesc că ai 1, îi spuse Vicky; te rog, fă-mi un raport în legătură de de abordare a tovarăşului Wu. Sper că te simţi mai bine, îi spuse Wally ptându-se spre uşă.

Mult mai bine, mai ales dacă mă vor externa). În caz ar mă arunc pe fereastră.

Wally schiţă un zâmbet de circumstanţă la gluma i”. Vicky îi făcu semn lui Peterj să mai rămână.

— Crezi că merită să-l menţinem pe Wally? El trăieşte

mg Kong de la sfârşitul războiului din Vietnam şi îi aste bine pe cei din Beijing aflaţi aici, ca şi pe şefii i lin China.

— Aşa este, dar e al dracului de independent, spuse ky.

Deşi nu se omora cu dragostea pentru el, tata mea că n-are nimic împotriva lui şi îi solicita diferite /icii. De ce nu-l angajezi permanent, cu salariu fix? o rehă Peter cu mai mult tact decât s-ar fi aşteptat ea. i avea şi el unele îndoieli în legătură cu Wally Hearst.

— Avem pe altcineva mai bun?

— Niciunul pentru a fi angajat.

— Hai s-o facem… şi cum ai să procedezi?

Să ne axăm mai întâi pe problemele principale. – Cât de mult te-ai schimbat, Peter, eşti un alt.om.

Fratele ei puse capul în pământ, simţindu-se pan vinovat.

— Da, ştiu, mă simt minunat, ca şi cum m-aş fi elibet

Nu-i aşa că e groaznic să gândesc aşa? Tata e-mort şi trăiesc, în sfârşit. Aşa mi-a fost scris.

— Da, ursita… aprobă ea.

În aer plutea totuşi o întrebare şi timp de cât momente nu-şi spuseră nimic. Cine oare va cond MacF? Ea era sigură, şi pe bună dreptate, gândea Vi că tatăl ei îi va lăsa ei această responsabilitate, dar şi Pel putea ridica unele pretenţii pe deplin îndreptăţite. N ştia însă în ce termeni fusese formulat testamentul şi de partea cui va fi Sally, în cazul în care s-ar ajunge dispută pentru conducerea companiei.

— Toate la vremea lor, nu-i aşa?

— Adevărat, îi zâmbi el, dar am pierdut atâta ama vreme; am de recuperat al naibii de mult.

Când se pregăti să plece, Vicky îi mai dădu cil indicaţii pentru întâlnirile-preconizate pe care le stoca i computer; scoase mai întâi un picior şi apoi se dădu din pa. t; se ridică mişcându-se cu atenţie şi se duse t] fereastră, unde, spre dezamăgirea ei, trebui să se spriji pentru ca să poată sta drept.

— Bună ziua, Victoria!”

Ea se întoarse şi îşi simţi spatele amorţit. Vivian 1 < stătea în

uşă, cu o figură tristă şi plină de amărăciune! îmbrăcată în alb, şi Vicky îşi aminti că albul este cuk de doliu la chinezi. Cânepa nemuritoare, cânepa asp> Foarte bine, las-o pe Vivian să păstreze tradiţia, gin Vicky”.

— Bună, Vivian! Unde ai fost până acum?

— Iartă-mă, a trebuit să mă refac şi eu. Apoi am foi chemaia la Shanghai.

278

— Pentru afacerile MacF?

— Pentru afacerile tatălui tău, spuse ea ezitând. Pot să trii?

— Oh, vrei să spui cele legate de Golden Air? întrebă

d ai sarcasm.

— Nu!

— Cursele Golden Air? insistă Vicky.

Vivian intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine între

Intru ochi.

279

Cei nouă dragorii

19

Icky avea de gând să stea la fereastră, acolo undi lumina cădea din spate, avantajând-o, însă era atât dl sfârşită, încât ar fi trebuit să facă risipă de energie e; i şi poată rămâne în picioare, astfel că se duse la pat, se meţ în el şi se rezemă de perne.

— Stai jos!

Vivian luă scaunul oferit, se aşeză picior peste piciul şi făcu un efort neobişnuit pentru a se stăpâni.

— Pe cine ai văzut în Shanghai? Pe Ma Binyaiij întrebă Vicky.

La auzul numelui liderului studenţilor, Vivian l; i< ochii mari.

— Deci îţi aduci aminte.

Vicky continua s-o privească şi se întreba d; i< Vivian fusese partenera tatălui ei – aşa cum pretindea – sau inspiratoarea lui.

— Ma Binyan nu ştia dacă îţi mai aminteşti de disn şi cu el. Erai, după câte i se părea, foarte grav rănită.

— Îmi amintesc absolut totul. Ea revăzu cu ochii mir umbra marii jonci roşii scârţâind alături, în vreme ce Mc dalay se scufunda sub ea. Marinari în negru coborâscrl barcă şi mâini puternice o ridicaseră din apă. Îşi anii ut că fusese adusă într-o cabină unde auzea

scârţiH

lemnăriei. Durerile păreau să-i despice capul, meinoj

280

Înălţând o barieră între momentul când traulerul de scurt se năpustise asupra lui Mandalay şi acela care a Snrcat strania discuţie cu tatăl ei, la capătul căreia ajunseră la o înţelegere.

Apoi se ivi soarele şi ea îşi aducea aminte cu >. i ijorare de agitaţia din cabina de lemn şi de faptul că i se pregătea să o ia spre sud-est, un curs mult părtat de sudul Hong Kong-ului. Ori de câte ori asă se ridice se simţea paralizată de valuri de i. În coşmarul ei vedea masivul catarg al lui Man-prăbuşindu-se peste ea, mereu şi mereu, se lovea cu cu capul de el şi apoi cădea iar peste frânghia de mţă.

figură uriaşă se apleca deasupra ei. Era un chinez trd, atât de înalt încât fu nevoit să încline capul atunci iitră în cabina cu plafonul său din bârne şi o întinse u braţul său puternic. „Uşor, îi spusese el în engleză, iţim cât de grav eşti rănită”.

Cine sunteţi voi?

Vechi prieteni ai tatălui tău. Cum te simţi? El îi o cârpă rece şi umedă pe frunte iar când se plânse că ssete, îi aduse o cană acoperită din care bău el mai

Unde mă duceţi?

Mzând soarele la asfinţit, presupuse că fusese în l de inconştienţă timp de câteva ore. Se simţea devas-\be dureri. Da, îşi amintea toate amănuntele care au Bdat moartea tatălui său şi cu aceeaşi claritate îl ca eu ochii minţii pe acest bărbat, pe puntea joncii, I trecută, fixând-o de la distanţă cu luneta. De aproape i figura lui i se păru mai familiară; avea impresia că-l [vh/use şi altă dată, poate pentru că era o figură nouă 11 i 111 i lor ani. Ma Binyan, liderul studenţilor din Beijing.

281

JUST ÎN SCOTT

Cei nouă dragorii protejatul lui Tang. Vicky îl intuise bine prima dată cmi îl remarcase pe joncă. Îl asemui cu un călăreţ sălbat stepelor Manchu, pe care adepţii îl botezaseră Ce Khan pentru vitejia lui nebunească. Tatăl ei aleses* om primejdios, spre a duce la bun sfârşit planurile conspirative.

Sprijinită în cgt, ea încerca să bea ceai firebi… **Întrebându**-l din nou pe Ma Binyan unde avea de gândi o ducă.

— N-ai încredere în mine? întrebă ea.
— Să presupunem mai curând că nu mai ştim în ci
să credem.
— Nici eu nu mai ştiu în cine să am încredere.
— Ce vrei să spui? Pe faţa lată a uriaşului chinez ap
un zâmbet viclean.
— Acum câteva minute navigam cu tatăl meu, dar]
scurt timp am fost răsturnaţi de un trauler chinezesc, cine să mai am încredere?
— Eu aş avea încredere în cel care m-a salvat.
— Iar eu în omul care m-ar duce direct la spital
Hong Kong. Sunt grav rănită şi am nevoie de ajutor.
El rămăsese tăcut. În spatele lui, printr-un geam, zărea picioarele marinarilor care se agitau pe punte.
— ...Doar dacă n-aveţi un medic la bord. O frajj faptul că vorbea foarte încet, aproape în şoaptă. Acea
explica expresia îngrijorată de pe faţa lui. Dacă arăta jumătate atât de rău pe cât se simţea, însemna că eraj pragul morţii.
— Ţi-a spus cumva tatăl tău de ce trebuia să ne în ti I nţ azi? o întrebă el.
— Să vă întâlniţi azi...? El o privea cu insistenţa,]
Vicky îşi dădu seama că va ajunge acasă în siguranţa.
282
Inyan nu avea cum să ştie secretul pe care i-l dnedinţase tatăl ei.
— Domnişoară Mackintosh, tatăl dumitale era foarte jiuintenţionat în privinţa Hong Kong-ului şi a Chinei.
convins de lucrul ăsta. Va trebui să-i cinsteşti. inoria împlinind ceea ce el nu a reuşit să ducă la bun
Aşa intenţionez, spuse ea cu nevinovăţie. Mackin – (h-Farquhar va fi o părticică a noului Hong Kong în roaşi măsură în care a aparţinut vechiului Hong Kong, liferent sub ce drapel.
— Îl dezonorezi pe Duncan Mackintosh pretizând că
I ştii nimic.
— Tatăl meu a acceptat să se întâlnească cu voi de două
Ma Binyan, şi a doua oară şi-a pierdut viaţa; ce icluzie să trag? Ma Binyan rânji cu mândrie auzindu-şi rostit numele.
— Să tragi concluzia că tatăl dumitale şi-a dat viaţa
Intri o nouă Chină – o Chină adevărată.

În ciuda stării sale grave, Vicky simţi că mai rămăsese Ille spus. Ea intui motivul pentru care întârziase jonca lilnire.

Tang n-a apărut, nu-i aşa? 1 Deci văd că eşti la curent.

1 Nu ştiu nimic, dar dacă voi conspiraţi pentru o nouă î, ar fi mai bine să-l aveţi pe Fiderul partidului Tang irtea voastră, altfel veţi păzi cu toţii porci în Mon-Hl de ce nu se află la bord?

la Binyan privi îngândurat, iar Vicky avu confir-bănuielilor sale. Şeful partidului nu venise, iar Ma n i-o luase înainte.

U clar că tatăl dumitale ţi-a spus despre ce este îi scăpă lui Ma Binyan.

— O garnitură de „vechi prieteni” cu o alta? întrebă ty, însă Vivian era prea preocupată de schemă pe care începuse pentru a sesiza ironia.

— Tang va ajuta Hong Kong-ul să supravieţuiască.

În ştie că China trebuie să ne lase să… este cantonez şi

lege Hong Kong-ul. El nu ne invidiază aşa cum se împlă cu cei din nord. Dacă ţie îţi este frică, poţi să mi ui mie şi eu voi avea grijă de ele… la urma urmei, dacă t confirmă bănuielile, tu eşti expusă pericolului, în

Iii în care le păstrezi.

Ce dovezi?

Hai, nu te mai juca cu mine; el trebuie să-ţi fi spus re ele.

— Singurul meu semn de întrebare este de ce tatăl ui ţi-a spus unde a ascuns probele – dacă ele există.) dezamăgirea care se aşternu pe chipul lui Vivian îi convingerea că femeia chineză nu avea idee unde mi putea afla alte probe decât cele scufundate o dată Hui. Vicky îşi scormoni creierul în căutarea unui îs, dar nu putea găsi unul satisfăcător. Ştia că tatăl a deplină încredere în Vivian şi că îi încredinţase i viaţa. De ce nu şi astea? Se părea că numai ea ştia Stenţa acestor dovezi. Pot să te întreb ceva?

e anume?

„Are au fost ultimele cuvinte ale tatălui tău?

[îi atentă cu Vivian”.

Iu Iţumesc, Vicky, pot să-mi port şi singură de grijă. fost un avertisment, nu o rugăminte… ceea ce mă deschid un subiect mai curând neplăcut. Sinceră nu mai văd ce rost ar avea să rămâi la MacF,

acum

nu mai este.

— N-am de gând să repet greşelile tatălui meu, şoc

Vicky şi făcu în sinea ei un legământ ca dovezile rămaH

de pe urma lui Duncan ivlackintosh privitoare la corupij lui Două-Cărări Wong şi a lui Chen să rămână ascunsei!

catargul iahtului mamei sale până ce vor putrezi, în

ca ea să rişte viitorul MacF în numele fanteziilor bande de fanatici.

— Tatăl dumitale avea încredere în mine, plec continuare Ma.

— Tatăl meu e mort şi şeful vostru de partid n-a ap.

— Domnul Mackintosh n-ar fi adus niciodată i probele simultan. Unde este restul?

— Degeaba, nu vă pot ajuta.

— Am să fac tot ce trebuie ca să-ţi câştig încre

— Pentru început ai putea chema prin radio tenii poliţiei să mă transporte la spital…

Cinci săptămâni mai târziu, la spitalul Matildu v

Loh decise să-i reamintească în sfârşit că Ma B i

salvase viaţa. i

— De fapt, spuse Vicky cu răceală, scaner evidenţiat nicio hemoragie cerebrală. Toată cohe de medici nu poate să facă nimic în cazul traumatisme decât să aştepte. Şi pe joncă – su aceleaşi dureri, în schimb, aerul era mai curat. D

toţi cei de acasă ar fi fost îngrijoraţi, tu n-ai fi fost?

nu luă în seamă sarcasmul ei.

— Vicky, te rog, avem o şansă – datorită de tatălui tău referitoare la corupţia lui Două-Cărări

— Să schimbăm conducerea Chinei.

— Ma Binyan este un om periculos.

— Ma Binyan este un mare patriot. Victoria.

Putem înlocui funcţionarii corupţi cu prietenii n

— Dar acum ai nevoie de mine mai mult ca oricât nu poţi

conduce singură întreprinderea, îi spuse Vi!

puţin derutată.

— Asta s-o crezi tu, am să pot al naibii de bine.

— Şi cu Shanghai cum rămâne? Cine te va reprez

acolo?

— Am un număr de angajaţi la Golden Dragon din pot alege”.

— Dar ei nu au legăturile mele, protestă Vivian.

— Chiar vrei să lucrezi pentru mine?

— Vreau să lucrez pentru MacF.

— Ei bine, atunci mi-e teamă că asta nu va fi poj şi aş minţi dacă aş spune că regret. Ai distrus căsălj părinţilor mei şi…

— Lucrurile nu au fost chiar atât de simple, îi rej

Vivian, şi iartă-mă, Victoria, dar sunt convinsă e (

cunoşti realitatea, doar ai crescut în casa lor.

Vicky o privi cu mânie, dar îndată îşi aduse amint nişte adevăruri, nu de mult descoperite, şi îi răspuns un ton mai potolit:

— Poate… poate că nu tu porţi vina despărţirii poate, că ai fost doar catalizatorul pentru ceea ce ave se întâmple oricum.

— Eu n-am fost catalizator. Lasă-mă, te rog, să-ţi că un bărbat ca tatăl tău nu făcea parte din categoria

care se lasă seduşi. Un bărbat ca el lua, nu se lăsa lui

— Nu mi s-a părut că eşti o femeie uşor de „luat”.

— Nu, nu sunt; cu el însă a fost altceva.

— Da, desigur.

Vivian Loh ştia că oricât ar fi perorat ca s-o convi pe Vicky că Duncan nu fusese o cucerire, truda fost zadarnică. Îşi aminti că acelaşi zâmbet cinic îl

286

rase adesea şi pe chipul mamei sale. Nu-i trecuse niciodată prin minte să vâneze un Tai-Pan şi nici să aibă îi gâturi cu un bărbat însurat. Cât despre atracţia ei faţă de un bărbat mai vârstnic, ea considera normal acest lucru i u când seama de puternicul ataşament faţă de tatăl său, ca de nenumăratele recompense primite din partea i uifesorilor.

— Ne cunoşteam foarte bine unul pe celălalt, încercă i să explice. La început a existat respect, precum şi…

Interes. Iar când au devenit amanţi – îşi amintea ea – era atunci când şi-a pus prima pereche de ochelari: o Jluritaie bruscă,

tulburătoare. Acum era din nou pe imătate oarbă fără el. Şi trebuie să ştii că a fost o ragoste adevărată... o mare dragoste, dacă poţi înţelege Iuta...

— Nu vreau să-l înţeleg în felul acesta; eu n-am avut e de înţelegere din partea lui.

— Oh, Doamne, încă îl mai urăşti? se miră Vivian.

— Nu l-am urât niciodată; nu doream decât să-mi arate mă iubeşte, şi uneori, foarte rar, cred că aşa era, dar

Bii ce n-o să pot ierta niciodată, e faptul că schemele din Shanghai i-au provocat moartea. Asta nu e adevărat!... Şi acum încerci să mă manipulezi şi pe mine nu a mă antrena în planurile tale... Ascultă, Vivian, vestea asta cu Ma Binyan am spus-o fiindcă navigam peaţă, nu ştiam dacă pot să am încredere în cineva şi, je-mă, n-o să schimb o iotă, dar un lucru e cert – tata) fi\ omorât pentru că a încercat să-l şantajeze pe Două-ffiri Wong. A fost trădat. Amândoi aţi intrat la apă, dar, fost cel care s-a înecat.

— Chiar vrei să laşi lucrurile aşa cum sunt? E vorbi doar de propriul tău tată! Asta înseamnă că asasinul o’s.1

trăiască în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplai!

Fiica Tai-Pan-ului o privi cu profund dispreţ pe eoni cubina tatălui său.

— Crezi că tu eşti cea dintâi care pune o asemeru întrebare? Ai impresia că eu nu-l urăsc pe Două-Cără!

Wong? în ceasul morţii tata mi-a spus: „Pune mâna pe el

Doboară-l pe Două-Cărări! Distruge-l!”

— Şi n-ai de gând să-i împlineşti această ultii dorinţă?

— După moartea tatălui meu am devenit custodel unei întreprinderi de familie care se întinde pe o durat de şapte generaţii; avem două mii de angajaţi numai

Hong Kong şi nu intenţionez să las toate astea să se duu de râpă! O simplă răzbunare este un lux pe care în clip

de faţă nu mi-l pot permite.

— Asta sună a scuză pentru a nu face nimic, o incit în continuare Vivian.

Dar în timp ce medicii şi Fiona erau îngrijoraţi cu aparenta ei

lipsă de sensibilitate, Vicky își rumega ura;

oarbă față de Două-Cărări Wong, stabilind, după matură chibzuință, limitele răzbunării. Nimeni, și cu atf mai puțin Vivian, nu ar fi putut s-o implice în deșt mi tatălui ei.

— Supraviețuirea este răzbunarea mea. Două – C; u;

Wong nu va reuși să izgonească MacF din Hong Kons fiecare dimineață va trebui să accepte realitatea pol în căreia fiica lui Duncan Mackintosh continuă's. i mențină la cârma afacerilor.

— Deci afaceri, ca de obicei, o luă Vivian peste pic ne

Vicky luă de pe noptiera ei o carte intitulată războiului".

— L-ai citit vreodată pe Sun Tzu, Vivian?

— Da, și sinceră să fiu, sunt surprinsă că și tu l-ai citit.

— L-am citit prima dată când aveam doisprezece ani.

[În speranța că o să-l impresionez pe tata. Sun Tzu spune:

„Învingător este acela care știe când poate să lupte și când i". Eu sunt o femeie de afaceri în funcție de Tai-Pan al

Unei întreprinderi concurente, nu sunt polițist sau detectiv I în niciun caz politician ori revoluționar. Nu știu cum ai lușit să-l convingi pe bătrânul ăsta, dar din păcate, el e gela care a plătit.

Acuzațiile lui Vicky avură efectul unui bici asupra lui

I

lvian. Nu-i va da niciodată satisfacție fiicei lui Duncan gumentându-i cine pe cine a convins și cui i-a fost sortit plătească prețul eșecului. Dar mai era ceva care nu Itca fi trecut cu vederea.

— El nu era bătrân, spuse ea cu demnitate. A fost înea mea cea mai de preț.

— Ieși afară! țipă Vicky și își luă imediat capul în mâini, fața contorsionată de durere. Pleacă! urlă ea din nou.

la crileai tăiau respirația. Când putu vorbi din nou, șopti: racă, te rog, du-te!

— Ești geloasă pe mine?

— Te surprinde? Tu cum te-ai simți?

— Dar e o nebunie, Victoria, tatăl tău nu mi-a dat liodată nimic din ceea ce ai fi vrut tu de la el.

Dragoste?

Nu dragostea părintească, te asigur. Nu-ți mai bate joc de mine. Nu, Victoria, nu-mi bat joc de tine; dacă tatăl meu răit și tu ai fi devenit iubita lui și l-ai fi făcut fericit, JST și eu fericită pentru el. De ce n-ai face

şi tu la fel tatăl tău?

— Pentru că tata a riscat tot ce este al meu, al mame:
al fratelui meu – pentru tine.
— Nu pentru mine, Vicky, vezi bine că nu pentru mine, ci pentru viitor. Pentru viitorul Hong Kong-uhi!
pentru noi toţi.
— Eşti o fanatică în convingerile tale. Acum îmi da;
seama cum ai reuşit să-l îmbrobodeşti, Dar cu minensă-ţi meargă. Încă te mai pot concedia.
Vivian deschise uşa. Surorile alarmate coborâră i grabă auzind discuţii aprinse.
— Mă tem că nu mă poţi concedia.
— Cum? Pleci tu singură? Atunci, te rog să elibeu –, biroul până diseară.
— Nu e chiar atât de simplu.
— Aşa crezi? Aşteaptă şi ai să vezi. Întoarse's!
Vivian monitorul computerului ei TIC, clocotind furie. Urmăreşte ecranul şi-ai să vezi comunicatul presă pe care o să-l dau chiar acum, zise ea, făcând scit surorilor să iasă. „Plecaţi!” Apăsă cu furie pe clavia şi, cu faţa inundată de lacrimi, scrise:
VICTORIA MACKINTOSH ACTTONÂNI) CALITATE DE TAI-PAN AL COMPANIEI MAC INTOSH FARQUHAR LIMITED, HONG KOI ANUNŢĂ CĂ DOMNIŞOARA VIVIAN LOH DAT DEMISIA DIN FUNCŢIA DE DIRECT (PENTRU NOILE PROIECTE ŞI PĂRĂSEŞTE C (PANIA ÎNCEPÂND CU DATA DE ASTĂZI. DC NUL PETER MACKINTOSH A FOST NUMIT FUNCŢIA DE DIRECTOR PENTRU NOII PROIECTE ÎN AFARA ÎNDATORIRILOR SA CURENTE DE DIRECTOR AL COMPANII DOMNIŞOARA LOH COMUNICĂ: „DOMNIŞO AI

CKINTOSH ŞI CU MINE NE-AM ÎNTÂLNIT ÎN KASTĂ DUPĂ-AMIAZĂ ŞI AM CONVENIT CĂ, URMA EVENIMENTELOR SURVENITE DE LA IUL NOU ÎNCOACE, PRACTIC NU MAI. ESTE *” >SIHIL SĂ LUCRĂM ÎMPREUNĂ ÎN CADRUL IMPANIEI MACKINTOSH FARQUHAR. În jrsTE ÎMPREJURĂRI, CONSIDER CĂ SÂNII* A SOLUŢIE

ERA SĂ ACCEPT INVITAŢIA EIIA I) EMISIONA".

I <) MNIŞOARA MACKINTOSH COMUNICĂ: [OMNIŞOARA LOH A FUNCŢIONAT CU [/pe / VATE SUB DEFUNCTUL MEU TATĂ DUN-MACKINTOSH, SERVINDU-L CU ARDOARE DORESC SĂ FACĂ LA FEL ÎN VIITOR, ÎN ITURI SIMILARE. INTENŢIA NOASTRĂ MĂ ESTE SĂ DEZVOLTĂM AFACERILE „APRINDERII MACKINTOSH FARQUHAR ÎN HONG KONG, CÂT ŞI ÎN CHINA ŞI SĂ JTINUĂM TRADIŢIA CE LOR 157 ANI, CA

[Ti: NERI DE AFACERI AI CHINEI POPULARE

[A RĂSTURNARE". v i Nu e chiar atât de simplu, repetă Vivian şi se grăbi ficky îşi şterse obrajii cu cearşaful şi, fără să se că din plâns, apăsă pe butonul de „trimitere". După ia comunicatului serviciilor de presă respective şi Ililor de ştiri din Hong Kong şi Londra, ea încă se

Imânta, simţind că Vivian deţinea o informaţie pe

I nu o avea.

Uterul de serviciu însărcinat cu paza clădirii MacF Iţiona în afara clădirii, în timp ce Vivian Loh îşi

Cei nouă dragorii strângea lucrurile, nu o întrebă dacă Duncan îi dăduse ei o cheie de la uşa de la intrare prin care circul; amândoi. Se mişca încetv simţindu-se deopotrivă patrioată, puţin hoaţă. În cele din urmă reuşi strecoare în biroul întunecat altui Duncan, în care h i pătrundea doar prin ferestre. Într-un colţ al încapi afla masivul birou sculptat în stil gotic, de care D; era foarte mândru ştiind că acesta sosise la Hong KJ 1900, la bordul vaporului Companiei P & O.

Era un birou cu multe sertare, rafturi, nişe: fericire, era ordine şi ceva mai bine organizat decât aşteptat Vivian. Deschidea sertarele unul după aii grijă, să vadă dacă funcţiona celula fotoelectrică r. alarmă, sau dacă se afla pe undeva cheia seifu spatele biroului. Se îndoia că va găsi ceva, dar acea; singura ocazie când putea căuta. Întrucât înlăturare, la MacF nu avea să fie permanentă, aşa cum presupun Victoria Mackintosh, fiica lui Duncan urma să se muta biroul Tai-Pan-ului de îndată ce va ieşi din spital.

Ce ironie a sorţii – se gândea Vivian – că acest II secret pe care Duncan îl păstrase faţă de ea era legai-singura ei taină pe care nu i-o dezvăluise. Pe măsurjij se apropiaseră unul de celălalt, ea îi împărtăşise amănuntele referitoare la obiceiurile mamei ei, fu din

mâinile Gărzilor Roşii, sărăcia lor şi chiar unele din viaţa ei amoroasă, inclusiv despre efemera ei cu Steven Wong, pe seama căreia Duncan făcu „Dacă n-ar fi fost Cărare-Barată să-ţi sucească probabil te-ai fi măritat cu un chinez cumsecade aş fi avut de luptat cu un soţ gelos”.

Duncan **s**-ar fi transformat însă **într**-un mo de gelozie dacă ar fi aflat de Ma Binyan. Nu-i era mintă şi detesta acest lucru pentru că îi amintea]

plitatea mamei sale. În cazul lui Ma Binyan însă, **in**iltictul o prevenise că secretul trebuia păstrat cu liffhnicie faţă de Duncan. Era o relaţie pur spirituală. Îşi îi injţeau mâinile ca doi camarazi şi se îmbrăţişau la i] S>; lrţire pentru că fuseseră împreună pe baricade, lup-kiri<1 umăr la umăr, pierzând o bătălie şi continuau să „loneze subteran pentru stârpirea răului. Ma Binyan nea adesea: „Merită să ne sacrificăm vieţile de dragul iureşului şi al democraţiei în China”, cuvinte pe care le auzise de la tatăl ei, şi care o înflăcăraseră atunci când IM a îi povestea despre spiritul mişcării studenţeşti din Mii 1919. Progresul şi Democraţia erau cele două u: ipii avangardiste în numele cărora spiritele, 1 csiste au militat pentru transformarea Chinei şi îi urarea haosului.

l îatâlnise pe Ma Binyan în timpul masacrului din Tien-An-men, în urmă cu opt ani când ea nu avea t douăzeci şi patru de ani. În perioada aceea făcea enifitorii pe continent pentru a se forma ca negustor pendent cu China. Reprezentând patru clienţi sii din Hong Kong şi pe al cincilea în perspectivă, n. i drumuri regulate între Hong Kong, Shanghai, m şi Beijing, stabilind legături cu oficiali ministe-iii directori de fabrici şi întreprinderi, străbătând i în lung şi în lat, în trenuri cu scaune tari sau cu M.aii rudimentare, dormind în cămine studenţeşti II a economisi banii de deplasare. Ea însăşi fusese în demult studentă şi îi venea uşor. să se amestece n grupurile de tineri intelectuali care se întruneau ou. Aşa se face că înflorirea, mişcării democraticenţeşti din 1989 nu **s**-a produs pe un teren gol. Timp de mai bine de un an ea fusese martora MBgirii tinerilor faţă de blocarea reformelor

economice, faţă de inflaţia galopantă cu consec dezastruoase

asupra nivelului de trai al studenţim muncitorimii şi aşa sărăcite, la care se adăuga coru crescândă în rândul înaltelor oficialităţi ale partidulu

După extinderea demonstraţiilor, ea **s-**a întoi. Hong Kong pentru a câştiga aderenţi din rândunlo clienţilor săi, dar evenimentele survenite au ţintuit-o pe ea în faţa televizorului, ca pe toţi ceilalţi locuitori MJ coloniei. **Într-**o dimineaţă devreme, îl văzu pe tatăl sătl nervos trecând de pe un canal al televiziunii pe alţi zări apoi pe Li Peng acoperind ecranul cu pumnul rid condamnând greva foamei şi decretând în final Li marţială. Vivian credea că armata nu-l va spre niciodată, însă tatăl ei se aştepta la evenimente şi grave, întrucât Li Peng purta tunica lui Mao în 1 hainelor occidentale obişnuite. Mai mult decât cuvii sale şi decât Legea marţială, îmbrăcămintea lui Li I prevestea în mod funest o reîntoarcere la represi Tatăl ei o-sfătui să nu se întoarcă la Beijing.

Asemenea multor locuitori ai Hong Kong-obişnuiţi cu călătoriile şi comerţul nestingherit Hong Kong şi Continent, ea credea cu naivitai totalitarismul Partidului Comunist Chinez va păli în voinţei şisdârzeniei poporului.

O adevărată explozie de solidaritate cu studenţi Beijing se manifestase în demenţialul fief al şi nan Hong Kong. O şesime din întreaga populaţie – un ni de oameni – manifestase pe pista de alergări „Îl valley” în sprijinul studenţilor, formând un lanţ u continuu din Centru, de-a lungul şoselei, până la N Point şi înapoi la „Happy Valley”. Când cuvântările I sfârşit, în pofida avertismentelor tatălui ei, Vi sacrifică banii pe care-i economisise pentru a-şi cum

294

Cei nouăi dragorii îi ax portabil şi îşi cumpără un bilet la o cursă rapidă fi Beijing. Aici, ea cutreieră prin piaţa Tien-An-men5! „emuiată în faţa spectacolului care se desfăşura **înain**hilor săi. Entuziasmul şi dăruirea cu care studenţii experienţă organizau viaţa unui oraş – funcţionarea sportului de toate felurile, furnizarea hranei, Iurarea serviciilor medicale, reorganizarea sistemtikii! Iţomunicaţii care lega piaţa de restul Chinei – era o n-are strălucită a tot ceea ce tatăl şi bunicul ei visaseră jiva. Profunda umanitate a protestatarilor, chiar şi în hatul fierbinte al revoluţiei lor, dovedeacă, în sfârşit, ia ieşise din întuneric. Se semnalau mereu fapte de ră ale studenţilor care îi luau sub protecţia lor pe am şi poliţiştii ce fraternizaseră cu insurgenţii

„însăşi un, în viitoarea evenimentelor, sprijinise braţul ligerat al unui soldat, conducându-l într-un ioc mai

[fii acele zile, Piaţa Tien-An-men nu era un loc lui în aer plutea duhoarea corpurilor private de cele elementare condiţii de igienă; epidemiile de i nlerie şi conjunctivitele se extinseseră în corturile ului, iar Vivian se considera norocoasa că se putea i în modesta ei cameră de hotel relativ curată. Ea ÎIu aici rinu Mncepuse represiunea armatei şi se simţise lui Iii că era atât de bine protejată în ziua următoare când se trezi despărţită de restul lumii printr-o ra de foc, îi mulţumi lui Tin Hanu că o apărare de masacru.

Începu apoi teroarea. Guvernul îi vina pe lideriinţilor care supravieţuiseră. Întrucât Vivian deţinea J identitate pentru Hong Kong şi nu era studentă, ISfi plece acasă, ca orice om de afaceri particular. Se „\ responsabilă pentru că văzuse durerea cu ochii ei.

dar nu o trăise alături de insurgenţi; fusese scutită de era mai rău, ceea ce însemna că nu mai avea nicio sen pentru a sta deoparte.

Îşi ţinu promisiunea de a se duce la întâlnirea slabi într-un birou al Ministerului Căilor Ferate. Curei: electric fusese restabilit, dar doi oficiali blocaserăi Aceştia o priviră ca şi cum n-ar fi socotit-o în to minţile. Clientul ei din Hong Kong, le reaminti achiziţionase drepturile de distribuire în Asia a unui i lubrifiant, care avea să reducă fricţiunea la în generaţie de locomotive diesel şi care – cu aproba primită de la un vechi prieten – urma să intre în fabric; de serie la „Datong Locomotive Works”.

În cele din urmă, cu aprobări primite de sus şi d pledoarii insistente, însoţite de mostre şi plia publicitare, afacerea fu încheiată. În acea noapte, adă tise doi studenţi în camera ei de hotel – un filosof Guilin care avea să fie arestat pe stradă în ziua următe şi liderul mişcării, Ma Binyan.

Împreună elaborară planul de evacuare a o urmăriţi şi punerea lor la adăpost. Unii oficiali din CI care simpatizau cu ei închideau ochii înlesnindu-leacţii şi ea n-avea să uite niciodată curajul acestor oameni.

Vivian se întorcea acasă în Hong. Kong. Oraşul în stare de şoc. La început, nimănui nu-i venea sa cu că guvernul Chinei ordonase un asemenea mas; China făcuse un pas înapoi cu vreo treizeci de ani perspectiva anului 1997 care până atunci rămăsese ne servată,

asemenea unor nori de furtună îndepai devenea acum iminentă. Ea discutase cu un grii studenţi recomandaţi de Ma Binyan despre posibilii fondării unei universităţi chineze în Hong Kon}1, asemenea, transmitea mesaje secrete şi paşapoarte I ceea ce nici nu era prea greu într-un oraş în care (

 ru putea fi contrafăcut în schimbul unei sume. La cea a treia călătorie, ea îl însoţi pe Ma Binyan deghizat în zfitor chinez de tractoare din Singapore, dar mânat de Itiperamentul său năvalnic, acesta se întoarse să ipândească în cele mai îndepărtate sate ale Chinei ves despre ororile comise de guvernul comunist în Piaţa n-An-men.

După arestarea lui, Vivian nu mai îndrăzni să se parcă în China de teamă ca, sub tortură, acesta să nu-i livulgat numele. Apoi s-a angajat în organizarea cam-fiiei Legco a lui Allen Wei, pentru ca ulterior să litze pentru acesta în calitate de manager în sectorul vânzări în China. După doi ani, un student al cărui tată iflea o înaltă funcţie i-a transmis vestea că Ma Binyan

Şşie şi că îi convinsese pe anchetatorii lui că acei câţiva lilinali” cu care conspirase muriseră cu toţii.

[Şi astfel Vivian, nu fără temeri, călători la Shanghai fi ru a-şi verifica poziţia. La controlul actelor de iden-IC antontăţile nu-i acordară o atenţie specială; era! din nou liberă să călătorească pe Continent. Existau, l) una” seamă şi alte căi de a schimba lucrurile, şi una Ille acestea părea să fie postul de comprador oferit de un an Mackintosh. Zeiţa cerurilor făcuse restul sub area unui fost student din Chengdu de la care avea că agenţii Tai-Pan-ului ei gweilo au o puternicănţă în lumea afacerilor, din Hong Kong-ul ului Două-Cărări Wong Li.

20

! IC

— Ut

Lillicent Mackintosh stătea cu picioa < U* încrucişate pe o margine a patului lui Vicky din se „Matilda”, răsfoind visătoare paginile ultimei re „EUE de Chine”. De partea-cealaltă, Melissa mai telecomanda televizorului şi o ţinea la curent pe Vio întâmplările zilei, făcând în

continuare speculat: privire la anonimul admirator care-i trimisese buc: de trandafiri. Millicent pleda în favoarea lui Chi; vreme ce Melissa bănuia că e vorba de un individ în

Ziua de muncă se încheiase, iar pieţei închiseseră. Ultimul manager al lui Vicky se dus Peak să-şi prezinte raportul. Simţind că-i pocneşte de durere din cauza televizorului, care oferea o pal programe, de la operă chinezească siropoasă, cât pop, reportaje, concursuri, varietăţi, reluări de americane până la trăncăneala cantoneză, Vicky e punctul să-i ceară Melissei să-l închidă, când un mi (în direct îi atrase atenţia. – Opreşte!

— Poftim?

— Melissa, dă înapoi… nu, celălalt… aici!

— Dar nu sunt decât nişte chinezi.

— Sunt părinţii lui Alfred Ching; dă sonorul mai

Alfred Ching – proaspătul şi renumitul bogătaş, uit

298

pu legendar al oraşului (presupusul admirator. care ţtindea că trandafirii erau un substitut pentru un îfon amical cu o veche prietenă ţintuită pe patul (talului) era idolul Hong Kong-ului. Fotografia lui se [lila în toate ziarele şi revistele; profitând de faptul că era ilecat în străinătate, mass-media îi descoperise părinţii llti asalta cu întrebări.

— Dă sonorul mai tare.

Un reporter chinez cu răsuflarea întretăiată inter-va un cuplu între două vârste în faţa micului lor **res**irant din Kowloon. Dincolo de cadrul uşii iluminat cu în roşu se vedeau scările care duceau la etajul doi în taurant şi în dreptul lor o pereche de fete drăgălaşe în ţongsam; erau nepoatele de cincisprezece ani ale lui fted, care urmau o şcoală de programatori de sisteme. mă lui purta o pijama neagră lălâie, iar tatăl, un halat 1 imaculat de bucătar. Amândoi zâmbeau forţat, fiecare veli**ndu-**şi câte un dinte de aur. Ce spune, Melissa?

Melissa excela în cantoneză, pe care Hugo o rajase să o înveţe încă de la cinci ani, în vreme ce icent, la fel ca şi mătuşa ei Vicky, se profilase pe larmă.

Hi spun: „Noi încă muncim la restaurantul nostru”. Kierul a întrebat: „Aveţi de gând să vă retrageţi acum dumneavoastră este atât de mare…» hmm, irietar…” Părinţii lui Alfred începură să râdă „uiţi, apoi mama lansă câteva sfaturi domestice pe inezii de o anumită vârstă le apreciau. Melissa comentariul ei care suna cam aşa: „Bătrânul care ia

graniţă şi-a pierdut calul...” i-oftim? Vă rog, un alt traducător! 1 un proverb tâmpit...

Tatăl lui Alfred dădea din cap cu înţelepciune şi până 1 şi zelosul reporter părea tulburat de semnificaţia zicalei potrivit căreia banii nu aduc fericirea.

— Oricât ar fi Alfred de bogat, ei vor continua lucreze în restaurantul lor, spuse Melissa. Ei mai spun.

„... cu cât ajungi mai sus, cu atât te loveşti mai tare dacă se
Întâmplă să cazi... şi cine ştie ce va mai urma...”

— Sunt nebuni, spuse Millicent; ar putea să nu mai muncească.

— Probabil că le place prea mult restaurantul explică Vicky. Pentru ei e mare lucru, au venit din Canto!

şi au început-o de la zero.

— Dar, tanti Vicky, Alfred nu este la fel de bogat

Două-Cărări Wong?

— Nu prea. El de-abia s-a lansat în afaceri. Deocar dată ocupă doar postul de director al unui consorţiu deţine cea mai scumpă crădire din Hong Kong, în

Două-Cărări l-ar putea cumpăra într-o secundă.

— Este la fel de bogat ca noi?

— Noi nu suntem bogaţi, preciza Melissa. Mami spun (j

că averea noastră încape într-un cărucior.

Vicky o săgeta cu privirea pe Fiona care avea o idee exasperantă despre sinceritate în relaţiile cu copiii.

— Ce mai spune reporterul?

— „Vă surprinde ascensiunea rapidă a fiului duit neavoastră?”, traduse Melissa.

— „Dacă cultivi pepeni, răspunse tatăl lui Alfre

culegi pepeni”.

Veni apoi ultima întrebare cu care se încheia orie interviu:

— Vă temeţi de schimbarea drapelului?

— „Oamenii trebuie să mănânce, spuse el, şi de ace.

avem de gând să păstrăm restaurantul”.

— Deci sunteţi optimist în privinţa celor de pe Con

cât?

— Sigur că da, interveni mama lui Alfred şi zâmbetulire le înflori pe buze se fixă pe ecran ca o glazură de

— Toţi suntem, spuse reporterul către cameră, datorită Ireprinzătorului dumneavoastră fiu, şi în deplină Eloştinţă de cauză, adăugă: preţurile proprietăţilor jbiliare în Central, Causeway Bay, North Point şi vloon au crescut cu 23% în două săptămâni. Tulburările care au marcat sosirea Anului Nou au it uitate de îndată ce consorţiul lui Alfred a pus banii, şi, cum era de aşteptat, Hong Kong-ul înnebunise de-a lelea. Speculanţii cumpărau şi vindeau proprietăţi la Luri atât de piperate, încât în Colonie începură să se verse fluvii de bani din Australia, Tokyo, California şi Indra.

În cele cinci luni care rămăseseră până la preluareantrolului de către China, acţiunile MacF crescuseră pe Ftie cu 50%. Vicky, al cărei tată avusese întotdeauna un Imnrcabil simţ al pulsului pieţei, se întreba ce să vândă Hinte ca buba să plesnească.

China trebuia să-i confere lui Alfred Ordinul lui (io. Aparatul birocratic din Beijing nu putea imagina v; i mai măreţ decât un asemenea avânt al proprietăţilor, j; în acum, înainte de Răsturnare.

Interviul se încheiase, feţele lor dispăruseră de pe Lin, şi numai Vicky intuise complexitatea expresiei lor. temenea milioanelor de oameni aparţinând celor „O n de Vechi Nume” de vârsta lor, ei hotărâseră să fugă haos, mânaţi de o puternică forţă spre un ţărm înecat, unde îi aştepta o muncă istovitoare de câte jprezece ore pe zi şi unde viaţa lor de familie avea să

Cei nouă dragorii constituie un solid bastion. În spatele zâmbetului lor’s ascundea certitudinea că reporterului îi scăpasi esenţialul.

Vicky apucă receptorul şi îi spuse Melissei sa de sonorul televizorului mai încet. Numerele fiecare manager al MacF erau conectate la firul ei direct. Trei legau de James Wade, directorul terenurilor domeniilor MacF. „Regret că te deranjez de la masă, Jii Vom avea nevoie de o listă mâine dimineaţă cu fieca] ofertă primită săptămâna asta, la 40% peste valoarea luna trecută… Da, îmi amintesc ce am convenit ieri, di m-am răzgândiu Vom putea vinde câteva de îndată ce va deschide testamentul. Tata spunea că tot ce creşte azi

mâine poate să scadă… Nu, ripostă ea. Nu vreau să risc. l îmi dau seama cât durează să adunăm toate proprietăţii noastre… Când toate aceste preţuri se vor prăbuşi, vrei să dispunem de lichidităţi. Cu puţin noroc, vom avea ce\ mai multe bunuri în Hong Kong”.

Puse telefonul jos şi parcă-l văzu pe Wade cum toarnă soţiei un nou pahar de martini înainte de a-şi reh comentariile plicticoase-despre impetuoasa fiică bătrânului Tai-Pan: „Poate n-ar fi rău să cumpăr-l cabana aceea din Vence, draga mea. Nu-i aşa că ar nostim ca Faţa Bătrânului Dragon să n-o fi inclus testament? Desigur, să-i rămână partea ei, dar să laşij MacF pe mâna unor profesionişti – britanici sau chinezi care mai ştiu câte ceva despre Hong Kong”.

— Tanti Vicky, ce înseamnă lichidităţi?

— Înseamnă să ai bani gheaţă în mână, să poţi înche afaceri în timp ce alţii n-au decât să se ducă naibii (

averea lor în cărucior. Să păstraţi bine secretele pe au le auziţi cu urechile astea mari de sub pălăriile voastiţelor domnişoare, pentru că nu vreau ca mămicile şi picii colegilor voştri să intre în panică, aţi înţeles?

— Bună dimineaţa, Victoria! Eşti gata să ieşi în lume?

Medicul ei era un tânăr englez cam de vârsta ei, la fel fermecător ca un star dintr-un siropos film britanic, chiar frumos şi în zilele ei bune s-ar fi gândit că ar.fi \T\VM să petreacă un weekend cu el la ţară, într-o ia, departe de China. I nea nu simt mirosul trandafirilor. Aşa se întâmplă când te izbeşti cu capul de catargul jului.

— Dar a trecut mai bine de-o lună, Gordon.

Ciordon îi îndreptă un fascicul de lumină spre unul jehi şi îi studie reacţia.

Pot fi şi ani… fetiţo! Cum ţi s-a părut azi gustul jlui dejun?

Groaznic, dar m-am obişnuit.

[îi controla şi celălalt ochi.

Mulţumeşte zeilor tăi creştini şi păgâni că poţi I, poţi auzi, poţi vorbi şi că îţi aminteşti numele meu; mai grozav lucru e că poţi ieşi din spital chiar în ic. aţa asta.

lira şi timpul, mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot, t o gazdă minunată.

De fapt, doctorul Cha a fost de părere că n-ar fi rău mi destinzi, zâmbi el şi îi luă pulsul. I-am spusei lui cerea ta s-ar putea accelera dacă anonimul cu irii ar apărea în carne şi oase. i >octorul Cha profită

de faptul că m-am lovit la cap i. iun braţ. Mă voi destinde foarte bine cu un whisky

— Nu încă, te rog, îi spuse Gordon speriat. Nu, păi nu-ţi voi permite eu.

— Să fiu cinstită, numai când mă gândesc la el nu face greaţă.

— Ei, bine, atunci îmbracă-te şi trimite un că-mi

pentru toate aparatele astea. Ne vedem săptămâi viitoare. Îşi strânseră mâinile şi o sărută pe obraz. Vicky

Înmână un plic roşu.

— Kung Hay Fat Choif

— Ce e asta?

— L-ai see – bani norocoşi.

— Asta e pentru copii. Deschise plicul şi privi cec

Dar, aici sunt o groază de bani, Victoria!

— Surorile mi-au spus că ai datorii la clinica ta pentru bătrâni din Western. E de rău augur să închei anul datorii.

— De fapt, înainte de Anul Nou ne descurcam deşt de bine, dar vandalii i-au dat foc. Mulţumesc, Victori

Un an fericit al Boului! Avem nevoie de tot norocul d

lume, nu-i aşa?

Vicky se îmbrăcă încet cu o fustă şi bluză roşie mătase pe care i le adusese Fiona. Deşi n-avea pofta mâncare luase ceva în greutate, dar Fiona cea înţeleaf îi alesese o fustă în cute. Îşi puse încălţăminte cu toci joase, nesimţindu-se prea sigură pe tocuri înalte, pieptănă părul pentru a treia oară şi se întrebă în ogliuj cum să-l coafeze, când o undă de teamă o cuprinse, chil acum la ieşirea din spital. Aici se simţise în sigurani Ultima ei amintire despre lumea exterioară era Mti\ dalay care se scufunda sub ea.

— Intră! răspunse ea auzind o uşoară bătaie în uşă.

Steven Wong intră cu un braţ încărcat cu flori de a

— Bună dimineaţa!

— Tu? Fiul lui Două-Cărări Wong era ultima perâană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

— Noroc bun în relaţia băiat-fată şi îi puse în braţe lorile.
— Nu cumva tu eşti acela care trimite mereu tranifiri?
Faţa lui Steven Wong se lumină de un surâs fer-lecător.
— Chiar dacă n-aş fi eu acela, aş spune că eu sunt.
— De ce n-ai venit în persoană?
— Detest spitalele. Am aflat că îţi dau drumul azi şi i am gândit că poate ai vrea să facem un tur cu maşina.
— De unde ai aflat că ies azi?
— Ei, Fiul Numărul Unu al lui Două-Cărări Wong ştie
1, Cum crezi că se câştigă pariurile la cursele de cai…?
p-i cu tine? Nu te simţi bine?
Vicky se întoarse la pat şi se aşeză încet tulburată, i ilrebândndu-se dacă fiul lui Două-Cărări Wong ştia că tatăl li îi ucisese tatăl.
— Nu vrei să chem doctorul?
— Nu! N-am nimic „cred, doar o uşoară ameţeală.
Ea îi cercetă chipul speriat la gândul că s-ar putea fibuşi în faţa lui. i – Am auzit că eşti bine… Ascultă, îmi pare rău de tatăl
— Mulţumesc!
[– Cred că avem multe în comun cu taţii noştri, nu iii?
Vicky îl cerceta atent, fără să-i scape niciun detaliu fijvitor la expresia feţei sau inflexiunile vocii.
Ei erau concurenţi, protestă ea, respingând comkitia.

— Nu mă refeream la ei, ci la noi doi, în calitate de copii ai lor, adică, ştii… vreau să spun că amândoi sunt dificili şi e greu să le ţii piept… Din câte am auzit, tu te-ai descurcat mai bine cu al tău decât eu cu al meu.
— În schimb, eu nu ştiu nimic despre relaţia ta cu el, spuse Vicky.
— Ţie nu ţi se spune Cărare-Barată, iubito, ţi se spune
Fiica Dragonului: ăsta e un mare compliment… Hei, ce-ai zice de un picnic? Undeva afară, poate mergem până sus la Shek-o.
— Trebuie să trec mai întâi pe la birou.
— Eşti sigură?”
— Da.

— Te conduc eu, e-n regulă? Stătea în faţa ci mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi netezindu-şi părul negru şi mătăsos cu degetele sale fine.

Vicky nu-şi dezlipea privirea de pe faţa lui, întrebându-se dacă Două-Cărări Wong îl indusese pe acest frumos play-boy în planurile sale conspirative prezente sau viitoare. Exista un singur mod de a afla dac; 1 el îl trimisese pe Steven să facă tatonări în legătură cu dovezile pe care le adunase tatăl ei împotriva lui Doua-Cărări Wong.

— OK, spuse ea, mulţumesc. Accept.

— Dar de data asta te rog să nu mai sari din maşin; i

— Fără promisiuni.

El venise cu maşina sa roşie Bentley cu care o lui r. e de Anul Nou. Peste acea noapte, cu cinci săptămâni în urmă, părea că trecuseră ani… Steven observă că bluz; e\ se potrivea grozav cu culoarea maşinii şi timp d secundă Vicky se gândi înfuriată că el îi ceruse Front. i-o aducă. Trase capota şi deasupra capetelor lor v cerul tulburător de mare, dar razele blânde şi domoal

306

re le arunca soarele acelui miez de iarnă pe braţele ei

trucau plăcere. Adierea vântului spulberă petalele mici

[Ic florilor. El conducea cu viteză pe bulevardele care

[u spre Peak, strecurându-se cu măiestrie printre îklalte maşini dar încetinea brusc când îşi dădea seama starea ei de încordare.

— Ce ciudat mi se pare să fiu din nou afară! Am stat

[fecată atât de mult timp între patru pereţi!

— Sărmana de tine, prin ce-ai trecut, între timp, Hong

ng-ul a fost atins de paranoia. Niciodată nu s-au mai

anizat atâtea petreceri. Oamenii se comportă ca şi când

Şina va interzice de mâine băutura, mâncarea şi relaţiile

«uale. Săptămâna trecută cinci babalâci au făcut infarct cauza excesului de băutură.

— Presupun că şi tu ai fost foarte ocupat.

— Întotdeauna sunt, mai ales la sfârşit de săptămâna. Îşi jiră rapid o listă a divorţurilor şi combinaţiilor imoase notorii şi-i relată câteva cazuri de beţie publică ne protagoniştii erau indivizi foarte cunoscuţi sau'mai I (MI cunoscuţi. Începând de la omul de rând până la cei i înalţi funcţionari, toată lumea trăia în climatul itului de lume” care fusese întronat în Colonie.

Crezi că e adevărată povestea aceea din ziare? lebă el pe când maşina intra în şuvoiul traficului din Irictul Causeway Bay.

— Care poveste?

Despre felul în care traulerul acela s-a năpustit) ra voastră răsturnându-vă, fără să se fi oprit.

— Era un vas destul de mare, iar ceaţa atât de deasă.

t nu ne puteam zări nici propria noastră proră. Cred nici ei nu şi-au dat seama că ne-au izbit.

— Ei, asta-i o poveste de adormit copii.

În depărtare, deasupra străzilor aglomeraţi zidurile aurii ale clădirilor Mackintosh-Farquhar.

— A mai fost ceva, ce nu s-a scris în ziare.

— Ce?

— Tatăl meu nu a murit imediat. M-am caţăr nou pe vas şi am putut sta de vorbă cu el, în cei doisprezecelea.

— Şi ce-a spus?

Evident, ardea de nerăbdare să ştie ce ani; probabil că acesta era motivul pentru care venise ea, la spital: să o sondeze în legătură cu dovezile, < şi iar dovezi…

— În sfârşit, am putut afla cum-stăm unul f;

celălalt.

— Cum adică?

— Ca nişte rivali cre s-au confruntat cu îndâr toţi aceşti ani!

— Şi ce a spus? insistă el.

— Detaliile nu sunt esenţiale.

— Asta-i adevărat, spuse Steven posomorât, dai puţin discuţia a fost folositoare pentru tine?

— Da, spuse ea, aşteptând ca el s-o asalteze cu alţi întrebări.

— Şi după asta a murit?

— Da.

— Afurisită treabă, spuse Steven şi Vicky îl privi t]

Părea sincer.

— Oricum e mai bine decât să nu fi discutat niciodat

— Crezi că ar fi cazul să vorbesc şi eu cu tatăl meu

— Ce ai avea de pierdut? Vicky dădu din uni mimând nepăsarea.

— De fapt, nici n-am ce să-i spun. Eu nu sunt Fii

Dragonului, ci un individ oarecare cu un tată bogat.

Cei nouă dragorii ca târziu să mai stau de vorbă cu el, am aproape truzeci de ani.

— Asta nu înseamnă că eşti bătrân.

— Da, dar ne aflăm în Hong Kong. Cine vrea să dea vitura trebuie s-o facă la douăzeci de ani.

— Parcă ţi-ai plânge singur de milă, spuse Vicky îndărindu-l.

— Pe toţi dracii, nu! Steven râse şi îşi retrase capul din mina soarelui care-i bătea în ochii săi gri-verzui. La mă urmei, am şi eu partea mea de activitate.

— Lucrezi pentru tatăl tău?

— Doar pentru asta m-a a dus înapoi, să-i supraveghez iscle dotate cu cazinouri. A mai achiziţionat două vechi ichebotuM ancorate în larg şi se pregăteşte să cumpere pe QE2 care e un adevărat cazinou plutitor. În fiecare apte parcurg câte douăsprezece mile.

— A avut vreodată încredere în tine?

— Înmâne? Glumeşti.

— Îţi cere să-i faci servicii speciale?

Steven se întoarse brusc şi o privi drept în ochi.

— Ca de pildă, ce?

— De exemplu să mă spionezi pe mine.

— Ohooo! Ce spui, scumpo?

— Steven, vreau să cobor, iau mai bine un taxi.

— Hei! Stai! Aşteaptă!

— Pentru ce?

— OK, mi-a spus să te urmăresc.

— Şi tu ai acceptat.

— Pentru mine nu are importanţă; oricum, o făceam iiş fi fost mereu în preajma ta.

— Te rog, opreşte maşina.

El făcu o manevră neregulamentară în ciuda llnxoanelor iritate.

— Ascultă, pe mine nu mă interesează ce. vrea el să afle despre tine.

— Şi ce vrea de fapt să ştie despre mine?

— N-a zis nimic; aşteaptă mai întâi să te abordez şi poate că

după aceea o să-mi spună.

— Asta sună de parcă a mai făcut-o şi altă dată.

— O dată sau de două ori, îi răspunse Steven şi făcu u grimasă de dezgust. Ştii că eu sunt meşter în culegere;

Informaţiilor de la doamnele din executiv.

— Apreciez sinceritatea ta. Mulţumesc pentru transport.

— Hei, te rog, nu pleca!

— Ce-ţi închipui despre mine, că sunt cumva în doagă? Cel mai puternic şi de temut om de „afaceri

Hong Kong îşi trimite feciorul să mă spioneze şi tu ai v să stau cu mâinile în sân, să mă las sfârtecată?

— Promit să nu te mai întreb nimic.

— Şi ce-o să-i spui despre mine?

— Nimic.

— Şi cum rămâne cu hsiao?

— La dracu' cu ataşamentul filial; nu face decât's;

folosească de mine.

— Nu va fi dezamăgit?

— **S**-a obişnuit cu asta, spuse Steven. Nu şi-a făcut p multe iluzii în privinţa mea.

— Dar cu MacF cum rămâne?

— O să-i spun că am vorbit doar despre mine liniştită, îţi voi păstra cu străşnicie secretele.

— Dar e o nebunie! De ce aş avea încredere în tiu

Steven se apropie de ea şi îi atinse faţa; contactu degetele lui fine nu-i displăcu.

— Tu ştii sigur ce vreau eu de la tine.

— Ce anume?

310

— Oricum, nu are nicio legătură cu informaţiile spre tine. Se înscrise în traficul aglomerat, tăind calea ui camion de pe Continent încărcat cu buşteni şi vreo e ţărani obosiţi cocoţaţi deasupra, care priveau în jos, e Bentley.

— Ascultă, Vicky, n-ai vrea să petrecem împreună

Anul Nou Chinezesc?

— I-am promis lui Alfred Ching.

— Am aflat că este la Vancouver şi că are ceva probleme financiare.

— M-aşmira.

— Poate sunt numai zvonuri. Oricum, dacă nu se toarce, te-aştuga să mă ai în vedere.

Îi surâdea ideea de-a petrece o noapte cu Steven ong şi, oricât de ciudat părea, se simţea în siguranţă în mpania lui.

După toate probabilităţile, cel care îl trădase pe tatăl lui Două-Cărări Wong, făcea parte din anturajul; icF, căci numai aceştia ştiau când părăsise serata Dun-Hn. Putea fi oricine în afară de mama ei, Fiona şi Peter, Ingurele persoane în care avea încredere.

— OK, spuse ea, dacă Alfred nu apare la timp, vom fi împreună.

— Grozav! Ei, şi acum ce-ai spune de un picnic? Am ce trebuie în portbagaj, inclusiv Pérrier pentru că am gândit că deocamdată nu poţi bea altceva.

— Cum de ai ştiut?

— Am verificat. Doar ştii că-i cunosc pe toţi. Pălăigesc cu toată lumea. Mi-au spus că încă nu ţi-a revenit

Mul, dar şi că îţi plac somonul şi mărarul. E adevărat?

— Ai trăncănit cu bucătarul spitalului?

— Şi căpşunile, aşa-i? Avem şi din astea.

— Da, aşa este şi îi zâmbi puţin nedumerită.

Opri maşina la jumătatea blocului, înainte de intrarea la MacF House. Ei, cum rămâne?

— Poate o să dorm puţin; aşa m-am obişnuit la spii. 11

să dorm şi după-amiezile.

— Nu-i nimic, tragem pe dreapta amândoi. Luc:

până noaptea târziu pe vase şi poate că nu mi-ar strica r mie un pui de somn. Ce zici de picnic?!

Vicky era pe punctul să-l refuze, pe de-o pai fiindcă avea un motiv cât se poate de întemeiat, iar pe de altă parte nu-şi mai dorea pe viitor asemenea complica 111

— Dacă ai şti ce mai am în portbagaj!?

— În afară de somon şi căpşuni… şi de Pérrier? Mor curiozitate.

— Un telefax portabil.

— Ce?

— Funcţionează cu baterii, astfel ca doamna Tai-l

să poată transmite instrucţiunile oriunde s-ar afla.

zici, doamnă Tai-Pan?

— Bine, accept, şi Vicky râse, simţind cum i se risipe şi ultima îndoială.

Încăpătorul portbagaj al Bentley-ului mai cuprind şi o splendidă pătură scoţiană de lână în carouri, recipient argintiu pentru şampanie decorat cu scene vânătoare stil Victorian, un frumos coş împletit cu ves chinezească Royal Doulton şi cristaluri Stuart, o v, chinezească cu trandafiri şi o colecţie.de casete cu mu/ country stereo pentru maşină.

— Cum ai ştiut că-mi place muzica country?

— Fiul lui Două-Cărări Wong ştie tot.

— Mă cam sperii când îmi vorbeşti aşa!

Steven îi aruncă o privire posomorâtă în timp întindea pătura pe iarbă.

312

— Mai bine spus, fiul lui Două-Cărări Wong cunoaşte

ce nu este important; doar fleacuri, e-n regulă?

— OK, te rog, iartă-mă.

În maşină, Steven îi dăduse ochelari de soare, iar nu îi întinse o frumoasă pălărie de pai pe care ea însă Irefuză deoarece blândele raze de soare care-i cădeau piele îi făceau bine. Briza mării era aproape caldă şi

nea din sud înlocuind musonul mai rece din nord-est a rui intensitate începea să slăbească la începutul acestui

Tatăl meu a murit încercând să-l distrugă pe tatăl lui, gândea ea. Oare ce caut eu aici? Singurul răspuns ceptabil era că trebuia să-l testeze pe Steven. Dar nu diva el trecuse deja testul?

— Ţi-e foame? întrebă Steven şi o invită să ia loc lângă cu un surâs dezarmant. Ea îngenunche şi acceptă

harul de cristal cu apa gazoasă. Noroc! spuse el.

— Te rog, nu te abţine de la băutură din cauza mea.

— Nu-i nimic. O să beau puţină şampanie mai târziu.

— Cred că şi eu voi bea.

— Poate că nu e cazul încă, o preveni el.

— I-am ascultat pe doctori cu sfinţenie o lună

reagă; m-am săturat de atâta supunere.

— Atunci ţi-ai găsit omul.

Cu gingăşie, aşa cum făcea totul, îi luă din mână liirul cu Pérrier şi îl schimbă cu un altul, luă-apoi sticla [şampanie aburindă din coşul împletit, recolta Moet. În timpul operaţiunii de destupare a sticlei, Steven o li bi din ochi pe Vicky.

— N-am văzut niciodată pe cineva atât de seducător nneaţa şi nici măcar nu e ora prânzului. Când se înecă ce faci?

— A.

JUSTIN SCOTT

I

Cei nouă dragorii

— E vorba de reputaţia mea, zâmbi Steven. Dar că nici tu nu eşti mai puţin seducătoare în aste]

evenimentelor.

— Nu se va întâmpla nimic, Steven, îţi obsen stilul. Vicky îşi întoarse privirea de la el şi o aţinti i mării albastre-verzui ce se întindea la picioarele pn toriului Shek-o. Apa era calmă, scăldată de i soarelui şi ici şi colo, pămătufuri de fum se ridica.

coşurile vaselor cu pânze sclipitoare asemenea im micuţe oglinzi albe-argintii.

Reputaţia lui Steven o tulbura. Se simţea puteri atrasă de el, dar nu-şi dorea un loc pe lista lui de cu cei deloc măgulitoare pentru ea şi nici nu avea intenţia sii vadă fotografia în ziarele de scandal alături de favoni play-boy al Coloniei.

— Pot să-ţi întrerup firul gândurilor cu un toiiv întrebă Steven, oferindu-i paharul.

— Depinde pentru ce toastăm?

— Ai exprimat adineauri aprecieri la adresa fon mele de seducţie matinală. Pot să-ţi citez un poet?

— Pe care?

— Pelao-tzu.

— Oh, da, te rog.

— „Aşa cum un vârtej nu durează o dimineaţă întreai tot aşa o ploaie torenţială nu ţine toată după-amiax.i

Noroc!

— Pariez că spui acelaşi lucru tuturor femeilor.

— Nu sunt vestit pentru elocinţa mea, Vicky.

— Şi atunci, de ce-aş avea cuvinte de laudă la adre la?

— Mai am un citat din Lao-tzu care exprimă mai bi ceea ce vreau eu să spun: „Acela care vegheazn învinge...”

314

Steven ţinea în mâini ambele pahare; Vicky luă unul i, după ce ciocniră, îl duse la buze şi sorbi cu înghiţituri lici.

— Oh, Dumnezeule, e delicios! încet, plăcuta licoare e strecură prin vine, colorându-i uşor obrajii. Oh.

1 nule! Se simţea atât de fericită, curajoasă şi teribil de iluââ. Să fi fost asta „o ploaie torenţială” inspirată de

Nori şi Ploaie”?

— Acum, cine pe cine seduce? întrebă Steven şi râse.

sigur, y norii şi ploaia” ar trebui să înceapă încet şi să luieze mai mult decât o răpăială, nu crezi?

— Ar fi ideal.

— Şi dacă n-ar fi ideal, tu n-ai face-o?

— Crezi în sex perfect?

— Sigur că da.

— Şi cum o fi asta?

— Habar n-am, încă nu mi-a fost dat să întinnesc aşa i. Tu ce crezi?

— E posibil atunci când amândoi vor acelaşi lucru, în a-şi timp.

— Eşti foarte ciudată şi complicată, Vicky, zise Steven urându-şi capul îngândurat. Totul la tine este foarte os. N-am dreptate?

— Foarte!

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine.

— Atunci ghiceşte. Ea se culcă pe pătură privind cerul trăgând cu putere aer în piept. În depărtare se auzeau llurile spărgându-se de stânci. Nu-i aşa că-i minunat?

— Vrei puţină muzică?

— Nu, vorbeşte-mi tu; îmi place să te ascult.

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragoni

— Atenţie! Dacă ai provocat un băiat chinez la vo el va aborda un singur subiect.

— Şi care este acela? Vicky întoarse spre el un

surâzător şi îşi plimbă alene privirea pe frumoasa lui f

— Mama lui.
— Mama lui?
— Da, era blondă ca tine.
— Spune-mi mai multe despre ea.
— Juca tenis, era foarte frumoasă, ca tine.
— Sunteţi apropiaţi?
— A murit când aveam cinci ani.
— De ce a murit?
— După spusele lui amah, de inimă rea.
— Tatăl tău a părăsit-o?
— Nu. Asta-i tot ce ştiu. Aşa îmi splinea bătrâna i amah care a murit şi ea curând după mama. Cine ş

Poate la mijloc o fi fost o poveste romantică? Steven c.

pe gânduri.

— Tristă poveste pentru un băieţel de cinci ani.
— A murit în Anglia, ceea ce mă face să cred că e;

părăsit pe tata, dar el nu-mi vorbeşte niciodată de ea.

crede că fiorosul Două-Cărări Wong a jelit o femeie t de treizeci şi cinci de ani? Şi acum mă întreb ce naib;

fi întâmplat?

— Am impresia că-ţi plângi singur de milă ca şi i te-ai afla într-un moment de răscruce.
— Chiar şi umplay-boy poate trece prin perioade >

criză la jumătatea vieţii.

— Nu eşti chiar atât de derbedeu precum vrei să fii; n îi
— Ei, Vicky, după mine, nu există nicio deosebii între chinezoaice şi gweipo. Cu cât o femeie e mai bun

cu atât tipul de lângă ea e mai rău şi în zadar încearcă

3-i aducă pe calea cea bună. Ia-l aşa cum e şi nu-ţi irosi î/. ervele de compasiune.

— Şi dacă băiatul e mai bun decât crede el?
— Asta nu-i treaba ta.
— Nu mai vreau să te aud căinându-te.
— Ai fost vreodată căsătorită?
— Da.
— Pariez că el nu era derbedeul care pretindea că este.
— Nu era deloc derbedeu.

Vicky îşi întoarse faţa de la el simţindu-se mai mult [icnită decât

supărată. Un imens vas roşiatic de linie Iparţinând flotei World Ocean ieşea din canalul Lamma; t; i 11 urmări cu ochii împăienjeniţi de lacrimi silueta îi.: aţioasă.

Şi ce n-a mers?

Era doar… copleşit; cred că îl dominam prea mult.)] h, Doamne, nu ştiu; La fel s-a întâmplat şi cu ultimul meu feten, niciunul dintre ei nu a fost destul de tare, asta-i jur.

— Îmi pare rău că ţi-am răscolit amintirile. Poate pam cam grăbit cu întrebările, dar îmi dau seama că noi ne simţim bine împreună, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Puţin somon?

Vicky se întoarse din nou către el, se propti într-un şi, fără să ştie de ce, îşi dădu seama că scăzuse în ochii

— Ştii ce lucru ciudat s-a întâmplat cu fratele meu cel

C, Peter? De la moartea tatălui meu, el a evolutat în

Ituri şi cred că şi eu mă aflu în aceeaşi situaţie. Mă simt Sori atât de întoarsă pe dos, sfâşiată lăuntric, dar asta nu

mă împiedică să mă bucur că sunt cu tine aici şi… atât liberă.

Steven o mângâie uşor pe obraz. Ea se aştepta s-sărute pe buze, dar nu o făcu, ci se mulţumi să-şi plirul» degetele pe chipul ei.

— Ce vrei, Steven?

— Văd că devii o ţintă mobilă, îi răspunse el.

— Ce vrei să spui?

— Începusem să fac curte unei fete drăgălaşe şi veseli şi ea se transformă sub ochii mei… Într-un frumos Dragoi

Zburător… Înfometat, liber şi plin de speranţe. O să prinţ şi eu aripi!

Privirile li se contopiră. În acel moment, amânde erau frumoşi şi plini de speranţă, iar Vicky simţea că poate încredinţa întreaga sa viaţă.

21

corge Ng, fostul comprador al întreprinderilor pintosh-Farquhar înainte de angajarea lui Vivian l, era chinez şi urmaşe studiile în Anglia. Vorbea o ijjfjeză de Oxford, purta costume de pe strada Jermyn, lijii ca

diacon la Biserica Anglicană şi, sub paravanul hm Consiliu al Coroanei, desfăşura o activitate rimloasă, cu ramificaţii în est. Biroul său din Districtul liliural, despărţit de exterior prin ferestre triple, era atât r liniştit, încât Vicky se simţi tentată să tragă la o parte hK, riile pentru a se convinge că Hong Kong-ul nu» * ijuiruse între timp.

I

Cu faţa sa calmă gălbuie, Ng urmărea detaşat purile membrilor familiei Mackintosh, în timp ce gl ia luau loc pe scaune în faţa lui: Vicky, mama ei Sally, în Mary Lee şi Fiona însoţită de cele două fetiţe. Pă bătrânul mai păstra resentimente pentru pierderea Jiului sau în cadrul întreprinderii sau dacă era supărat Iii ni că fiului lui nu i se mai permisese să continue Icurile tradiţionale dintre familia Ng şi Vajnica şi îtputernica, ori dacă era mâhnit pentru dispariţia fos-li său patron, nimic din toate acestea nu se putea citi fehipul său. Dar când începu să vorbească, Vicky care-l loscuse întotdeauna ca pe unchiul Ng, crezu că

Cei fiouă dragorii desluşeşte o undă de satisfacţie pentru faptul că Dune Mackintosh îl investise cu această ultimă împuternici]

— Bună dimineaţa tuturor! A fost dorinţa Tai-Paj lui ca eu să rămân avocatul său personal şi de aceea da citire ultimului său testament. Veţi constata cu uşurl că, în ciuda dispariţiei sale premature, afacerile lui sunt i (

bună rânduială, întreprinderea Mackintosh-Farqulm fiind lăsată pe mâini bune. Conştient de dificultăţii!

perioadei pe care o traversăm Tai-Pan-ul s-a străduit să-ia toate măsurile de precauţie.

Vicky nu se aştepta la cine ştie ce surpriză, aşa îneţ începu să rătăcească cu gândurile la Steven Wong, incandescente amintire a picnicului de la Shek-o, masajele lui Mary şi în final la durerile ei de cap care aproape că dispăruseră. Vedea parcă aievea chipul Steven cu zâmbetul lui cuceritor şi imaginea acestuia or atât de vie, încât uneori un vag surâs îi flutura pe buze. mai cunoscuse până acum un bărbat în compania cărnii să se simtă atât de degajată. El îi anticipa în orice momciţ dispoziţia sufletească, deşi Vicky se deprinsese să apere intimitatea. Era asemenea unui cal troian, gândol ea cu un surâs tainic, căruia îi permitea să pătrundă interiorul fortăreţei ei.

George Ng începu să răsfoiască hârtiile din faţa luţ

— Daţi-mi voie să citesc ultimele dispoziţii al e

Duncan Mackintosh, Tai-Pan-ul întreprinderilor Macki tosh-Farquhar: „Nepoatelor mele Millicent şi MelisH

mamei lor Fiona Mackintosh le las partea cuvenit

„Primului meu născut Hugo şi beneficiile respective, di nu şi controlul asupra părţii respective, aceasta rămânit în mâinile executorului meu testamentar.

Vicky o privi pe mama ei care arăta mai curânstafie machiată exagerat, cu prea mult ruj pe pomţ

320

Ihrajilor şi cu cearcăne vineţii sub ochi; Sally privea Ilictisită. „Fiona şi fetele rămân în grija noului Tai-Pan… fiului fostei mele soţii, Peter Mackintosh…

— Cum?

Peter, Mary şi Vicky se ridicară toţi deodată.

— Ce spune? Stai puţin, unchiule Ng, ce spune el o?

— Îmi pare rău, Peter, răspunse avocatul, el nu era

Ittil tău.

— Dar cine este? Peter se întoarse perplex spre marna j, Mary-rămase cu gura căscată în formă de „O” perfect.

Indu-l buimăcită pe Peter.

— Ticălosul, afurisit răzbunător! Sally ţâşni de pe kunul ei şi furia ei crispa frumoasa ei faţă împietrită. Cu fbia ridicată şi semeaţă arăta cu zece ani mai tânără.

— Cine este, mamă?

— Nu te necăji, Peter. O bună parte a MacF dinimentul lui blestemat este încă a mea. Îmi voi întocmi testamentul şi atunci nu-ţi va mai trebui nimic de la

Dar mamă, cine este?

Nu-i nimic, zise ea, iar Vicky îşi dădu seama că ia ei îşi spusese ultimul ei cuvânt în legătură cu acestect.

[Nu te necăji, îl asigură Vicky pe Peter. Asta nu Jnibă cu nimic lucrurile; era consternată de cruzimea lui ei. De fiecare dată când era tentată să afirme că, Ifjirşit, îl cunoaşte bine, apărea un nou şi groaznic el. O privi pieziş pe Mary Lee, al cărei chip exprima jotrivă derută şi mânie.

Îl vom contesta, strigă Mary. Îl vom ataca! [Asta era tot ce le

lipsea – un scandalos proces de ieşiune în această perioadă tulbure. Multe

Cei nouă dragorii întreprinderi chinezeşti s-au stins lent în vreme moştenitorii lor îşi disputau drepturile prin tribuni Brusc, Vicky înţelese raţiunea deciziei adoptate de U său. Peter avea să plătească pe vecie, dar în acest Duncan Mackintosh eliminase definitiv ameninţarea ar fi planat asupra MacF din partea clanului Lee. La un urmei era o decizie de afaceri şi totodată un dar făcut I în această situaţie nu mai avea de luptat cu fratele pentru conducerea MacF.

— Dacă-mi permiteţi să continui, spuse avocatul şi drese glasul: „Lui Peter Mackintosh îi las o rentă aniie egală cu salariul său actual la firmă, care va adj progresiv în funcţie de rata inflaţiei şi eforturile pe cţi le va depune…”

Deci mama ei avusese o legătură extraconjug; il; i care rezultase Peter şi acesta era motivul pentru caic disperare de cauză, se apucase de băutură.

Era uluitor modul în care părinţii ei îşi ascunsest nefericirea conjugală. Cât de mult îi va afecta pe ea şi Peter acest lucru? Doar Hugo fusese la şcoală, depl de casă, rămăsese nealterat şi normal. În acel mofif jură în sinea ei că va face tot ce-i va sta în putinţă crească copii fericiţi. Analiză imediat legământul ca problemă de afaceri şi îşi dădu seama că mersese departe, anticipând educaţia unor copii pe care înc3 nu-i avea. Oricum, se va gândi de două ori înainU acţioneze şi se va strădui să mediteze mai profund aşi impactului pe care l-ar putea avea modul ei de asupra traiului copiilor. Dacă exista vreun element'fantezie în acest legământ, el avea să fie transpir realitate. Dacă nu va avea propriii copii, va recuri adopţiune, dar, oricum jurase că îşi va asuma punderea pentru viitorul acestor fiinţe neajutoraţi

George Ng aşteptă stingerea primelor emoţii şi con-iiiuă lectura testamentului: „Controlul întreprinderilor ackintosh-Farquhar şi toate bunurile – exceptând numite cadouri destinate servitorilor loiali mie şi fostei ele soţii – le revin copiilor mei rămaşi în viaţă.

Vicky aruncă din nou priviri furioase, dar Peter şi ama ei erau încă sub imp & râul primului şoc şi nu-l iiregistrară pe cel de-al doilea. „Cadourile, continuă g pe un ton binevoitor, sunt generoase, dar

(transmisibile". Le voiânşira mai târziu. În sfârşit, Duncan ackintosh încheie: „Executorul meu testamentar îmi va deplini aceste ultime dorinţe: aceasta este fiica

? a cea mai mare, Victoria".

— Tatăl tău a mai anexat o notă, Victoria, în care i mă: „După 157 de ani, creierul Vajnicei şi Atotputernicei îl va constitui o femeie. Este rândul tău, Maiestate!" Nu se ridică şi înmână testamentul lui Vicky cu tot remonialul.

— A fost scris de mână în sediul MacF. Felicitări! Dacă ot fi de vreun folos, Tai-Pan, îţi stau la dispoziţie.

— Când l-a scris? întrebă ea pe un ton dur.

— În ajunul Anului Nou, zise Ng, arătându-i data şi natura.

— Este pe deplin valabil?

Şeful Executiv al Hong Kong-ului şi secretarul său fost martori, răspunse George sec. Trebuia să fie cât solid întocmit pentru a nu putea fi atacat în vreun, unal britanic sau chinez.

— Aş dori să stăm de vorbă, îi spuse Vicky, privind t în ochii lui cafenii deschis. Acesta părea pe deplin făcut.

Ara şi rezervat o masă la Eagle's Nest, folosind Urnirea britanică a restaurantului.

Cei nouă dragorii în spatele ei se auzea vocea stridentă a mamei ei

— Eu voi întârzia, îi spuse Vicky, mai întâi trebuie stau de vorbă cu fratele meu.

— Refuz să mai scot o vorbă în biroul avocatu spuse Sally Mackintosh indignată. Vă invit pe toţi la n pe vas.

— E o idee excelentă, spuse Vicky. Fiona ia-ţi fe:

şi pe Mary şi luaţi-o înainte împreună cu mama. Pet»

cu mine o să vă ajungem din urmă.

— Vin şi eu cu tine şi cu Peter, spuse Mary înţepai toţi se îndreptară către uşă. Vicky o trase pe Ni deoparte.

— Ascultă Mary, trebuie să vorbesc neapărat cu P

Între patru ochi. Sunt foarte amărâtă, iar el cu atât mult.

— Să nu-ţi închipui că-l poţi convinge să ace porcăria asta.

— Departe de mine gândul ăsta. Am probleme mai serioase pe cap, dar ca soră vreau să fiu alături

Într-un asemenea moment. Cred că are nevoie de n

— Mă voi ocupa eu de el, spuse Mary cu arogant

— Ascultă, Mary, Peter este un alt om de când a n tata și nu vreau ca acest lucru să-i zdruncine echil interior. Te rog, lasă-mă o jumătate de oră cu el. N

renunța la nimic, îți promit; ți-l voi restitui du]

jumătate de oră.

— Nu, spuse Mary categoric.

Vicky o privi fix în ochi timp de o secundă.

— Ai auzit testamentul. Să nu-ți închipui că îl ataca așa cum ai amenințat. Tot ce încerc eu să fac;

este să-diminuez răul ce i **s**-a făcut lui Peter. Vreau și Peter să lucrați pentru întreprinderea mea, dartamentul îmi dă și dreptul să vă concediez pe amândoi. Nu mă forțați.

I Spre surprinderea ei, prietena lui Peter țapitulă imediat.

— Iartă-mă, Vicky, sunt prea mâhnită și știu că n-am dreptul să stau între frate și soră. Iartă-mă.

Îl găsi pe Peter stând cu spatele la o fereastră din olul clădirii în care se afla biroul lui George Ng.

— Peter, în primul rând, vreau să-ți spun că am nevoie ițe tine să lucrezi pentru întreprindere; la fel și de Mary, a încât, hai să pornim de la premisa că nu **s**-a schimbat mic între noi. Vrei?

— Desigur.

— După părerea mea, tați n-a spus adevărul.

— Mama n-a susținut că ar fi mințit.

— Cred că mama **s**-a simțit jignită.

— Vicky, te rog, măcar tu să nu mă minți din dorința

Îl mă consola. Puțin îmi pasă, înțelegi?

Vicky îl ascultă calmă și îl prinse de braț, dar el se uci.

— Ce pot face pentru tine, Peter?

— Asta nu intră în atribuțiile tale. Faptul că te-a făcut i-Pan nu înseamnă că ai devenit și tu rea; el a dat vadă de răutate.

— Nu pot crede că a făcut așa ceva.

— Crezi că mama o să-mi mărturisească vreodată cine

st tatăl meu?

— Nu cred... dar dacă-mi va spune mie, ca de la ei e la femeie, promit că n-o să-ți ascund adevărul.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o azi.

Îi, Doamne! Nurini vine să cred...
324
325
Îi
JUSTIN SCOTT
C6 i nouă dragoni
— Ştii, Peter, tocmai spuneam zilele trecute cuiv;
prin moartea lui, parcă ne-am eliberat.
— Eu sunt de două ori liber, râse Peter cu amărăcii
— Pot conta pe tine?
— Pentru ce?
— Contez cu adevărat pe tine şi pe Mary. Vreau şi extindem în Taiwan şi provincia Fukien. Trebuie refacem legăturile cu China. Crezi că vei putea, sau >
să-ţi iei puţin răgaz, deşi, sinceră să fiu, acum am ne de voi.
Peter respiră adânc, se întoarse spre fereastră şi p la freamătul străzii. Când fu în stare să vorbească, V: descoperi că acesta avea şi alte probleme, în afară de legată de testamentul tatălui ei.
— Te bazezi pe Mary?
— Pe tine şi pe ea, pe amândoi; sunteţi parteneri e tivi la birou. Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu cum să încep.
— Cu începutul.
— Mary este cât se poate de chinezoaică. Ea e*
rează din dorinţa de a face altora pe plac şi pro lucruri peste puterile ei.
— Ca de pildă? întrebă Vicky şi Peter ezită, spune, îl încuraja ea.
— Ei bine... vezi, aici în Hong Kong sunt mulţi 1
Încă şi mai mulţi dincolo de Nan-Yang. Vicky îl as
cu atenţie, aprobându-l din cap. Sud-estul Asie împânzit de numele Lee, acesta fiind unul dintre celrăspândite în sudul Chinei, mai cu seamă ca variet pronunţiei: Lee, Lie, Li. Nu toţi sunt bogaţi şi pută la fel cum nu toţi veteranii komintangişti aveau nea, gradul de general. Astfel, ramura familiei lui Mary în
326
chiar atât de puternică pe cât se credea. Ai fost vreodată la Mong-Kok?
Vicky răspunse afirmativ. Suburbiile Mong Kok din nordul

Kowloon-ului erau cea mai aglomerată zonă de pe suprafaţa pământului, cu o populaţie chineză extrem de densă.

I – Ei încă mai arborează steagul lui Chiang Kai-shek je jumătate de catarg, un adevărat bastion al aripii drepte I proletariatului. Cu toate acestea, sunt nişte pârliţi de jfugiaţi care trudesc din greu.

I:

— De aici provine şi Mary?

— Poate, nici eu nu ştiu prea bine. Ea e... ştiu că n-ai mă crezi, dar ea parcă trăieşte **într**-o lume de fantasme.

această faţadă – şi nu cred că este numai faţadă – ascunde uite... te face să crezi...

— Dar vorbeşte atât de frumos, atât de ales, este unantre puţinele femei care ar putea rivaliza cu Vivian h.

— Dar nu totul la ea e fantezie. Am aflat că a studiat universitatea din Hong Kong şi se pare că a fost foarte na, dar...

— Nu cred că te înţeleg prea bine.

— Ceea ce vreau să-ţi spun e că nu ştiu unde **s**-a născut odnica mea sau cine sunt adevăraţii ei părinţi. Ştiu că

Sta o liotă de unchi, mătuşi şi bunici, dar de fapt nu

1 cunoscut niciodată părinţii.

— Te miră?

— Nu chiar. Chinezii sunt atât de răspândiţi, e ceva mai. Dar ceea ce mă miră este că o dată îmi spune că iuţii ei trăiesc la Los Angeles, altă dată că sunt stabiliţi cattle şi **într**-o altă zi la Sydney. Cred că, în definitiv, lui prea contează. Ea se consideră o femeie de afaceri epută.

— Sigur că este.

— Şi foarte ambiţioasă.

— Peter, te iubeşte?

— Se află mereu alături de mine când am cea mai mare nevoie de ea, şi Peter începu să bolborosească cev; i nedesluşit.

— Dar asta sună destul de bine pentru un bărbat, nu aşa? Vicky îi luă mâna **într**-ale sale; el tremura, dar b atingerea ei se calmă.

— Crezi?

— Da, aşa cred.

— Desigur, şi poate când ne vom duce în ŢaiwaM
provincia Fukien vom descoperi o reţea mai mod
decât ne-am aştepta.

— Ne vom constitui propria noastră reţea. Spe acolo ea nu are duşmani.

— Oh, nu, dar acolo ei nu o prea ştiu în calitate
„Vechi prieten”.

— Ascultă, îmi pare bine că mi-ai spus toate a Peter. N-aş vrea. să avansez niciun fel de presupuneri cred că nu e cazul să te îngrijorezi prea mult din e asta, chiar dacă priveşti problema la rece. La urma ui ea este logodită cu fiul unui Tai-Pan britanic. Am p rapoarte foarte bine întocmite, concise, telefoane ei; am constatat că-i merge mintea foarte bine… Te-ai g să aveţi copii când vă veţi căsători?

— Ea spune că nu poate avea.

— Când ai aflat asta?

— Mai de mult.

— Oh, Peter, îmi pare rău.

— Da, dar aici e necazul: **într-**o zi am găsit la t prezervativ.

— Oh! Vicky îl cuprinse pe după umeri; el tremura din nou. Mă întreb acum. cât de profundă e această lume de fantasme în care pare că trăieşte.

— Nu mai ştiu, nu ştiu nimic.

Vicky ezită să-i răspundă sau să mai facă vreun comentariu. Aici se mai ridica o problemă, dar îi displăcea să-l mai amărască în plus pe Peter. La urma urmei, Mary ocupa cu Peter un loc foarte aproape de miezul problemelor în MacF. Existau puţine secrete în cadrul executivului, în afară de acela pe care Vicky îl păstra în profunzimea sufletului său.

— Unde ai găsit prezervativul, Peter?

— În poşeta ei.

— Oh, Peter, îmi pare foarte rău.

— O iubesc atât de mult, dar nu ştiu dacă mai pot suporta şi asta.

— Ai discutat cu ea?

— Încă nu, admise Peter.

— Pot să-ţi dau un sfat în calitate de soră?

— Doamne, sigur că vreau.

— Să nu discuţi nimic cu ea până nu-ţi faci un plan.

Eagle Nesă era un superb restaurant chinezesc în incinta hotelului american Hilton. Unchiul Ng aştepta la o masă lângă fereastră când îşi făcu apariţia Vicky. Din cauza luminii orbitoare de afară se aşeză cu spatele la fereastră.

El se ridică surâzând, vădit satisfăcut de rolul de director de scenă în care se desfăşura drama regizată de Stal ei.

— Sper că nu te deranjează că n-am vrut să purtăm riscuţia la clubul meu.

— Nu văd cine ar avea ceva împotriva dumitale, un chiule… Ce naiba ne-a făcut tata?

„— Bei ceva? o întrebă Ng, ocolind răspunsul.

— Pellegrino.

— Şi ceai verde, spuse el chelnerului.

— Mă întrebam ce a fost în capul lui când a făcut asta? reluă Vicky ideea.

— Scuză-mă o clipă până dau comanda. Se angaja într-o discuţie în cantoneză cu şeful de sală, în legătură cu apetitivele, apoi se întoarse către Vicky. La care parte din testament te referi?

— La naiba, ştii prea bine la ce parte mă refer; în afară de cazul în care n-ai de gând să declari în faţa tribunalului că testamentul tatălui meu mai cuprinde şi o anexă bătută la maşină.

— Din păcate, nu.

— Copii?

— Da, copii.

Vicky îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Undeva, în Hong Kong, exista un urmaş rezultat din prima legătură a tatălui ei, legătură care pusese în pericol continuarea convieţuirii cu Sally. Era o persoană cunoscută ei sau una străină? Un bastard cu care va fi obligată prin testament să împartă MacF. Putea fi vreun coleg de şcoală, un prieten sau o persoană total străină…

— Cine este? Noi îl cunoaştem?

— Ea încă nu s-a născut.

— Cum? Copilul lui Vivian?

— Da, e încă în faza de embrion, zâmbi unchiul Ng.

Mai durează trei sau patru luni. E posibil ca micul bastard să vadă lumina zilei cu ocazia Răsturnării.

— Oh, la dracu'… stai! De unde ştii că este o ea?

— Prin amniocenteză.

„330

Vicky începu să se agite în scaunul ei. Elegantul restaurant să legăna în faţa ochilor ei.

— Sigur că este al lui, zâmbi Ng cu indulgenţă. Vicky pufni furioasă, apoi înghiţi puţină apă gazoasă. Eu am mai puţine motive decât tine să o simpatizez, draga mea, dar Vivian e o fată de modă veche. Nu există nicio şansă să nu fie al lui.

— Eşti sigur de teste?

— Absolut sigur. Bineînţeles, putem cere teste suplimentare, dar asta nu ar fi o cale prea amabilă de a stabili o relaţie cu ea.

— Relaţia noastră, vrei să spui. Ea va avea pretenţia să-mi devină parteneră, nu-i aşa? Cu alte cuvinte, ea tutelează copilul tatălui meu.

— Numai până când mica ta surioară va atinge vârsta majoratului.

— Sora mea? Oh, Dumnezeule mare, desigur.

— Tutorele surorii tale. Vivian este sau va fi mama şi tutorele surorii tale vitrege şi co-Tai-Pan la Mackintosh-Farquhar. Graţie tatălui tău veţi fi o familie foarte unită, sau cam aşa ceva, sau… deloc.

— Tutore? Va trebui să am de-a face cu ea vreo douăzeci şi unu de ani. Doamne! De ce ne-a făcut una ca asta?

George scutură din umeri.

— Probabil că îl preocupa soarta lui Vivian şi avea o răspundere faţă de copil.

— Dar nu trebuia să le dea jumătate din rahatul ăsta
de întreprindere, iartă-mi limbajul, unchiule Ng, dar sunt
foarte supărată.

— Îţi aminteşti ce spunea mama ta, că orice mişcare
[pe care o făcea tatăl tău nu era altceva decât o afacere.

— Da, până când a început să-i fileze lampa.

331

Cei nouă dragorii

— Nu „i-a filat lampa" niciodată. Pur şi simplu s-a îndrăgostit, dar a ştiut întotdeauna ce face.

— Da, uită-te la mine ce mi-a făcut cu afurisitul ăsta de testament.

— Indiferent dacă-ţi place sau nu a fost o hotărâre ticafaceri.

— Da, acum văd că nu a avut încredere să mă lase să conduc singură MacF. Mă forţează să-mi iau un afurisit de partener chinez.

George Ng începu să râdă pentru a-şi ascunde indignarea şi continuă cu calm:

— Timp de 157 de ani, voi aţi avut compradori chinezi şi nu cred că împreună au făcut o treabă tocmai rea, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, unchiule, n-am vrut să spun asta.

— Ba da, chiar dacă nu recunoşti, în realitate asta ai avut de gând să spui… Bine, bine, nu-i nimic, în fond ştiu 1

că nu eşti rea, Victoria. Eşti încă tânără şi prea impulsivă

uneori, dar ironia sorţii a făcut ca tatăl tău să fie singurul care a intuit că a sosit vremea schimbărilor, dacă MacF

vrea să supravieţuiască în – şi aici făcu o pauză pentru a-şi alege cuvântul potrivit şi surâse satisfăcut când îl găsi – noul nostru mediu.

— Nu pot **s-**o sufăr pe femeia asta şi îmi dau seama că nici ea nu mă agreează, spuse Vicky lăsând impresia că nu-i ascultase pledoaria.

— Dar testamentul tatălui tău nu-ţi cere să vă iubiţi, răspunse el cu ironie, fără să-şi ascundă mica lui satis

facţie, ci doar să împărţiţi compania Mackintosh-Fai quhar.

— Nu înainte de naşterea copilului, spuse Vic scutură**ndu-**şi viguros capul.

— Te-aş sfătui ca până atunci să cazi la pace cu ea.

332.

— Ea nu vrea pace.

— Nu anticipa, surâse Ng. Ah, uite că ne-au adus mâncarea.

— Permite-mi, unchiule Ng, spuse Vicky mieros, alegând cu beţişoarele şi pu**nându-**i în farfurie cel mai mare şi mai suculent crevete. Unchiul Ng zâmbi ironic.

Conform tradiţiei chinezeşti, dacă de Anul Nou tratai un angajat ca pe un membru al familiei, oferi**ndu-**i tot ce e mai bun, asta însemna. că te lipseşti de serviciile lui în anul viitor.

— Vrei să-ţi ucizi mesagerul?

— Este o hotărâre de afaceri, unchiule, îi explică

Vicky, formalizâ**ndu-**se în mod deliberat. Cum aş putea să mai am încredere **într-**un avocat căruia îi face atâta plăcere nenorocirea

mea.

La sfârşitul mesei lor tăcute, el întrebă:

— N-ai vrea să-ţi aranjez o întâlnire cu Vivian Loh?

Poate mă mâi reabilitez în ochii tăi ajutându-te într-un fel.

În ciuda situaţiei dezastruoase, gândurile îi zburau din nou la Steven Wong, dar în loc să o distragă de la problemele sale arzătoare, Steven părea că o ajută să se concentreze asupra esenţialului.

— Treci la subiect, unchiule Ng.

— Excelent. Se aplecă spre ea, vrând să se facă mai bine înţeles. Mai întâi trebuie să vezi dacă eşti în stare să-i vorbeşti.

— Da, dar mai e o problemă: am concediat-o şi, din câte mi s-a spus a plecat la Toronto, la mama ei.

— Nu cred că definitiv.

— Ar fi fost prea frumos să fie adevărat. Nu are viză

[canadiană. Ştie de testament?

— Cred că tatăl tău i-a dat şi ei o copie.

Vicky îşi aminti de observaţia lui Vivian: „nu e chiar aşa de simplu”. Fără îndoială că ştie. Poate dau de Alfrecl Ching şi îl rog pe el să vorbească cu ea.

— O abordare personală ar fi un început excelent.

Trebuie să porneşti cu dreptul.

— Desigur. Vicky îşi luă poşeta. Mulţumesc pentru dejun, unchiule Ng, cred că ţi-a făcut plăcere…

— Mai rămâi, te rog.

Vicky se aşeză din nou pe scaun. Ng părea foarte grav.

— Acum ce mai e? Nu cumva o să-mi spui că în realitate mama e mătuşa mea sau cam aşa ceva? Ng nu păru că gustă gluma.

— Ştii că McGlyn şi Kerry au fost scoşi la licitaţie.

— Îi ştiu de când lumea. I-a cumpăratân sfârşit cineva?

McGlyn & Kerry deţinea un vechi lanţ de firme comer

ciale axate pe relaţia Australia încă de la semnarea

Declaraţiei Comune. Cine i-a cumpărat?

— Sir John.

— Aşa? Dacă nu le-a pus gheara în gât şi dacă nu-i poate fura, îi cumpără.

— A investit o groază de bani pentru a-şi extinde reţeaua comercială în China. A mai cumpărat câteva întreprinderi chineze mai

mici cu legături excelente în
Beijing, Shanghai şi Canton în ideea de a crea un trust.
Evident, şi-a propus să schimbe identitatea firmei Mc
Glyn & Kerry.

— Şi ce legătură are asta cu Mackintosh-Farquhar, în afară de faptul că şi noi ne extindem în China?

— Sir John vrea să angajeze un director general.

— Aşa?

— McGlyn & Kerry sunt hotărâţi să devină o întreprindere principală anglo-chineză.

— O întreprindere principală chino-engleză, îl corectă Vicky, cu condiţia să găsească directorul.com
petent capabil să facă operaţia de unificare.

— Exact.

— Dar tot nu înţeleg de ce-mi spui mie toate astea?

— Sir John vrea să ştie dacă te-ar interesa postul.

— Ce? Două-Cărări Wong vrea să mă angajeze, pe mine să conduc McGlyn & Kerry? George Ng dădu afirmativ din cap.

— Şi cu MacF cum rămâne?

— E dispus să-ţi facă o ofertă de fuzionare extrem de generoasă. Stupefiată, Vicky se rezemă de speteaza scaunului.

— Stai puţin, de fapt ce urmăreşte, unchiule Ng? Vrea ca eu să scot la lumină McGlyn & Kerry sau are de gând să distrugă MacF?

Dar nu era niciuna, nici alta. Două-Cărări Wong se temea că tatăl ei deţinuse şi alte dovezi în afara celor scufundate odată cu Mandalay, pe care, eventual i le lăsase ei în păstrare.

— Nu e omul care să risipească banii pentru dis
trugerea unei companii rivale. Un conglomerat de întreprinderi ar constitui o forţă demnă de luat în seamă.

— Ăsta e sfatul dumitale? întrebă Vicky, presupunând că Două-Cărări Wong îl plătise bine pe fostul comprador al tatălui ei ca să faciliteze uzurparea MacF.

— N-am de dat niciun sfat, se grăbi să răspundă Ng, nu fac decât să-ţi transmit mesajul.

— Asta înseamnă mituire, murmură ea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că încearcă să mă suprime. În realitate însă, ea ştia foarte bine ce urmăreşte Două-Cărări Wong.

Da, ar fi fost foarte satisfăcut la gândul că numele Mack

Cei nouă dragorii intosh-Farquhar va dispărea odată cu flamura britanică. Era, într-adevăr, o încercare de mituire pentru a-i închide gura.

Mai întâi îl trimisese pe fiul său să-i dea târcoale şi să tatoneze terenul; acum încerca **s**-o cumpere oferi**ndu**-i un post de director general, dar Vicky nu avea de gând să rămână pasivă, în aşteptarea următoarei lui mişcări diabolice. Probele tatălui ei contra lui Două-Cărări Wong puteau foarte bine să stea acolo unde erau; ’1 numai simplul gând că deţinea o armă care de fapt îl ucisese pe tatăl său, îi făcea rău.

— Vreau să-mi închiriezi o casetă-seif.

— Victoria, dar asta o poate face secretara ta, răspunse Ng, contrariat de schimbarea bruscă a subiec

tului.

— Aş vrea să-mi închiriezi un seif la cea mai sigură bancă pe care o cunoşti şi să mi-o facturezi atât prin computer, cât şi poştal, şi după ce ai făcut acest lucru te rog să-mi trimiţi o scrisoare de confirmare. De asemenea, vreau să-mi trimiţi scrisorile de confirmare ale băncii prin fax şi prin poştă.

— Victoria, dar nu poţi avea încredere în fax şi bârfele secretarelor. Rişti ca acesta să devină cel mai mai cunos

cut seif secret din Asia.

— Atunci te rog să redactezi o scrisoare în numele meu, prin care să te angajezi **s**-o deschizi dacă mor.

— N-ai vrea să-l angajăm şi pe Raymond Chow să facă un film publicitar? Asta în cazul în care cineva din

Colonie n-ar afla de faptul că ai închiriat un seif.

— Fă-o repede şi când eşti gata, trimite-mi o maşină blindată să ridice nişte pachete.

— Ce conţin pachetele?

— Un secret.

— Ascuns în cel mai renumit seif din Colonie?

— Sper că ai înţeles mesajul, domnule consilier Ng.

De fapt, ar fi trebuit să închiriezi mai multe seifuri la bănci diferite. Ng începu să se scarpine în cap.

— Precum spui, Tai-Pan…

Lasă-l pe Două-Cărări Wong să-şi stoarcă creierii cu conţinutul acestor pachete, umplute cu ziare.

— Referitor la cealaltă problemă, ce să-i spun lui Sir

John?

— Crezi că e cazul să-i duci un răspuns/

— Dacă doreşti, i-aş putea transmite un mesaj din partea ta… n.

— Atunci spune-i că „tigrii nu cresc cum.

337

Cei nouă dragorii

22

A.

Ufred Ghing zbură cu avionul de la Vancouver în cea de-a doua zi a Anului Nou chinezesc, Hoi Niciu „Deschiderea Anului Nou”, pentru a se întâlni cu Vicky, aşa cum promisese, la petrecerea familială organizată la restaurantul părinţilor lui. Mai întâi se oprise la Maci House, pentru a o pune la curent în legătură cu evoluţia proiectului Emigranţii-Expatriaţi. În Canada el îi abordase pe agenţii specializaţi în recrutarea personalului chinez calificat şi avusese discuţii cu grupările de afacerişti din Vancouver şi Toronto. Vicky inventariasc noi apartamente disponibile, care aveau să fie date ui folosinţă de Departamentul de Construcţii MacF, în timp util. Au dat mâna ca parteneri şi au pornit la petrecere.

Grădina Orhideelor era înţesată cu clienţi, însă în sala principală, câteva mese rotunde enorme fuseseră rezervate familiei Ching. Cu ani în urmă, Vicky mai luase-masa aici cu o serie de veri, surori vitrege, unchi şi bătruu venerabili, dar în tot acest răstimp aranjamentul scaunelor se schimbase prea puţin, în ciuda faptului că Alfred se întorcea acasă încununat cu laurii bogăţiei, li se aşezară acolo unde mai stătuseră şi altă dată, prim în cei de seama lor, urmăriţi de privirile curioase aţintiii –, mai puţin asupra părului ei blond care, ca şi în trecut, K

era indiferent, cât mai ales asupra lui Alfred, al cărui succes le trezea cel mai înalt respect.

Aşa cum afirmaseră şi părinţii lui în interviul acordat

reporterului TV, viaţa merge înainte, poate mai bună, poate mai sigură, dar nicio schimbare nu durează o veşnicie, iar familia şi clanul sunt mult mai importante decât un succes de moment. Alfred părea nepăsător la toate acestea, puţin distrat sau poate obosit din cauza decalajului de fus orar.

Uneori, când Vicky observa privirea insistentă a unui membru al familiei, se străduia să ghicească ce se ascunde îndărătul acelor ochi insondabili, **întrebându-**se totodată dacă îi blamează pe britanici pentru că îi abandonaseră Chinei comuniste de unde fugiseră. Probabil că erau foarte speriaţi la gândul Răsturnării, dar asta nu-i împiedica să petreacă laolaltă, şi Vicky aproape că încercă un sentiment de invidie faţă de unitatea familiei Ching.

Noaptea trecută ea o luase pe Fiona şi pe fete la banchetul tradiţional de Anul Nou, la hotelul „Mandarin”. Chip plecase în Filipine pentru a**-**şi cumpăra o goeletă relativ ieftină, în speranţa că se va retrage undeva în străinătate, iar Peter petrecea cu clanul Lee. Nefiind niciun bărbat la masa lor, aceasta se transformă **într-**o reuniune de familie iar când Melissa întrebă unde vor petrece viitorul An Nou chinezesc, nici Vicky şi nici Fioria nu fuseseră în stare să**-**i dea un răspuns.

Din punctul de vedere al lui Vicky, cel mai neplăcut aspect al acelei seri mohorâte era faptul că mama le ceruse să vină mai întâi la ea pe vas, la un pahar, căci după aceea, mai mult ca sigur că se vor întrista atât de tare, încât nu le va mai arde să iasă la un restaurant. Vicky stătuse

338

339

Cei nouă dragorii cu ea un timp, dar după câteva pahare biata Sally aţipi murmurând că totul era pierdut.

Prin contrast, familia Ching era numeroasă şi plină de viaţă. Restaurantul lor fusese împodobit festiv cu lampioane şi felinare roşii. Cete de copii se zbenguiau sub privirile zâmbitoare şi afectuoase ale adulţilor care îi îmbiau cu mostre din fiecare preparat nou. Prin fereastră, Vicky auzea pocnitorile trase pe stradă, în vreme ce în interior lumea deborda de veselie, adresâ**ndu-**şi urarea’ tradiţională Kung Hay Fat Choi!

— Îţi place sau nu**-**ţi place? strigă Alfred pe deasupra vacarmului general.

— Da, îmi place, îi răspunse Vicky pe acelaşi ton, simţindu-se cu adevărat bine, deşi un gând fugar tot îi mai zbura către Steven. Grozave preparate, spune-i mamei tale să-mi trimită în portbagaj câte puţin din cele mai gustoase bucate ale casei. Meniul era prezentat sub denumiri sofisticate, alese special cu ocazia sărbătorilor.

Astfel, găina era supranumită „phoenbe”, scoicile „splen
doare”, ciupercile „ocazie rară”.

— Kung Hay Fat Choi! îţi doresc să devii bogată.

Vicky.

— Şi tu la fel, Alfred. Avem toate şansele dacă ne ţinem de proiectul Emigranţii-Expatriaţi.

— Mă tem că trebuie să te conduc devreme acasă.

Plec la New York.

— Dar de-abia ai venit de acolo, spuse ea dezamăgită.

Alungându-l pe Steven din minte pentru moment, ea se bucura din plin de compania lui Alfred. Era cât pe-aci să te iert că m-ai abandonat la spital.

— Îmi pare nespus de rău, dar am o întâlnire programată cu câţiva bancheri.

Vicky îşi dădu imediat seama ce tur de forţă făcuse Alfred.

— Alfred?

— Ce e?

— Ai venit azi după-amiazăxie la Vancouver şi acum pleci la New York?

— Exact, via Londra.

— Şi de ce n-ai zburat de la Vancouver la New York?

— Pentru că aveam întâlnire cu tine.

— Faci ocolul lumii în treizeci de ore pentru o întâlnire?

— Nu e o întâlnire oarecare, spuse Alfred pe un ton insinuant.

Vicky se simţi copleşită. Era o surpriză la care nu s-ar fi aşteptat, îşi zise ea, şi în clipa următoare îşi reproşa că fusese pe punctul să contramandeze întâlnirea lor în favoarea lui Steven.

— Bine. trebuie să fii obosit. Mergem?

Îşi luară rămas bun de la părinţii lui Alfred şi de la bătrânii familiei Ching, strecurându-se prin gloata veselă care mişuna pe străzi până la feribotul Star. Pentru a scăpa de zgomotul asurzitor al pocnitorilor se văzură nevoiţi s-o ia la fugă pe anumite porţiuni. Familii întregi forfoteau în lumina neonului, iar copiii se zbenguiau

sărind gălăgioşi peste mormanele de pocnitori arse. Alfred. Îi cumpără un bucheţel de flori artificiale cu panglici colorate pe care îl aruncă în flăcări ca ofrandă aducătoare de noroc în Noul An.

— Un An Nou fericit al Boului!

— Aş dori ca 1997 să fie un an aducător de siguranţă şi speranţă, mai bun decât cel al Boului, ca de pildă Anul

Dragonului.

— Anul Dragonului se termină de obicei dezastruos:

cutremure, grindină, invazie de lăcuste.

— Revoluţii.

— Războaie civile.

Când ajunseră la feribot admirară imaginea oraşului!

oglindită în apă. Într-un târziu, Alfred o cuprinse într-o îmbrăţişare tandră. Vântul era rece şi ea se ghemui la pieptul lui, încântată de căldura pe care o emana corpul lui. El ştiuse întotdeauna cum, unde şi când să se apropie de ea. Era tentată să-i atingă cu buzele pielea gâtului sau să-l cuprindă cu braţele, aşa cum obişnuia cu ani în urmă. Se opri însă, fiind conştientă că n-ar fi cinstit să-l stârnească. Dar Alfred păru că-i ghiceşte gândul fiindcă în clipa următoare mâna lui începu să-i exploreze cu gingăşie pielea ce se oferea supusă mângâierilor. Înăbuşindu-şi un fior, Vicky se smulse din îmbrăţişare.

— Ai întâlnit-o pe Vivian Loh în Canada? întrebă ea în şoaptă.

— Am aflat că este la Toronto.

— Ai intenţia să mergi acolo?

— S-ar putea, depinde cât o să stau la New York.

Trebuie să reiau discuţiile asupra câtorva probleme legate de proiectul Emigranţii-Expatriaţi.

— N-ai vrea să-mi faci un serviciu şi să o contactezi?

Faţa lui Alfred se înăspri, lăţindu-se într-un rânjet care îi puse în evidenţă albeaţa strălucitoare a dinţilor.

— Drept cine mă iei, Vicky?

— Vreau să-i transmiţi dorinţa mea de a sta puţin de vorbă la întoarcerea ei în Hong Kong.

— Despre ce?

— Ştie ea despre ce e vorba, dar vreau să fie o discuţie amicafă.

Alfred, poţi face. asta pentru mine? Ca de la prieten la prieten. Spune-i...

— Ce să-i spun?

— Că vreau să stau de vorbă.

— Asta sună într-adevăr foarte prietenos. Ce-ar fi să-i pun o piedică.

— Alfred, fii te rog serios. Găseşte tu ceva, o formulă cât mai potrivită, astfel ca ea să înţeleagă.

— ...Şi pe urmă să-mi pună ea piedică?

— Alfred, pentru numele lui Dumnezeu!

— OK, OK, am să văd dacă n-o să-mi stâlcesc limba în cantoneză.

— Îţi rămân recunoscătoare. Îţi mulţumesc, Alfred.

La terminalul feribotului găsiră un taxi şi porniră mină în mână până când ajunseră la Peak House. El reţinu taxiul, o conduse până la uşă şi îşi exprimă regretul de a nu putea accepta invitaţia ei la un pahar.

— Am petrecut excepţional, m-am simţit formidabil.

Data viitoare când vei mai face înconjurul lumii voi fi a ta cu trup şi suflet.

O sărută cu afecţiune pe obraz, apoi mai zăbovi puţin cu buzele pe catifeaua gâtului ei, **şoptindu**-i ceva nedesluşit la ureche, şi cuprinsă de o dorinţă năvalnică, ea era pe punctul să-l roage să ia următorul avion, dar înainte de a trece la fapte, Alfred puse capăt jocului cu un sărut amical pe vârful nasului şi se uită îngrijorat la ceas.

— Lăsăm pentru una din zilele următoare, Vicky, cât mai curând... promit!

— Când?

— După ce dau lovitura, sau poate tu... noapte bună.

A fost grozav că ne-am putut întâlni, adăugă el cu un surâs enigmatic.

— Când te întorci acasă?

— Cât mai curând.

— Alfred!

— Ce e?

— Pot să-ţi spun ceva? îşi ascunse faţa la pieptul lui

„Pentru a nu fi obligată să-l privească în ochi. Îmi pare sincer rău pentru ce ţi-am făcut.

— Ce mi-ai făcut?

— Ştii ce vreau să spun... atunci când ţi-am dat de înţeles că mă voi căsători cu tine... ştii când... dar Alfred se comportă foarte chinezeşte şi râse pentru a-şi ascunse stânjeneala.

— Nu-i nicio problemă, Vicky, vorbesc serios. Mai râse puţin, apoi deveni serios şi în sfârşit o privi în ochi.

Nu-i nimic, asta a fost demult, s-a terminat.

— Ştii că nu trece zi de la Dumnezeu să nu mă simt vinovată că te-am purtat cu vorba atât timp şi poate ai crezut că sunt obtuză.

— În niciun caz obtuză, mai degrabă te-ai folosit de această trăsătură pentru a mă ţine la distanţă. Lucrurile s-au schimbat. Priveşte-i pe Peter şi pe Mary Lee, gândeşte-te la tatăl tău şi Vivian. Sigur că m-a durut, dar poate nu a contat atât de mult asta cât faptul că am pierdut ceva ce am fi putut avea. Aşa s-a întâmplat întotdeauna cu mine. O cuprinse pe după umeri şi o sărută pătimaş.

Ei, dar uite că suntem încă tineri, doar nu avem optzeci de ani! O s-o scoatem noi la capăt cumva.

— Nu voiam neapărat s-o luăm de la capăt, am vrut doar să ştii că mă simt vinovată pentru ce-a fost.

— Atunci, pe curând, zise Alfred aruncându-i o ultimă privire încărcată de semnificaţii.

Fiona şi fetele nu erau în hol şi tocmai se pregătea să urce în camera ei când auzi o bătaie în uşa de la intrare. Se grăbiră deschidă, bucuroasă că Alfred se răzgândise să mai plece şi preferase să bea cu ea un pahar, când

cuprinsă de o vie emoţie, îl descoperi în prag pe Steven Wong, surâzătorşi încărcat cu un braţ de flori de cais.

— Steven! Tocmai acum am intrat.

— Ştiu, am aşteptat în stradă în dosul boschetilor tăi.

— Cum de ai ştiut că mă întorc devreme acasă?

— Fiul lui Două-Cărări Wong este atotştiutor.

— Oh, iarăşi! Eşti cam prea sigur pe tine. Cum de ai ştiut că

Alfred nu va rămâne?

— Cunosc o fată la Cathay Air; am sunat-o să întreb dacă Alfred **s**-a întors la timp pentru întâlnirea voastră şi, spre ghinionul meu am aflat că venise; dar fata aceea mi-a spus că Alfred făcuse o nouă rezervare pentru seara aceasta Londra – New York. Le-am pus cap la cap şi am aşteptat în tufişuri. Vrei să ieşim?

Vicky ezită un moment; pe de-o parte ar fi vrut să iasă cu Steven, dar pe de alta, se simţea vinovată faţă de Alfred, cu care petrecuse clipe atât de plăcute.

— Unde?

— Te duc la Canton Club.

— În fieful Triadei?

— O să le rup gura gangsterilor când o să apar la braţ cu o blondă trăsnet.

— Nu sunt sigură că aş vrea să stau în compania unor astfel de indivizi.

— Hei, nu uita că stai deja alături de Cărare-Barată

Wong.

— Şi crezi că sunt în siguranţă?

— Cu cine? Cu mine sau cu ei?

— Cu Triada.

— Nu-ţi face griji din cauza lor; cu mine eşti în siguranţă. Ai putea să-ţi pui o blană din alea mortale.

— Cred că prefer un şal. Mă întorc imediat. Ea se întoarse cu un şal roşu din mătase, murmurând mai mult t – 345

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii pentru sine: tata m-ar fi omorât; îi ura pe banditii ăştia, socotin**du**-i drojdia societăţii.

— Tatăl tău era un tip deştept.

Când ajunseră în şosea, Steven fluieră şi îndată apăru un Rolls-Royce roşu, cu un şofer chinez mai vârstnic. Aparţine tatălui meu, spuse Steven. Maşina purta faimoasa şi vanitoasa emblemă a lui Două-Cărări Wong „1997” pe care se spunea că plătise suma de cinci milioane de dolari la o licitaţie guvernamentală, convins fiind că achiziţionase un „număr norocos”. De îndată ce maşina se puse în mişcare, Steven îi oferi o cupă de şampanie.

— Cum de nu eşti cu familia la banchetul de Hoi Nien?

— Am vreo optzeci şi şapte de fraţi şi surori mai mici care

activează în Compania World Oceans. Îi spuse acest lucru crezând că Vicky cunoştea câte ceva despre fraţii şi surorile sale vitrege de la nenumăratele neveste ale lui

Două-Cărări Wong. Eu sunt singurul vagabond şi ştiu că ei se distrează mai bine în lipsa mea, după cum şi eu mă simt mai bine departe de ei”.

— Şi tatăl tău ce spune?

— Se descurcă el.

— Ştii că mi-a oferit un post, spuse ea la întâmplare, aşteptând să vadă reacţia lui.

— Nu-l accepta.

— De ce nu?

— N-ai niciun viitor acolo, cu atâta puştime înaintea ta. >.

Vicky aşteptă în zadar un comentariu din partea lui în afara acestui avertisment laconic.

— Nu ţi se pare ciudat că mi-a oferit un post?

— Nu, deloc. Mi-am imaginat că are el ceva în vedere când mi-a spus să te urmăresc. Asta face tot timpul – cumpără oameni în dreapta şi în stânga. Probabil că speră

346

să înghită MacF, să reţină ce-i place şi să arunce restul, inclusiv pe tine.

— Desigur, nu-şi imaginează că o să permit asta.

— Nu-i plac rămăşiţele „resturile. Britanicii se pregătesc de plecare şi el se gândeşte să păstreze ce i se pare că merită.

— Dar noi nu plecăm!

Steven privi paharul în zare.

— Hai să facem un pact, Vicky: nu-mi mai vorbi despre afacerile tale şi eu n-o să-ţi spun nimic despre vasele-cazinou, decât dacă este cu adevărat important pentru tine. În rest, putem aborda orice subiect.

— Ceea ce se întâmplă cu întreprinderea mea este important pentru mine, Steven. Sunt în joc familia mea şi tot ce avem.

— Ei, da, ştiu, dar eu n-am crescut în spiritul eticii profesionale. Aş prefera să nu discut despre babacul meu.

Îi turnă şampanie şi ciocniră-paharele. Nu-mi iese din minte picnicul nostru. Am tot vrut să te sun în cursul acestui weekend dar am fost reţinut mai tot timpul pe vase şi m-am gândit că oricum ai nevoie de odihnă.

Minunându-se pentru a mia oară cât de relaxată se simte în compania lui, îi spuse că şi ea a avut aceleaşi intenţii.

— Şi eu tânjeam să-ţi aud glasul, aveam nevoie de tandreţea ta.

— Să fie adevărat? Se aplecă, o apucă de mână şi o să – altă cu patimă. Vicky se abandonă plăcerii şi amândoi rămaseră tăcuţi un timp, în vreme de maşina se apropia de tunelul portului. Vicky de-abia mai auzea pocnitorile şi forfota străzii, unde familii întregi hoinăreau cu copiii pe jumătate adormiţi, sau isterizaţi de zgomotul poc

Cei nouă dragorii n iniţorilor şi de vâlvătaia ofrandelor ap/inse pentru un An Nou norocos.

Galaxia de neon a lui Golden Mile de pe Nathan Road se reflecta în luciul capotei Rolls-Royce-ului; şirurile lungi de maşini BMW şi Mercedes parcate în apropierea restaurantului scânteiau multicolor. În apropiere de Canton Club fluxul de oameni dornici să se alăture voioşiei generale ocazionate de Noul An chinezesc devenea tot mai compact. Şoferul casei Wong, un om îmbătrânit se pare la volan, îi debarcă pe Vicky şi pe Steven chiar în faţa cordonului de catifea roşie pe care un uşier corpolent îl dădu imediat la o parte. Vicky era atât de absentă, încât nu observă că lui Steven nu i se ceruse să achite taxa de intrare de cincizeci de dolari, pe care o plăteau alţi patroni. Din interiorul clubului răzbătea destul de puternic sunetul muzicii, dar când deschiseră uşa fură izbiţi de bubuitul ei asurzitor.

Steven o prinse de braţ şi înainta cu ea în mulţime, trecând pe lângă barul flancat de fete frumoase, aparent însoţitoarele unor tineri supli, dar cu muşchi impresionanţi ce se desenau sub cămăşile şi pantalonii lor albi, foarte mulaţi pe corp. Steven se aplecă la urechea ei simulând că o sărută şi îi şopti: luptători Kung-fu.

— Cu ce se ocupă?

— Ologesc oamenii. Băieţii ăştia sunt foarte pricepuţi, atât de isteţi încât îţi pot zdrobi toţi muşchii coloanei vertebrale fără să te omoare. Vicky se cutremură şi se gândi la mutra ge care ar fi făcut-o Chip dacă ar surprinde-o aici. În cazul în care numai jumătate din ce auzise despre Triadă era adevărat, aceasta însemna că băieţii pe care-i vedea acum încasau cu regularitate bani de la părinţii lui Alfred pentru a le asigura protecţia

restaurantului. Steven se aplecă din nou la urechea ei pentru a-i da explicaţii suplimentare.

— În ultimii doi ani, din cauza corupţiei poliţiei şi a iminentei plecări a britanicilor, puterea lor a crescut considerabil. Soarta lor va fi însă pecetluită odată cu venirea celor din China comunistă. Hai, vino, ringul de dans este sus. Dar acolo muzica bubuia asurzitoare. Vicky constată fără surprindere că Steven era un bun dansator şi se simţea vrăjită de graţia lui. Treptat el o făcu să simtă muzica şi surâse când descoperi acest lucru pe faţa ei.

— Hei! Nu-i nimic, e doar un preludiu… Găsiră un bar **într-**un colţ mai liniştit unde se servea şampanie la gheaţă.

— Steven! îl strigă un individ musculos cu o statură impozantă, un chinez de vreo treizeci de ani, cu părul lung lăsat pe spate, îmbrăcat **într-**un costum de mătase, pe deasupra căruia atârnau o sumedenie de lanţuri din aur.

La un semn al lui, un barman umplu imediat trei pahare cu coniac. Kung Hay Fat Choi! Prietenul lui Steven dădu peste cap coniacul ca pe apă şi o privi cu impertinenţă pe Vicky, dar Steven interveni pentru a curma situaţia stânjenitoare.

— Tocmai a ieşit din spital, iar medicii i-au interzis să bea. Privirea iscoditoare a chinezului deveni ameninţătoare.

— Nu prezinţi mie prietena tale? Nu vrei cunosc eu pe ea, Steven?

— Data viitoare, răspunse Steven cu un zâmbet glacial care-l făcu pe chinez să bată în retragere.

— Mai ai şi alţi prieteni de soiul ăsta? întrebă Vicky cu dezgust.

— Sunt băieţi răi, mai ales când se pilesc.

— Colegi? îi displăcea profund amestecul lui Steven cu astfel de oameni, dar la ce se putea aştepta de la un individ care conducea cazinourile din Macao iar acum, vestitele cazinouri plutitoare?

— Dar eu nu sunt băiat rău.

— Nu, dar văd că eşti prieten cu ei.

— Ştii ce mi-au făcut odată, pe când jucam tenis şi fusesem selecţionat pentru Wimbledon? iMi-au cerut sa.

cedez un meci când toată lumea din Hong Kong pariase serios pe mine. Sunt în stare de orice când spun NU.

— Te-au ameninţat cumva?

— Să-l ameninţe pe fiul lui Două-Cărări Wong?

Steven zâmbi şi spuse fără prea multă convingere:

— Nu sunt chiar atât de viteji.

— Văd că-ţi place să te afişezi cu ei, nu-i aşa?

— Asta se întâmpla când eram mai tânăr, admise el.

Când mai îmbătrâneşti puţin, îl vezi în adevărata lumină pe banditul ăla în costum de mătase.

— Şi ce este de fapt?

— Un bătăuş plătit care nu are decât un vis – să-şi cumpere un BMW.

— Şi până la urmă ai cedat meciul?

— Tu ce crezi?

— Nu, spuse ea, deşi nu era prea sigură.

— Nu a fost nevoie, deoarece l-am pierdut pe bune.

N-am prea făcut carieră de sportiv, dar am rămas eroul acestor flăcăi.

Vicky îşi roti privirea prin încăpere. Dansatorii erau foarte tineri, mulţi dintre ei adolescenţi; doar ici-colo se mai zărea câte o masă ocupată de un „veteran” sub treizeci de ani, în smoking de mătase. Vicky se ridică deodată ca electrizată de pe scaunul ei de bar.

350

— Ce este? întrebă Steven. Avea ochii aţintiţi asupra unui individ îndesat şi în fracţiunea de secundă pe parcur

sul căreia lumina îi căzu pe faţă privirile li se încrucişară.

Era Huang, ajutorul lui Ah Chi de pe Whirlwind. El se întoarse brusc şi se făcu nevăzut în mulţime. Vicky se repezi în urma lui şi un nou fascicul de lumină îl surprinse în vreme ce se precipita pe scări în jos. Înainta cu greu, nevrând să-l scape din vedere şi în timpul acestei curse bătăuşii Kung-fu de la bar priveau scena cu un calm imperturbabil. Vicky străbătu foaierul întunecat şi nici nu-şi dădu seama când ajunse în strada puternic luminată.

O maşină cu încrustaţii cromatice tocmai înscria o curbă înainte de a dispărea în traficul intens.

— Cine era tipul? întrebă Steven, prinzând-o din urmă.

— Unul din membrii echipajului, nostru de pe

Whirlwind, un băiat Tanka pe nume Huang. Credeam că oamenii Tanka rămân în mediul lor.

— Aşa era odinioară, acum însă s-au apucat de con

trabandă şi s-au. Îmbogăţit. Probabil că a prins un tren bun.

— Era un băiat de treabă, deşi puţin vorbăreţ şi cam leneş. Nu mi-l imaginez un bătăuş Kung-fu.

— Nu este, dar dacă a făcut rost de o barcă proprie, o închiriază băieţilor mai descurcăreţi.

— Pentru ce? întrebă ea, nefiind sigură că vrea neapărat să afle răspunsul.

— Crezi că vasul lui se întoarce acasă gol? Lasă-l s-o l. că acum când încă mai e posibil; 1 iulie bate la uşă şi, ni le ştie, poate îi dă prin cap s-o şteargă în Australia.

(luna comunistă nu se amestecă cu Triada. Roşii din

luna îi scot afară din Shanghai, iar Triada expulzează

(luna din Hong Kong, doar dacă nu s-o găsi cineva să încheie vreo afurisită de afacere cu Beijingul.

351

CI

În vt fu ce se

Să

Cât. pe cur

N-a aces doar mai de a eleci

JUSTIN SCOTT

— N-am cum să dau de el, sau poate m-am înşelat. Îl voi întreba pe Ah Chi, băiatul de pe vasul mamei mele.

El trebuie să ştie.

— Şi crezi că-ţi va spune? zâmbi Steven. OK! Şi acum ce facem? Mai dansăm?

— Regret, Steven, sunt puţin obosită. Steven o cuprinse pe după umeriţi făcu un semn în direcţia Rolls-Royce-ului tatălui său. În timp ce urcau în maşină, bliţul unui aparat de fotografiat surprinse chipul lui Vicky; ea încercă să se ferească, însă era prea târziu.

— Oh, Doamne, Steven, nu am nevoie de publicitate la Canton Club.

— Urcă în maşină, mă întorc imediat.

Steven se năpusti asupra fotoreporterului şi se întoarse într-un

minut. Dă-i drumul, ordonă el şoferului, şi îi puse în poală filmul voalat.

— Cum ai reuşit?

— I-am promis fotografia mea în exclusivitate în orice poziţie doreşte el, rânji Steven satisfăcut.

— Mulţumesc, apreciez mult gestul tău. Nu vreau ca un Tai-Pan britanic să fie văzut printre gangsteri.

— Cel puţin nu în ziare. O sărută şi îi dădu o cupă de şampanie rece. Ai de gând să mă inviţi la tine?

— Nu pot acum; e toată lumea acasă – cumnata, nepoatele mele, plus servitorii… De ce nu mă inviţi tu la tine?

— Nu pot. Babacul este acolo.

— În maşină?

— N-ar fi pentru prima oară. Ce spui de un pahar la Regent?

— Nu ştiu dacă vreau să mă afişez în holul hotelului Regent cu un play-boy, care pe deasupra mai este şi eroul gangsterilor.

— Atunci sus, îi spuse el, sărutând-o din nou.

— Este Anul Nou chinezesc, îi şopti ea, şi pariez că n-ai să găseşti o cameră de hotel în toată Colonia.

— Avem rezervare.

— Nu ştiam că un play-boy anticipează chiar totul.

— Am reţinut o cameră toată săptămâna în speranţa că-mi va surâde norocul.

Vicky se cuibări din nou la pieptul lui, oferindu-i buzele. Brusc, îi apăru în faţa ochilor imaginea lui Fred, peste care se suprapuse cea a tatălui ei, cu faţa încruntată, dezaprobatoare. Ea se strădui să le îndepărteze pentru că Steven era nou, proaspăt, al ei în întregime şi putea face cu el ce poftea.

N a

fe în de el

23

În decursul călătoriilor sale prin China, Viviaii descoperise de fiecare dată câte un concitadin. Aşa se întâmplă şi acum, pe Nanjing Road unde zări un individ ce-şi croia cu greu drum, vizibil enervat de încetineala mersului celor din Shanghai. Păşea cu umerii uşor înclinaţi pentru a înainta mai uşor prin puzderia de traficanţi de valută de pe piaţa neagră aruncând priviri fugare, dar totodată circumspecte în toate direcţiile şi uitându-se din când în când la ceasul brăţară. În

contrast cu el, oamenii sărmani de pe Continent se îngrămădeau pe străzi asemenea unei turme de oi cu capetele în! pământ, resemnaţi la gândul că nimic interesant nu li să putea întâmplă. Acesta era Shanghaiul!

— Vivian! Hei, Vivian Loh!

Vivian stătea la o masă **într-**o cafenea, însă jiongkon ghezul a cărui faţă nu o văzuse decât pe jumătate se îndrepta spre ea.

— Vivian!

— Alfred Ching! Ce faci?

— M-am gândit că numai tu puteai fi. Arăţi prea bin pentru spelunca asta. Se salutară şi mai schimbară câteva cuvinte în dialect cantonez, ceea ce atrase imediat un grup de gură-cască.

354

1:

Cei nouă dragon]

I u chiar crezi în oamenii ăştia? o întrebă Alfred

Miclu-i compătimitor. Cred că dacă ai încerca să faci în oraşul ăsta, ţi-ai atrage imediat sute de adepţi. Ce amantă! Fără lucru, fără bani! Tu ce faci aici?

Vivian nu-i putea spune lui Alfred că numai cu câteva le înainte băgase spaima **într-**o femeie sil**ind-**o să-i itfl c2 îi va face legătura cu secretara personală a lui liderul de partid, aşa că inventă un răspuns cât maiibil.

Încerc să reactualizez contractele cu Golden Air.

I?

I, iţa lui Alfred se posomorî pentru o secundă ca şi i; în fi adus aminte brusc că şi el ascundea un secret, mică nu aceasta era firea lui, după o uşoară ezitare, (lui Vivian ceea ce părea a fi adevărat, fiind totuşi departe de motivul real al venirii sale la Shanghai: Suit în tratative cu nişte investitori, îi mărturisi el, privi o dată înjur. Afară, pe trotuar, un om ghemuit i unelte de gravat sticla, făcând pe loc demonstraţii, îi luă se adunaseră alţi gură-cască, curioşi să vadă v găsea vreun cumpărător. Mai departe, o bătrână în peste un grătar cu cărbuni, improvizat din**tr-**o i veche, cocea cartofi pe care-i oferea trecătorilor.

O delicatesă rară.

Ici?

Nu râde, vorbesc serios. Am găsit câteva companii îi dornice să

intre în combinaţie. Au muşcat ăla când le-am dat asigurări că vor avea spaţii peniale pentru birouri, dacă investesc în Turn.

1 dintre ele speră să deschidă filiale în Hong Kong.

tjviiin îl asculta politicos, deşi cu greu îşi imagina în ţlitca el scoate ceva bani din Shanghai. Pe de altă

Slfred Ching se dovedise a fi un om de acţiune ale

355

IBI

JUSTIN SCOTT

cărui proiecte purtau **într**-o oarecare măsură pecetea extravaganţei.

— Sigur că nu strică să-ţi mai faci câţiva „prieteni vechi”, spuse ea, dar. n-ai încheiat deja tranzacţia cu

Cathay Tower?

— Acum urmează poanta.

Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Alfred dăduse de bucluc, sperând din toată inimasă nu fie aşa. Acţiunile imobiliare ar scădea dramatic în Hong Kong dacă el ar da faliment. Alfred îşi privi din nou ceasul său Rolex şi o întrebă dacă n-are nimic împotriva unei invitaţii la o cafea. Întrucât încheiase discuţia şi persoana de legătură cu Tang dispăruse, Vivian acceptă. În Shanghaâse mai aflau încă o serie de relicve ale timpurilor coloniale. Cafeaua era excelentă, iar prăjiturile delicioase. Dacă n-ar fi fost clienţii care mâncau cu beţişoare, localul ar fi putut fi întâlnit la Viena. Alfred comandă un tort cu lămâie, iar Vivian manifestă o poftă subită pentru un tort de ciocolată.

— Ce coincidenţă grozava! Am încercat să dau de tine în Toronto, dar tot ce mi-a putut spune mama ta era că plecaseşi probabil înapoi la Hong Kong.

— M-ai căutat?

— Venisem cu un mesaj pentru tine.

— Oh, cred că ghicesc despre cine este vorba.

— Să ştii că nu e aşa de rea precum crezi.

— Ştiu doar că sunteţi prieteni vechi.

— E o femeie remarcabilă, cu toate că în acest ultim an a avut mult de suferit.

— Nici eu n-am fost scutită de necazuri.

— Îmi pare rău, n-am vrut să ating o coardă sensibilă, dar poatecă tu eşti mai în măsură să înţelegi cum stau lucrurile. În timp ce

vorbeau despre Vicky, glasul lui vibra

Ic* emoţie şi Vivian aprecie seriozitatea simţămintelor mi. În spatele acestei aparenţe de om sigur pe sine.

alizat prin tenacitate şi forţe proprii, se ascundea ointă deosebită, capabilă de cele mai trainice sentii itânte. Acest strălucit bărbat, vesel şi ambiţios care putea i /ea la picioarele sale orice femeie din Hong Kong i/use în mrejele Victoriei Mackintosh, o fiinţă frivolă

Îl e nu se ridica la înălţimea lui.

Şi care e mesajul? întrebă ea ascunzându-şi un surâs.

ea mai învăţase câte ceva în ultimii patru ani, unul M i e acestea era şi faptul că dragostea avea faţete foarte ml; de.

Încearcă să revină la normal şi de aceea ar vrea să.1 de vorbă cu tine. Are de gând să-ţi propună să te i „u” i la întreprindere.

De ce?

E destul de isteaţă să-şi dea seama că nu poate induce singură.

Las-o baltă, Alfred.

Poate exagerez puţin, admise el. Hai să zicem că i I v are nevoie de ajutorul tău.

Victoria Mackintosh nu are nevoie de nimeni, sau I puţin aşa crede ea.

Tu nu o înţelegi. Vicky este...

Cred că eşti îndrăgostit de ea, îi tăie vorba Vivian.

Îl poate că nu te pricepi să apreciezi caracterul uman.

I iicunosc prea puţin, deşi dacă e să judecăm după

Iiiaţia ta, de obicei laşi impresia unui om cu scaun la i I.I

Vivian privi semnificativ la ceas, hotărâtă să-l lase în >omnului. De fapt, îi păsa prea puţin ce gândea el Victoria Mackintosh, şi dacă era cu adevărat

Cei nouă dragoriij îndrăgostit de ea nu-i rămânea decât să se roage lui Dumnezeu să-l aibă în paza Lui.

Iritat, Alfred înfipse beţişoarele în tort, apoi le puse repede jos.

— E o femeie singură, dar are un fond bun şi.

generoasă. Păcătuieşte prin faptul că nu ştie să-şi apropii oamenii şi este impulsivă, dar asemenea porniri izvorăs din dorinţa de

a masca aceasta. singurătate.

— Este arogantă şi vrea să-i domine pe toţi ceilalţi ea.

— Ca tatăl ei, completă Alfred.

— Nu, el nu era aşa, se grăbi Vivian să-l contrazic;

Nu tu nu ştii, Duncan era... şi Vivian privi în gol simţin că o podidesc lacrimile.

— Cred că noi doi avem ceva în comun, spuse Alfre

adresându-i un surâs.

Pe la sfârşitul lui martie, cu mai puţin de patru lui înaintea Răsturnării, Colonia fu cuprinsă de un val de melancolie. Muzica americană country şi în genera! şlagărele occidentale pentru care Hong Kong-ul manifestase predilecţie dintotdeauna au urcat din nou în topul popularităţii. Muzica tradiţională scoţiană care aducea alinare nevricoşilor expatriaţi îi farmecă acum pe chinezi, trezind un puternic ecou în sufletele lor sensibile.

Vechile înregistrări deveniră brusc „en vogue”. iar studiourile de înaltă tehnicitate din oraş îi transformară peste noapte pe Patsy Cline şi Hank Williams în staruri de muzică pop. Scoşi de la naftalină, din filme vechi de peşte patruzeci de ani, aceştia puteau fi văzuţi acum pe video ca şi cum ar mai fi fost în viaţă, după ce suferiseră un întreg proces de colorizare şi tehnici de pirotehnie prin laser. Discurile lui Willie Nelson se vindeau pe sun mână şi toţi membrii formaţiei Filipino tropăiau prin

358

Onie cu cizme şi pălării de cowboy, purtând chitarelej noilor lor agăţate de gât.

Crazy era un mare hit; Sunday Morning Sidewalks mă la radiourile taximetriştilor; l m. Se Lonesome I ild Cry, suna tânguitor prin pieţele aglomerate, dar cel rfispândit hit auzit la radioul expatriaţilor şi la vreo îmi de staţii cantoneze era sfâşietorul Sweet Dreams. ar şi liniştita orchestră a hotelului Mandarin le innse acum în repertoriul său, constată Vicky Mackjn-i care tocmai urca scările ceainăriei pentru ceaiul de a-amiază cu Vivian Loh.

Vivian o întâmpină cu o poliţele specifică shan

1 a, spunându-i că-lîntâlnise pe Alfred-Ching care

— Ase să aibă o discuţie cu ea, imediat după Lntoarî la Hong Kong; Vicky, la rândul său, îi răspuns-e niabilitate, iar acum, după două întâlniri amânate, ele

Hau faţă în faţă.

O g<îşi pe Vivian aşteptând cu aerul ei calm, liniştit, uleie unui grup de turişti. Arăta foarte şic în costumul

lin mătase naturală şi cu ochelarii cu ramă aurie.

(la lungă a costumului îi masca perfect sarcina.

Mă duc să rezerv o masă, nu durează decât un it. Vicky ridică din sprâncene şi în clipa următoare II o chelneriţă care i se adresă plină de solicitudine:

Vă rog, urmaţi-mă, Miss Mackintosh. Ce plăcere

1 revedem!

Bună seara! Daţi-mi voie să v-o prezint pe Vivian o veche prietenă a firmei Mackintosh-Farquhar.

Îmi pare bine de cunoştinţă, Miss Loh. Vă rog să i-uzaţi că v-am făcut să aşteptaţi. Vivian comandă ceai verde chinezesc, iar Vicky ceru ai Darjeeling.

— În sfârşit! Iată-ne împreună. Cine ne-ar vedea, ar putea spune: „iată două doamne lipsite de griji, la o ceaşcă de ceai”, zise Vicky observând că Vivian arăta foarte bine.

cu părul ei coafat întotdeauna ireproşabil şi chiar uşor rumenă în obraji.

— Mă întreb uneori ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi purtat şi în trecut la fel de civilizat ca acum, spuse Vivian mai mult pentru sine, în timp ce în se servea ceaiul.

— Ai spus ceva?

— Nimic, era doar un gând răzleţ.

— Ştii ce înseamnă să creşti o fiică de Tai-Pan? întrebă

Vicky. Pentru lumea din afară e minunat, dar acasă con

tează în primul rând atitudinea părinţilor, nu ceea ce reprezintă ei pentru ceilalţi. Indiferent de relaţiile pe care le-ai avut cu mama sau cu tatăl tău, ar fi fost la fel dacă erau Tai-Pani în loc să fie altceva.

— Refugiaţi.

— Şi înainte de a fi refugiaţi, ce erau? Ştii, e ciuda*, dar nu cunosc prea multe despre tine, în afară de ceea ce mi-a spus tata, că ai fost bursieră. Fusese cât p-aci să spună că Vivian a fost unul dintre copiii „noştri” eu bursă, însă se opri la timp.

— Tatăl meu era profesor în China.

— Deci un om cult.

— Învăţământul **s-**a degradat considerabil în timpul

Revoluţiei Culturale, răspunse Vivian pe un ton sec.

— Şi ce a făcut în Hong Kong?

Vicky observă o licărire de mânie în ochii chinezoaicei şi socoti că e mai indicat să**-**şi tempereze tonul de patroană dacă vrea să şi-o apropie.

— Tatăl meu a avut numeroase îndeletniciri în Hong

Kong. Ziua lucra **într-**o fabrică de jucării, iar noaptea gătea **într-**un restaurant, apoi mama l**-**a ajutat să

360

— Hei nouă dragori]

Ibeze câteva afaceri, însă toate au eşuat. În cele din I, a reuşit să**-**şi amenajeze un mic magazin propriu, „ti povestea **s-**a sfârşit cu bine. Şi mama?

Mama a emigrat luna trecută în Canada, la Toronto, I cum ştii. Nu a putut intra în Statele Unite. Sunt jorată pentru ea, căci Toronto este un loc friguros şi pariat.

Alfred Ching îmi spunea că şi acolo există un mare iilown.

I) a, dar nu e Chinatown din Hong Kong. Casele sunt k îndepărtate unele de altele… Înţelegi ce vreau să în orice caz, am reuşk **s-**o instalez **într-**un apartailestul de confortabil. Îmi pare tare rău pentru ea.

cu bani locuiesc în zone periferice; ea nu**-**şi imite acest lucru, iar când m**-**am oferit **s-**o ajut, ca periferiile sunt chiar mai sumbre decât zona

Astea au fost cuvintele ei: „Shanghai, Canton, i ung şi acum Toronto. Întreaga mea viaţă a fost o. Îi plăcea atât de mult Shanghai**-**ul ei. Îi de gând **s-**o aduci cândva înapoi la Shanghai? inghai a devenit o mahala; Beijingul l**-**a distrus.

În o urmărea pe fiica Tai**-**Pan**-**ului care asculta vii o expresie imobilă. Ştia că Victoria nu avea îai vagă idee despre ce vorbea ea, chiar dacă nu e decât la una din faţetele familiei sale. Aspec

Îl importante care erau mult prea intime ca de îi. ivurile mamei ei, veşnica teamă de persecuţii ai, nu avea de gând să le dezvăluie nici celei mai i ni prietene, cu atât mai puţin unei inamice. Doar ibit i**-**ar fi putut împărtăşi asemenea lucruri.

Victoria avea nevoie de ea, aşa cum reieşea din testamentul lui Duncan. Ceea ce probabil Victoria nu înţelegea, era nevoia disperată a lui Vivian de a o ajuta în desăvârşirea operei lui Duncan. Acesta fusese foarte prevăzător: deşi o înconjurase cu o romantică dragostei cavalerească, el nu-i spusese niciodată unde ascunseseprobele împotriva lui Două-Cărări Wong şi a miniştrilor premierului Chen. Îi dăduse o cheie de la seiful băncii diii Hong Kong şi Shanghai care conţinea numele înalţilor funcţionari continentali, precum şi conturile băncilor elveţiene dar acestea nu erau decât un mizilic, de care s-ar fi putut eventual debarasa dacă ar fi survenit vreo nenorocire şi dacă Două-Cărări Wong, în disperare de cauză, ar fi supus-o torturii.

Cele mai multe probe erau ascunse în altă parte şi, dacă acestea nu dispăruserão. dată cu moartea lui Duncan, atunci Victoria, ultima persoană care îl văzuse în viaţă, ştia probabil unde se aflau.

Trebuia s-o convingă pe Victoria să i le cedeze ei spre a le folosi, şi acesta fusese motivul pentru care acceptase întrevederea la hotel Mandarin. Singura ei armă se afla înăuntrul ei – copilul lui Duncan care începuse să mişte. Înainte nu-şi dorise niciodată un copil şi nici nu-şi descoperise instinctul matern. Acum însă, aceasta era bucuria vieţii ei, punctul central în jurul căruia gravita totul – miraculoasa ei legătură cu preaiubitul ei Tai-Pan.

Victoria îşi pironise ochii asupra ei, cercetând-o discret, în speranţa că va descoperi un semn al maternităţii. Respiră adânc, duse încet ceaşca de ceai la buze şi îi spuse:

— Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea că o porţi în pântece pe sora mea vitregă.

Ce ciudate împrejurări! spuse Vivian cu prudenţă, llci te gândeşti la modul în care suntem legate acum… Iii bine, putem fi, răspunse Vicky cu aceeaşi lentă, cel puţin un lucru e clar – avem acelaşi ţel. Vivian se rezemă de spătarul scaunului, oarecum esionată de felul în care Victoria luase iniţiativa iţiei şi dădu aprobator din cap.

Bunăstarea noastră depinde de mersul prinderii.

Ochii Victoriei scăpărară de furie. Rostite de Vivian.

mi „întreprindere" căpăta conotaţii posesive asupra lackintosh-Farquhar. Deşi asta intenţiona să-inţeles, se gândi totuşi să

mai atenueze nuanţa, re continuă:

Itorul lui Mackintosh-Farquhar în Hong Kong îi i pe toţi cei din familia ta, inclusiv pe sora ta. noi toţi, aprobă Victoria, cu un surâs sardonic, şi viitorul Hong Kong-ului. acum rândul lui Vicky să urmărească mişcarea i... în Din holul hotelului răzbăteau până la ele Iunie tânguitoare ale melodiei / Fall to Pieces. La o inturată se aflau cinci femei bine îmbrăcate, 1 ale unui club feminin de armatori, care păreau limil está un interes deosebit pentru tonaje şi cai-Te în timp ce aruncau priviri furişe către Vicky. O Iţinic1 de zvonuri circulaseră de-a lungul şi de-a latul mici despre Duncan Mackintosh şi nu întâmplător; y nlesese tocmai acest local public de întâlnire, unde niciun riţotiv nu-şi putea permite să-şi piardă INK. I de sine. Ea afişa un zâmbet de circumstanţă, H11 r. riji, chiar în momentul în care prietena ei Linda, ill iniţoare filipino-chineză, o privea cu insistenţă, îi m^2, Vivian tocmai îi confirma temerile

363

Cei nouă dragorii oi declarândU-i că intenţiona să-şi folosească noua sa putere la Mackintosh-Farquhar pentru a-şi îndeplini obiectivele politice.

— Viitorul Hong Kong-ului nu se află în mâinile noastre, o contfazise Vicky cu fermitate. Adevărata noastră problemă este viitorul MacF. Am putea transfor

mă MacF **într-**o întreprindere competitivă.

— Iartă-mă Victoria, însă viitorul Hong Kong-ului este viitorul MacF.";

— Te rog, spune-mi Vicky! îmi displace numele Vie

toria; sună atât de distant.

— Desigur, acesta era numele pe care-l folosea tatăl tău...]:

— Unul dintre ele. Ascultă, Vivian, noi suntem femei i

de afaceri şi-avem de înfăptuit un lucru care reclamă".

Întreaga noastră atenţie şi energie. Îi scăpase cu mare greutate acest afurisit de noi şi în momentul în care îl pronunţă, simţi c-o apucă din nou durerea de cap. Respiră adânc, înainte de a-şi urma firul gândirii. Lasă-mă să-ţi prezint planul meu. În spital am avut timp berechet să analizez o sumedenie de proiecte noi, în timp ce tu erai plecată. Imaginea lui Steven Wong îi reveni în faţa ochilor cu aceeaşi insistenţă. Nu se simţise niciodată atât de iubită de un bărbat. Toate preocupările ei îşi pierdeau din importanţă în raport cu imaginea lui

Steven. Hong Kong-ul, Continentul, Răsturnarea, Două-Cărări Wong, Golden Expo, Lantau, năpasta cu Vivian şi testamentul tatălui ei, precum şi manevrele de supravieţuire a MacF, încetau să mai existe atunci când se întâlneau în camera lor de la hotel Regent. Şi, spre marea ei uimire, de fiecare dată când revenea la biroul ei, după asemenea momente de extaz, se simţea infinit mai bine, vădind o agerime de spirit, curaj şi forţă fizică înzecite. Renunţase la actele de

comise din dorinţa de a fi pusă pe acelaşi plan eu îi său. **Într-**un cuvânt, cu Steven revenise la viaţă. În loc lupte împotriva haosului care înghiţea treptat Hong 1. ea se avântă în viitoare şi descoperi că poate

Da? o trezi Vivian la realitate.

M-am gândit să readuc MacF la matcă. Noi am put ca o companie comercială şi asta ar trebui să venim.

Nu cred că te înţeleg prea bine, spuse Vivian, darlia că înţelesese perfect.

xhile întreprinderi din Hong Kong se lansaseră în ea negustori, aşa cum îi reamintise Alfred Ching. opiului, predecesorii ei fuseseră intermediari şi vest, înlesnind negocierile dintre îndepărtata, Anglia, Statele Unite şi China cea plină de prin experienţe îndrăzneţe legate de tehnologia) \ schimburi de bunuri avantajoase, prin prospeciiâţelor şi depistarea producătorilor de bunuri. Şi, i precizase Alfred, ei trebuie să existe şi să-şi ofere le acolo unde estul întâlneşte vestul. continentul este încă vast şi misterios şi are nevoie ident mai mult ca oricând. China nu se poate: a fără ajutorul Hong Kong-ului şi, dacă MacF veni în întâmpinarea acestei necesităţi, el va ielui. I-am dat instrucţiuni lui Wally Hearst să mii birourile noastre de la Beijing şi Canton şi să le chinezi pentru deschiderea de agenţii în Tianjin, nu, Wuhan şi Chongqing. >ky observă interesul manifestat de inter-i ea să ia pronunţarea numelui lui Wally Hearst. ureba dacă tatăl ei îi spusese despre relaţiile lui u adepţii lui Chen – oameni care asemenea lui

Duncan, sperau că se vor ralia mişcării reformiste a lui Tang dacă Chen avea să fie debarcat.

— Aş dori să ne extindem în Shanghai şi să punem un piciorşi în Ningho şi Hangzhou. Vreau ca Peter şi Mary.

Lee să preia conducerea Fuzhou şi să-şi folosească legăturile lor în Taiwan, însă Shanghai-ul va fi cel impor

tant pentru noi, datorită uriaşei sale baze industriale pe care o vom putea servi.

— Cum?

— Transportul aerian va constitui pionul nostru comer

cial.

— Nu dispunem de capacitate.

— Intenţionez să mai cumpăr încă douăzeci de avioane Andropov-250.

— Douăzeci? repetă Vivian ca un ecou.

Cercetările pe care le făcuse Hugo o convinseseră că avioanele turboreactoare ruseşti de transport erau nu numai cele mai mari, dar şi cele mai bune din lume, simplu de întreţinut, uşor de reparat.

— Şi tatălui tău îi plăceau, dar douăzeci…

— În acelaşi timp, vom deschide noi porţi în Europa şi

California. Compania Aeriană Golden va avea o impor

tanţă primordială pentru China.

— Cu ce bani? Douăzeci de avioane şi toate acele porţi vor costa o avere.

— Suntem bogaţi – cel puţin pe hârtie – datorită loviturii lui Alfred cu terenurile. Am vândut câteva proprietăţi şi am reipotecat majoritatea celorlalte, astfel că dispunem de bani lichizi pentru toate aceste transformări.

— Cred că îţi asumi un mare risc, făcând datorii pe baza unor speculaţii cu terenurile.

— Dar merită. Ce crezi, Vivian? Te-ai angaja **într**-o

asemenea afacere?

Ai putea pierde totul **într**-o noapte… Ce **s**-a klmpkit cu domnul Wu şi cu Golden Expo?

Încă nu avem aprobare pentru apă. Domnul Wu îi

M; I pe cei din China că pot pune mâna pe Golden la un preţ derizoriu.

Mă îndoiesc că ne vom descurca cu cheltuielile e de construcţie, ca să nu mai amintesc de pier-profiturilor pe care contam. Vreau să spun că 11 ca hotelul să aducă o groază de bani. Îşi scutură ou dezgust. Pe de altă parte, nici nu vom putea de blestematul ăla de hotel de la aeroport până când itfiţile chineze nu-l vor autoriza pe directorul vi să

ne aprobe feriboturile, şi asta se va întâmpla aed le vom ceda Golden Expo. \) eci, situaţia nu e deloc roz. Nici pe departe; de aceea va trebui să facem Câri radicale. Vreau răspunsul tău, Vivian. Iiirtă-mă, Vicky, răspunsul meu este acelaşi. Ceea este periculos şi cu mult mai important este faptul! nu poate funcţiona în vid. În trei luni, britanicii roceda Hong Kong-ul Chinei. Noi trebuie să ne în rolul pe care Hong Kong-ul îl va juca în China. era şi obiectivul tatălui tău.

I ra obiectivul tău şi asta „l-a omorât. Planul lui era i iKlit şi primejdios. Nu am de gând să repet greşelile

I atăl tău îl socotea singura speranţă a MacF. i i-am spus-o şi în spital şi ţi-o repet: nu vreau nici stec al lui Ma Binyari sau al altui politician chinez, / al „Reformatorului Tang”. MacF nu se va lăsa iiH prins în jocul de interese între facţiuni rivale.

366

367

Cei nouă dragorii

Vivian dădea sceptică din cap, provocând-o pe Vigky să recurgă la o figură de stil care credea că va fi apreciată de chinezoaică.

— Noi suntem asemenea unei sălcii în bătaia vântului.

Noi nu suntem vântul.

— Tatăl tău era cutezător. Noi am putea fi vântul.

— Nu voi îngădui ca MacF să fie de partea cuiva.

Războinicii vin şi pleacă; negustorii se întorc.

— Iartă-mă, dar puterea ta de decizie e limitată.

— Este, până la naşterea copilului tău, te rog să nu uiţi asta.

— N-am să uit, Victoria. Vivian se ridică dezamăgită.

— Unde naiba pleci?

— În Shanghai, trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten.

— În ce scop?

— Tu eşti cetăţeană britanică şi ai un paşaport britanic, tu, fratele tău şi nepoatele tale. Eu sunt chinezoaică din

Hong Kong şi în pântecele meu port un prunc chinez din

Hong Kong.

— Un copil cu tată britanic. Slăbeşte-mă cu aerele astea deplasate.

— Sunt chinezoaică din Hong Kong. Aici este căminul meu, al nostru.

— Îţi poţi lua copilul în Anglia, dacă trebuie.

— Tu ai face-o?

Vivian se întoarse pe călcâie şi vru să plece. Armatoarele priveau atent în direcţia lor. Ea păru că se răzgândeşte, căci reveni, se aplecă peste masă şi îi atinse uşor obrazul lui Vicky cu degetele, în semn de mângâiere, **şoptindu-**i: trebuie să salvăm aparenţele în numele MacF.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, îi spuse Vicky

<pată. Voi conduce MacF şi fără tine până când se va

e copilul.

— Mă vei căuta tu singură, spuse Vivian. Sunt sigură oi vedea mai clar cu timpul. Oh! Cele mai bune urări

Ieven. Mă bucur pentru voi.

Faci din toate astea o problemă personală? Pentru

Poate că el te va ajuta să-l înţelegi mai bine pe tatăl

— Şi tu te-ai culcat cu Steven?

— Asta a fost de mult, aşa încât nici nu îmi prea aduc

* aminte şi sunt sigură că nici el. L-am văzut zilele îi te făcând jogging. Părea transfigurat de dragoste.

— Liţiti întocmai ca armata lui Mao, Vivian: preţutin

ni!

Pretutindeni în China, o corectă Vivian. Armatele fi «C nu invadează…

O h, chiar aşa? Dar cu Coreea şi cu Vietnam cum rin

stea sunt state vasale ale Imperiului Mijlociu, răspunse Vivian cu un surâs enigmatic şi Vicky i tu da seama dacă ea nu glumea. Da, Victoria, asta reaminteşte, şi dacă eşti hotărâtă să cumperi atâtea) Onc ruseşti Andropov, îmi permit să-ţi sugerez să le Suri prin guvernul de la Beijing. Dacă recurgi la China firimzacţiile tale, ei te vor sprijini la acordarea drep-iloi de aterizare.

kleea e excelentă, mulţumesc. Îţi mai cer pentru iun oară să lucrezi cu mine pentru MacF. Fă-o pentru fiul tău. Avem viaţa înainte; nu vreau să fiu duşmanca

— Şi eu îţi mai cer o dată să urmezi calea tatălui tău;

el ştia ce e bine şi drept.

După ce privi cu atenţie în jurul ei, se aplecă şi-i şopti:

— Atunci de ce nu ţi-a vorbit de probele pe care le deţinea contra lui Chen şi a lui Două-Cărări Wong? De ce nu ţi-a spus unde le-a ascuns?

— Pentru a mă proteja. Uneori era nesăbuit, dar nu era naiv.

— Copilul tău a fost un accident? întrebă Vicky fără menajamente.

— Nu! El l-a vrut după moartea lui Hugo.

— Şi tu te-ai conformat.

— În mine au existat două porniri contrarii, admise

Vivian şi era pentru prima oară când o spunea cuiva.

Sarcina îi periclita independenţa de care avea nevoie pentru a-şi urma cariera şi a milita pentru o Chină mai bună. Timpul însă se arătase potrivnic, deşi era încă destul de tânără şi mai avea atâtea de învăţat, iar 1997 era atât de aproape! Pentru Duhcan însă, timpul era duşmanul de temut al celor de vârsta lui şi ea nu-i putea refuza acest lucru.

— Pariez că testamentul lui va risipi şi aceste ultime îndoieli.

— Moartea lui mi-a spulberat îndoielile, îi răspunse

Vivian îndată. El se află în trupul meu şi e mai mult decât o amintire. În clipa aceea ochii i se umplură de lacrimi, astfel încât fu nevoită să-şi plece capul.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus, se scuză Vicky.

Regret sincer.

Vivian se calmă şi o privi din nou pe Vicky, dar expresia ei nu se potrivea deloc cu scuzele, ca şi cum tocmai descoperise că nu trebuia să-şi exprime regretul.

— Nu cred că l-ai înţeles pe tata aşa cum pretinzi. Nu pricepi ce-a urmărit? Pretinzând că te apără pe tine, el îşi proteja copilul, ceea ce înseamnă viitorul MacF – în cazul i u care nu m-aş prezenta eu cu un moştenitor convenabil.

— Îl vezi **într-**o lumină mai rea decât era în realitate.

Nu este posibil, îşi spuse Vicky, dâ**ndu-**şi seama în iele din urma că lupta ei cu Vivian era de fapt o continuare a războiului purtat cu tatăl ei. Deşi dispărut în «dineurile Mării Chinei de Sud, el era încă prezent la Uniia, ceea ce însemna că bătălia cu Vivian marca pier-ltrea unui negustor cu China, acum când MacF avea cea Kii mare nevoie de forţa şi talentul pe care Vicky putea le mobilizeze.

— Stai jos, spuse ea, te rog. Regret cu adevărat ce am

Aş aprecia dacă te-ai muta înapoi în biroul tău. Nu fie să aştepţi până când o să devii „tutorele” noii onitoare. De tine am nevoie acum.

Vivian se aşeză din nou pe scaun şi cele două femei linseră mâinile în mod solemn. Dar te rog, uită delia tatălui meu cu Două-Cărări Wong. Nu mai vreau id nimic despre asta. Ai înţeles?

Te înţeleg, spuse Vivian, te înţeleg perfect. Cele două femei se priviră îndelung. Mai rămăseseră lulte lucruri de spus. Vicky simţi o oarecare uşurare îşi seama de naivitatea lui Vivian în privinţa îierii acţiunilor săvârşite de tatăl ei. Vivian, la rândul felicită că-şi recăpătase clarviziunea şi că acceptase ţirca la MacF, unde avea un prilej mai bun să oeze pe Vicky Mackintosh pentru a duce la bun misiunea lui Duncan.

370

371

Cei nouă dragorii

!

24

L

Începutul lunii mai Jonca Roşie îşi strângea pânzele la gurile râului Huangpu, în Shanghai. Se crăpa de ziuă, mareea scăzuse, iar curentul iute de primăvară împrăştia noroiul mlaştinilor cenuşii ale deltei Yangtze sub un plafon dens şi mohorât de fum de cărbune. Aerul vibra de uruitul motoarelor şi de şuieratul sirenelor care-şi trimiteau semnalele în văzduh. O sampană joasă cu motor se strecură prin dublul şir de vase, şlepuri şi vase patrulă acostând alături de ele.

În timp ce căpitanii negociau strigând preţul unei remorcări împotriva curantului, marinarii îmbrăcaţi în costume negre de bumbac se pregăteau de plecare.

Odată tranzacţia încheiată şi lanţul de rempreare fixat, sampăna diesel, dotată cu motor de autobuz londonez, îşi începu călătoria de treizeci de mile cu pânzele strânse. Vivian, care efectuase transferul de pe sampană pe jancă, era îmbrăcată în uniforma marinarilor. Aşteptând să fie primită în cabină, îşi ştergea de funingine lentilele ochelarilor.

Ura Shanghai-ul. În patruzeci de ani de guvernare coruptă, China transformase oraşul visurilor mamei ei **într**-o mahala sordidă. Îl detesta şi pentru că ceea ce se întâmplase cu acest oraş urma să se întâmple şi cu Hong Kong-ul, dacă premierul Chen va rămâne stăpânul Chinei.

372
ernul comunist din Beijing înghiţise în mod sis-litio profiturile oraşului Shanghai, astfel încât, cu plia câtorva centre de afaceri internaţionale, con-lite în jurul unor hoteluri moderne, totul era în ruină. Noaptea trecută, pe când intrau în zona sampanelor, ivian nu-şi putuse stăpâni revolta faţă de aspectul erai al oraşului, de duhoarea ce se simţea de preţutin-i, de întunecimea şi aglomeraţia străzilor pe care linau tineri fără căpătâi, dezorientaţi. Indiferent de uitea vieţii celor din oraş, aceasta reprezenta o turie a superiorităţii oamenilor locului faţă de tsorii lor din nord, atât ca trăsături morale, cât şi ca minare şi aptitudini. Imaginea unui coolie epuizat; îi piele şi os, târând un bloc de ciment pe străzile i ilui oraş, pe al cărui tricou figura inscripţia engleză ING, n-o va uita niciodată, reina şi epuizarea fizică datorată călătoriilor ei mente îi scădeau curajul. Simţi dintr-odată lipsa sale, deşi se întreba furioasă, privind cerul ti, dacă aceasta i-a fost vreodată de vreun ajutor, şi acolo făcu un legământ: nu-i va da niciodată copilului ei să se întrebe dacă mama va mai veni

1 hii şi gâtlejul o usturau din cauza fumului. Îşi şterse u ochelarii, rugându-se ca de data aceasta, după-ntâlniri clandestine, adesea primejdioase, Tang să ia bord. În drum depăşiră şi alte remorchere ce i sampane, barje încărcate cu cărbuni şi vase aflaterii, înconjurate de alte sampane ce stăteau ca puii tare. Pe ţărmul pustiu se conturau clădiri joase ale or cu coşuri fumegânde.

Inctele de acostare ale feriboturilor, la ex-itea şoselelor, gemeau de oameni cu biciclete. În

373

JUSTIN

Cei nouă dragorii rest, camioane şi căruţe. Cu trei ani înaintea secolului al XXI-lea nu exista nicio maşină particulară.

Copilul începu să mişte. Cuprinsă de teamă, făcu un gest necugetat: bătu puternic în uşa cabinei. Aceasta se deschise imediat şi apăru faţa plină de coşuri a unei secretare, care o privea uluită.

— Tocmai veneam după dumneavoastră, tovarăşă.

În cabină era întuneric şi Vivian avu nevoie de câteva clipe pentru a se acomoda. Liderul de partid Tang Shande, înconjurat de alţi câţiva chinezi, stătea la o masă de lemn, luminată de o lampă cu gaz şi de o minusculă fereastră. Toţi fumau şi beau ceai din ceşti cu capac. Printre cei şase „bărbaţi şi o femeie, recunoscu trei persoane cu care

negociase în Shanghai mai bine de trei ani. Femeia era secretara lui Tang; desigur se afla acolo şi aprigul Ma Binyan. Zheng lipsea. Pe ceilalţi, care se numărau printre apropiaţii lui Tang, îi ştia doar din auzite. Unul dintre aceştia, un individ cu o figură aspră, era general în Armata Populară de Eliberare. El se întâlnise anul trecut cu Duncan şi Hugo.

Tang Shande – un bărbat tânăr cu o faţă lată, veşnic surâzătoare, era originar din Canton – o figură familiară de pe ecranul televizoarelor şi din fotografiile ziarelor. În carne şi oase arăta masiv şi mai necioplit. Avea nişte mâini enorme, bătătorite de muncă; la cea stângă remarcă lipsa unui deget. Purta o jachetă sport cu marca fabricii lui şi o cămaşă deschisă, sugerând parcă imaginea omului de afaceri chinez, punte de legătură între nevoile oamenilor simpli, ale muncitorimii şi înaltele aspiraţii ale studenţimii. Doi dintre cei aflaţi alături de el erau muncitori autentici – un miner din minele de cărbuni \yuhan şi un textilist din Shanghai. Ma Binyan era exponentul studenţilor rebeli, deşi puţin mai vârstnic, dar purtând încă

374

priviri o înflăcărare tinerească şi pe buze un surâs

Ictat.

N-o invitară să ia-loc şi nici nu-i oferiră ceai, şi asta Hru că ştiau că nu deţinea nicio probă lăsată de Incan Mackintosh.

Ma Binyan îi făcu grosolan cu ochiul şi rânji necuviin-jov i. est la care Vivian nu putu face altceva decât să-şi ice (capul. Ceilalţi păreau plictisiţi.

l'ang deschise discuţia cu duritatea lui binecunos-eamintindu-i-o pe Vicky Mackintosh. Fiul de pesi li i ca Tai-Pan-ului aveau ceva comun din acest punct) Iere.

Mi s-a spus că, după ce ai venit la bord, ai recunos-l nu deţii nicio dovadă. De ce dracu' ai mai riscat o i le clandestină de la Beijing? ivian ezită. Deţinea un mic atu pe care nu avea ia să-l folosească mai devreme decât era cazul. i ung interpretă greşit sau poate proceda aşa în mod nit. I se adresa în mandarină, aşa cum se cuvenea i tea unui lider naţional, deşi era cantonez. Ne întâlnim pe această joncă veche de lemn pentru nu există telefoane şi nici alte mijloace moderne numeare care ne-ar putea trăda, aşa că poţi vorbi amă.

că o dată gândul ei zbură la Vicky. Îşi spuse că ea abordat pe Tang mult mai bine. Trebuia în primul i-l calmeze pe Tang, al cărui

temperament impulsiv caracteriza pe chinezi. Deci, va proceda ea mai este.

Iertaţi-mă, tovarăşe. Ezitarea mea de a vorbi se a/ă faptului că sunt stânjenită de a nu vă fi adus promis. Dovezite de şantaj.

— Da; tovarăşe lider de partid.

— Tovarăşe ajunge, sau Tang, dacă vrei. Să trecem la subiect, i-o reteză el dur.

— Da, tovarăşe.

— Mai există şi alte dovezi, ori s-au scufundat toate împreună cu Tai-pan-ul?

— Cred că mai există şi altele, dar nu pot să jur.

— De ce dracu' crezi că mă aflu aici?

— Am fost indusă în eroare, tovarăşe.

Tang se întoarse către secretara sa, cu amână ridicată în aer.

— I-auzi, asta înseamnă că a minţit? întrebă el, urmărind-o pe Vivian pentru a-i vedea reacţia.

— Nu neapărat, spuse secretara.

— Nu, nu anfminţit! îl întrerupse Vivian.

— Nu, ea nu a minţit, interveni Ma Binyan. A avut greutăţi. Poate eu şi tovarăşa secretară am sperat la mai mult.

Dar Vivian ştia că Ma Binyan mizase totul pe planurile lui Duncan de a-l dfscredita pe Chen, dar fără probe. Ma nu avea nimic. Faţa lui Tang se întunecă, trăsăturile i se înăspriră.

— E lamentabil să conduci cu ajutorul proştilor, dar să conspiri cu ei înseamnă moarte sigură. Să nu ne surprindă dacă agenţii Comitetului Securităţii Publice ne vor aştepta la docuri.

— Oh, nu, nu, tovarăşe secretar, protestă Ma cu vehemenţă. Ceilalţi cutezară să-şi exprime părerile în acelaşi timp. Vacarmul crescu din ce în ce, până ce Tang se aşeză pe scaun, luând înfăţişarea unei statui groteşti a lui JBuddha, cu faţa luminată de pâlpâirea lumânărilor. În cele din urmă o privi pe Vivian cu furie, gata să izbuc

nească într-un torent de invective la adresa ei.

— Am adus totuşi un mic obiect, spuse ea.

— Să-l vedem.

Ceilalţi încremeniră ţintuiţi locului. Ea scoase dii lurile costumului său de marinar o mapă de plastic. Se reptă spre capătul mesei unde se afla Tang şi i-o puse aţă.

— Tai-Pan-ul mi-a lăsat acest mic pachet.

Tang îl desfăcu şi începu să răsfoiască cu suspiciune ui multe foi din hârtie groasă, asemeni celei folosite la de maşini de multiplicat de pe Continent. Îşi puse larii cu ramă de plastic şi citi pe îndelete. Dumnezeule mare! Cumnatul lui Chen? Priveşte la „Conturi bancare, iar aici. oţel deturnat pentru un al hotelului lui Wong Li din Canton. Mai sunt şi obe asemănătoare? i-oate chiar mai concludente, itai jos, spuse, îndreptându-se către secretara lui, într-un salt ajunse lângă el. Vivian era de cealaltă lui Tang. Unde sunt celelalte? ni mai fiica lui ştie. \du-le. Voi încerca.

Să încerci? Vreau să pui mâna pe ele. Trebuie să i că următoarele două luni sunt decisive; Chen să fie încolţit în timp ce lumea întreagă va fi cu e Ho nu Kong. Răsturnarea este ultima mea şansă II ştie asta desigur. El a început deja campaniaiva mea. Arată-i şi ei.

cretara scoase dintr-o servietă nişte afişe tipăritertere mari. În primul, Tang era acuzat că transmite de stat japonezilor; în celălalt, şefului de partid i icau etichetări de genul: contrarevoluţionar, mt oficial şi occidental decadent. Vivian era

Îl”;

Înspăimântată recunoscând limbajul folosit de China când se punea la cale înlăturarea cuiva.

— Săptămâna trecută, spuse Tang calm, Chen m-a avertizat că are armata de partea sa.

— Şi o are?

— Câţiva reprezentanţi ai ei, răspunse Tang cu o privire furişă spre tăcutul general.

Vivi-an se înfiora. O armată dezbinată însemna război civil.

— Aţi câştigat, în schimb, inima poporului, interveni imediat Ma Binyan. Asta înseamnă că Chen e terminat.

Tang îl privi pe liderul studenţilor cu un zâmbet îngăduitor.

— Dacă armata e de partea lui, Chen are puterea, forţa care. poate mărşălui prin Piaţa Tien-An-men cu acele inimi în vârful

sulițelor. Se întoarse din nou spre

Vivian. Vezi cât e de mare miza. Trebuie să găsesc o cale să-l dqborâm.

— În ce măsură ai nevoie de Hong Kong? întrebă ea direct, amintindu-și că Hong Kong-ul era una din „micile”.

probleme ale lui Tang.

— În foarte mare măsură.

— Atunci trebuie să faci tot ce poți să-l salvezi.

— Iar tu să-mi aduci dovezile, pentru că altfel, partidul se va dispensa de mine înainte să-l pot demasca pe Chen.

Eu voi fi terminat, iar Hong Kong-ul se va îneca în rahat.

Mai ai nevoie și de alte lămuriri?

— Nu, tovarășe.

— Cum îți explici ezitarea acestei femei?

— Consideră că este foarte periculos. – Amintește-i că trăim vremuri primejdioase.

— Fiica Tai-Pan-ului crede că întreprinderea ei va prospera dacă nu se implică în acest joc politic din China.

378

Cei nouă dragorii

Dificultatea, în situațiile periculoase constă în fapt < a trebuie să fii de partea cuiva. Tang dădu din cap cu l’UST.

Dar ea e o străină.

Am înșele, s că tu ai moștenit o parte din întrenulerea ei, nu-i așa?

Zvonurile legate de testamentul lui Duncan se udiseră în Hong Kong în mai puțin de trei ore, iar inițoarele două luni ajunseseră și la Beijing.

Nu am niciun drept înainte de a se naște copilul

M l anului.

Iang o privi ciudat și pentru o clipă îi trecu prin cap calcula posibilitatea unei nașteri premature.

De ce n-o convingi că probele împotriva lui Două-i i Wong Li trebuie să-mi parvină înainte ca el să i le ia rța?

I-am sugerat această posibilitate, dar e liniștită la I că nimeni nu știe sigur că ea deține cu adevărat în același timp a anunțat că intenționează să-l [ajeze pe George Ng, fostul comprador al lui MacF 18 ta ar deține copiile pe care le-ar dezvălui dacă i s-ar ipla ei ceva. Nu e

proastă deloc.

Două-Cărări Wong ar putea să o ia prin prindere. De ce bătrânul Tai-Pan n-a fost mai precaut?

Nu era stilul lui.

Un nebun!

— În anumite privinţe, admise Vivian pentru a-i face ac. N-avea stofă de conspirator.

Nu este Ng compradorul MacF căruia tu i-ai luat)

Da, tovarăşe.

«379

JUSTIN

Cei nouă dragorii

— De ce nu încerci să-l convingi pe şeful executiv

Wei? Sigur că Allen Wei ar înţelege avantajele distrugerii lui Chen. – Tai-Pan-ul nu i-a destăinuit planul său lui Allen

Wei. Poate pentru că... e prea scrupulos, răspunse Vivian prudentă.

— Întotdeauna l-am suspectat pe Allen Wei că e... spuse Tang cu un rânjet zeflemitor.

În timp ce discuţia continua şi ceilalţi ascultau vădit plictisiţi, Vivian începu să-l vadă pe Tang **într**-o altă lumină. Se întreba îngrijorată cât timp va mai trece până când bădărănia lui se va transforma în aroganţă şi – grosolănie.

— Comunitatea oamenilor de afaceri are încredere în

Allen Wei, explică Tang, când Vivian protestă pentru a treia oară. Hong Kong-ul are nevoie de un tigru care să ştie cum să trateze Beijingul – un tigru, indiferent de facţiunea câştigătoare, cineva care să ştie cum merg treburile azi. Cine o poate convinge pe această gweipo să colaboreze? Ce e cu amantul ăla despre care am auzit?

— Steven Wong, fiul lui Wong Li.

— Un pierde-vară! Am auzit, dar nu mi-a venit să cred. E doar o coincidenţă sau l-a trimis chiar Două-Cărări Wong la ea?

— Nu e coincidenţă. Eu l-am trimis înainte ca Tai-Pan-ul să fie ucis.

— Pentru a-i da o preocupare rivalei tale? Tang zâmbi cu viclenie.

— Cam aşa ceva, admise Vivian.

— Ai crescut în ochii mei. La început am crezut că eşti o

idealistă, dar se pare că ai-ceva stofă de shanghaineză.

Vivian râse încurcată. În toată China nu exista un compliment mai mare pentru o femeie.

380

— Aş vrea mai curând să fiu cunoscută ca o femeie a

„Mg Kong-ului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Clarvăzătoare.

— Desigur, tu nu eşti chiar atât de periculoasă, râse nu, dar râsulâi era forţat. Bănuiesc că vei găsi ocales-o uvingi pe fiica. Tai-Pan-ului să ne ajute.

— Chiar dacă aş putea, spuse ea cu prudenţă, Victoria nekintosh va pune aceleaşi condiţii ca şi tatăl său: va io's: i vi le predea personal.

I ung luă cu grijă copiile şi se duse cu ele la lumină. Dacă mai există şi altele ca astea sunt de acord **s-**o IIIHSC în condiţiile hotărâte de ea. La urma urmei am lui! jună aici, în acest loc împuţit, să te întâlnesc pe tine, i i; i Hong Kong-ului”!

complimentul îi dădu curajul să-şi exprime i irarea faţă de subiectul care-o interesa! ot să te întreb cum va fi noua ta China, comparativ veche? **s-**o să mă crezi indiferent ce ţi-aş spune, chicoti **iartă-**mă, dar mi-e teamă.

l Ji te ce e. În noua mea China nu va mai exista ic, Guangshang va fi târât în mocirlă, şi câteva acolo sus vor demonta jucăria. Voi profita de iea putere pentru a-mi consolida poziţia? Dacă e-o aş fi primul lider din istoria Chinei. Îmi voi îi înţelepciune noua mea putere? în orice caz, o maj înţelept decât alţii. Va fi China un loc mai fi plecarea mea? Cred că da! Vor deveni idealiştii luşmanii mei? Sper că nu... Şi acum ce-ai zice dacă o fi există informaţii potrivit cărora Wong Li n-a

381

”.

JUSTIN SCOTT

fost străin de tulburările din Hong Kong din noaptea Anului Nou?

— Nu mă mai surprinde nimic în legătură cu Două-Cărări Wong. Însănu-mi dau seama de ce-ar fi incitat lumea la revoltă?

— Ca să ofere o scuză liniei dure, să conteste drep

turile înscrise în Declaraţia Comună şi să zdrobească opoziţia.

— Dar e lipsit de sens. Comunitatea internaţională va părăsi

orașul.

— Poate că Două-Cărări Wong mai are și un alt motiv.

— Sau indicaţiile pe care le deţii nu sunt exacte.

— În curând vom ști mai multe. Schimbarea se va produce în mai puţin de două luni, timp suficient pentru ca Wong Li să-și facă mutările.

Vivian tăcu. Liderul de partid Tang tocmai făcuse prima mutare și ea nu mai știa în cine să creadă. Era derutată. Se părea că Victoria Mackintosh avusese dreptate atunci când spusese că MacF, și prin extrapolare Hong Kong-ul, n-ar trebui să opteze pentru una din tabere în perspectiva unui război civil chinez. În acest caz, Duncan greșise, lăsând-o pe ea și Hong Kong-ul să navigheze pe o mare de incertitudini.

25

— Îl de bine ne potrivim! se minuna Steven! de trei luni se întâlneau cu regularitate la hotel i, într-o cameră rezervată de el. După-amiaza trecu le repede ca toate celelalte. Acum era întuneric și le lor se profilau pe peretele de sticlă al încăperii, mea trupurilor Mântuite pe fundalul luminilor ce oau dinspre port.

Icky stătea ghemuită, cu obrazul lipit de pieptul lui, picior îndoit și cu celălalt lipit lasciv de al lui. ului cum îi bate inima. Îl sărută pe piept, pe gât, Hl. ind tulburătoarea manevră cu un sărut pătimaș pe în timp ce degetele lui fine, parcă1 făcute anume fu iiigâieri i se plimbau alene pe spate. Îi îndepărtă își e părul ce-i acoperise obrazul în timpul îi.

fi asta, dragoste sau stop cardiac? șopti el… în imediat medicul; indivizi ca tine nu să se n-iodată.

acesta era jocul lor obișnuit, ori de câte ori ea voia de certitudini. Desigur, nu era dragoste i lui. Ea se întreba, totuși, cât va dura. Steven ei îndrăgostit. El pretindea că Vicky îl transuneori chiar credea, alteori însă se temea.

382

383

JUSTIN SCOTT

pentru că niciodată nu se angajase fără rezerve într-o relaţie amoroasă.

— La tine nu e dragoste, e doar erotism.

— Da, recunosc, și erotfsm. Adevărul este că m-am îndrăgostit

de tine chiar în noaptea de Anul Nou, Gweilo.

Vicky tresărea sub mângâierea degetelor lui lungi şi fine.

— La prima vedere? Hai. Continuă. – Nu, răspunse el cu o voce insinuantă, atunci când ai fugit din maşină.

— Cunosc refrenul, mulţi indivizi se topesc după fete blonde **într-**o rochie roşie mulată pe corp care o iau la fugă.

— M-a atras expresia feţei tale, aveai în priviri o hotărâre atât de… sălbatică, de parcă nimic nu te putea opri.

— Era vorba de soarta mamei mele.

— Erai atât de pătimaşă, atât de frumoasă, ca o…

tigroaică. Până **într-**o zi, când m-am strecurat în camera ta de spital şi te-am privit dormind.

— Când a fost asta? întrebă Vicky proptită **într-**un cot privi**ndu-**l cu nedumerire.

— De îndată ce ai ieşit de la terapie intensivă. Arăta ca un copil, deşi expresia aceea de hotărâre nu-i dispăruse de pe faţă.

Piuitul electronic al telefonului aflat sub un morma de veşminte o trezi din reverie. Vicky se rostogoli spre e i încercând să-l extragă din învălmăşeala de-haine.

— Le-am spus să nu mă deranjeze; nimic altceva i afară de cutremur sau o lovitură de stat la Beijing. Să din pat, scoase telefonul înfăşurat în bluza ei şi deschis butonul de mesaje. Miniecranul cu opt linii se aprinse.

— Oh, Dumnezeule din ceruri!

— Ce e, cutremur sau lovitură? întrebă Steven.

384

Cei nouă dragorii l-ai rău. Consorţiul lui Alfred a omis să facă plata le pentru Cathay Tower.

I-am spus că Alfred are încurcături şi n-ai vrut să ilţi.

Întârziat plata şi afacerea a căzut baltă.

ven râse.

la rog ce-i atât de amuzant?

Îl puţin timp înainte îţi spuneam că lumea se agită;

ce am la prăbuşirea preţurilor la imobile. r. i valoarea acţiunilor, interveni Vicky imediat, şi la tele indexări. Nu e de râs, Steven. Mulţi oameni vor faliţi. Economia Hong Kong-ului **s-**ar putea în, ştiu, este doar… este atât de tipic Hong Kongu-lia1 re se spulberă şi un milion de barosani devin, pe cine chemi? Alfred Ching.

Îi n i mai întâi la birou, dar suna ocupat. Apoi irul de acasă şi lăsă să sune de mai multe ori.) lecă şi îşi plimbă buzele pe coapsa ei. Vicky alene şi îşi ridică absentă părul. În sfârşit auzi Cred, cu accent britanic: „Aici Ching, spuneţi? i vă chem imediat".

I, e Vicky. Eşti acolo? Răspunde, Alfred! I s-a de un declic, ca şi cum cineva ar fi ascultat. Alfred! La naiba, răspunde-mi, eşti acolo? de zvonurile?

până ce auzi semnalul „de final al benzii şi uit. La naiba! i acolo?

1 suflecă o mânecă a bluzei în timp ce el îşi onii.

— Toate proprietăţile pe care familia mea le deţii sunt ipotecate la noua cotă a pieţii. Băncile vor retra

Împrumuturile.

— Atunci dă-le banii înapoi.

— Nu merge. Ea investise deja banii împrumuta pentru cumpărarea unor avioane ruseşti. În plus, ce şi face MacF Golden Air fără avioane?

— De ce nu? întrebă Steven, dar ea nu discuta eu niciodată afacerile MacF, aşa încât evită răspunsul. 1

— Steven, tu nu înţelegi. Tot acest avânt al afacerilof imobiliare se bazează pe preţurile ridicate pe care Alfret le-a plătit pe Cathay Tower.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce raţionamentele tale în afaceri diferă de cele ale jucătorilor de mah-jongg* săi de acelea care stau la baza pariurilor făcute la cursele dj cai?

— De-aia, ca să întrebi tu. Pa şipusi, spuse ea în cum ce se căznea să-şi tragă pantalonii. Îl sărută în grabă şi va!

să plece.

— Unde pleci?

Gândurile începură să i se învălmăşească. E;

vinovată, ca de altfel toţi ceilalţi din Colonie, pentru profitase de pe urma acestui „boom" al proprietăţile1

Oare băncile se vor resimţi şi ele? Darcum puteau, sfacă după ce se extinseseră peste măsură ca urmare împrumuturilor acordate pentru proprietăţi? Câte v

supravieţui în cazul în care prăbuşirea va afecta şi resii

economiei? Va face China presiuni pentru a influeni închiderea pieţei? închiderea pieţelor în crahul din”.

— Joc de origine chineză, jucat în patru persoane, dominoului.

fusese un dezastru.

nouă dragoni ide mergi?

Iiuu să văd la faţa locului ce se întâmplă.

În e deja noapte, nu poţi face nimic la ora asta.

no înapoi în pat, scoate-ţi hainele şi hai să facem e Uc urmă comandăm ceva bun şi după masă în pui de somn. Mâine ai să vezi altfel lucrurile. coase bluza şi se cuibări lângă el. După câteva 1 Însă sări ca împinsă de un resort.

pot, trebuie să merg la birou., SS faci acolo?, Stau la telefon şi să mă asigur… Rămâi aici la îi să rămân?

Cea mai mare dorinţă a mea, dar nu ştiu când mă „rog, înţelege-mă.

n îşi luă ceasul de pe noptieră, îl privi şi îşi trecu prin păr.

ci că ar trebui să dau şi eu o raită pe la vasele swpun că va fi o noapte fierbinte în jurul meselor id vestea va ajunge acolo.

I i-i sigur că circulă deja în tot oraşul, încerca să mă întorc după miezul nopţi.

(i lăsa treburile pentru mine, dar… l r, dar pentru cine crezi tu că mă întorc?

ui vrut să spun asta, Steven, dar trebuie să plec

Sunt cu mintea **într-**o mie de locuri şi n-aş avea de câte ori trebuie să pleci mă gândesc cum a-i îi trimiţi mintea acolo şi să-ţi laşi trupul aici.

nu se înşelase în legătură cu răspândirea i sumbre. Liftul era înţesat de feţe japoneze lin hol domnea haosul. Jumătate din cei aflaţi aici

urlau la funcţionarii de la recepţie, voind să părăseasc hotelul mai devreme, iar ceilalţi cereau camere făr’ rezervare. Telefoanele şi serviciile fax erau luate cu asalj Taximetriştii şi portarii păreau loviţi de dambla.

— Tunelul spre Causeway Bay devenise un furnicai căci la auzul

veştilor, zeci de mii de oameni îşi părăsea? locuinţele alergând la slujbele de unde plecaseră doar ci câteva ore mai înainte.

Pe la nouă şi jumătate, seara, Vicky ajunse la Maci House unde mulţi manageri, negustori şi analişti asaltai telefoanele. Dădu câteva instrucţiuni scurte pe care oamenii le receptară cu greu. În Europa era amiază, iai pieţele americane se aflau pe punctul de a se deschide

Se instala apoi la telefon, şi-i chemă pe toţi ce care-i cunoştea. Primele reacţii se concretizau în întrebări majore: „Ce s-a întâmplat în Hong Kong? C mai urma? Ce va face China în această situaţie?”

Răspunsul MacF era: „Nu s-a întâmplat nimic grav] doar o afacere eşuată. După un prim val de panică lei; de vânzări, cei care rămân în picioare vor merge înainu”, China nu-şi poate permite un colaps financiar atât apropiat de Răsturnare.

— Cum îl va putea opri? insistă încăpăţânaţii]

preşedinte al noi bănci feminine din New York, cu car

Vicky fusese colegă la Universitatea new-yorkeză.

— China va sprijini piaţa cumpărând prin intermedii unor grupări anonim –, îl asigură Vicky, gândindu-se cil probabil, aşa se va întâmpla.

— Poate că va împrumuta bani acelora care au faci împrumuturi exagerate, observă sarcastic bancherul.

— N-ar fi o idee tocmai rea. Mulţumesc.

Pe la orele unsprezece noapte, cu nouă ore duj încheierea zilei de lucru, începură să curgă la Mac

388

ţ\e H\lzute. Apeluri de sondaj confirmară primirea ilnte similare şi de către alte companii din Hong între timp, grupuri cunoscute din China începură i-tliciteze ofertele iniţiale. La orele unsprezece şi i din clădirea guvernamentală Allen Wei dădea ţie conform căreia economia Hong Kong-ului HI. I. Şi va supravieţui – aşa cum se mai întâmplase – încercări. Asemenea urcuşuri şi coborâşuri, afirma tipice unei societăţi libere şi deschise.

Hearst se plimba prin biroul lui Vicky, lu-şi năucit bărbia.

Itiltf cele mai recente ştiri, spuse comerciantul! lui. Un tip pe care îl cunosc a respins o ofertăire pentru hotelul său din Repulse Bay. Zece mi târziu, o companie chineză a dublat suma, Kl jignirea la jumătate. Mi1 evident că încearcă să atenueze şocul. pl i iima ofertă a fost tot a lor, preciza Wally.

Iiairenţa aparatului birocratic? H1 ipăreţi nemernici! Supraliciteazǎ unul altuia.

lişcǎ mai repede decât de obicei, de parcǎ ar fi, îţi pentru asta. ic cǎ erau.

de este Vivian Loh?

Hnnnezeu ştie, replicǎ Hearst, total nepǎsǎtor faţǎ lumile rivalei sale. Vrei sǎ-ţi gǎsesc nişte pliuri din Beijing?

(În dar fǎ-mi rost de un împrumut de la o bancǎ fjiig pentru avioanele mele., nebunia asta?

une-le cǎ e şansa lor de a stabiliza situaţia şi cǎ Ji solid înseamnǎ un Hong Kong puternic.

— O sǎ-i umfle râsul!

— Fǎ cum îţi spun.

— Bine, Tai-Pan, scuzǎ-mǎ.

— Şi încǎ ceva, Willy... Dacǎ vreunul dintre prietenii tǎi de pe Continent are nevoie de cineva care sǎ cheltuiascǎ. banii Chinei pe o proprietate concretǎ, noi suntem oamenii lor.

— Glumeşti?

— Presimt cǎ cineva se îmbogǎţeşte din asta.

— Douǎ-Cǎrǎri Wong! Iatǎ cine!

— De ce crezi asta?

— Cu bǎnetul de care dispune poate înghiţi rapid ce e mai bun din tot ce se prǎbuşeşte.

Vichy se întoarse şi privi pe fereastrǎ. Clǎdirile] învecinate erau şi ele luminate la acea orǎ târzie.

— Bine, Wally, mulţumesc. Dǎ-ţi telefoanele acelea:

şi... vorbim mai târziu.

— Am spus ceva nepotrivit?

— Niciunul dintre cei cu care am discutat ni menţionat cǎ World Oceans ar cumpǎra ceva. Ca şi cum ar fi toţi plecaţi din oraş. Cu lichiditǎţile de care dispun pot achiziţiona la un preţ derizoriu toate proprietǎţile din

Colonie.

— Poate Douǎ-Cǎrǎri Wong asta aşteaptǎ, o nouǎ]

scǎdere.

— Vorbim mai târziu.

Se ridică şi se îndreptă spre fostul ei birou pe caic-ocupa acum Peter. Acesta, cu mânecile suflecate, aproaf că acoperea telefonul la care vorbea agitat în cantonez

— Cunoşti pe cineva la World Oceans?

— Desigur.

— Ai vorbit cu vreunul dintre ei în seara asta?

— Nu.

„— I că au avansat vreo ofertă derizorie, atunci iii.it de necazurile noastre?

Îl m-am gândit până acum la asta, dar nu-i deloc u să iei legătura cu prietenii tăi de pe Conare, de la orice bancă.

u ce?

I ca MacF să fie prima pe lista celor care cer îi un clin China. – M'iarse în biroul ei, închise uşa şi îi telefona lui N". E înţelept şi cunoaşte multe dedesubturi, îşi t ti rid să-i răspundă;! nu te-am trezit, unchiule Ng.

Izbit veştile, Tai-Pan, spuse Ng grav. Un vechi îi meu s-a aruncat pe fereastră.

Iţepeni. Era mai rău decât îşi imaginase.

pare rău. Ai vreo idee cine ar putea fi în lui Alfred Ching?

I. mzit că banii lui provin din New York.

I-licării?

IM i-am ericani.

mume?

Iio nimeni.

«uinva americani de origine chineză? îndoiesc. Este un consorţiu... /?

IIu, în niciun caz oameni din China. Ascultă, MI ine considerabile au părăsit Hong Kong-ul în

ani. Se pare că Alfred a reuşit să pună ceva creţi?

nem, bani privaţi. nu destui.

390

391

Cei nouă dragorii

Îi

„— i – ţ. J

!

— Aşa se pare, adăugă Ng, sursa lui e secătuită.

Vicky telefona din nou la biroul lui Alfred, dar lini; i era ocupată. Puse în funcţiune automatul şi, după zeci minute, o secretară speriată răspunse în cantoneză.

— Cu Alfred Ching, vă rog.

— Nu este la birou, veni răspunsul în engleză

Reveniţi, vă rog, mâine.

— Aici e Victoria Mackintosh. Domnul Ching voia's. i vorbească cu mine.

— Nu e aici.

— Unde este?

— Nu ştiu precis. Poate telefonaţi mâine.

Vicky îşi propti mâinile de biroul tatălui ei şi privi l. i ceasul care atârna alături de-o pictură în ulei reprezentând o corabie a liniilor Haig ce transportase p vremuri opiu. Era miezul nopţii.

Chemă hotelul Regent. Steven se întorsese.

— Hei, ce faci, patul e gol…

— Mai zăbovesc puţin. Ce spuneai că ai făcut când i aflai la New York?

— Nu-mi mai amintesc nici măcar un nume.

— Fii serios, doar ai lucrat cu ei, nu-i aşa?

— **Ţi**-am spus doar că bătrânul m-a priponit acolo.

— În ce scop?

— Să analizez posibilităţile de a face investiţii.

— Ai condus singur biroul?

— Glumeşti? Nu ştii că în New York lucrul în devreme? Dar despre ce e vorba?

— Cum de-ai ştiut că Alfred Ching are necazuri

— Am auzit pe ici, pe colo, spuse el eschivândula un răspuns clar.

— La New York!

392

Silise, Vicky, dar nu-mi amintesc. E chiar atât de

Int?

I explic mai târziu. Compania voastră a mai făcut ivestiţii decât cele pe care le-ai propus?

şa cred, doar dacă n-or fi dat faliment. Vicky, câu nu eram un pion principal, deşi puteau conta

1 – jucam tenis cu clienţii lor şi le aduceam fete lari.
I? Care ei?
Ictenii babacului.
Îi era compania lui?
ÎI! El mi-a procurat doar slujba. Ascultă, scumpo.
«J?
Îl ştiu, încerc.
I trebuie să plec dimineaţa devreme.
mic pleci?
Intrinul mă trimite în Taiwan. Plec pe la nouă.
Îi, nu! Cânt te întorci?
Inel îmi ordonă el. Se pare că e vorba de câteva obicei când nu puteau fi împreună discutau la telefon; ea se obişnuise cu ideea că era dis – (pricind avea nevoie de el. Îi telefona de pe vas ţ-i „noapte bună" şi „bună dimineaţa" şi nu-şi mai liigina o zi fără aceste mici atenţii. gret, o să-mi lipseşti.
a naiba! Asta-mi face seara şi mai neagră, [ti/ii-mi... şi, dacă nu te văd, vise plăcute, imn uşor!
ky puse telefonul în furcă şi simţi că deja îi
Firii pe cale să-l cheme şi să-i spună, însă îi apăru n opria-i imagine, îmbătrânită cu zece ani, tot l-ai MacF şi crâmpeie ale după-amiezii lor delirante

Cei nouă dragorii de la hotelul Regent. Alungă toate gândurile spu**nându-**şi că **s-**ar putea considera norocoasă dacă ar mai conduce MacF încă zece zile în climatul acesta aberant.
Trecuse o săptămână de la plecarea lui. Îi telefona zilnic, dar ea era mult prea ocupată pentru a putea conversa în voie. Steven părea trist şi însingurat.
— Dragul meu, mi-e atât de dor de tine, simt ca înnebunesc.
— Încă n-ai dat faliment?
Vicky nu gustă gluma, căci era teribil de obosită.
— Ce faci?
— Sunt sătul până peste cap.
— Când te întorci?
— Când îmi spune bătrânul. Cum te descurci?
— Mijloacele de informare agravează şi mai mu îi situaţia. Au

fost tulburări şi la Aberdeen, North Point şi pe Henessy Road, în Causeway Bay, unde, un lanţ tic magazine deţinut de britanici a fost incendiat. Poliţia a restabilit rapid calmul. Câţiva dintre micii investitori au fost serios afectaţi, dar mai rezistă.

— Ai reuşit să vorbeşti cu prietenul tău Ching?

Steven se gândea că piaţa proprietăţilor imobiliare era în degringoladă.

— Nu încă.

În birou intră Peter. Veştile proaste i se citeau pe! faţă.

— Îmi pare rău, îi spuse Vicky în şoaptă, trebuit neapărat să te las.

— Te iubesc!

— Şi eu.

— Cine era, întrebă Peter?

— Unchiul Ng. Ce **s-**a întâmplat?

394

leu Chartered e de-a dreptul... Mea târziu aflase că Alfred Ching fusese văzut la ib, îl sună pe Chip acasă. Ct, aşa este. A apărut şi a dispărut ca o cometă.

Iirfita? în cadavru proaspăt dezgropat.

Încercat să dau de el toată săptămâna. 5, Chip.

Iese eu până la urmă, dar nu m-ar surprinde să aruncat de la etaj.

sună la biroul lui Alfred, unde îi răspunse joi acasă, dar cu acelaşi rezultat. Nu fusese hi Hong Kong Club, nici la Jockey Club. Poate îşi prietenii îl acopereau din cavalerism. [I bea la Chinnery, la hotelul Mandarin, dar aceşti [închis noaptea, gândi ea. Seu prin minte să telefoneze acasă, după şoferul! ţ Har se răzgândi. Nu era momentul să cutreiere» cu atât mai mult **într-**un Daimler cu însemnele i britanic. Telefona la recepţie şi comandă un unde este restaurantul Orchid Garden? îl pe şofer.

artea Kowloon. f nă, te rog, acolo.

I feribotul. Tunelul este închis.

ost mai rapid cu metroul. Şoferul, un cantonez i vârste, cu o faţă ca o lună plină, întoarse

riculos pentru o doamnă, se înfiora. Oraşul era ca un vulcan., atunci du-mă laferty. Îşi privi ceasul, mai erau iiiutite până la ultima cursă. Repede!

Traficul era dens, în ciuda orei târzii. În timp ce. plătea, şoferul îi mai atrase o dată atenţia asupra pericolului pe care-l prezentau străzile din Kowloon.
— Am acolo un vechi prieten care ar putea ave;
nevoie de mine.
Şoferul ridică din umeri. Avusese de-a face cu mult englezi şi dacă această gweipo voia să se aventureze 1; periferiile Kowloon-ului, n-avea decât. **s**-o facă. Se obişnuise cu ciudăţeniile acestor străini.
Vasul ce făcea cursa spre Kowloon era pe jumătak gol, iar terminalul de dincolo de port, ciudat de pustiu Poliţia păzea punctele de acces. Ea observă patru maşin; Land Rover pline cu poliţişti gata să acţioneze. Intră în singura cabină existentă şi ordonă: Restaurantul Orchid Garden, Haipong Lane. Privea atent străzile ce defilau prin faţa ei şi îşi jură să se întoarcă acasă la cel mai mii pericol.
Lumea se aduna în jurul barurilor şi cluburilor, în grupurile de turişti mişunau prin magazinele deschişi-toată noaptea. Restaurantul părinţilor lui Alfred ei. i departe de sectorul turistic puternic iluminat.
— Rămâneţi aici? întrebă taximetristul.
— Aşteaptă, te rog.
Ea bătu în plăcuţa din sticlă a uşii. Nu apăru nime 11 Holul era întunecat, doar la picioarele scărilor se zi lumina. Steven îi dăduse un inel masiv din aur cu draj. Încolăciţi care se potrivea perfect cu pandantivul ei. I: din nou cu inelul în geam şi i se păru că distinge o un: care cobora scările. Într-adevăr, cineva strigă cev; cantoneză.
— Spune că e închis, îi traduse şoferul.
Vicky bătu şi mai tare.
— Spune că cheamă poliţia.

Cei nouă dragorii te rog bun, ieşi din maşină, vino aici şi spune-i I veche prietenă. N-are de ce să cheme poliţia, îrul privi cu atenţie **într**-o parte şi alta a străzii jboră din maşină şi lansă un torent de vorbe însă în cele din urmă uşa se deschise cu o tros
ea să ştii. e numele vechiului prieten. fred Ching. fred Ching? ing Chu-ming.
spune, aşteptaţi. Omul închise uşa şi urcă din nou oferul întrebă. fta este Alfred Ching cu afacerea Cathay Tower?

e un altul.

le, bine; ăla trebuia împuşcat, i geamul uşii, Vicky îl zări pe tatăl lui Alfred care Scoase capul prin deschizătura uşii vădit speriat. Îcunoscu pe Vicky, dădu din cap afirmativ. t să intru?

jtrânul mai dădu o dată din cap. Vicky plăti fui şi-l urmă-pe tatăl lui Alfred pe scări. Elo con

rin sala de mese a restaurantului până în bucătărie.

stătea la o masă de lucru, cu jacheta pe spătarul îi cu cravata desfăcută şi cu capul între mâini, ix tăblia mesei. Când intră Vicky, el nu-şi ridică venit să vezi în ce rahat am intrat? s-a întâmplat, Alfred? Unde ai fost? că n-ai fi aflat până acum, n-ai fi fost aici. În venit pentru că vreau să ştiu exact ce s-a preciez că ai venit, Vicky, dar n-am nevoie de jne.

— N-am intenţia să te compătimesc.

În cele din urmă Alfred o privi şi Vicky îi citi în ochi teama.

— N-ai venit nici să-mi cerşeşti dragoste. Din câte arir auzit are cine să ţi-o dea.

— Alfred, nu sunt vinovată de ceea ce ţi s-a întâmplat.

Iar viaţa mea personală nu te priveşte.

— În fond ce vrei? întrebă Alfred, plecându-şi capul şi jucându-se nervos cu inelele sale.

— Vreau amănunte, Alfred. La dracu', ce şi întâmplat? Cine a fost în spatele tău?

— Cineva care s-a folosit de mine. Vicky se aşeză hi masă în faţa lui. Alfred o privea în sfârşit. Tu ai făcut-o?

Privindu-l mai atent, observă că ochii lui erau înroşiţi şi îşi dădu seama că plânsese. Se aplecă spre el şi îi apuci mâinile. Erau reci.

— Cine te-a aranjat în halul ăsta?

— Am fost un imbecil naiv. Nu-mi vine să cred că am permis să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Oricine se poate înşela uneori, Alfred.

— Sunt un mare prost şi întreaga Colonie a aflat-o.

— Încetează, Alfred!

— Nu, zău! Fiecare om din Hong Kong ştie că am fost un tâmpit.

— Tatăl meu obişnuia să spună: „dacă nu rişti, nu mişti".

— Dar n-am riscat nimic, ripostă el cu vehemenu

Pusesem pe plcioare o afacere fezabilă. Nu era niciun risc.

— Şi ce n-a mers?

— Ţi-am spus, am fost un fraier. Nu mi-am dat seai n-am bănuit ce au ei de gând să-mi facă.

— Cine? Care ei?

398 – Cei nouă dragonijuneherii mei „loiali", spuse Alfred cu amărăciune, i se stinse devenind un murmur. Vicky, am făcut. ce trebuia: la şcoală aveam cele mai bune îesc cea mai curată engleză, am jucat cinstit, am n răsputeri, am respectat toate regulile, toate, Inuit. Toate, afară de una. are?

n îndrăgostit de ogweipo din Peak.

ui asta, Alfred. Asta a fost cu ani în urmă.

unenii mi-au întors spatele. Chinezi... mi-aule în nas. Partea bună e că în Hong Kong există

„Şi nu ţi se pot închide în faţă chiar toate. Acum, lini am nicio uşă deschisă. Ce are a face asta cu omiterea plăţii tale?

re să-mi explic cum de-am putut fi atât de naiv.

I-am prevăzut ce avea să urmeze.

aminteşti când ne-am întâlnit întâia oară? desigur.

di plăcut din prima clipă. I, Alfred. ne potriveam. fum doi exploratori. Tu erai un scufundător ce roi unzimile, iar eu un astronaut care scruta

era decât un ceai dansant la Jockey Club. bine ce vreau să spun.

l totuşi, ce legătură e între asta şi ceea ce se iacum? întrebă Vicky cu blândeţe. id continuă să divagheze. im atât de tineri...

să-i ridice moralul, Vicky îi spuse:

399

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

— Nu sunt sigură că mă pot descurca cu un „Alfred sentimental" şi nu ştiu dacă pot suporta unul plângăreţ. N11

e genul tău.

— În mod cert, nu este nici al tău.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu n-ai venit până aici ca să mă ajuţi, ai venit cu un scop anume.

— Ţi-am spus: nu sunt aici să te compătimesc şi nici nu cred că asta vrei. Se întreba dacă nu cumva şi ei i

Întâmplase ceva, căci nu simţea niciun sentiment di compasiune. De fapt, Alfred nu-i dăduse ocazia să obi serve că ar avea nevoie de simpatie sau compătimire

Asta era explicaţia.

— Ai tu un motiv de mă tot descoşi. Care este?

— Vreau să ştiu cine a stat în spatele tău. Tu nu eşti u

naiv. Cum de ai putut intra **într-**o asemenea belea?

— Nu mi-am imaginat consecinţele. Şi-au găsi]

marioneta, nu-i aşa că am dreptate?

— Cine?

Alfred dădu din umeri nepăsător. Incapabilă **să-**facă să-şi revină în fire, Vicky constata cu mâhnire curi vechiul ei prieten se închide din ce în ce mai mult în el

— Alfred?

— De fapt, ce-ţi pasă ţie de soarta mea? murmură d

— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atunci, în diferenţ cinete-a folosit, planul lui bine urzit a urmări prăbuşirea întregii Colonii…

Vicky îi ţinea mâinile **într-**ale sale, dar el părea să ni observe. O tulbura soarta lui şi era îngrijorată pentru ziul de mâine şi fiindcă nu. putea face nimic ca să evitţij catastrofa.

rele treceau. Din când în când, Alfred se mişca şi ura incoerent câte o frază sau două. În cele din urmă, 1 capul în mâinile ei. Când se trezea, o privea la fel cât. Vicky simţea că adoarme şi ea. tica nu se crăpase de ziuă când auzi zgomote. La tfirie începuse forfota; se distingeau frânturi de ţii, I, a celălalt capăt al mesei lungi, membrii familiei iră să-şi bea ceaiul ignorând prezenţa lor. Mama d veni ultima. Îl privi îngrijorată pe Alfred, apoi Vicky cu ochi de nepătruns. Începu să frământe l pentru micile găluşti pe care ceilalţi le umpleau iio ingrediente aflate **într-**o duzină de castronaşe. mereu mâinile lui Alfred **într-**ale sale, cu ochii iciicniţi de nesomn, Vicky îşi zise că va sucomba ttu se va întinde **într-**un pat adevărat.

, 4 esui căscă şi îşi eliberă mâinile. Ij) u, răspunse el clipind, parcă revenit de pe altă

privi mai întâi pe ea, apoi pe ceilalţi care discutau tfi, în cantoneză, în timp ce pregăteau găluştile. Porţi dragonul meu.

Întotdeauna, spuse Vicky, apucând între degete ni pe care Alfred i-l dăruise. Ţin la el foarte întreb şi acum de ce au acceptat să plătească mit pentru Turn, spuse Alfred, aducâ**ndu-**şi discuţia întreruptă

noaptea trecută. În niciun ni dispuşi să arunce banii pe fereastră. Credistat şi alte motive. M-am gândit la spălarea era ce ar explica de ce au acceptat preţul şi is: OK, mă pot descurca de data aceasta şi cu

400

401

jusjâNMşejrrr ceva bani heishihur căci restul sumei trebuia **s**-o obţin eu şi ăştia erau bani cinstiţi, chiar dacă fuseseră spălat i în fond pot trăi şi cu câţiva gologani murdari. – Nu te-ai întrebat de ce te-au ales tocmai pe tine

— Probabil că asta meritam... am căpătat ceea ce <.

meritat... Încă nu înţeleg de ce-ar arunca ei cu bună ştiir banii pe fereastră. Singura explicaţie este intenţia de produce un colaps financiar. Pe cine ar interesa asta?

— Tu trebuie să-mi dai răspunsul.

— Da, el a făcut asta.

— Cine?

Pentru prima oară Alfred se referea la susţinătom lui folosind „el” în loc de „ei”.

— E doar o bănuială, nu sunt sigur.

— Cine?

— Asta rămâne între noi. Aş putea fi urmărit pentru calomnie, deşi mă întreb ce-ar mai putea câştiga, acum e; i şi-a atins scopul. Eu am ajuns falit.

— N-aş spune asta. Cine, Alfred?

— Nu voi putea dovedi nici **într**-o mie de ani.

— Cine?

— Las-o baltă! închise ochii resemnat.

— Două-Cărări Wong?

Ochii lui Alfred sclipiră.

— De unde îţi veni ideea asta?

— Îi suspectam pe cei din China că ar putea misterioşii tăi susţinători. Era în avantajul Chinei’s; i înviorezе piaţa prin**tr**-o măsură care să aducă bogăţie \!

fericire comunităţii oamenilor de afaceri din Hong K (

Nu mă puteam gândi că vor destabiliza colonia în mo deliberat.

Bani murdari, n.tr.

Cei nouă dragorii i dacă vor să cumpere ceva foarte ieftin,

merita falimentul. Ultimul lucru de care are na este să hrănească alte şase milioane de guri. t, i susţinătorul tău nu a fost din China atunci e cineva cu niscai fonduri frumuşele, iar Două) nu se potriveşte ca o mănuşă, sunt şi alţi indivizi de soiul ăsta în Central. i dintre ei mi-au făcut oferte la un preţ foarte şi în a se înfrupta de pe urma dezastrului meu.) rid Oceans.

că el ştie că falimentul întreţine falimentul, i mai întrebat dacă banii tăi nu proveneau din rk? Am dreptate? Itrgoric. De acolo veneau cecurile, nici ce-ai făcut în Canada? încercat să găsesc investitori. Presimţeam, i-ca să se întâmple., nu erai chiar atât de naiv.

e bine. Nu-mi făcea plăcere să te cred un schiţă un zâmbet, primul de când apăruse

York... spuse Vicky, acolo unde Două-Cărări rimis pe Steven. Ai avut de-a face acolo cu el? făcut nicio afacere cu Cărare-Barată. Alfred nou.

I-ai văzut la New York?

Întâmplare, toamna trecută.

u ţi-ai dat seama de legătura cu generosul tău r?

ky, poate am bănuit, dar n-am vrut să ştiu. Las (Mina altora. Alfred era stânjenit şi zâmbetul îi

— Dar ai acceptat ideea, insistă Vicky, că Două

Cărări Wong ar putea fi susţinătorul tău anonim afacerea cu Cathay Tower, iar el te-a manevrat astfel afacerea să cadă şi piaţa imobiliară să se prăbuşească nu-i aşa?

— Probabil. Aşa reiese din piesele pe care lem

adunat şi le-am pus cap la cap.

— Bine ai făcut, Alfred.

— Dar ce crezi că urmăreşte? De ce cumpără iet

Chiar ăsta să fie motivul – destabilizarea pieţei?

Vicky tăcu mutându-şi privirea de la tingirea dt plită la Alfred.

— Oare ce urmăreşte?

— Haosul!

— De ce?

— Nu ştiu, şi pace.

Se ridică în picioare, se întinse şi se simţi puţin mi stăpână pe

sine. Zorile se iveau şi lumina cenuşie încep* să răzbată prin ferestre.

— Ce ai de gând să faci, Alfred?

— Să emigrez, cred. Nu mai am niciun rost în onişti ăsta.

— Încalecă din nou pe calul tău şi du-te să bei ceva.

— Ţi-e uşor să glumeşti, doamnă Tai-Pan. Eu nu inj am nimic. Nu mi-a mai rămas nimic, iar cu noua ni

reputaţie, nici mama nu mi-ar mai da o slujbă bucătărie; poate doar să-i curăţ usturoiul.

— Bine, Alfred, lasă asta. Noi doi mai avem o a face

— Ce afacere?

— Emigranţii-expatriaţi pe care ai lăsat-o baltă.

că ai timp, hai să ne mişcăm.

— Glumeşti! Niciun om cu mintea întreagă nu se mai întoarce acum în Hong Kong. Oraşul e pe ducă. N.

spus-o chiar tu? Haos!

Cei nouă dragorii i ed, noi am încheiat un târg. Sper că n-ai de gând i bucătăria mamei tale. N-ai să mă dezamăgeşti, să te dezamăgesc? Mă faci să râd:

nul nu te prinde. Nu glumesc. Mi-ai spus că I II te-aş corecta şi aş spune: „Mackintoshsc ridică şi îşi continuă pledoaria pesimistă, la în toată lumea asta un chinez care să se long Kong la recomandarea unei gweiloX Mackintosh”. Îi vom instrui pe oamenii de pronunţe în surdină „Mackintosh”. u, protestă ea, dar renunţase să-l mai ajute să-i Bine! Ai pe aici un telefon de la care pot vorbi?! pe Wally Hearst, care părea cu mintea **liml**

te-o pe Vivian Loh! nule să încep? Shanghai.

I spun?

e vreau.

Întoarse în bucătărie, îşi luă rămas bun de Un Alfred şi vru să plece, i foarte hotărâtă, îi spuse Alfred, contaminat ititudinea ei. Mulţumesc pentru încurajare. Îi fi şi degetele lor se încleştară. Unde te duci? muil rând mă duc să dorm o oră şi să fac un duş. ingiie pe obraz şi se îndreptă spre uşă. Îmi voi te va zile pe la uşile câtorva bancheri urâcioşi şi cncialmalei tale mă voi gândi în nopţile la tot ce mi-ai spus. Apoi, dacă lucrurile nu se h voi duce să-i fac o vizită mamei mele. Ijci tale? Pentru ce? iau partea mea de moştenire.

U, n bărbat uscăţiv, cu ochii legaţi cu o eşarfă îmbrâncit afară dintr-o dubă. Oameni bine legaţi, laţi în umeri îl înconjurau, spre a nu fi văzut, în timp ce-l escortau prin garajul clădirii către liftul de mărfuri. Un individ musculos, care îl ţinea de braţ, i se adresa aproa) politicos: „Am ajuns”.

„Spaima faxurilor” – nume sub care-l ştia şi Polii Regală din Hong Kong – Shaw Sin era un geniu electronică. Pentru escrocheriile pe care le imaginase aparatele telefax a fost pus sub stare de arest Inventa). O metodă de trimitere clandestină a faxurilor fără a taxate. Fusese prins cu o lună în urmă pe când îşi ofere serviciile unor afacerişti mărunţi. În loc să i se intentea proces, se procedă la o judecată sumară, şi Shaw Sin întemniţat pe termen lung în închisoarea Stanley Poin la scurt timp însă, a fost eliberat şi pus sub supraveghere unui avocat chinez care-l transferă la Mong-Kok. Aici, \\i angajat al Triadei cu rang inferior, Chiu Chau îi puse vedere că dacă va mai fi prins îi vor ciopârţi mâinile.

Shaw Sin nu se lăsă intimidat cu una cu două I 1 conştient de valoarea sa şi ştia că Triada nu pedep fraudele la reţeaua telefonică şi la telegraf, ceea ce în na că Chiu Chau dorea altceva – un lucru pe car acestei provincii cu escroci vestiţi obişnuiau să facă

— Şi atunci, din ce dracu’ o să trăiesc? întrebase

bnş al Triadei îi înmână treizeci de mii de rfi să-i cheltuiască sănătos.

I ce sunt ăştia?

lerâl-i ca un avans, dar să nu părăseşti Colonia iulie.

Îl nu avea unde să plece nici înainte, nici după

O parte din suma primită îşi cumpără un i! r furat, pe care-l ascunse sub haine. La

„Happy Valley” experimentă sistemul pentase pentru a demonta „Six-Up”-ul la la curse.

le la ultimii cinci sute de dolari când cei din rfi din nou mâna pe el şi-i comunicară în sfârşit Ei plănuiau să transmită o comunicare simul

1 fax din oricare birou, magazin, restauranti Hong Kong.

Iată afacere, se gândi Shaw Sin. Existau pozitive electronice

pentru protejarea şiiratelor de telefax faţă de mesajele nedorite., banca din Hong Kong şi cea din Shanghai a restaurantul Lotus Garden al lui Henry i reclamă prin fax, linia fiind rezervată **trans**i infirmărilor bancare. „Ida nu era de glumit: fiecare fax din Hong Sin îşi întocmi o schemă de bază cu ajutorul îi apoi începu testarea. Câteva faxuri ale unor corporaţii internaţionale nu voiau să iptul capului. Se întoarse iar la planşa de >etrecu săptămâna cât dură colapsul afacerii r cu ochii pe ecranul computerului. Treaba a o, altă săptămână interminabilă de testări, lise un fragment software codificat, în r că funcţionează?

11 acţionează. Se întoarse la Mong Kok în biroul „haieţilor" care-l puseseră la treabă. Cei din 407

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Triada învârteau discul în mână ca şi când aterizaseră <l pe Marte.

— Eşti sigur?

— Garantez cu capul meu, spuse Shaw Sin, aştepţi i s-a i se pună vechea placă.

— L-ai făcut singur?

— Bineînţeles.

— OK. Te vei întâlni cu cineva şi-i vei spune perso ce-ai făcut.

— Pentru asta mai primesc ceva sau rămân doar cu treizeci?

— Persoana cu care te întâlneşti te va plăti.

— Cine?»

Drept răspuns îl legară la ochi cu o eşarfă de măt;

— Habar n-am, iar individul căruia i te predau nu;

nici el, ca şi cel care te va prelua în continuare.

Îl băgară **într-**o dubă, pe urmă în alta, apoi urcă ni scări şi, în sfârşit, ajunse **într-**un lift de mărfuri. Dacă 11 fi fost convins că au nevoie de el, ar fi murit de frică, i însă se distra încercând să ghicească după mirosuri cât sus duce lanţul crimei. La început simţi ceva asemăn; i transpiraţiei, apoi un fel de „Old Spice", pe urma surogat de „Chanel", apoi „Aramis" şi, în sfârşit, ceva aducea a „South Sea", un parfum exotic costisitor. Puni terminus al „excursiei" era o încăpere răcoroasă; paşii înfundau în covoare groase, moi şi o tăcere profmi. desăvârşită domnea în camera imensă.

Aştepta legat încă la ochi. Cineva se apropie de „scuzaţi-mă", spuse o voce în cantoneză, cu accent Shanghai şi îi scoase eşarfa de pe

ochi.
Shaw Sin clipi de mai multe ori şi înghiţi însec. afla la ultimul etaj al clădirii World Ocean House. Îşi d; seama de asta pentru că înjur nu se vedeau alte cifl» iar bărbatul care stătea în spatele uriaşului birou din le de tek era chiar Douălărări Wong.
408
I
jrisul afectat al lui Shaw Sin dispăru, fiind înlocuit M'ivire ce se voia respectuoasă, dar pe care gazda o jfem drept calculată.
ziua! spuse Două-Cărări Wong. ia ziua!... Oare cum să i se adreseze? Sir John? Pe toţi dracii, în niciun caz Două-Cărări. Bună Yeh. Lao Yeh putea însemna „bunicule" Saul. asă-l pe Două-Cărări să areagă, gândi el. Îi rdă un pumn între ochi... Cea mai forrpidabilă însă unică! >s, tinere.
În se lăsă anevoie pe scaunul oferit. Îşi regăsi îţi gura îşi spuse el, nu mai vorbi ca o moară mai cu seamă nu pune întrebări prosteşti, crăbdare să ştie ce vrea Două-Cărări Wong. transmis simultan în tot oraşul. Cărări apăsă pe un buton şi servitorii apărură rând ceşti acoperite cu ceai verde.
spus că ai făcut o treabă grozavă. Icut ce mi s-a cerut. mai bun gândea Shaw Sin în sinea lui. Aici
tii lui Două-Cărări apăru o licărire perfidă. 8 spus că garantezi funcţionarea. [reproş, se grăbi Shaw Sin. I se păru că bătrânul teu de cap. dar se gândi că n-ar fi o idee prea pună că glumeşte. Va merge, nicio grijă, Lao în, explică-mi cum funcţionează. puţin cam complicat, Lao Yeh. – i explicaţii directe de la oamenii care execută I i. une pentru mine. Explică-mi, te rog! Li se execută, dar n-avea să afle niciodată 1 n; în Wong înţelesese ceva. În timp ce ex-Wong nu-l părăsiră o clipă. Shaw Sin părea. 409
JUSTIN SCOTT
al naibii de bucuros că reuşise. În sfârşit, Tai-Pan-ul erj mulţumit.
— Există recompense şi recompense, spuse Două
Cărări Wong tărăgănat, dar cu un ton autoritar şi apăsat
Meriţi bani, şi ochii lui alunecară spre o servietă cari părea mult mai groasă decât prima. Dar banii singuri pot recompensa eforturile speciale. Prin urmare, pe mite-mi să-ţi ofer ceva ce nu poate fi cumpărat cu banii

— Aţi fost deja prea bun, spuse Shaw Sin ezitând, că (

Îşi propuse să fie atent şi să nu exagereze.

— Nu, deloc. De-abia am reuşit să fiu la înălţim eforturilor tale.

Două-Cărări apăsă pe un buton aflat pe biroul sau o altă uşă, mai îndepărtată, se deschise. Apăru o făptui! zâmbitoare, o fată cu o înfăţişare extrem de atrăgătoarl Avea nişte rotunjimi pe care Shaw Sin le remarcaşi – (femeile fukineze şi din câte ştia el, acestea întrecea mult frumuseţile din Shanghai şi Suzhou. Desigur, ar; itl foarte bine-dar vâlvătaia stârnită în pat de o fukiiic n-avea egal.în afară de asta erau dotate cu însuşiri oo pentru numerele norocoase în afaceri, un motiv în pţ ca bărbaţii să se dea în vânt după ele.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Două-Cărări. Cu bi pe care i-ai meritat poţi cumpăra orice, dar te asigur există femei, cu anumite însuşiri, care nu pot fi cumpăr cu bani. Îţi recomand un masaj. Ea a fost instruită de;

specialişti.

Shaw Sin stătea neclintit în timp ce fata.se spre de el cu mişcări feline, unduitoare. Avea într-adevăr i special, chiar şi pentru o fukineză; ochii îi erau albaşt în priviri desluşi o uşoară licărire de nebunie, **într-**uf foarte promiţătoare.

27

Îi stătea ghemuit pe docul sampanelor cu ici (Iută pe suprafaţa mării – o adevărată statuie în Ali Vicky îi amintea starea în care se aflase în 11., săptămâna trecută. Prietena lui din şam-n.ua îl privea cu un surâs tandru şi totodată limineaţa, Hua! Bună dimineaţa Ah Chi! 1 pe vas.

n II privi posomorât, iiitâmplat, Ahihi? i plecat Anglia, ind?

a surprinsă şi în acelaşi timp afectată e pusese niciodată problema unei călătorii nit. În plus i se părea ciudat că plecase **într-**o de lungă fără să-şi fi luat rămas bun. suis Tai-Taicând se întoarce? în irce.

luimnezeule, şopti ea cu amărăciune, ce a determinat-o să părăsească Hong imagine groaznică îi apăru pe dinaintea i ei coborând beată din avion pe aeroportul I – i >ale că ar trebui să ia primul avion spre

Cei nouă dragorii

Anglia, să se convingă la faţa locului în ce stare se a fit Vrei să rrââ duci până la Whirlwind? Te rog! Am ceva luat de acolo. – Tai-Tai merge Anglia.

— Ştiu, ştiu, dar am nevoie de ceva de pe Whiriwirul!

Ah Chi continuă **s-**o privească incapabil săbească, Vicky se uită la Hua, dar nici ea nu-i dădu îi. explicaţii.

„Whirlwind plecat Anglia”.

— Poftim? N-am înţeles.

— Tai-Tai cu Whirlwind în Anglia.

— Mama mea a plecat pe mare în Anglia?

Ah Chi dădu afirmativ din cap. Vicky simţi I nevoia să stea jos şi îngenunche între ei.

— Era cumva beată?

În cele din urmă reuşi să afle de la Ah Chi şi Hiu se petrecuse. Nu era vorba de o hotărâre de moment, ultimele săptămâni ea îşi aprovizionase vasul, îi dădu dispoziţii lui Ah Chi să facă anumite reparaţii, iar dimineaţa aceasta îi ordonase să o scoată din refuj. II Apoi îl debarcă pe şampana prietenei lui şi îndreptă vast către est.

— Est?

— În est nu piraţi, explică Ah Chi.

Ah Chi cunoştea fiecare părticică a Mării Chinei, la Sumatra în Taiwan, dar despre restul lumii avea lui destul de vagi. Evitarea piraţilor era justificată strâmtoarea Malacca – Oceanul Indian – Canalul de Su (navigaţia spre est, către Anglia, presupunea însă tra\ sarea Oceanului Pacific şi a Oceanului Atlantic – şase i opt luni de călătorie pentru un vas ca Whirlwind, condiţia să fie condus de un echipaj destoinic.

la? întrebă ea din, nou, însă Ah Chi dădu din uzând să spună ceva rău despre Tai-Tai. Arăta îi pierduse cel mai bun prieten, iar Hua era pe

l i izbucnească în plâns. Nu vă faceţi griji, o aduc eu înapoi. Se ridică, i se cum va proceda. Ştii cumva dacă Chip i barca lui? Chip venise pe mare de la Manila scutase cu el despre Alfred, îi spusese că ază să-şi petreacă restul concediului aducând ui noii sale „locuinţe”. Du-mă la el! şi apropie şampana, strecurâ**ndu-**se prin desişul Adăpostul gemea de ambarcaţiuni; fiecare vas peste douăzeci de

picioare, părea gata de r-o călătorie transoceanică. Ah Chi îi indică o lucioasă, cu borduri foarte înalte. „Este a lui zise el cu o mândrie amestecată cu invidie., lemontase un vinci şi se pregătea să-l ungă cu il\ întipărit pe faţă un zâmbet de fericire, pe care remarcase până atunci. Deşi goeleta părea că lijată timp îndelungat, păstrase o înfăţişare temea că Fiona căpătase o rivală serioasă. lanian Devii, strigă ea în timp ce Hua se pupa ambarcaţiunii. Ar trebui să-i schimbi

Iii fi multe de făcut, îi răspunse el. Băieţii care s-o astfel făceau parte din secta „capcana ginului”. E o minune că au adus-o înapoi junecă pe mare ca o lady. Hai, urcă la bord să le.

rămase în şampana, sprijinită de parâma de la Isinanian Devii.

n-o să crezi ce-ţi spun: mama a şters-o în

412

413.

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

— Chiar aşa?

— Cu Whirlwind.

— Glumeşti? Chip rămase perplex.

— Nu cred că a ajuns prea departe. Mă gândeam că putea organiza o cercetare cu elicopterul. Treb neapărat s-o opresc.

— Ah Chi, te rog du-ne la club. O să-l chem la tele pe un tip de la Poliţia maritimă pe care-l cunosc. De ac mergem la cheiul „Old Queens”.

Vicky telefona la birou şi-i ceru secretarei să anule toate întâlnirile şi să-i facă legătura cu Peter.

— Ţine-te bine, Peter, mama a plecat pe mare

Anglia.

— Dumnezeule mare! Ştiam eu dă pune ceva la caj

La naiba! M-a rugat să trec pe la ea aseară, dar n-am a!

timp. Doamne, Vicky, pariez că asta voia să-mi spună, îl putut s-o opresc.

Vicky nu era convinsă c-ar fi reuşit şi îi spuse că a-i rost să se culpabilizeze.

— Ce-ai de gând?

— Vreau s-o aduc înapoi. Chip a făcut rost de elicopter.

— Oh, trebuia să mă fi dus la ea!

— Ne vedem mai târziu. Nu-ţi face griji, va fi bine.

Îl găsi pe Chip în parcaj, stând derutat în spaţiul să dintre un Mercedes şi un Land Rover.

— Cineva mi-a furat maşina.

— Glumeşti? Erai asigurat?

— Sigur că nu eram.

— Îmi pare rău, Chip! Hai, vino, mergem cu majj mea!

— Cine naiba ar fi putut râvni la o rablă?

ale vreun pirat ca să-şi facă o ancoră. Hai să nostim mi se pare, Victoria! Cu banii pe care Jnomisit renunţând la o maşină mai nouă, mi-am t barca.

decolarea elicopterului, elanunţă furtul prin I timp ce pământul rămânea în urmă, Vicky auzi uşit în casca pe care i-o dăduse pilotul: „Bine, î, vom fi cu ochii pe o bandă de hoţi legaţi la

me ce discutau cu pilotul chinez, Vicky şi Chip cerc cu degetul pe o hartă ce avea în centru contra taifunului. „Şase noduri” conveniră ei, je la ivirea zorilor – treizeci şi şase de mile”. Nu ea naviga pe lângă coastă sau se depărta mult Jentru a evita culoarele aglomerate. Treizeci şi iile, jumătatea cercului, însemna o întindere ian.

rară zona ore în şir. Pilotul scruta întinderea căutarea unui vas cu două catarge. Ceaţa fii Urzii se aşternea peste mare ca un linţoliu alb. Iri, negura forma aglomerări ce nu puteau fi ticcât cu radarul. Canalele de navigaţie erau vasele comerciale care aşteptau la punctele de [«Mice şi de cele care plecau. Vasele de pescuit în apa, însă în apropierea coastei marea era pustie.

Ivii întinşi la maximum, Vicky încerca să isul, gândindu-se la felul în care pieriseră în I lugo şi tatăl ei. Marea Chinei de Sud fusese cH şi mai târziu domeniul lor de activitate. Din jrdeirii i se părea că vede un iaht pe orice creastă

În timp ce se învârteau în cerc, explorând suprafaţţ apei pentru a descoperi pânzele triunghiulare al (scunerului, pilotul încerca să intre în legătură radio ei! alte vase, întrebându-le dacă nu întâlniseră un ialuj Nimeni nu semnală nimic.

— Nu mai avem prea mult combustibil, îi

Chip.

— Doar pentru douăzeci de minute, preciza pilotul.

— Zece minute au şi trecut. Vicky intră în panică. N (j luase în calcul o asemenea posibilitate/Situaţia devenişi dramatică. Mama ei, nu numai că naviga singur;

mare, spre o moarte aproape sigură, dar luase cu dovezileam potriva lui Două-Cărări Wong. Acest liber să declanşeze haosul pe pieţele din Hong Koi pregătească o primire triumfală celor de pe Conţii

1 iulie 1997. Nu desluşea încă scopul armatorului, îi sigură că manevrarea lui Alfred Ching pentru a de prăbuşirea pieţei imobiliare era doar prima lovitu

Vicky îşi aminti brusc că Ah Chi nu acer, niciodată ideea că mama ei era beţivă. Dacă, prinţ minune, se afla în cea mai bună formă?

— Mergeţi mai departeinsistă ea pe lângă plj

Zburau în cercuri tot mai largi, extinzând aria de cetare la încă două ore de navigaţie şi la patruzeci şi de mile. Chip, dacă ar fi mers cu toată viteza, unde putut ajunge? Unde sunt acum cei mai prielnici curci vânturi?

— Acolo unde eram acum zece minute. Chip îi pilotului o deschizătură în ceaţă, şi elicopterul exact, plonjeu. Marea se căscă sub ei, nemărginită şi puşti

416.

Cei nouă dragorii jpfl-amiaza era sufocantă chiar şi în desişul I din Peak. Băieţii de la şcoala de dans a doamnei 1 t „cu palmele lor mereu umede, mirosind a constituiau singurul subiect asupra căruia Mil-I Melissa căzură de acord, în timp ce aşteptau ca kr, Ah Ping sau altcineva să vină să le ia acasă. O i 1 tă se ridica din mare şi se-contopea cu fumul i 1 atmosfera apăsătoare şi aerul greu de ţarii bâzâiau în jurul lor, şi fetele nu mai indu-şi picioarele şi braţele., le strigă Millicent, prost dispusă, încercând

Vlelissa ridică o sprânceană, gest pe care îl lung, şi o contrazise pe un ton calm ce se sunt proaste şi grase ca tine. de mami? Deşi niciuna dintre ele nu spunea deau că o altă catastrofă s-ar putea abate vlackintosh. Bunica plecase pe mare fără să îi mătuşa Vicky se dusese plângând după ea, căzuse dintr-o furgonetă, iar mami era la o pe Chip, strigă Millicent, la vederea le Toyota ce urca panta. Deci mami il 1 hip.

Icnit, spuse Melissa, imitând-o perfect pe li l.v. E prea mare zăpuşeala să mergi cu o li.il. la.

11 rile sunt închise, probabil a reparat instalaţia îi 1111 onat.

Fetele schimbară priviri duşmănoase. hm în faţă! în P II iau în faţă cu Chip, decretă Millicent”. i. u răcoare în faţă, spuse Melissa.

Alergară într-un suflet spre maşina lui Chip.

— Îmi pare rău, spuse pilotul. Ne reaprovizionai ne întoarcem. Tocmai efectua manevra de întoau când Vicky zări pânzele.

— Whirlwind! strigă ea, îndemnându-l pe pilot şi apropie. Ăsta-i Whirlwind!

Silueta de un albastru marin a vasului lăsa o uţ ivorie pe marea de smarald, înaintând în musonului de sud-est.

— Dumnezeule mare! da merge, nu glumă, se

Chip.

— Ăsta-i vasul cu pricina? întrebă pilotul.

— Chip, trebuie să mă coborâţi acolo.

— Rezervorul e aproape gol.

— Te rog, trebuie neapărat s-o aducem înapoi.

Chip îl privi pe pilot care părea îngrijorat.

— Te las dacă e vreo şampană în spatele ei. Nu apropia de catargele acelea. Elicopterul se având scunerul în viteză, rotindu-se în jurul lui, pentru a-i [

atenţia.

Vicky tresări. Pe punta pupei o zări pe mama jumătate aplecată peste ghiu.

— A căzut! Chip îşi luă binoclul şi privi cu atenţi

— E teafără, n-are nimic. Şi-a pus pilotul aut (

Poartă şi vestă de salvare. Sally privea în sus cu streaşină la ochi, atrasă de zgomotul elicopterului, intră în cockpit.

Încinsă cu chinga, Vicky apăru în uşa elicopter! Când îi zări părul bălai, mama ei îi făcu semn cu Chip i se adresă prin porta-voce.

Sunt eu, Chip. Ecoul glasului lui se suprapuse Imotul elicopterului. Coboară barca la pupă, „i să-ţi vorbească.

trecu o frânghie lungă peste barcă şi o coborî în pei; elicopterul ajunse deasupra ei. iau peste o oră? întrebă Chip, în timp ce Vicky iil de lansare.

e-n regulă. O aduc eu înapoi. te n-ar strica să fim şi noi prin preajmă. Vasul Iţit pe mare de un an de zile. lifl să-şi îmbrace vesta de

salvare, îi fixă cablul îi făcu vânt, coborând-o cu douăzeci de Biisupra bărcii care sălta puternic în spatele în încetă să mai salte de îndată ce elicopterul şi aplatiza apa. Vicky atinse cu picioarele l fibre de sticlă a bărcii şi, învingându-şi teama – şi desprinse cablul. Elicopterul se îndepărtă ky înşfacă frânghia şi începu să se caţere pe M; ima ei îi coborî o scară. I venit la bord!

lui într-adevăr în formă şi nu părea beată, jfiveai de gând s-o ştergi?

Dar casa este acolo, înapoi, este casa mea. Hong Kong-ul era amuzant I mai exista. Petrecerea s-a sfârşit. Îi numele lui Dumnezeu, mamă, tu te-ai njţ Kong.

coala am făcut-o în Anglia şi vacanţele în duse să scoată pilotul automat şi masivul \ s-a îngreunat. Aici nu mai am nimic de nit aici.

— Tu eşti tânără, ai viaţa ta. Eu sunt bătrână... Cred am să beau o bere acum, vrei şi tu una?

— De ce nu ţi-ai luat rămas bun?

— Pentru că n-ai fi fost de acord cu plecarea mea

— Mamă, nu poţi naviga până în Scoţia.

Sally Farquhar Mackintosh căută un Mir, îi frigiderul de la timonă.

— Pe naiba, de ce să nu pot? Este vasul meu şi îi vi duce acolo unde îmi place.

— Mamă, n-ai forţa necesară. Nu-l poţi purta pe timp de opt luni. Tu singură ai spus-o, eşti bătrână.

— Chincester era mai bătrân când a făcut înconul

lumii, iar eu nu fac decât două treimi din cursă.

— Dar e vorba de opt luni!

— Am pregătit-o să dureze şase luni, prefer să hM I

apuce iarna în Atlanticul de Nord. De îndată ce t;

Canalul Bashi mă îndrept spre Hawaii, unde o odihnesc puţin; de acolo o s-o iau în jos, spre Gala prin Canalul Panamá.

— De ce nu înconjuri şi Capul Horn, dacă tot tre’

acolo?

— Sarcasmul nu-i o trăsătură plăcută şi nici amuz la o femeie tânără, îi spuse Sally privind-o cu asprimii

— Mami, nu-ţi dai seama că te sinucizi, vei ajunf
Atlantic în sezonul uraganului.
— Vreau mai întâi să cobori şi să-mi spui e deasupra mesei pe care se află harta... Acum, te n
Vicky coborî scările spre cabină şi ajunse hi n plasată între salonul principal şi coridorul ce ducea pupă. Deasupra mesei, atârnată într-un cârlig din br se afla cupa de argint pe care Sally Farquhar MacK o câştigase în 1962 în ultima ei cursă pe Marea Chii doi ani înainte de a mă naşte, îşi zise Vicky. Pe m;
Cei nouă dragorii în cu traseele pe care mama ei le alcătuise, pentru navigaţie al amiralităţii şi o copie a traseele lui Corneli în jurul lumii. lovi uşor busola, constatând că funcţionează.

cele două sextante – ambele erau certificate incand o privire pe hărţile pentru cea de a doua fitoriei observă că mama ei stabilise un traseu llul Panamá peste întinsa Mare a Caraibelor, jin Antigua, unde nişte vechi prieteni de-ai ei un şantier de construcţii navale. De acolo lontinua spre Bermude având ca punct terminus) ton, portul de unde familiile Haig şi Farquhar [în 1839 spre China.
1 privi în jur: cabina era înţesată cu provizii din i fireşte un stoc masiv de Migs şi Boodles, îşi preferate. Închizătorile se găseau în perfectă jincţionare. Sculele şi materialele de reparaţii iar dispozitivele pentru măsurarea nivelului ambustibilului indicau plinul. Bateriile erau (tinctoarele fuseseră controlate recent şi l: i locul lor.
I cât pe punte şi o găsi pe mama ei la timonă în privirea velele. În mare, mami!
] (l” în un s. curier cu vele triunghiulare. Nicio i mare pentru mine. id să-i ataşezi un spinaker? m-am ţicnit, zâmbi Sally. Am prevăzut un ibus extrem de uşor, după modelul celor nenîi lui Ah Chi. Îl pot ridica fără efortalizare luminoasă sau pentru detectarea

— Nu pot discuta despre astea acum. Te-ai uitat peste tot? Ţi se pare apt pentru o călătorie atât de lui
Ce crezi?
— Despre tine sau despre Whirlwind?

— Despre amândouă. Da, mamă, admise Vicky entuziasm. Sunteţi demne de laudă şi tu, şi el.

— Ce-ai zice să vii şi tu cu mine?

— Glumeşti? O clipă ideea o tentă: să evadeze!

— Eşti mai mult decât binevenită, Victoria. Aşa ai spus, e un vas mare, nu ne vom călca pe picioare.

— Mami, eşti o scumpă!

Pentru moment se simţi tentată să accepte.

— Deloc, spuse Sally, mi-ar face plăcere compan

— Nu pot pleca.

— De ce?

— Ştii doar... Întreprinderea MacF. Toţi au nevoi (

mine.

— Prostii! Ai o. armată de manageri. Şi Peter acolo împreună cu Mary Lee care poate să le dea o i

de ajutor, sunt sigură, ca să nu mai vorbesc de chinezol tatălui tău. Hai, vino cu mine, o să vezi ce bine va fi.

— Nu, nu pot, mamă. În orice caz, îţi mulţumesc.

— Cum crezi, spuse acru Sally.

Vicky îi remarcă dezamăgirea. Îşi privi ceasul, se pe cer în partea de vest, apoi se duse la toaletă cir punte.

— Mă întorc repede, mami.

— Sunt în catarg.

— Poftim?

— Tatăl tău le-a ascuns acolo. Le-am găsit atunci am vrut să depozitez **într-**un, loc sigur nişte în diamante. Hai, du-te şi ia-le, doar de asta ai venit. Rij clapa din planşeu, lângă bucătărie şi vei găsi o i

catargului. Vicky coborî, trase la o parte carpeta şi ridică un chepeng. Catargul masiv, vibra din ficior întinse. Dădu de uşiţa metalică decupată în gros cu care era căptuşit catargul, o deschise cu l unui cuţit şi lumină interiorul cu o lanternă, sacoşele din pânză îndesate de mama ei, zări e în plastic. „O deschise şi dădu peste o sferă verde ic, mai mică decât o bilă – o dischetă optică pentru în care puteau fi stocate tot atâtea documente [încăput **într-**o Biblie. De la an la an japonezii le mai mici şi promiteau să le reducă la dimen-ul ac de păr în anul 2000. \ ascunzătoarea şi reveni pe punte, îi găsit? I, I mulţumesc, «ceri?

I mult decât atât. Era nerăbdătoare să vadă ce se lllchetă. Se uită

din nou la ceas. Mai avea de iţin.

Ine, îţi urez succes, îi spuse Sally. li?

ragă mea?

I era taţi… aşa cum era el? I?

I şi

Iclu din umeri.

Îi spui aşa de „impetuos”, cu un temperament linie…

lori aveam impresia că aleargă mereu după I, cinci mă gândesc mai bine îmi dau seama că bira cel hăituit. Te deranjează că te întreb ieruri?

— Nu, deloc, ai tot dreptul. Uneori îi semeni al n-ai de bine şi n-aş vrea să-ţi distrugi şi tu viaţa aşa cum făc**ut-**o el.

Vicky îşi aminti de ultima lor discuţie, înainte muri şi se îndoi că el gândea la fel. În ciuda înfrâng murise ca un îndrăgostit.

Îşi privi mama care agita în mână o cutie de bere constatând că era goală o azvârli peste bord. O gânditoare cum se scufundă şi apoi îşi scoase alt. frigider.

— Mamă, oare de ce se simţea hăituit?

— Asta depinde de teoria pe care o accepţi. F:

Dumnezeu **s**-o binecuvânteze pentru aptitudine **psiho**hocus-pocus, pretindea că taţi avea complexi inferioritate ştii**ndu-**se fiul unui funcţionar cres

jungla Shanghai-ului britanic. Se simţea oblijj dovedească tuturor celor cu care venea în contact e un om capabil. Dacă-l întrebi pe George Ng, îţi va că tata devenise obsedat de întreprinderea Mackii

Farquhar, pe care încerca să o menţină unită. Ştii reprezentam ultima familie britanică care. mai de i întreprindere comercială, asaltată de noi şi noi h asiatice. Sally strâmbă din nas şi mai trase o duşcă d**e**

— Şi tu, mami, care e teoria ta?

— Tot ce ştiu eu, draga mea, este că te poţi clâi trup şi suflet unui bărbat, fără să afli vreodată d

nefericit. Cu alte cuvinte, eu nu am nicio teorie. Vri

dau un sfat?

— Te rog.

— Mărită-te cu un bărbat vesel, cu unul can lucrurile prea în serios.

Ca Steven, se gândi Vicky, el e întotdeauna

Cei nouă dragorii nu înseamnă că e vorba de cineva în genul aţă Wong.

edeam c-ai aflat de el, se miră Vicky. inezeule, gusturile tale în materie de bărbaţi ice.

mă iubeşte şi îl iubesc, minte – bărbaţii nu se schimbă. Găseşte-ţi unul II bat viril, cu un comportament bărbătesc. Nu 111; i asta! Da, unul care să emane bărbăţie, căruia.1 se comporte ca un bărbat nu numai în pat. i, dar...

Înfăptuiesc lucruri mari să fie hotărâţi, dar să /cze pe cei din jur. Din când în când pot fi >a nu reci. Să fie puternici, dar nu tot timpul, lotul în pat, dar şi în afara lui. Să fie bărbat ca simplu, sau chiar mai bun, ca fratele tău, Hugo „o nu era capabil să urnească munţii din loc, dar, Doamne...! Uită-te la fetele lui, sunt nişte higo chiar şi mort este un tată mai bun decât n viaţă, Aminteşte-ţi de felul cum îi zâmbea e bucura de familia lui, se bucura când naviga, ’ni că era bărbat... Fetiţele simţeau că e taţi şi uni cu pantaloni. Sally privi spre puntea din n?

Irquhar Mackintosh se întoarse şi o privi pe >l în ochi.

am să-ţi spun cine a fost tatăl lui Peter... nu-i nimic, dar cum era el? o uşor. La pat a fost formidabil, o vreme... dar mas tot un om de afaceri. De altfel, tot ce-ţi. ic că ştiu de unde ai moştenit pasiunea pentru

Cei nouă dragorii bărbaţi. Ochii ei zăboviră câteva momente pe pânze. Aţ se duse spre un vinci şi făcu o corecţie cu-manivela.

— Nu-ţi face griji. Femeile au un avantaj asupi bărbaţilor – reuşesc să se adapteze mai bine decât ei. f poţi schimba. Te poţi transforma cu adevărat, dacă ULŞI I

Intre în viaţa ta un om ca Chip. Şi pentru că veni voi îţi nu m-am gândit în mod special la el. De altfel, 11/

Impresia că Fiona l-a şi înhăţat. E un tip, un bărbat... duse mâna pâlnie la ureche. Cred că aud aparatul care va duce înapoi, acasă.

— Stai. Cum a aflat taţi?

— Am fost o fraieră. M-am culcat cu el **într-**o noapi la club,

furată de romantism.

— Trebuie să fi fost nebun după tine.

— Poate, dar nebunia n-a făcut-o de unul singur, cred că amanţii au o anumită obligaţie, aceea de a decij împreună în probleme importante.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ei, ce naiba crezi că s-a întâmplat?

— Vreau să spun, te-ai întors acasă cu taţi? Cum; i Io

— Am minţit ca o lady.

— Ai negat?

— Ce altceva aştepta tatăl tău? Ce altceva pui

face? Presupun că dacă în locul tău ar fi Petei.

Întreba cât debine a funcţionat minciuna. Oricum, negat, pretinzând că nebunul era beat, ceea ce adevărat şi am ţinut-o tot aşa. El nu prea avea tio deoarece tatăl meu era încă Tai-Pan. Să divorţea mine însemna să lase Farquhar şi Compania, lucru p

care Duncan Mackintosh nu era pregătit... Ambiţii un stăpân feroce, Vicky, nu te slăbeşte din g!

niciodată. Privi marea argintie, apoi din nou spre îmi pare rău că nu poţi veni cu mine.

426

I auzea bâzâitul elicopterului a cărui siluetă se mărea r: 1 ce se apropia. Vicky se repezi la ea şi o sărută cu hiic. Se îmbrăţişară îndelung. Apoi cobori în barcă. [11 i og cheamă-mă săptămânal prin radio. il). i<a vrei?

Iciu să ştiu că trăieşti şi că eşti bine. /oi trăi... Vicky, tatăl tău a fost un om minunat. Vicky îi tresări inima de bucurie la auzul acestor mulţumesc, mamă, că mi-ai spus asta. (I a venit în Hong Kong era asemenea unui i de diferit de cei cu care crescusem. El voia copleşitor. Merita să-l vezi. lângă uriaşa lui privind cu tandreţe un iaht. Când îşi dorea totul pentru a-l obţine. Tata îl considera un în mama, avar. Nu i-am luat în seamă. Îmi mea şi era de-a dreptul pasionant să trăieşti I.

să bărcuţa să se depărteze de la pupă până libră. Vicky îi făcu semn cu mâna. Apoi Chip iacul. În timp ce Vicky era purtată spreintul mamei ei se depărta lăsând o dâră se suprafaţa mării.

u spre birou, Vicky se opri la bijutierul ei, al /în se afla în apropiere de Hennesy Road. Întâmpină cu întrebarea dacă micuţelor ei au plăcut ultimele cadouri de aniversare – o iată de mână pentru

Millicent şi cercei eu pentru Melissa.

I-te mici răsfăţate, îi spuse Vicky, interesân-ilc copiii lui care plecaseră în Canada. După i ceai trecură la afacerea propriu-zisă. O oră e afla în biroul ei. 427

Introduse discheta optică în computer. Tat.il stocase sute de pagini cu ajutorul unui scaner ca înregistrase texte şi fotografii. Ecranul mai afişa o listfij subiecte cu menţiunea: PRIMA COPIE A PRIMUL EXEMPLAR, confirmări ale băncilor din Hong Koni numere de conturi elveţiene, corelate cu liste cuprinzţ nume şi funcţii ale oficialilor din China. Majoriti detaliilor îi priveau doar pe reclamanţi sau pe contat care le operaseră. Altele însă apăreau pe ecran ca dov zdrobitoare despre fraudele comise de Două-Ci f Wong în dauna Chinei.

Una din aceste dovezi îi atrase atenţia în mod – cial: o factură privind livrarea unei cantităţi de oţel un combinat din Tianjin, condus de un nep (premierului Chen, destinat unui şantier naval din N-ar şi deturnat la Hong Kong. Acesta era reclamat de tierul respectiv prin nenumărate scrisori care solie depistarea materialelor dispărute. Perseverentul! peditor al scrisorilor de pe şantier fusese destitui! puţin timp un scurt anunţ **într-**un ziar informa de funeraliile acestuia în oraşul său natal, Ningho.

Vicky se întreba în ce consta amestecul lui Vi\ Tatăl ei era un om bine organizat şi în plus computl avusese o contribuţie însemnată în toată afacere membri ai executivului de vârsta lui îmbrăţişau interes noua tehnologie. El cunoştea suficiente e nice care să-i permită să stocheze materiale pe o optică şi apoi să le şteargă din memoria calcul; Două lucruri erau evidente: în decursul anilor, cultivase relaţii cu oficialităţi aflate în lega funcţionari inferiori, dar înzestraţi cu suficiei pentru a transmite informaţii. Apoi, ceea ce înec, o chestiune colaterală – acumularea treptată de împotriva lui Două-Cărări Wong – devenise obsei Duncan Mackintosh. El întocmise chiar o biografi

trăiri Wong care începea cu binecunoscuta despre copilăria lui ca cerşetor schilod pe străzile Ini-ului. Grosul informaţiilor vizau perioada de ivenise armator. Două-Cărări Wong îşi adunase ni ca lider al Bandei Verzi – societatea criminală care dominase Shanghai-ul prin

teroare şi ex – în 1949 banda respectivă a fost desfiinţată de uinişti.

1-Cărări Wong îşi procurase primele sale vase /orid Oceans Red Ship Line" din profiturile di1 pe urma prostituţiei şi a contrabandei cu ipii avântul industriei navale, în urma războiului îi nu mai putea opri „World Ocean"; atunci le bandei Verzi fură constrânse să plece în i I) ouă-Cărări Wong se alătură Triadelor ce erorizeze colonia Coroanei: 14K, Wo şi Sun hurty.

I.I. telefonului o făcu pe Vicky să tresară, era ore, era târziu şi se întunecase. Semnalul Imiei sale personale clipi. Steven, îşi zise ea, la telefon. În sfârşit era singură şi puteau Smulse receptorul şi inima începu să-i bată

Mackintosh? Cineva îi vorbea în chineză i ni piţigăiată şi insinuantă. icolo? n portantă.

Cum ai aflat acest număr?

poţele.

429

Cei nouă dragorii

28

N, a fiţi îngrijorată, fetiţele sunt sănătoase. Vicky i se tăie respiraţia.

I

— E foarte imprudent ca micuţele domnişoare rămână singure în stradă în asemenea vremuri tulbuj domnişoară Mackintosh. Hong Kong-ul nu mai este oraş sigur pentru copii. Total imprudent. Din fericire ai dat de ele înaintea altora mai puţin respectuoşi domnişoarele gweilos.

— Da? Era îngrozită. Ştia ce s-ar fi putut întâmpla.

— Au fost duse într-un loc sigur.

— Unde?

— Acolo unde nimeni nu are de gând să le facă un ră

— Le-aţi răpit?

— Un cuvânt neplăcut care ar putea fi pretat greşit de poliţie şi ar fi periculos.

— Ce vrei de fapt?

— Ceva important pentru noi, la fel de importa sunt ele pentru tine.

— Nu înţeleg! De fapt ştia. Ştia exact ce voiau. 1

O mare naivă să-şi închipuie că Două-Cărări nu va nouă

încercare.

— Vom suna mai târziu să stabilim amănuntele Tremurând, puse receptorul în furcă. Îşi aduse am de copiii-servitori ai lui Două-Cărări şi în mintea ei al imaginea îngrozitoare a unei încăperi zăbrelite, asd

430

Îl uriaşa clădire World Oceans, unde copiii erau animalele. O trecură fiori reci şi încercă să o cale de ieşire. Fără succes. În faţa ochilor îi iiiginea înfricoşată a lui Millicent; Melissa i-ar Ida, determinându-i să se comporte grosolan.

na personală îi veni un nou apel. Era Fiona care u un torent de cuvinte, cky, mi-am ieşit din minţi; nu ştiu ce s-a întâmplat), Eu am fost la o şedinţă de acupunctura. Le-ai ymva de la şcoala de dans?

p e cu tine?

tocmai îmi spunea de mama ta, dar… I pe Chip şi veniţi imediat aici. l înseamnă asta… s-a întâmplat ceva? m-a… draga mea, ţine-te bine, au fost răpite.

!

m? Mducem noi înapoi, îţi promit, dar acum vino aici. Isc discheta din computer, o introduse în panci cu dragon şi începu să se plimbe agitată prin, îl sună pe Peter, dar acesta plecase acasă. Stătu lent pe gânduri, întrebându-se dacă Vivian din Shanghai. Bătu fără tragere de inimă la uşa Ici şi Vivian îi deschise.

d cil mai e cineva care nu are somn, o salută compradorul chinez. Ce faci Vicky? Sarcina

se vadă, dar Vivian arăta mai înfloritoare ca

& U te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o ly n LI – şi recunoscu propriul glas, o voce 1 de spaimă, nevoie de un sfat în legătură cu mentalitatea CA şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

431

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Vivian o privi întrebându-se dacă Vicky era sincer Remarcă însă că buzele îi tremurau şi în ochi i se citi groaza.

— Desigur, vrei să vin în biroul tău?

— Da, te rog.

Vicky se aşeză la birou. Vivian închise uşa şi luă şi loc pe un scaun.

— Tocmai am primit un telefon de la un chinez, persoană care pretinde că le-ar fi răpit pe Milliceni

Melissa.

— Vai, Vicky, nu se poate! exclamă Vivian ducându mâna la gură.

— Întrebarea mea este: dacă le dăm ceea ce vor şi amestecăm poliţia, vor respecta târgul şi le vor elilu nevătămate?

— Depinde cine le-a răpit.

— Chiar nu-ţi trece prin cap?

— Dumnezeule din ceruri!

— Ei trebuie să fie. Nu vor bani. Presupun ca \>

dovezile tatălui meu.

— Le ai?

— Sigur că le am, doar mie mi le-a lăsat.

— Da, normal, o aprobă Vivian, gândindu-se părerea lui Vicky despre felul în care o tratase tal al lăsâ**ndu-**i jumătate din întreprindere şi toate secui

sale.

— E clar că-i vorba de Două-Cărări, spuse Viei

— Şi ce faci? I le duci?

— Tu le-ai da? E vorba de copii.

— Da! Vivian îşi plecă capul în pământ.

— N-am de ales. Două-Cărări a câştigat. Mă; ne3

mână.

— **Aşa-**i!

pot să am încredere în el? Crezi că le va elibera – aş da? Mâinile lui Vicky tremurau puternic. ai de ales. Îi că va respecta târgul? Asta e tot ce vreau să

ot spune doar că... dar...

1

apă câte înţeleg, felul în care se întâmplă lucruri...

lucruri? izbucni Vicky. Începuse să-şi piardă de sine. Yivian încerca să-i spună ceva chibnim simpla explicare a ororilor avea darul **s-**o ni îmi istorisea fapte întâmplate în Shanghai pei Răpirile erau ceva obişnuit înainte de Răscumpărarea se plătea, dar câteodată unul i îi avea parteneri sau complici care... vocea ei n-ai putu continua. Nu-ţi pot promite nimic.

În i nodul în care facem târgul este important.

ti iei toate măsurile de siguranţă.

Aşa voi negocia. N-am să las din mână atălui meu până nu văd fetele.

tăcură, aşteptând să sune telefonul. Vicky lua gândul de la Melissa. Va fi ea atât de nu-i provoace pe răpitori? Vivian se întrebai Mackintosh se gândise vreodată la faptul ne familia?

I de pază o anunţă că Fiona şi Chip sosiseră.

alergând cu părul vâlvoi şi cu ochii ieşiţi din ic rog fă ceva şi adu-mi-le înapoi, ti le aduc, îţi promit.

432

433

Cei nouă dragorii

Chip îi ceru amănunte. Vicky îi relată pe larg C întâmplate.

Cei de la pază sunară din nou: „E cineva aici jos, Tanka şi vrea să vă vorbească. Îl cheamă Ah Chi”.

— Încearcă să afli ce vrea şi-spune-i că-l chem eu.

Paznicul sună din nou: „Spune că a venit cu prieten care ameninţă că dă buzna cu maşina prin i dacă nu e lăsat să intre. Îl cunoaşteţi sau chem poliţi; < Vicky bănuia că e vorba de Ah Chi. Probabil disperat din cauza plecării mamei ei, se îmbătase ci ca atunci când fusese găsit în nesimţire pe o p filipineză după o petrecere nocturnă.

— Nu. Trimite-Lsus, mă descurc eu cu el.

Ah Chi năvăli în birou, dar rămase cu gura CJM de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui aşa ceva. Nu deloc beat. În urma lui păşea cu prudenţă Mu. Îmbrăcat **într-**un costum de mătase strâmt. Când e dădu cu ochii de Huang se ridică în picioare, surpriin transformarea fostului membru al echipajului lui DttH Mackintosh.

— Ce **s-**a întâmplat, Ah Chi? Sunt groaznic de o cu

— Huang spune toţi copii lui Două-Cărări

Missy.

— Ce tot îndrugi?

— Două-Cărări luat şi băiat număru unu. Miss!

— De unde ştii?

— Sigur că-ştie, interveni Chip. Întreaga reţ terană chineză a aflat deja şi se pare că prietenul

Huang e unul de-al lor.

— Dar, ce...

— Toţi copii Două-Cărări Wong plecat C

repetă Ah Chi.

pe înseamnă asta? întrebă Vicky, privind-o pe procedeu clasic, răspunse Chip. Înainte de a i duşmanului, îţi pui la adăpost familia. Ah Chi de Deci, Două-Cărări este omul tău. E clar. Se pre Ah Chi. ce Două-Cărări răpit? ştiu, răspunse Ah Chi, ridicând din umeri, uită, băiete, de ce Huang spune asta lui Missy? H ning al treilea văr lui Back Door Ping. Când Ping murit, Tai-Tai dat aur nevastă Ping. (Ifulea din cap în semn că înţelesese, ne-i lui Huang că Missy va informa pe Tai-Tai» bectul şi recunoştinţa lui. hi traduse, iar Huang se înclină. tu privea îngrozită când la unul, când la celălalt. r de ce a făcut asta? se tânguia ea. De ce a făcut 11 una ca asta, Vicky? întrebă şi Chip.

11 că exista o duşmănie între el şi taţi. Iar e vorba de nişte copii, la, Fiona, o să le aduc înapoi. Situaţia o i dintr-odată că îi lipseşte teribil tatăl ei. bănuială, Victoria? Ce ar putea să vrea 1 întrebă Chip pe un ton blând. j; îndea cam ce-ar fi răspuns tatăl ei şi cum să pară sigură de ea sau să schimbe subiecnivinsă că-şi vor formula curând cererea, i atuieşti? Să facem apel la poliţie? dar acum, cu o lună înainte de ’97 suntem i tot felul de probleme. Nu-i pot cere unui II \; i şi asume un asemenea risc. S-ar putea

Cei nouă dragorii chiar să treacă de partea răpitorilor şi dacă o face afară de asta, în momentul de faţă doar îl suspectă Două-Cărări, însă nu putem dovedi nimic. Şi mai e el este înconjurat de o groază de avocaţi şi oameni ai Nu poate fi ameninţat cu justiţia…

— Şi atunci ce ne sfătuieşti?

— Aşteptaţi să vedeţi ce anume vor şi daţi-le. Îmi rău, Victoria, Fiona… Aş vrea să fac o minune, dar nu

— Ah Chi, poate depista Huang unde sunt fetele.

— Nu, Missy.

— Vivian?

Vivian dădu din cap descumpănită.

— Dă-le ce vor, Victoria.

— Vicky o privi fix pe chinezoaică. Nimeni din ce faţă nu ştia ce voia să spună Vivian. Doar Chip avea; i că simţise ceva. Tot Vivian fu cea care vorbi prima:

— Nu există altă cale de a salva copiii.

— Fiona, vrei să anunţăm poliţia sau să încerc e tratez cu ei?

— Tu eşti şefa, Vicky. Fă ceva şi adu-le înapoi;

Ţârâitul telefonului îi făcu pe toţi să tresară. Îl 11

cu teamă.

— Alo?

— Sunt la camera 77, spuse Steven cu o voce calcifi

Vicky se întoarse cu spatele la ei şi se duse spre fiertu – Te-ai întors? şopti ea. Când...?

— Nu spune nimănui. Dacă află babacul –, mă mut

— Ce?

— Crezi că am putea petrece noaptea asta m şi mâine în zori s-o şterg? Am lăsat în Taiwan un o1 încredere care să mă acopere în caz că sună.

— Oh, Doamne! Tâmplele începură să-i zvâcne

436

flubesc! Mi-ai lipsit atât de mult. curând, şopti ea., pricep, ai biroul plin cu figuri constipate...

ki!

de repede poţi ajunge aici?

...eu... cam într-o oră.

I iubesc, spuse Steven, nu mai pot aştepta.

h, *) \ eu te iubesc, şopti ea. Mereu... Aşteaptă!

Ic, puişor?

ni ia-mă... simţi că se sufocă.

Hrii ce, iubirea mea?

IR-m.1 dacă am să vin cu puţină întârziere.

u un mijloc să te fac să ajungi mai repede i icet receptorul în furcă, aşteptă puţin să-şi t/nlinul. şi se întoarse spre ei. Fiona interpretăliile ce-i înecau ochii. n întâmplat?

unic, era un bancher...

seră că telefonul acela le va aduce uşurarea maseră încremeniţi văzând. şiroaiele de

1 Vicky nu şi le mai putea stăpâni.

rău, spuse ea încercând să se calmeze. Sunt

...Chip, fă-mi un serviciu. Ia-o pe Fiona şi n aici, protestă Fiona.

Între noi trebuie să rămână lipit de telefon

e. Hai, draga mea, du-te. Nu te mai i» în aduce acasă.

ştii?

Îi că le vom aduce acasă, spuse Vicky cu uitez.

I pe Fiona pe după umeri.

Li se întoarse către Huang şi îi traduse.

Ian sări ca arsă în picioare.

În târg, spuse Vicky. Primul fiu al lui Douăi nepoatelor mele.

Ide, protestă Vivian. Nu poţi face asta, îl vor va întâmpla nimic, e doar un târg. Nimeni nu imeni.

1 Nu omorât, nu face niciun rău, doar răpit.

ssy. Ah Chi se lipise de urechea lui Huang şi la fel de fericit ca ursul la miere. Nu rănit.

rfipit numai şi după, toată lumea prieteni.

hearnă-mă când aţi pus mâna pe el. Aveţi un e să-l ţineţi?

Missy, multe locuri.

omorî, repeta Vivian întruna şi începu să înţelegi, Vicky, dacă Steven l-a sfidat pe tatăl s-o ţii dacă prin asta îi năruie planurile, ucide.

fucfl aşa ceva? Nu fi ridicolă. Itcineva implicat o va face. Ţine minte ce-ţi va muri şi tu vei fi vinovată de asta!

ÎI I! I.

(n. Îi iişti! Ce ştii tu despre asemenea lucruri? 439

— Cheamă-ne, Victoria, spuse el; de îndată ce afli

— Te mai întreb o dată, eşti absolut sigur că nu vi folosim poliţia? insistă Vicky.

— Doar în ultimă instanţă, dacă nu mai exist; i soluţie.

În timp ce Fiona şi Chip părăseau încăperea, Ali îl înghiontea pe Huang obligându-l să-l urmeze. Ci semn din cap Vicky îl opri. Vivian, care rămăsese pin» în scaunul ei, părea că abia acum îşi dădea seama <I se petrece. Vicky închise uşa şi se lipi de ea. Acestei e momente groaznice. Un bărbat ca Hugo nu s-ar fi v.1 labele nici în coşmarurile sale cele mai cumplite. În M I tatăl ei, mai mult ca sigur că avusese parte de ele. Îs că fiica lui Duncan Mackintosh era blestemată aceeaşi soartă.

— Nu au plecat chiar toţi.

— Cine? se învioră Vivian.

— Ah Chi, spune-i lui Huang că unul dintre e

Două-Cărări Wong s-a întors în Hong Kong.

Ah Chi îi traduse şi Huang dădu din cap surp
— El spune Missy că toţi plecat.
— Steven Wong este la hotelul Regent, camei vreau ca tu şi Huang să-l răpiţi.

— Ce altă garanţie pot avea că-mi voi recăpi nepoatele?
— Dândbeen-i lui Două-Cărări dovezile. Dă-i ceea vrea.
— Dar chiar tu spuneai că nu poţi fi sigură sută la şi că fetele vor rămâne în viaţă.
— Nu. Ai auzit ce spunea Ah Chi, toată lumea ştie e vorba de Două-Cărări. Va trebui să le elibereze şi respecte învoiala, altfel îşi va pierde reputaţia.
— Nu pot să risc.
— Poate că foloseşti ocazia… spuse Vivian.
— Ce vrei să spui?
— Te foloseşti de ocazie pentru a păstra dov
tatălui tău.
— Nu-i adevărat, spuse Vicky cu un glas tăios.
— Îţi trădezi iubitul, ca să le păstrezi.
— N-am altă garanţie pentru viaţa nepoatelor
— Sper că ţi-ai luat rămas bun de la Steven, n
mai vezi niciodată.
— Nu înţelegi, tatăl lui îl iubeşte. Da, monst iubeşte pe Steven şi nu-i va face niciodată rău.
— Tu nu înţelegi… Vivian dădu din cap descui
Toţi străinii fac aceeaşi greşeală. Sunteţi individuali judecaţi la fel, dar noi nu suntem aşa. Două-Cărări
nu se menţine singur. Dejucându-i planurile, lbveşt alţii, care depind de succesul lui. La rândul lor, ei lua revanşa; nu împotriva ta, nu împotriva lui Ah
Huang, ci împotriva aceluia care şi-a trădat proprij prin nesupunere.
— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atuneijj
Cărări îl va proteja.

— Şi dacă nu-l poate proteja?

Munci îl va trimite în altă parte unde va fi în ţin.

Iper să ai dreptate şi dacă ai, poate că Steven va. acolo. Dar, indiferent de variantă, tu ţi-ai lt iubitul de dragul întreprinderii. Trebuie să fii lliuiră de asta.

suit deloc, spuse Vicky aproape în şoaptă. Cal-irc luase hotărârea era aparent. Suferea cumplit pierduse deja. Nu va mai avea încredere în mia. Te rog să-i spui liderului de partid Tang că dau dovezile. Iată!

au să fiu părtaşă la toate astea, ivian avea dreptate? îl sacrificase pe Steven caliza planurile împotriva bătrânului? Erau) scuză? Dar Vivian fusese iniţial de acord şi itigura garanţie pentru a le căpăta înapoi pe i târg demenţial. Îşi şterse lacrimile şi se aşeză iiirou.

nu mă poţi ajuta? Şi cu tata cum rămâne? I tău e mort. Aveai dreptate – era un plan lui murit destui oameni pentru el, nu-l mai foc Steven.

prijinit pe tata, ai crezut în planul lui. Îmi lingura cale să salvăm Hong Kong-ul. e mai complicată decât credeam eu şi tatăl altfel lucrurile. Nu vom schimba China lipiră şi dramatică mişcare. Ceea ce s-a II ruptea asta e o mostră a modului în care se în i urile în viitor. Răpiri de copii, uciderea i Trebuie să existe o cale mai bună.

— Renunţi la tot ce-ai clădit ani de zile? Şi dă-mi

să-ţi amintesc pentru ce a murit tatăl meu?

Vivian nu o contrazise, dar crezu de cuviinţă să adauge.

— Cred că sarcina m-a făcut să văd mai limpede orice caz, am fost fiica unui profesor cu mult înainn devin concubina unui Tai-Pan.

— Tu spui asta, nu eu. Ei bine, când vei găsi o altă c.

dă-mi de veste; până atunci, eu voi lupta în stilul meu.

Chi? Du-te şi ia-l.

— Da, Missy!

— Nu poţi face asta, mai încercă Vivian să se op fi eu n-am să te sprijin.

— Găsesc eu o altă cale. Două-Cărări este monstru, spuse Vicky furioasă.

— N-am să te las să faci asta şi dacă Steven moai

vei fi monstrul.

— Steven nu vă muri. Ah Chi, spune-mi doar ci ml făcut ce v-am spus.

— Da, Missy. El se adresă lui Huang, şi tânărul i trabandist se înclina cu respect.

— Salut, Tai-Pan!

Steven Wong pregăti el însuşi camera în aşte lui Vicky; procedând astfel ştia că personalul hotel la cei mai mici până la director, îi va raporta tatălu i el, Cărare-Bătută, se întorsese în oraş. Reveni lân reduse aerul condiţionat, aranja florile pe </ cumpărase în drum, puse sticla cuvin la gheaţă şi un nou platou cu gustări.

Se aşeză în fotoliu aşteptând ca umbra ei să a marmura lustruită de sub uşă. Telefonul sună. Pi că indivizii ăia plicticoşi, care o asaltau în permam mai reţinuseră, gândi el ridicând receptorul.

442

h

Cei nouă dragorii n, păpuşa mea, unde eşti? i Icacă imediat, fugi! 1 e? Cine e acolo?

I McVivian, fugi, vor să te răpească. „inc? I rugi imediat! repetă ea şi închise.

Îs receptorul şi începu să se îmbrace. i-a tata îi trimisese pe toţi afară din Hong Kong. a ştie el ceva”. Acum îşi reproşa nesăbuinţa de îşi puse în grabă haina, iar cravata o mototoli buzunar. Înşfacă trusa şi portofelul şi o zbughi midor, în dreptul uşii, patru băieţi împingeau şi cu lenjerie murdară. Văzându-l se lipiră de nelinară şi îi spuseră: „Scuzaţi, domnule!”. II, băiete! Du-mă la liftul de serviciu din spate, lomnule.

[urnesc! Scoase din buzunar câteva bancnote, ţi pleca. M mergem jos.

keiil Tanka, gândi el, deşi i se părea curios să-l hotelul Regent. Se duce. totul de râpă dacă nu transformat în băieţi de hotel. În loc să se îi înghesuirăcerându-şi scuze în mod exagerat. ful cu rufe murdare, scoaseră o faţă de pernă lrâseră peste cap şi cu colţurile cearşafului îl’s şi îl puseră în cărucior. Liftul oprise între i, A se zbată, însă mâini puternice îl apucară 11 a şi picioarele. Când uşa liftului se deschise, jos de gunoi şi de apă de mare. Căruciorul il) a pe o rampă se răsturnă; Steven căzu în l rângă gâtul. Simţind mirosul mării, o clipă a-l înece. Reuşi să scoată puţin capul din, i încercă să ţipe, dar o mână aspră îi

îndesă şi o alta îi trase din nou faţa de pernă

— Renunţi la tot ce-ai clădit ani de zile? Şi dă-mi!
să-ţi amintesc pentru ce a murit tatăl meu?
Vivian nu o contrazise, dar crezu de cuviinţă să adauge.
— Cred că sarcina m-a făcut să văd mai limpede.
orice caz, am fost fiica unui profesor cu mult înaint devin concubina unui Tai-Pan.
— Tu spui asta, nu eu. Ei bine, când vei găsi o altă (
dă-mi de veste; până atunci, eu voi lupta în stilul meu
Chi? Du-te şi ia-l.
— Da, Missy!
— Nu poţi face asta, mai încercă Vivian să se op eu n-am să te sprijin.
— Găsesc eu o altă cale. Două-Cărări este monstru, spuse Vicky furioasă.
— N-am să te las să faci asta şi dacă Steven moar
vei fi monstrul.
— Steven nu vă muri. Ah Chi, spune-mi doar când>
făcut ce v-am spus.
— Da, Missy. El se adresă lui Huang, şi tânărul trabandist se înclină cu respect.
— Salut, Tai-Pan!
Steven Wong pregăti el însuşi camera în aştept lui Vicky; procedând astfel ştia că personalul hotelului la cei mai mici până la director, îi va raporta tatălui sii el, Cărare-Bătută, se întorsese în oraş. Reveni lângă reduse aerul condiţionat, aranja florile pe car cumpărase în drum, puse sticla cu vin la gheaţă şi pre un nou platou cu gustări.
Se aşeză în fotoliu aşteptând ca umbra ei să apar marmura lustruită de sub uşă. Telefonul sună. Prol că indivizii ăia plicticoşi, care o asaltau în permaneii mai reţinuseră, gândi el ridicând receptorul.

I» i, păpuşa mea, unde eşti?
l'Ii-acă imediat, fugi!
1 <! Cine e acolo?

l ic Vivian, fugi, vor să te răpească.

ne?

I i i j; i imediat! repetă ea şi închise.

I jos receptorul şi începu să se îmbrace. i ista tata îi trimisese pe toţi afară din Hong Kong. i că ştie el ceva”. Acum îşi reproşa nesăbuinţa de 11. Îşi puse în grabă haina, iar cravata o mototoli în buzunar. Înşfacă trusa şi portofelul şi o zbughi coridor, în dreptul uşii, patru băieţi împingeau lor cu lenjerie murdară. Văzându-l se lipiră de Sie înclinară şi îi spuseră: „Scuzaţi, domnule!”, tai, băiete! Du-mă la liftul de serviciu din spate.

domnule.

ulţumesc! Scoase din buzunar câteva bancnote.

toţi pleca, loi mergem jos.

Icul Tanka, gândi el, deşi i se părea curios să-l la hotelul Regent. Se duce-totul de râpă dacă S-au transformat în băieţi de hotel. În loc să se e, îl înghesuiră cerându-şi scuze în mod exagerat. i-jaful cu rufe murdare, scoaseră o faţă de pernă i-o traseră peste cap şi cu colţurile cearşafului îl deleş şi îl puseră în cărucior. Liftul oprise între cepu să se zbată, însă mâini puternice îl apucară lilizară şi picioarele. Când uşa liftului se deschise, ÎI miros de gunoi şi de apă de mare. Căruciorul în i. rabă pe o rampă se răsturnă; Steven căzu m şi frângă gâtul. Simţind mirosul mării, o clipă i să-l înece. Reuşi să scoată puţin capul din ia şi încercă să ţipe, dar o mână aspră îi îndesă ni gură şi o alta îi trase din nou faţa de pernă

443

La miezul nopţii, Vicky îi telefona lui Ah Pini Peak House, cerându-i să vină s-o ia cu Daimlerul; vorbi cu Peter, care părea atât de răvăşit, încât îl rug i-o dea pe Mary.

— Mary, te rog fă-mi un serviciu. Cheamă pe cai, din oamenii de legătură ai lui Peter de la World Oceai şi spune-i că vreau să vin acolo să vorbesc cu sir John.

— Acum?

— Faci asta pentru mine?

— E în legătură cu copiii?

— Nu pot vorb Racum. Poţi?

— Sigur că da, Vicky. Mai doreşti şi altceva?

— Nu!

— Vrei să vin şi eu cu tine?

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru intenţie.

Sosi maşina… Vicky se urcă singură şi rămase taci Străzile dintre Causeway Bay şi Central se golise Clădirea World Oceans era cufundată în întuneric, excepţia câtorva-lumini în hol, la parter şi sus, la ultii etaj, ceea ce indica prezenţa lui Două-Cărări Wn Gândurile îi zburau la Steven; încercă să le alunge

Rămase în maşină în timp ce Ping se duse convingă că era aşteptată. Paznicul clădirii deschi şi Vicky coborî din maşină. Mary se conformase

peste ochi. Apucă să vadă la capătul culoarului o jonc ce sălta pe suprafaţa apei şi îşi dădu seama că fusese sco: printr-un tunel secret, departe de intrarea de serviciu; hotelului. Culoarul părea mai curând o ascunzătoare pentru contrabandişti şi piraţi şi traversa pe dedesul> pasajul portului. Căruciorul coborî hurducăind pe rar apoi pe pasarelă. Motorul diesel al joncii se pus mişcare şi aceasta porni cu toată viteza spre p-ducându-l pe Steven împreună cu resturile menajere hotelului Regent.

Cei nouă dragorii hol un bărbat tânăr, în costum negru, politicos, cu o 111 impozantă, o conduse către un lift privat şi o însoţi îi sus. Era translatorul pe care-l folosise Două-Cărări la serata sa de Anul Nou. Parcurseră un şir deri, camere de primire şi coridoare nesfârşite, i prin uşi ferecate ce se deschideau la ordinul lui şi it, ajunseră în faţa unei uşi masive din lemn de tek, (! însoţitorul său bătu uşor. Odată deschisă, seră într-o încăpere foarte spaţioasă, semănând nud a sală de muzeu – exponate de mare valoare, rbe covoare chinezeşti la vitrine cu porţelanuri de artă antice. La o distanţă de vreo optzeci de e uşă trona un uriaş birou din acelaşi lemn de tele căruia stătea Două-Cărări Wong. i-mă dacă nu mă ridic. Vocea lui gravă vibra în a salonului. Apropie-te, fiică a Tai-Pan-ului. la mine?

se apropie în tăcere călcând pe carpete Translatorul se plasă în spatele Tai-Pan-ului” / sesiză asemănarea dintre Steven şi tatăl lui. viclenia din priviri şi duritatea liniei buzelor, caracteristice bărbatului din faţa ei. vrei de la mine? repetă el. Îi venit să negociez, răspunse ea, atentă la orice o vocii.

fel de negociere? Ai respins deja oferta mea post frumos la McGlyn & Kerry. Ce ţi-aş mari în schimb?

nepoatele mele Millicent şi Melissa Mackintosh, mului născut al tatălui meu. Carări şi translatorul se priviră surprinşi. ea nevoia să strige, nepoatele tale nu sunt aici. ci îţi sugerez să le găseşti, teamă că nu înţeleg.

445

JUSTIN SCOTT

— Nu! Ei bine, eu îl am pe fiul tău şi îl voi negoc contra nepoatelor mele.

Niciun muşchi nu tresări pe faţa lui Două-Cărări nici pe cea a taciturnului său translator de parcă Vict discuta preţul aurului la Tokyo.

— Acum sunt şi mai derutat. Cum e posibil să-l ai fiul meu? Din câte am auzit, el e acela care te-a avut.

— Telefonează în Taiwan. Un prieten de-al lui.

pretinde că e acolo, dar nu este. Eu îl am, e în mâinile mele. Ţi-l dau viu şi nevătămat în schimbul nepoatrid mele vii şi nevătămate. M-ai înţeles acum? Ceva ned, luşit se ivi în privirea lui. E bine, sănătos, spuse VK kl imitând glasul piţigăiat care o anunţase mai devreme răpirea nepoatelor. A fost imprudent din partea Im şi aştepte singur **într-**o cameră de hotel, **într-**un oraş pri nu.

dios ca Hong Ko.ng. Din fericire, l-am dus **într-**un le>

sigur.

Două-Cărări avea cea mai cruntă expresie pe i i-a fost dat vreodată **s-**o vadă pe faţa cuiva.

— Facem schimbul? Două fetiţe pentru un bărbii

Vicky îşi dădu seama că, în sfârşit, avea prilejul terorizeze pe tatăl lui Steven. E o ocazie unică, îşi zis şi, adu**nându-**şi toată forţa din unicul ei rezervoi. cruzime – amintirea mâinii tatălui ei care se îngreuna înti palmele sale – îi aruncă în faţă cu toată patima:

— Îţi voi trimite inima lui!

30

N

uiptea era pe sfârşite. O noapte lungă şi în în de prevestiri din cele mai sumbre. Urmă o zi IM ilă. Fiona plângea întruna. Din când în când îşi fire şi ţipa, cerâ**ndu-**i lui Vicky să întreprindă**. -**pezea la telefon vrând să alerteze poliţia, dar ea şi îi repeta că amestecul oficial al poliţiei ar îoartea fetiţelor.

Istenţele lui Chip, întreaga familie se instalase i i-xecutivului din

Mackintosh-Farquhar House „j, Uuzină de foşti ofiţeri expatriaţi păzeau uşile şi l, Străzile din jurul clădirii, raporta Peter, păreau lui t de aglomerate cu populaţie Tanka; pândeau I urmăreau cu taxiuri. Peter luase cu el trei gărzi ţieure îl însoţiră la o întâlnire ce nu putea fi ratată, Hong Kong şi Shanghai.

a din timpul confruntării cu Două-Cărări. le. Vicky petrecu următoarele ore **într-**o **a**şteptsfitoare tresărind la fiecare telefon, la fiecare (1 unui mesager, **întrebându-**se cu înfrigurare dacă chinez îi va elibera nepoatele. Încerca să nu selească la Steven, dar nereuşind îşi reaminti că Ah f o fire blândă; dar şi Huang părea la fel. Dacă Câte ceva despre natura chinezilor, atunci putea CA nu ştia absolut nimic.

Târziu, în a doua jumătate a nopţii, telefonul su sfârşit: „Vreau să vorbesc cu John Chipwood-Chipwc

— Ei ştiu că eşti aici, spuse Vicky trecâ**ndu-**i recepi lui Chip.

— Bineînţeles.

— Ţi-a folosit numele, nu titlul.

— Foarte bine, ştiu de ce mă aflu aici. Luă recepn

Chipwood-Chipworth. Da... da. Nu. Categoric

Alegeţi alt loc... Aşa e mai bine. Acoperi receptorii şopti: Vom face schimbul la hotel Peninsula. Apoi drese glasul şi continuă cu o voce atât de fermă şi duij încât Vicky tresări; nu-l auzise niciodată vorbind astfel încă ceva, bătrâne, voi avea cu mine trei flăcăi. Cu tot am slujit cândva în Belfast şi vă voi urmări până la cap;» îi pământului dacă aţi clintit măcar un fir de păr din ea acestor copii. Puse receptorul în furcă şi îl chemă pe

Chi. **S-**a făcut. **Într-**o oră suntem la Peninsula.

— Merg cu tine, spuse Vicky.

— Nu! Şi nici tu, Fiona. Fiţi liniştite. Sunt sănătoase şi

Întorc curând, dar nu admit niciun pas greşit în afacerea as

Vicky rămase la biroul ei cu Fiona alături, aşezată un scaun. Trecu o oră fără să-şi vorbească. Când telefonul sul Vicky ridică receptorul aşteptâ**ndu-**se la ce era mai răi

— Nepoatele tale sunt în siguranţă! recunoscu voc obosită a lui Steven Wong. Cred că încă te mai în deşi cota încrederii a scăzut

simţitor.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Trebuie să plec. Ăştia îmi spun că am d câteva explicaţii acasă.

Vicky puse receptorul în furcă în vreme ce Fion privea paralizată de spaimă.

— Steven Wong spune că fetele sunt sănătoase.

— Slavă domnului, dar Chip…

448

Ilefonul sună din nou.

Idică-l, sunt sigură că e pentru tine; eu l-am avut leu.

mă se năpusti la telefon.

a… ohh… scumpele mele, sunteţi bine?… Bine?… Dă-mi-o pe sora ta… Da, draga mea, mami, Totul e bine, iubita mea, nu-i nimic, e bine să-l e? Nu, Melissa, n-am spus că eşti copil, dă-mi-o pe sora ta, te rog… şi cu faţa scăldată în lacrimi line se întoarse spre Vicky care continua să fixeze fit castra clădirile de peste drum, aşteptând ca Fiona ipine convorbirea.

de că vin. Cred că e mai bine să comand jos un

u, te rog, e o idee bună.

y ridică un alt telefon şi sună la MacF Golden Ictoria Mackintosh, te rog fă o rezervare la Cathay [pentru. trei locuri la Londra, pe numele Mackin-Millicent şi Melissa. urebă Fiona. Ce vrei să faci? e să pleci acasă, Fiona, tu şi fetele. Hong n-ai este sigur.

Isa noastră e aici, nu le pot dezrădăcina. iuii suport să trec prin ce-am trecut, spuse i ulu-se că n-ar mai rezista la o nouă încercare. i rămâne singură. – mult decât crezi, dar asta este vina mea, U. Pedeapsa mea!

Îi ascultat. tfi, recunosc.

rsul celor două săptămâni de claustrare, l ficuse penitenţă, mereu cu ochii în jos, cu

449

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii spatele puţin adus şi cu umerii căzuţi. Se simţea pl Deşi trecuseră paisprezece zile de detenţie în apartai tele familiei, aflate deasupra lui World Ocean Houi încă mai rumega trădarea lui Vicky. Era atât de mare? parcă totul se petrecuse acum o oră. Poate de aii corvoada de a asculta cu smerenie şi supuşenie pn

părintească ce se anunţa prelungită, îi părea inşi stabilă.

Steven încerca să-şi reprime un zâmbet amar. 1 prima „oară în viaţa lui o femeie îl rănea. Nimei excepţia mamei lui, pe care nu o mai blama de mult ni permisese aşa ceva. Nici pe Vicky nu o putea învinui prea mult. În fond, ea îl sacrificase de dragul copi fratelui ei, un târg echitabil, aprecia el: două căpşd roşcategweiluis pentru umplay-boy. Şi totuşi îl mai <l

La modul abject în care tatăl lui se băgase în afini asta, răpind copii nevinovaţi, nici nu mai suport» şi gândească sau să dea o explicaţie. Se mulţumel presupună că nepoatele lui Vicky fuseseră ostilij tatălui său pentru cine ştie ce afacere importantă e>îi indiferent despre ce era vorba, cel dintâi fiu al lui I şi el antrenat în această oribilă tranzacţie.

— Am cerut cumva prea mult de la tine?

— Nu, tată.

— Nu am mai simţit atâta amărăciune, de la m

mamei tale.

— Îmi pare rău, tată. Aş vrea să pot schimba s-a întâmplat.

Două-Cărări Wong îşi împreună degetele lui privi fix în spaţiul aflat între ei. Marile ambiţii întrei duşmani puternici şi costă dureros de mult. Erau§ gândea el, ca ultimul lui adversar să fie britanic, şi nul britanic, ci fiica lui Duncan Mackintosh; tot atât de

450

k: i şi faptul că, datorită ei, preţul celui mai înalt ţel îi probabil fiul cel mai iubit de la prima sa soţie.

cum se închidea un cerc, iar evenimentele între îi scăpau de sub control.

fi nu ţi-am cerut prea mult, atunci de ce nu m-ai mi-am dat seama cât era de important. a-Cărări începu să se agite în fotoliu simţind că-l mânia.

1 i oare vreo lege pe lumea asta, un obicei pe i-l cunosc, care m-ar fi învăţat cum să capăt ului meu, înainte ca el să mă dezamăgească? a.

tate un om să-şi croiască o cale în viaţă dacă Iere în familia care-l susţine? Îţi dai seama pe care l-ai declanşat? l; i; n-am ştiut cât era de important, adevărat ar fi trebuit să-şi dea seama. ia, tată; n-am fost un fiu pe măsură, ai tremură în faţa mea, surorile tale se tem re toate astea?

loment Steven o alungă pe Vicky din minte. a mai serios decât îşi imaginase. Riscă un >sit de aroganţă, că m-ai iubit altfel decât pe fraţii şi surorile

ESte, admise sec bătrânul, şi Steven simţi că-i le în vine.: pe Victoria Mackintosh şi nu m-am putut

Iţea e un privilegiu care trebuie câştigat, îi jfilinând din cap. În primul rând trebuia să-ţi casă, pentru a-ţi apăra dragostea. Acesta

Cei nouă dragoni este privilegiul unui bărbat, nu al unui copil v (procedează cum îl taie capul.

— Ce-am făcut?

Bătrânul, cu mâinile împreunate, ca pentru rugliciijj nu-i răspunse. După o lungă tăcere i se adresă din nil

— Îmi poţi face un serviciu?

— Orice, spuse Steven, ignorând gândul că ace: putea însemna o promisiune periculoasă, care antrena alte neplăceri pentru el.

Două-Cărări Wong scoase din birou o foaie de care i-o înmână fiului său. Era o notă scurtă, scrisă 1; din partea „Guvernatorului”, şeful executiv Allen menţiunea STRICT SECRET. Îi întinse o hârtie e oficial al guvernatorului, prevăzută cu ştampi Kongu-lui, reprezentând Leul Britanic şi D Chinezesc.

— Te-aş ruga să o traduci în chineză.

Steven o citi cu atenţie.

— E vreo problemă?

— Dar… oricine putea face asta, tată, spuse surprins.

— Da, oricine, aprobă tatăl lui, oricare din cei urmat cele mai bune şcoli, au avut cei maţ preparatori şi toate uşile deschise. Eu vreau că ţi faci, vreau ca tu să-ţi îndeplineşti această unică înd

faţă de mine, astfel ca atunci când mă voi duce la şi voi fi singur în întuneric, să-mi pot aminti că întiij fiu a făcut măcar o dată ce i-am cerut. Poţi face af

— Desigur, tată.

— Atunci, apucă-te de treabă.

— Acum?

— Aş vrea să te urmăresc. Iată aici călimara, st şi acolo măsuţa. Adu-mi-o când eşti gata.

n se aşează, citi nota mai întâi în întregime, spre se pe deplin semnificaţia. Nu înţeleg, tată, ce „aurul Hong Kong-ului”? I s-a apară ca o denumire oficială, ca de pildă mă britanică”.

privirea tatălui său, Steven începu să traducă, e din când în când pentru a alege o expresie cât; ită. Când termină, reciti nota de mai multe ori, i-care satisfacţie. Exprimarea era fluentă şi inklenţa dintre sensul originalului şi înţelesul în \ perfectă. Îşi ridică privirea şi îl surprinse pe tatăl (inrindu-l cu atenţie.

terminat, spuse el. Se ridică şi i-o duse. Două-/ong o aşeză cu grijă pe biroul său, îşi puse [şi o citi.

j admirat întotdeauna uşurinţa în exprimare; JI deveni un cadru universitar… i putut face multe.

[lui deschise un sertar şi îi înmână un portofel ic şarpe.

Ici un bilet pentru zborul Cathay de azi, spre, cărţi de credit, certificate canadiene pentru licaţă. Drum bun şi la revedere! îl ia pot întoarce? lovită!

Întorci, „Societăţile” te vor face bucăţele. de? repetă Steven asemenea unui ecou. Ce ţi 11 iadele…? îl cuprinse brusc spaima şi nu mai nu. Tatăl lui nu operase singur. Oricare ar fi mpirii, el apelase la serviciile Triadei şi n-o prima oară. Probabil că erau şi ei implicaţi i ffleca referire la „aurul Hong Kong-ului”.

— Şi cum rămâne cu protecţia ta?

Bătrânul clătină capul, descurajat.

— De data asta eu nu te mai pot proteja. Ai căleai prea multe străchini.

Ce nesăbuit fusese! Dacă nesupunerea lui îi autf case în aer o afacere în combinaţie cu Triadele, aţiit „Societăţile” vor pretinde să-i aplice pedeapsa cuvenifi

Culmea ironiei, criminalii Triadei erau mă păstrători ai tradiţiei chineze, mai cu seamă cil apărarea străvechilor valori coincidea cu ţelurile loi. vremurile imperiale, încălcarea ataşamentului filial pedepsea cu moartea şi aceasta era acum o scuză perfoc pentru uciderea lui. Amintindu-şi de felul arogant în e îi tratase se cutremură. Putea înşira cel puţin o duzină i ucigaşi ai Triadei care l-ar ciopârţi bucuroşi pe trufaşii I (al Tai-Pan-ului, ca pe un oarecare negustor

ambulant legume în restanţă cu plăţile.

— Şi chiar ai să-i laşi să mă sfârtece?

— Au fost de acord cu exilul tău în Canada, <l pedeapsă. Protecţia ta aici în Hong Kong m-ar cosi a n energia pe care trebuie să o folosesc pentru cau

bune.

„Cauze mai bune”. Îi suna dureros în urechi. Ş< uluit de ceea ce îi era dat să audă, Steven Wong nu accepta gândul că până la urmă tatăl său îl renega. „O mai bune”? Ce cauze? Pentru ce? Smulse hârtia pe; o tradusese şi citi cu glas tare, cu tot dispreţul de cart capabil:

„Guvernul Majestăţii Sale doreşte să transfer aurul din Hong Kong – Băncii Angliei din Londi consecinţă, băncile Hong Kong şi Shanghai, pree banca Standard Chartered au fost abilitate să înlesni guvernului accesul la depozitele lor”.

Ce înseamnă asta? Aşa ceva nu există. „Aurul Hong Kongului este deţinut personal în seifuri bancare şi I Allen Wei nu are împuternicirea să deplaseze aurul. Chinezii au un profund respect pentru aur, şi pentru tatăl lui.

pentru ce ai-vrut să fie tradusă? Doar engleza

UI oficială folosită **într-**o notă către bănci.

mi ni ca toţi chinezii din Hong Kong să o poată jfl «va apărea pe faxurile lor.

[Ia\iiri? repetă Steven. Îi trebui u-n minut până să te era vorba. Ai de gând să trimiţi asta

Im ni?

tic transmisă tuturor birourilor din toate Jtrile, magazinelor, restaurantelor, agenţilor, fior, constructorilor de nave, posturilor de relor, hotelurilor, fabricilor. Va apărea ca o ltimplătoare a unui mesaj secret – o greşeală i i va crede că britanicii îşi fură. propriul aur?

I lumea. Faţa lui Două-Cărări se animă şi

It să constate că nu-l mai văzuse niciodată le-a stare de spirit. Anul trecut în iulie, întorci acasă, jumătate din Hong Kong

bmpleta Adăpostul contra Taifunului din

„Preţurile proprietăţilor din apropierea dublaseră în timp ce Aberdeen şi Yau Ma ale de oameni care încercau să-şi retragă ziseway Bay.

lost un zvon.

— Un zvon profitabil. Cum crezi că vor reacţio
acum faţă de un astfel de zvon?
— Vor înnebuni de-a binelea. Vor alerga precum ci îi turbaţi. Oamenii care deţin certificate de aur vor năvală la bănci cerând „metalul”. Băncile vor fi construi1
să opereze repede. Posesorii de seifuri îşi vor duce „a i acasă pentru a-l înfunda în saltele. Vor fi jafuri, băncik şi asaltate şi toate, te asigur, vor fi mai grav afectate d a informat mass-media cu ocazia prăbuşirii acţiunilor,]
Dintr-odată lucrurile căpătau pentru Steven înţeles, ca şi aparenta lui inactivitate din New Yoj încurajat de sinceritatea neobişnuită a tatălui silui măgulit de încrederea pe care i-o arăta, Steven întreb
— Tot tu ai pus la cale prăbuşirea afacerii („at
Tower?
Două-Cărări Wong îl privi cu răceală.
— Totul ar fi mers mult mai uşor dacă m-ai fi asculj întorcându-te din Taiwan, împotriva voinţei nu’îi obligându-mă să-ţi răscumpăr viaţa m-ai făcut vulnerj
Prin năruirea planului meu de a mă proteja, m-ai îţi să accelerez şi să intensific haosul. Când vei citi în ia
canadiene că Hong Kong-ul a luat foc, tu şi numai 11
de ce flăcările sunt atât de înalte şi pârjolul atât de pusniti
— Vor avea loc acţiuni de protest.
— Şi împotriva cui crezi că se va răzvrăti popoi ui
— Contra lui Allen Wei.
— Guvernul care le fură banii pentru britanici
— Este adevărat ce se spune, tată, că cei detinent te vor numi guvernator?
Din nou, stăpânul lui World Oceans evită întt directă a fiului său şi răspunse pe ocolite.
— Nu pot modifica sau influenţa anumite ever ce vor surveni la 1 iulie. China este uriaşă, ial fi\ mic. Nu eu am negociat Declaraţia Comună, ci licii împreună cu Guvernul Chinei. Totuşi, dacă
pot schimba cursul anumitor evenimente. După fitiţii vor lua cu

asalt sediul guvernamental, se vor asupra gweilos.

acel moment lui Steven îi apăru o imagine groazpul blond al lui Vicky dispărând zdrobit **într-**o scală sălbatică de braţe.

ar vei fi guvernatorul nimănui, protestă Steven.

se vor topi din oraş pentru totdeauna.

vor întoarce ei…

e ce crezi asta?

I scăpat din vedere ce e mai important; Wong Li considerat blestemul Hong Kong-ului, ci salne va crede asta?

I-ar cei ce contează – continentalii, ci să spui că cei din China te vor numi guvernator i pune capăt tulburărilor? saci! Două-Cărări zâmbi. Un guvernator chinez oraş chinez, nu o „banană" ca Allen Wei. Cu un Itoi chinez, mulţimea se va teme şi se va supune, cu Wong dădea din cap sceptic; se întreba dacă nu începuse cumva să o ia razna, totuşi, de ce crezi căgweilos vor reveni? umenii de afaceri vor şti că guvernatorul este m şi, la urma urmei, eu sunt aici exponentul linului.

11 Kitea, trebuia să admită Steven. este o condiţie icclamată de toate categoriile de afacerişti, ai ei trebuiau luaţi în calcul. crede Beijingul despre exponentul capitalis

456

457

În loc să fie deranjat de îndoielile fiului său, Cărări Wong râse în hohote…

— Ce copil eşti! Exact ca mamată. Ce va crede Beijin

gul? repetă el cu sarcasm. Apoi se ridică –, aplecâ**ndu-**se;

peste birou pentru a se sprijini şi încă chicotind, în ciuda]

durerii care îi schimonosi faţa, traversă încăperea încetJ

cu paşi târşâiţi, ajutâ**ndu-**se de baston. Steven îl urmărea,]

ştiind că dacă ar încerca să-l ajute ar fi respins. Bătrânulj se îndreptă spre un vechi scrin al cărui interior se lumi uf în clipa în care-l deschise.

Steven suspină. De un cordon de mătase atârna clopot muzical Chou.

— E veritabil?

Drept răspuns, tatăl său luă un ciocănel din bambi şi-l lovi. În aer vibra cel mai curat şi plăcut sunet. Îi tree apoi ciocănelul lui Steven care ştia cum trebuia mânui El încercă să-l lovească exact în punctul în care lovii tatăl lui, dar rată. Răsună o notă splendidă, dar diferitţ tatăl

lui râse.

— Ce va gândi Beijingul? Cei care contează în Beijil

— „vechii mei prieteni" – își vor primi și ei partea. Se considera al naibii de norocoși și-i vor mulțumi lui Duj nezeu pentru adevăratul lor prieten Wong Li, singi apărător al intereselor lor pe Coasta Chinei.

Tatăl lui n-o luase razna. Gândul lui, obsesia lui profiturile, avantajele, iar acestea însemnau nici mult, nici mai puțin, decât controlul total asupra 11 Kong-ului. Va deveni un fel de împărat sau rege, cec va face din fiul său un prinț moștenitor. Steven încei zâmbească. Era copleșit de emoție și de dată a spuse cu toată sinceritatea:

Cei nouă dragorii sunt atât de recunoscător că te-ai destăinuit nevred-lln I.

— IU fiu.

l><T că n-ai să mai procedezi astfel niciodată. Mă pot întoarce când tu... vei fi câștigat? V < mi mai vedea, răspunse vag Două-Cărări Wong. ni, du-te, oamenii mei te vor escorta până la avion... îi lift era așteptat de doi flăcăi vânjoși care arătau de CI; IU gata să ia cu asalt cu mâinile goale întreaga îi tic Eliberare. O clipă Steven se înfiora gândindu-se) \ I; I l-ar putea face să dispară în port, dar gândul era, Dacă tatăl lui ar fi vrut să-i facă vreun rău, ar fi UI altfel. Steven știa că pentru asemenea lucruri II paravan din mătase în biroul președintelui, care ișă placată ce se deschidea deasupra unui hău – lift expres „minus cabina – ce reprezenta o o mult mai simplă de a scăpa de indezirabili.

dumneavoastră domnilor! îi din lift și se îndreptară spre garaj, se înghesuiră tr-ul Rolls roșu '97 luându-o în direcția Causeway tunelul care traversa portul. Steven privea din lui prin geamul din spate la turnul lui World usc și se întreba dacă tatăl lui în urmărea sau se de următoarea lui „mutare". Fusese cea mai uție pe care o avusese vreodată cu Tai-Pan-ul. nu-l făcuse părtaș la ceva de reală importanță, iindu-se de Causeway Bay, zări silueta aurie a tosh-Farquhar House ce se profila printre ivecinate mai înalte. Uie să fac o scurtă haltă, opriri, ripostă scurt garda de corp de pe

În față.

dura decât cinci minute. Steven scoase niște n portofel.

458

459

— Tai-Pan spune, fără opriri.

— Nu va avea nimic împotrivă! Steven deschise p tiera şi odată ajuns pe trotuar, începu să alerge. Ne ved la aeroport, strigă el în timp ce însoţitorii săi încercau's prindă. Voi fi acolo, promit!

TFaversă în goană cele trei benzi de circulaţie şi-s peste o barieră joasă care mărginea adăpostul. Câţ „iahtmehi” tocmai ieşeau din tunel; dintr-un salt îi dep. i şi ajunse în capul străzilor din Causeway Bay. Trecu goană pe lângă un şir de blocuri şi câteva secunde r târziu se afla în holul răcoros al clădirii MacF. În lift pieptănă şi îşi revizui ţinuta. Funcţionara de la recep etajului respectiv era o cantoneză ursuză. Ea apăsa buton şi uşa se deschise, însă din expresia ei înţelese e;] fi fost mai bine dacă solicita în prealabil să fie prin Steven îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

— Spune-i te rog domnişoarei Mackintosh că Sto

Wong ar dori s-o vadă pentru cinci minute.

— Tai-Pan-ul nu este aici, poate veniţi mai târziu

Steven o luă pe cantoneză.

— Este sau nu este aici? Eu plec din oraş şi trebuie o văd numaidecât.

— Nu vă pot spune.

— Te rog, o imploră el, este foarte important, dura decât o secundă. Te rog! Am avut o dispută g nică şi trebuie să-i cer scuze.

În ciuda ideii fixe a lui Vicky de a-şi apăra intimii nu exista nici un chinez în oraş care să nu ştie că St era amantul ei.

— Dar să nu suflaţi nicio vorbă că eu v-am spu

— Sigur că nu, unde e?

— La aeroport; ia, în primire un nou avion.

460

Cei nouă dragorii h, pe toţi dracii, tocmai acolo mă duceam. esc. Alergă spre lift dar se întoarse către secretară. c3 nu o prind, vrei să-i spui ceva din partea mea?; i, ce? nine-i… că totul e OK şi că nu sunt nebun.

Îi stradă, căută zadarnic un taxi; îşi zise că ei încerce pe Hennesy Road. La jumătatea) servă doi indivizi în cămăşi largi albe şi blugireau. Cămăşile lor lălâi puteau ascunde „sufite” cu care să-i facă de petrecanie. Se ţineau e distanţă, fără să le pese că sunt observaţi şi; înd, micşorau distanţa. În înghesuiala de pe tea fi lichidat în câteva secunde. Wong îşi revăzu întreaga viaţă redusă la un mic, care îl rodea mai tare decât teama pentru iun ştia de ce tatăl lui i se destăinuise cu

atâta. Două-Cărări Wong se aşteptase că fiul lui ilce din nou ordinele sale şi astfel va deveni i călău.

Ii-i rapid să facă cale întoarsă traversând strada intenţia de a ajunge în faţa ţărmului, un loc e **s-**ar fi simţit mai în siguranţă; putea găsi un pe la dracu', de ei.

a lui rapidă îi surprinse pe urmăritori. Când Culca Lockhart încetini ritmul pentru a-şi energia. Căldura era ucigătoare, dar nu e alţi copoi în urma lui. S-ar putea să mai douăzeci postaţi pe la intrări, pe acoperişuri icstrelor, fără ca el să-i observe. M1. dovedise un mare prost. Puteau fi unii I clădirii lui MacF şi alţii la World Ocean, era suficient de nesăbuit **s-**o şteargă din său. Mai puteau mişuna şi în preajma

locurilor pe care el obişnuia să le frecventeze, pe chei cazul în care ar fi vrut să fugă pe unul din vasele-cazinou, la Regent. De câte necazuri ar fi fost scutit dacă ar fi renu i să-şi viziteze prietena ştiind că Triada e pe urmele Iu

Nici urmă de taxi. Urmăritorii lui tocmai dăde colţul, nepăsători, cercetând strada cu priviri de anim de pradă. Doamne! Dacă ar putea ajunge până la de! cader să ia o şalupă care să-l ducă până la aeroport, cheiul era înapoi la Central. Se ivi o şansă: peste drun aflau Clubul de Iahting şi Clubul Ofiţerilor de Poliţie, îl vrut să vadă potera bătând în retragere în faţa poliţişti care stăteau pe terasa clubului la o bere englezeti1 Alergă spre cel mai apropiat pasaj. Doi dintre ei se al deja acolo, aşteptâ**ndu-**l. Traficul era prea dens pentru traversa şi goni spre tunelul pietonal.

Viteza lui îi descumpăni din nou şi astfel reuşi's ia înaintea celor patru care-l urmăreau. Ajunse la iuţi şi aproape că smulse uşa din ţâţâni coborând cu toată vii de care era capabil. Paşii de-abia i se auzeau pe pavai şi când ar fi fost încălţat cu cei mai fini pantofi italiene apoi cu toată energia de care mai dispunea alerga \> aproape de capătul pasajului, unde doi luptători kuin coborau scările în viteză, blocâ**ndu-**i drumul. Era Inn nu mai avea ce face.

Pedeapsa chineză tradiţională justifica ucigaşilor. Moartea era pedeapsa pentru trădare; mai vârstnic. Modul de execuţie varia în fum criminal. Acesta se servea de lame ascuţite care se în lumina fosforescentă; Steven fusese jucător de îi puteau tăia tendoanele de la

picioare. Se a: încet, savurând momentul. Puteau să-i taie mâinile când i se adresară îşi dădu seama că ceea ce va u fi infinit mai rău…

— Hei, gagiule!

462

31

În interiorul

Wong

— Inionul lui Două-Cărări

Mackintosh-Farquhar tremura în faţa Tai-Pan – (lui iţuit. Moartea fiului său îi distrusese ultima; 1 de omenie. Mulţumea cerului şi tuturor zeilor i cineva pe care putea da vina. Faţa Tai-Pan-ului tă aspră, rigidă, ochii opaci, iar buzele erau pecet-l lin rictus ce părea că va dăinui dincolo de moarte, îi glasul i se schimbase; acum era mult mai grav, itvernos. Mâinile lungi şi subţiri se agitau fără nivirtind între degete un cuţit rudimentar, cu şi mâner împletit, pe care-l ţinea în perbirou. Spionul auzise că acesta era cuţitul cu 8-CMrări Wong îl spintecase pe cerşetorul ce-l cijid era copil.

Îi, spuse el, ceva ce i-a lăsat tatăl ei. noi încă nu ştim dacă i-a dat ceva, Tai-Pan. pniin unul din seifurile sale de la o bancă nu nimicuri. Doar nu se gândea să mă tragă n-avea nimic de ascuns. Pan!

nu avea să afle niciodată felul în care e să forţeze un seif, chiar şi **într-**o singură inspiraţie îi aprinse o licărire în ochi. Exi de satisfacţie se accentua.

463

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragoni li

— Ceea ce vreau eu să faci – şi vei face – este's

convingi că o poţi duce la liderul de partid Tang.

— Iartă-mă, Lao Yeh, dar nu pot.

— Victoria Mackintosh nu va şti asta.

Începuse ultima lună de guvernare britanică a Hor Kong-ului, deşi cuvântul guvernare fusese de mult înlocţi în minţile oamenilor cu termenul, la fel de nepotrivit, protectorat. Se ridicau voci din rândul expatriaţilor ca avansau ideea că cei de pe Continent ar putea fole atmosfera de haos drept scuză pentru cantonarea în of a Armatei Populare de Eliberare, ca măsură preveniH

Allen Wei fusese asigurat în repetate rând mi i v Beijing că nu va avea loc nicio ocupaţie, însă Colnij abunda în zvonuri conform cărora

premierul Chei ordona lui Wei să demisioneze. Numele cel mai des 11 ca succesor prezumtiv al acestuia era sir John Wom Pe la cluburi se glumea că în noile condiţii el va reimij la apelativul „Sir”.

— Cum mai stai cu durerea de cap?

Mary, intrase în vârful picioarelor în dormitoi întunecat. Vicky stătea ghemuită, cu mâinile i genunchi; se ridică şi se feri de lumină.

— Mi-e mai bine, n-am nimic. Trebuie să mă lucru. Era pe la jumătatea după-amiezii. Stătuse i în pat, trează timp de o orăâncercând să scape de di de cap. Oh, Doamne! E chiar mai răudecât înainte în mână?

Mary îi arătă cutia ei cu comori – un set de ace. de acupunctura.

— M-am gândit că poate ai nevoie de masaj: ...

altceva. Dar tu ce ai în mână?

Îşi încleşta degetele pe bucăţica de hârtie de se despărţise de când Steven fusese asasinat. I câteva cuvinte scrise în grabă de secretara ei Bb de pe etaj: STEVEN WONG SPUNE CĂ OK iv. CA EL NU NEBUN. Jimic! gitul te doare, ştiu eu, nu-i aşa? insistă Mary.

ta, doctore.

(iicul ei de la spitalul „Matilda” îi făcuse o vizită House. Gordon o examinase atent. Reţeta lui „Pleacă pentru un timp departe de Hong mea; încearcă Bali, Londra sau Polul Nord”, liagnosticase starea ei în urma titlurilor im iar ele de senzaţie: PLAY-BOY ASASINAT [>I>US PANICĂ ÎN PROPRIETĂŢI – IUEA ACŢIUNILOR – ULTIMA LUNĂ KĂSTURNARE. Vâlva stârnită de relatărilelelui sfârşit al lui Steven a durat numai trei colapsul câtorva întreprinderi mai mari sau în tulburările deosebit de violente din Piaţa aparat întreaga atenţie a mass-media. venise în ajutor. Fiona şi fetele plecaseră, iaribilizat la post pentru stăvilirea tulburărilor. >dnica lui Peter se dovedi dintr-odată singura Acum înţelegea Vicky ce făcuse Mary pentru gă capacitatea ei extraordinară de adaptare ei situaţie, dispunea de o afectivitate aproape fişi în anumite situaţii era în stare de orice Satisface ambiţiile.

run întruna Vicky, că durerile tale de cap nu se comoţiei ci tensiunii psihice de fiecare zi. i Kelaxează-te! Las-o pe Mary să facă ce ştie ea.

464

465

A astea ale tale nu vor schimba nimic. Ar să mai citească o dată

bileţelul. Era singurul ce o U imaginea lui Steven în viaţă, imagine care o tortui închipuia ieşind din lift asaltând-o pe cantoneza recepţie, uzând de tot farmecul său pentru a o coi să încalce instrucţiunile primite.

— Tu nu ştii ce i s-a întâmplat, nu ştii şi nici n-ai vreodată. Steven Wong era amestecat în afaceri cu'

de ani de zile. Nimeni nu va şti vreodată care;

pricina.

— Eu sunt de vină, spuse ea îndurerată. Viviau avertizat, dar eu n-am vrut s-o ascult.

Mary, care de zile întregi ciulea bine urechile ce se rostea în jur, o privea fix.

— Glumeşti! Era mai bine să fi dat lui Fiona aman asupra locului unde se aflau fetele ei?

— Nu, şopti Vicky.

— Ai făcut exact ce trebuia. Uneori îmi vine sii că eşti chinezoaică. Uită-l, Vicky. S-a terminat. I

sunt în siguranţă la Londra, iar tu ai o afacere pe trebuie s-o conduci. Scoase un ac din trusă. Întoarse

Vreau să încerc o nouă metodă pe gâtul tău. Am studi dar n-am mai aplicat-o nimănui.

— E foarte încurajator.

Acul de nouă inci – înfricoşător de lung – îi real de ceva. Mary îşi ridică fusta strâmtă şi îngenunchie aplecându-se peste ea.

— Întoarce-te şi stai foarte liniştită.

Vicky privi spre ac. Deodată îşi aduse am im strigă:

— Picadorul!

— Ce?

nou m-a dus la lupte cu tauri în Spania; aveam ani. Mama era la un ceai la Ritz, iar noi, la auri. Ea se opri. Mary o privea nedumerită. >Lică Vicky. Eram la Madrid. De fapt, noi Wellington, hotelul toreadorilor care era a crescătorilor de tauri. Am plecat deci spre e se desfăşurau luptele. Taţi cunoştea pe a ne-a dat nişte locuri nici prea aproape, dar parte. Nu e bine să stai prea aproape: vezi

— Am auzit niciodată numindu-l „taţi".; i obişnuiam să-i spun, mai ales când eram mai Lim îi spuneai?

cu a fost omorât când eram copil, st omorât? îmi pare rău… Peter nu mi-a spus ceva clar în legătură cu… Vezi, picadorii au acela de

a-l obosi şi slăbi pe bietul taur, lui în spinare nişte suliţe lungi, aşa ca acul tău, ilt mai lungi şi mai groase. Este într-adevăr. i sălbatic, e atât de nedrept… şi matadorul care sturile acelea extravagante şi bizare în faţa îi îi init, orbit de durere…! Vicky se opri la itU îi cu gândurile împărţite între trecut şi.1 cum i se întâmpla adesea după uciderea lui. III – nse apoi aminte şi retrăi scena scufundării – i luase tatăl în adâncurile mării… Ne dlington, acolo unde stăteau luptătorii de i după-amiaza luptelor, în timp ce mami şi îi cocktail în salon El şi-a făcut apariţia, cap până în picioare; era înalt, subţire, şi i inreaţă, parcă era turnat în bronz; am simţit I. Îl e să fug cu el în orice colţişor de lume. Taţi mediat; l-a rugat pe proprietarul hotelului nu

JUSTIN SCOTT

să-mi facă cunoştinţă cu matadorul şi… Ei bine, tipul i strâns mâna, dar o secundă mai târziu, privea în altă pij zâmbea unei fete care tocmai intrase în holul hoieli Apoi se duse spre ea să-i vorbească lăsându-mă mi Taţi a fost martor la întreaga scenă… Era o situaţie jit n jenantă încât taţi nu mai ştia ce să spună. Iar eu, nici; iţ

— Întoarce-te, spuse Mary.

— Nu, mă simt bine, vreau să merg la birou. Ce cin (

Nu m-am mai gândit de ani de zile… Ba nu, mi-am atunci împreună cu taţi când… murea. A fost e îngrozitoare… mai cu seamă că taţi era martor 1

care am fost respinsă. Dacă n-ar fi fost el prezen>

descurcat mai bine în faţa acestui afront…

— Lasă-mă să-ţi umblu puţin la gât.

— Întotdeauna ai fost atât de drăguţă, Mary!

— Nu, nu exagera, vreau doar să-ţi fie bine.

Vicky sări din pat, se duse la fereastră şi d

ÎŞI

„Parte draperiile. Era o zi înceţoşată şi mohe pod dâră lacrimile, dar nu voia ca Mary s-o vadă Sim: ea şi o ciudată uşurare. „Putea fi şi mai rău”, ea şi râse încet; „cred că ar fi fost mai umilitor dacă saflat şi Hugo de faţă. Oh, Doamne! Cât îmi lipseşte 111 îşi şterse lacrimile şi se întinse din nou pe pat. „Dacă nu s-ar fi dusinainte, el ar fi rămas agăţat

de frinţ siguranţă...”

— Dar n-a fost greşeala lui Peter, spuse Mary he

— Sigur că nu, numai că există un milion de alţi

Dacă taţi n-ar fi organizat croaziera aceea, dacă nu fi dus, dacă am fi ajuns cu şaizeci de secunde maitl Ct sau mai târziu, am fi scăpat de acel val năprasnic...

Acum totul i se învălmăşea în creier cu o vitqj scăpa de sub control. „Oare unde se afla Vivian?”; nu era pe deplin convinsă că tatăl ei avusese dreptat

Două-Cărări Wong şi premierul Chen pot şi îl isturnaţi pe baza dovezilor de corupţie. Şi mgura ei legătură cu liderul de partid Tang – ÎI 11 nou semn de întrebare prin dispariţia ei. Nu pe la birou de la răpirea fetelor şi nici nu mai la apelurile ei repetate. Disperată – Vicky se iei ori la ea, fără succes. Dar dacă Vivian se nu-i răspundea când suna la uşă? Mary, îmi amintesc că Peter vorbea des despre parcă ar mai fi în viaţă, un tată vitreg, răspunse Mary. jydney?

la Los Angeles...

Îi spui? Yeh.

lui înseamnă „bunic”?

Stăpân”. Este mult mai în vârstă, iar noi suntem mare.

Ict. spuse Vicky, gândindu-se la ce spunea Peter Ui fantezist de viaţă al lui Mary. Işi aminti de vi îi pe care-l găsise Peter la ea; mai târziu se urcase cu ideea şi că ajunseseră la un „modus l v însă nu accepta compromisul.

şi alţi membri ai familiei la Sydney? a (gândim acum la Singapore. Sydney este de ce?

rţul cu China.

des niciodată prea bine cum face familia i na, de vreme ce bunicul tău a fost general i pe capul lui s-a pus un premiu? Mary o

L

— Există posibilităţi... La urma urmei, noi toţi smieşi chinezi. De fapt, dacă tot ai adus vorba, mă întrebam e li n-ai vrea să te ajutăm să iei legătura cu liderul de

Tang.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Avem oameni în provincia Fukien care ne-ar]

ajuta.

— Am să ţin seama de asta, mulţumesc. Acum în i

— Nu vrei să-ţi fac acupunctura?

— Nu!

Mary agita acul în aer.

— Doar un minut. O să-ţi revii imediat şi după îi>

te poţi întoarce la lucru.

— Aşa deci, tu ai posibilitatea să-mi asculţi con!

birile din biroul lui Peter?

— Asta ce vrea să însemne? izbucni Mary.

— Mă spionezi, pur şi simplu. Îl foloseşti pe drept paravan.

— Să spionez? Mary Lee păru sincer surprinsă. I cil cine să spionez?

— Pentru familia ta. De unde ştii că încep întâlnesc pe Tang?

— Îţi jur că nu te spionez pentru familia mea.

— Atunci cum de ştiai?

— Peter mi-a spus de ideea ta trăsnită de a-l im pe Tang în obţinerea apei potabile la „Golden Expe

— Peter vorbeşte prea mult, spuse Vicky în dându-şi seama că fusese nepermis de naivă să creat

el îşi va ţine gura. Slavă Domnului că născocise preti cu apa potabilă.

— Am să-ţi mai spun ceva: am terminat cu tine, i avem ce discuta. Mary puse acul în trusă şi o îi nervoasă. L-am susţinut pe fratele tău timp de af un an, l-am determinat să se comporte ca un

470

ţi dea o mână de ajutor la conducerea rii, iar tu mă insulţi? îmi dau seama că eşti ţ presiuni şi stresuri, dar să ştii că şi eu sunt şi pii că nu reuşeşti să te descurci şi că suferi I care a mai rămas din familia ta. Să-l fi lăsat în grija ta afectuoasă? Să mă retrag la ţi-ar fi plăcut? J rău.

ta viitoare. Eşti chiar mai rea decât tatăl tău. orice prilej să înţepi şi să jigneşti. jprofund, mă simt foarte jenată faţă de tine.

fukineze erau recunoscute atât pentru sensi pentru mândria lor, iar Mary nu făcea luut-o razna, spuse ea, şi ieşi ca o furtună. răsunară strident pe scări; se auzi uşa de la Ilindu-se. Mercedesul ei porni în

trombă IU1 grilajului de la Peak House» sculă şi începu să se îmbrace. Se simţea şi «se atât de sigură că cineva din cercul lor îţi! îl ei lui Două-Cărări Wong. Şi totuşi cineva i spus de întâlnirea cu Jonca Roşie.

Im Vivian Loh, nişte chinezi de la 17F, se mii. Familia Li, de sub ea, căuta să i) omnul Tong, de deasupra, afişase un, <.1. ivea mobilă de vânzare. Dacă judeca după ijiuiului ei, fiecare persoană care putea să plece

„Fără nicio ezitare.

[tiu fegomot prin perete; era Nancy, fata de la bar lumina de la baie. N'ancy stabilise relaţii în „licialii ministeriali din China şi, asta o Fftnmi! în Hong Kong.

Vivian lipsea. Nu putea să înţeleagă – copilul nenăscut îi zdruncinase hotărârea de a nu pleca din h Kong. Vivian se simţea sfâşiată de simţăminte contr (jtorii. Punea teama pe seama instinctului, dar pragirj mul ei îşi spunea, de asemenea, cuvântul. Era încapi să facă cei câţiva paşi până la maşină şi să plece.

Apartamentul lui Vivian fusese un colţişor sigu r fa la prăbuşirea afacerii Ching-Cathay. Acum devenii povară pentru ea. Chiar vânzarea lui în pierdere nu era posibilă neexistând cumpărători. Pur şi sun trebuia să-l părăsească cu speranţa că vreun „cadiu" China îi va face o ofertă decentă în următorii ai hotărâse să lase tot mobilierul. Paravanele o spiritelor rele şi uşa cu oglinzi de la intrare v împrăştiate, desperecheate, dezmembrate. I statuetele şi altarul ei vor ispiti pe vreun cumpa comunist, reconvertit la valorile tradiţionale. Îi va I;» statueta Tin Hanu, dar va lua cu ea mica statuia porţelan a zeiţei Milostiveniei primită de la mătuşa (1 O va lăsa fiicei pe care o purta în pântecele ei. Toc împacheta Kuan Yin în plastic când auzi soneria din o uşoară nelinişte o cuprinse.

De obicei nu ţinea seama de apeluri, dar.1 aştepta oamenii care urmau să-i transporte îmbrăcat: tea, echipamentu [ei electronic de birou şi tapiserii mătase cu „Portul înmiresmat". Poate venise chiar mai s-o ducă mai devreme la aeroport. Presupunerile ci 111 adeveriră.

— Gweipo cea cu părul blond a venit din îl informă în cantoneză portarul. Să-i spun să plece

— Nu sunt acasă.

După câteva momente, por. tarul sună din nou

— Mii de scuze, dar gweipo cu părul blond mi.1

sută de dolari să vă mai întreb o dată.

472

l'iuie-i...

În telefon auzea vocea lui Vicky.

! og, Vivian, lasă-mă să-ţi spun două vorbe. Tende-mi. Vivian şi-o imagina în hol, asaltând𝐮-l

I înnebunit de lumea care intra şi ieşea. Te rog!

a minunea minunilor: Vreau să-mi cer scuze.

1 uluită.

„L-i spun? Acasă sau nu acasă?

să spuse Vivian oftând obosită. Trimite-o sus.

unului că nu împachetase bucătăria; îi putea Umplu ceainicul şi îl puse pe plită, apoi dădu.»; draperiile. Dacă o lăsa pe Vicky Mackintosh să emna că oricine altcineva putea intra. În direcţia l Point se zărea fum; lupte de stradă, îşi spuse ea., mizi liftul de pe etaj oprindu-se, deschise uşa. uiei, o întâmpină Vivian. Iu lui Duncan Mackintosh părea tristă şi obosită. IO de aproape, la lumina becului, observă că irau supţi iar ochii ei albaştri păreau adânciţi în

vedea că plânsese.

Ibiră reciproc.

1*!

pela circumstanţelor, Vicky intră cu eleganţa şi pentru care Vivian o admirase întotdeauna. De [se bălăbănea ca o gâscă. Privirea mirată a lui opri pe mobilier, apoi pe stiva de cutii

Ciinada.

1 nu vorbeşti serios. Când? ista după-amiază. Vrei un ceai verde? a consternată, mulţumesc.

le îndreptă spre bucătărie legănându-se şi

473

Înfricoşaţi şi dezorientaţi. Nici chiar o fiică de Titanic nu rămâne nepăsătoare le haos. tu ai luptat mereu împotriva haosului. Ce te-a schimbi părerea? De ce pleci? 1 nu răspunse imediat. Presără frunze de ceai: le două ceşti, închise cutia şi o puse în frigider. la semnarea Declaraţiei Comune am avut tinere cupluri care îmi spuneau că văd altfel r când au copii. Nu-ţi poţi permite să contezi pe ilea Beijingului şi, ca atare, e mai bine să copiii se pot întoarce oricând dacă lucrurile. e,

De câte ori auzeam asemenea păreri, le P c8 erau doar o scuză, dar mă înşelam; acum văd Ituitia şi ştii de ce? Vicky dădea din cap des –, lata, asta, şi îşi plimbă degetele pe pântec; diferit când eşti însărcinată, Vicky.

— Nu-i vorba de... teamă pentru siguranţa ta, ci pentru ce va când va avea douăzeci şi unu de ani şi vom trăi ihula a Shanghai-ului, unde şcolile vor fi o bat-baieţii cu care va intra în contact vor fi sortiţi mizerie cotidiană, **într-**un sistem în agonie şi Mamă, de ce n-ai plecat când puteai?" ivea ochii scăldaţi în lacrimi. Vicky încerca nsolare, dar ea se eschivă „isc toate astea. Sufăr că trebuie să-mi linul, darvremurile tulburi sunt pentru iru copii. Îi poţi cere surorii tale să suporte

IM va fi sora mea. Tatăl ei era britanic. O poţi lucă situaţia o va cere!

mai contezi pe atitudinea binevoitoare, lijingului.

— Vivian, am venit să te ajut.

— Credeam că ai venit să-ţi ceri scuze.

I

Vicky se simţea pustiită sufleteşte şi descurca

Dacă chinezi mândri, talentaţi şi ambiţioşi asemeneai Vivian Loh părăseau Hong Kong-ul, atunci colon Coroanei Britanice se va transforma **într-**un oraş aşi; oarecare, suprapopulat. Îşi aminti de diferendul avuii Mary şi îşi dădu seama că greşise enorm. Va trece mul vreme până când prietena lui Peter o va ierta.

O privi din nou pe Vivian. Subaparenţa de calm, resemnare, femeia suferea; şi dacă ogweipo era şocat. i hotărârea de a renunţa la tot şi a emigra, ea nu trebui; ignore cât de mult o costase această decizie!

— Îmi pare rău că pleci; trebuie să fie o hotărâre fonr dureroasă.

— Iartă-mă, dar mi-e greu să cred în sinceri Uit regretelor tale.

Vicky inspiră adânc, conştientă că renunţarea >. i obicei de o viaţă necesita o atenţie şi încordare spori în momente decisive. Învăţase de la tatăl ei cum să lup Acum trebuia să înveţe să se stăpânească şi să asculte.

— Îmi pare sincer rău. Hong Kong-ul are nev

oameni ca tine. Vicky îşi mobiliza tot curajul de cai

nevoie pentru a se apropia de adevăratul scop al!

sale... Trebuie să ştii, deşi ţi se va părea ciudat, că-i lipsi. Vreau să spun că ai un fel de... claritate în gnu zâmbi satisfăcută că găsise

cuvântul potrivit, o claritat care eu o invidiez. Sper ca ceea ce am făcut… ceea ce făcut lui Steven să nu fi influenţat hotărârea ta.

— Poate ceea ce i-ai făcut lui Steven a izvorât ilint fel de stare de spirit actuală a Hong Kong-ului”.

— Dar sora mea – fiica ta – poate fi supus britanic tu vrei.

— Protecţia britanică nu mai este ceea ce era od.

Vivian mai avea şi alte motive să-şi abandoi căminul.

— Nu e numai teama de Beijing. Copilul meu an în Hong Kong un duşman mult mai crunt.

— Nu înţeleg.

— Două-Cărări Wong.

— Ce tot vorbeşti? Ce vrei să spui?

— El îl ura pe tatăl tău şi acum – iartă-mă că spun.

— Dar cel puţin în mintea lui, tu eşti aceea care i-a ucis I

Două-Cărări Wong-va face tot ce-i va sta în puţini”.

distrugă fetele lui Duncan Mackintosh. Pe amâiulii

Acum înţelegi de ce nu mai pot sta în Hong Kong?

Vicky clătină din cap.

— Cu tot ce se întâmplă şi cu acest vis ob demenţial de a deveni guvernator, chiar crezi că sgândeşte să rişte uciderea unui copil?

— Nu-l va ucide, îl va distruge printr-o moarte t

Va avea grijă ca fiica lui Duncan Mackintosh să or în mizerie. Eu nu pot permite să se întâmple aşa cev

Vivian puse ceştile pe o tavă lăcuită şi se du1 salon. Vivian îngenunche pe podea şi reluă împache statuetei Kuan Yin.

— Iartă-mă, Vivian, spuse Vicky, dar de la întâmp cu Steven – şi martor mi-e Dumnezeu că aş fi vrut ascult – ai devenit de-a dreptul paranoică.

— Chinezoaică, vrei să spui?

— Ei bine, am s-o spun într-o formă mai elet; n o imaginaţie prea bogată.

— Uiţi însă că şi Două-Cărări Wong este te chinez.

476

32

Irea lui Vicky alunecă pe pântecul ei rotunjit. ilitatea femeii chineze o deruta pentru că **in**ffiră povara sarcinii ea şi-ar fi încercat norocul ni.

„Privi în tavan încercând să-şi înăbuşe plânsul, [de i se înnodau în bărbie. jmt atât de dezorientată. Am renunţat pentru; otul e pierdut. Nu mai pot lupta. Mâinile sale în pentru moment pe statuetă. Vicky se aşeză rebâ**ndu-**se cum naiba ar putea ajunge la Tang lui Vivian. Inc eu la aeroport.:! i comandat deja o maşină. \\ i og, lasă-mă să te duc eu. Vom pleca cu noua ai, te rog; pe apă e un mod mai agreabil de a ong Kong-ul. Vei rămâne cu amintiri mai rog, lasă-mă să te duc. Să-i spui surorii mele >reună când ai părăsit Hong Kong-ul.

nu-şi putea desprinde privirea de pe turnurile mărgineau ţărmul. Clădirile străluceau în i soarelui ce pătrundea cu greu prin ceaţa lui iunie fierbinte. Îşi aminti că le văzuse i iară de pe feribotul „Star”, în timp ce mama în cu un marinar american. 477

I

Cei nouă dragorii

Brusc, Vivian înţelese clar ce o îndepărta de \ Uz Kong. Fiecare cuvânt spus lui Vicky era adevărat, dar în spusese totul şi asta pentru că unica legătură cu copil ei, ce o depăşea pe cea biologică, consta în promisiuni făcută cu mult timp înainte de existenţa copilului, ace că fetiţa ei nu se va trezi niciodată **întrebându-**se d; îi va mai vedea pe mama vreodată. Nu se va lăsa doniii de fanatism în urmărirea ţelului vieţii sale, acela e lupta pentru un Hong Kong liber, **într-**o Chină în traumatizând prin aceasta viaţa copilului ei, as. i făcuse mama ei, evident, urmărind altceva.

Vicky stătea alături de ea, aplecată peste baiu

— Nu-i aşa că e minunat? Nici nu-ţi vine să ci i lucrurile au luat o întorsătură atât de dramatică.

Vivian clipea căci lacrimile o stânjeneau. O mari sunt întotdeauna frumoase, privite de la di chiar şi Shanghai-ul privit de pe fluviu părea înen Oameni ca tatăl ei, bunicul, Binyan şi ea însăşi încercau să schimbe lucrurile în bine, erau blestei sufere de o ciudată miopie. Se simţea de parcă ar i-i un act de trădare.

— Vivian, crezi că odată ajunsă în Canada vei (

să mă pui în legătură cu Ma Binyan? Poate el mă va să ajung la Tang.

— Eu nu pot, şi nici el nu mai poate. Ma Binyan c., în afara cercului lui Tang. El şi-a pierdut încrederi

Ma, pentru că nu a reuşit să-i aducă dovezile de coru.

aflate în posesia tatălui tău. Tang şi-a schimbat taci iej pare.

Ultima rază de speranţă se spulberase.

— Asta înseamnă că tu… şi glasul ei se stinse.

În Binyan era prima. mea legătură cu Tang. Tang e **într-**un fel să mă aprecieze., Mă numea „Femeia jai-ului”.

keesta este un compliment cu totul deosebit. mod obişnuit, da. Dar nu când e vorba de Tang… să-şi piardă încrederea în suporterii lui. De eu nu mai cred în lideri, Vicky. Mai importante [iele prin care ne putem apăra împotriva lor. cum crezi că pot fi schimbate lucrurile fără t tiu, nu mai ştiu nimic! o conduse pe Vivian prin culoarul cu covor lucea în luxosul hol al aeroportului de la parter, j. Un Rolls-Royce aştepta pasageri. Cele două propriară şi îşi strânseră mâinile. Deşi nu-i oferise la de a-l contacta pe Tang, Vivian se simţea are să facă ceva pentru ea. Îi înmână o serie de Recomandare mai multor „vechi prieteni” ai ei din Shanghai şi îi propuse să rămână în Ila MacF, în calitate de consultant, ori de câte p ce şalupa hotelului MacF Golden Airport [ilul spre insula Hong Kong Vicky, tristă şi încerca din răsputeri să se concentreze îN inelor ei curente.

Iaht inverness arborând culorile roşu-auriu II Farquhar era gata de plecare. Fusese a modelul vaselor chinezeşti Dragon – o i lunguiaţă, cu bompresul decorat în formă DU.

v care Vicky îl angajase în calitate de prim suficiente fireturi aurii pentru a-l face pe

Cei nouă dragorii i i colegul lui de pe pachebotul QE2 să pălească de im Ceilalţi doi membri ai echipajului, precum şi cele graţioase hostese îmbrăcate în cheongsam roşu-păreau nerăbdătoare să se apuce de lucru.

Vicky era singurul pasager. Guvernul nu-i elib încă licenţa de funcţionare pentru serviciul de la

Lantau: Central. În spate, pe chei, Dundee cu e<S

complet, aştepta şi el, gata de ieşire în larg, moment care Vicky va reuşi să spargă gheaţa birocraţiei, în's

bul unei dureroase cedări către China a hotelului

Golden.

Avansarea lucrărilor pe care ea spera să o oh prin ameninţarea celor de pe Continent că-i va lăsa l> cu clădirile în chiar ziua Răsturnării, se oprise cu ÎN I prăbuşirii proprietăţilor, întrucât MacF – asemene; i ifl tor altor întreprinderi – se extinsese exagerat cu crciln (astfel încât băncile controlate sau influenţate de (Ij puteau exercita presiune asupra MacF, ca acesta's. i cepte orice condiţii de mituire pe care tovarăşul Wu, iv să lejmpună.

În cel mai bun caz, Vicky putea spera să închr tranzacţie cu totul neconvenabilă, prin cedarea lui /, în schimbul autorizaţiei pentru feribot. Între timp, l. ton şi Loch Inver erau supuse ultimelor retuşuri pe tierul joncilor Apleichau; când celor patru şalupe am să li se alăture şi Fort William, Invermoriston, Milto\ Gten Affric, jMacF va putea oferi un serviciu de transfi navetă între hotelul aeroportului şi Central sau Kowlo la fiecare sfert de oră.

Singurul punct luminos în tabloul destul de curajant al lui MacF erau avioanele Andropm pentru care obţinuse şi drepturile de aterizare şi îi în Statele Unite, astfel încât Golden Air înec transporte enormele încărcături din Shanghai.

te datorii. Vicky îşi amintea de temerile lui Hugo ar putea închide linia printr-un singur telefon, jintre tinerele dispecere aflate în jurul panoului ficaţii al vasului, unde erau puse la dispoziţia telefoane şi ultimii indici de creştere a i upse o foaie din fax şi i-o înmână lui Vicky. Îneau înmărmurite pe Vicky care citea eu îi; sub antetul oficial al lui Allen Wei apăreau caractere chinezeşti, foarte artistic elaborate, le asta? Strict secret?... Dar e o tâmpenie! impune că britanicii retrag aurul din Hong Kong, fe aurul Hong Kong Hilui? uniată la biroul ei. Îi răspunse Peter. că eşti?

t, pe înverness.

faxul? un fel de înşelătorie; faxul ăsta nu are niciun iai bine să te duci la aeroport; e prea târziu; i i „acasă la Peak.

ţi că-i îngheaţă sângele în vine. Tulburări! vHulească şi să acţioneze rapid. Şalupa era tot hipată cu mijloace de comunicaţie ca orice iş.

I pe chinezi acasă, ordonă ea, şi adu-i pe

Cri la Yacht Club. Ne vom întâlni acolo. Nu iranţă la MacF House.

CARTEA A CINCEA

MEIA HONG KONG-ULUI

r

33

23 Iunie 1997

I

C.

I.: „i

N

ca măcelului se dezlănţui simultan pe amic portului Victoria. Faxul „scurs” fraudulos imat cu măiestrie după ora de închidere a niţând tuturor celor care se temeau pentru or o noapte de coşmar. Tâlharii atacau iolden Mile ce se întindeau de-a lungul lui I, în timp ce gloata furioasă de pe partea ului dădea năvală spre sediul guvernamen-n Wei tocmai oferea un cocktail pentru Jzeci şefi de corporaţii şi soţiile acestora, achile clădiri, în grădinile publice şi în jurul sunau cântece şi scandări, în timp ce o I tată, compusă în majoritate din muncitori, ori de bucătari urcau străzile înguste, din trai, cerând guvernatorului să redeschidă a-şi putea retrage banii de pe certificatele Oli seifurile.

huşire. a afacerii Cathay Tower, care încă lelinişte, securitatea sediului guvernamen-Iritfl. Porţile erau baricadate şi un număr

Cei nouă dragorii cravata sa roşie într-o parte, sugerând o pată: amaşa albă.

secretara, alergă şi îngenunche aplecându-se le el, puţin stânjenită de cheongsamul ei gal-Gloata interpretă greşit neclintirea ei, cu şi în semn de neputinţă şi crezu că Wei va secunde trecură astfel şi Debby îl sărută; 1 nu i se întâmplase nimic grav. Cei aflaţi la rpretară sărutarea ei ca încercarea de a-l respiraţie gură-la-gură. Şocată, mulţimea, e retragă, scurgându-se spre colină, în jos, îi ina ei atacatorul, un adolescent rămas singur, le spaimă. Poliţia îl aresta imediat, iar pe Allen [nsportară cu ambulanţa la spital, în ciuda 1 sale vehemente.

han Road, însă lucrurile erau mult mai grave.» liip văzu primul exemplar al faxului, prevăzu a se abată asupra lui Golden Mile, unde iii. iie toate-magazinele de lux cu bijuterii. că, există tentaţia ciudată manifestată de îşi fura propriii bani. Majoritatea celor 1 nu dispuneau de bani erau pregătiţi să lesperată.

apturară un autobuz şi se năpustiră cu a vitrinelor celui mai luxos magazin-alfăcură ţăndări. Tâlharii se strecurară în inului prin geamurile sparte, agresându-i pază şi încăierându-se între ei pentru rfilări şi alte bijuterii. În câteva minute î, apoi mii, năvălind din toate părţile pe jigând şi sfărâmând geamurile pentru a m şi a-şi însuşi ce era mai de preţ. Prin lieşeau alte mii, sosind din noile cartiere în

1, i impresionant de trupe britanice Gurkha* erau can la vedere, pe peluza din faţă conform planului de u pentru o evacuare cu elicopterul a şefului exec personalului său şi a apărătorilor acestora. Un eli mai vechi al Marinei Regale dădea discret târci orizontul Mării Chinei de Sud, cu echipe de salvare cadre Gurkha. Cei care elaboraseră planul nu con sinceritatea lui Allen Wei.

Şeful executiv se opri la jumătatea unui bueji (reamintindu-le oaspeţilor săi din corporaţii că Expu; internaţională a Hong Kong-ului, programată să-şi chidă porţile la 1 iulie, la Kai Tak, sub deviza: „I Kong-ul se prezintă lumii" – ar putea beneficia de anii contribuţii băneşti suplimentare. Cântecele şi scaiu creşteau în intensitate şi devenise evident că mai mii de oameni se strânseseră deja în jurul sediului.

— Scuzaţi-mă un minut!

Wei trecu pe lângă oamenii săfde pază şi se întiri spre poartă, traversând peluza, pentru a infr mulţimea prin deschizătura grilajului. Înşf. U1 megafon din mâna unui ofiţer britanic constenu adresă oamenilor într-o cantoneză gâjâită ce MU preţuitor: „Aceste zvonuri sunt curate porcării. \. w un şiretlic, a fost trucat! Britanicii nu vor pârliţii \ < bani şi dacă-i vor, eu n-am să-i las. Aurul vostru este aici în Hong Kong, în siguranţă şi tot atât de I ca târfa împăratului".

Prin zăbrelele grilajului cineva îi trimise dn1 şi un jet de sifon; dându-se înapoi se prăbuşi cu mu patul puştii de asalt a unei gărzi Gurkha. Toai. Îngheţă văzând trupul său prăvălit pe iarbă cu

— Populaţie războinică provenită din munţii Nep.il 484

şi oraşe-satelit. Un fluviu de tineri şi de oameni nevoii începuse să afluiască din staţiile Tsim Sha Tsui, aduşi e depărtări de iuţeala cu care se răspândesc zvonurile.

Îndată după primirea faxului referitor la „aur” po se mobiliza pentru „starea de alertă” – ceea ce înseft ameninţarea încălcării grave a legilor şi ordinii puhil Curând ea se va transforma, la cererea împuternu guvernului, în „stare excepţională”. Chip şi colegii lui Unitatea Tactică a Poliţiei Regale din Hong Kon găseau deja mobilizaţi pentru „starea de alertă”. I I comandant secund al plutonului alcătuit din patru/cu oameni, primul din Kowloon. Pe neaşteptate, îi instructajului efectuat de comandantul compar petrecu ceva incredibil: în timp ce radioul tram primele rapoarte despre vandalisme, tâlhării şi înec i un grup de indivizi de la ICAC – Comisia Indepei Contra Corupţiei – dădu buzna în sală şi-l aresta pe comandant al plutonului sub învinuirea de a fi pus un plan de extorcare a fondurilor unui club de no;

Cei prezenţi rămaseră cu gurile căscate, d. unul, şi nici chiar comandantul companiei nu pl când celui acuzat i se puseră cătuşele. Comandanţii paniei – un comisar chinez recent avansat, cu şav tânăr decât Chip – îl „întrebă” pe acesta din urm; i „vrea” să ia locul comandantului de pluton. Chi deşi comanda a patruzeci de oameni **într-**o I stradă nu-i mai surâdea ca în tinereţe când a entuziasm asemenea misiuni. Existau prea puţim» tori şefi chinezi pentru a satisface cerinţele conn şi Chip se felicită încă o dată pentru hotărârea în a-şi cumpăra o ambarcaţiune proprie.

486

Cei nouă dragorii i fluierături răsunară în văzduh însoţite de or-hergentului de pluton: „Fiţi gata”. Din capul scării ca spre sala de instructaj, Chip urmărea ritmul în milenii lui îşi ocupau posturile. Purtau căşti, bas. enturi-cartuşiere, revolvere şi măşti de gaze. Cei în ni din prima sa formaţiune îşi puseseră jos – i se îndreptau în pas alergător spre arsenal. „imaţiunile doi, trei şi patru care se întoarseră federale de un inci şi jumătate, gaze, gloanţe oarbe, puşti Remington şi trei AR-lii din prima formaţiune, sumar echipaţi. un revolver şi muniţia respectivă cu câte e încărcătoare – încărcau muniţia de rezervă Ioane şi un Land Rover. i ui se termină, Chip coborî şi dădu ordinul de Oamenii alergară spre locurile fixate – câte juni de camion. Chip luă loc alături de şofer vor împreună cu sergentul de pluton. Mica use în

mişcare parcurgând strada de la Nathan „i minute. Celelalte camioane ale companiei alte artere şi de aici pe străzi lăturalnice, întoarse capul spre sergent, un cantonez cu o k tică. Acesta era omul de care poate ar fi i”. i lui dacă lucrurile **s-**ar încinge, cugetă Chip iniântă, domnule Lee? iia de la NYPF mi-au respins viza şi n-am – t necăji. În Hong Kong vei putea ajunge

1 i.

— Nu vreau să rămân în Hong Kong, domnule îi tor şef. Prietena mea a primit o slujbă de traducăti>

Naţiunile Unite.

— Hmm! Am văz**ut-**o, mormăi sergentul.

— Viaţa e mai uşoară cu o femeie urâtă, nu domnule inspector?

— Da, aşa-i, dar atunci trebuie să trudeşti tu di zise Chip.

Nefericirea îl făcea grosolan; i se adresă lui sarcasm:

— Nu vă e dor de văduva englezoaică, sir?

Lui Chip îi veni să-i ardă un pumn în falcă, s câteva măsele, totuşi zâmbi. Încearcă să ascunzi u; i de chinezi…!

— Da, îmi lipseşte.

— Ei bine, acelaşi lucru simt şi eu în legai mi prietena mea, ca să nu mai vorbesc de ce se întâmpl;

În Hong Kong.

Un timp nu-şi mai vorbiră. Chip ştia ce gândei Lee atinsese un subiect care-l macină pe fiecare ei din forţele poliţieneşti. Poliţia era deja proscrisa în! propriului ei popor; acum aceasta se re-njj împrejurul sediilor. Ce se va întâmpla cu ei dacii în i i continent vor trece la primenirea cadrelor de polii cum se zvonea tot mai des şi cu insistenţă? Vor fi pe drumuri, doar cu amintirile, fără nicio carte sau alte avantaje.

Un şir compact de taxiuri se retrăgeau din măsură ce coloana se apropia de Nathan „sirenele şi semnalele lor luminoase aceştia timul colţ. Doamne, Christoase, îşi spuse Chi, sunt vreo zece mii. De la distanţă masa de oanif că se împrăşite ca grăunţele purtate de un vânt j

pete aici, îi spuse el şoferului, indicând o interfeo două sute de metri de mulţime. Celelalte i apropiau şi ele din străzile lăturalnice.

„Aici!”
lui Lee sări din maşină, luându-şi postul în
Inţi portieră, cu faţa spre mulţime, cercetând în la cu privirea străzile şi acoperişurile. Valul de i revărsa blocând strada de la un trotuar la altul.
geamuri sparte, fluierături şi urlete răsunau gloatei.
e îi confirmă că poziţia lor era sigură, Chip (fina lui, cu faţa la camion, conform regulamenclic! Sergentul plutonului alergă în spate ml în cantoneză, păzind cu arma spatele nii se împrăştiau aliniindu-se în faţa i în rânduri a câte opt oameni. Formaţiunea irmament greu, îşi încărca puştile, cu faţa
Ind spatele, în timp ce primele trei au cu faţa la mulţime. >iea unu din faţă era garnitura de arestări, imediat în spatele celor opt oameni, îrmitea să aibă o vizibilitate clară şi putea S căpeteniile chinezilor răzvrătiţi. Era flan-Jnntul secund şi de nefericitul Lee, amândoi şti, serutând acoperişurile – o încâlceală de jmntate mascate, în spatele unei păduri de
În urma lor erau formaţiunile doi şi trei, [lacrimogene şi gloanţe oarbe, iar după ei tru, cu arme de foc care păzea singurele lHilvare.
I observase. Plutonului îi trebui o jumătate îi ui a cobori din camioane şi a-şi ocupa

!”
posturile, interval în care un alt val de urlete mijlocul masei.
Lumina începu să scadă din cauza cerului înm după-amiezii. Firmele luminoase nu se mai zair cauza burniţei şi a fumului. Chip observă o i absenţă a maşinilor şi taxiurilor. Mult în urmă, în i se auzi zgomotul produs de impactul unui a zidul unei clădiri. De altfel, nu erau decât cam compactă de vreo sută de picioare, care îi pluton ca un tăvălug. Chip apucă amplificatei tabil şi vocea lui răsună peste clădiri. „Împi „Împrăştiaţi-vă în linişte”.
Lee ridică o pancartă care reda ordinii caractere mari chinezeşti şi tradus în en, amplificator, la fel cum se proceda cu toate e Chip. „Chin binyan kwan wo! Ping saan hol!”
Antrenamentul lui Chip fusese riguros şi se confruntase

niciodată cu o mulţime de z< oameni care înaintau spre el urlând. El repetă (dispersare şi subordonatul său traduse din saan hol!” („Prin mijloc, fuga marş!”).

Plutonul cu puştile ridicate înainta în fon cizmelor răsunând pe pavaj părea că acoperă e mare 4 ceit în realitate. Chip îi lăsă să înain spre2 «ce metFJ şi strigă: „Opriţi!”

Mulţimea, care iniţial se retrăsese, ţiştii poliţia se opri; ajunsese foarte aproape, azvârlind cu cărămizi, stăpâniţi. de o furie în creştere. Agresivitatea gloatei era înspăimânti se puteau uita evenimentele de acum opt af Beijing se confruntase cu tancurile cu mâinile

„... Ping saan hol!”

I Chip sosise la Hong Kong cunoscuse un sergent, nu mai vârstnic de patruzeci şi cinci de ani, care urmata M.S. În Rhodesia, Aden şi Singapore, cursanţii de la Şcoala de pregătireantii a un tip masiv, înalt, cu un accent strident lin –, avea obrajii bine coloraţi de gin şi purta o v iuţoasă ce părea să nu cedeze niciodată la l; i. Ţinea permanent un baston pe care-l în i în timp ce spunea cu emfază: „Când vă mulţimea, tuna vocea lui în clasă, aceasta loata obişnuită, păstrătoare de lege, prin >rii săi îşi pierd simţul valorilor, şi atunci... lui; dacă nu respectă legea, ardeii, dacă nu arile legii – arde-i. Când se află împreună, devin pentru un timp nebuni”. El făcea >e deasupra feţelor bronzate ale tinerilor în ton cu nuanţe conspirative: „... Izolaţi-i stri – fie ei britanici sau chinezi. Pot fi livizi cultivaţi, însă în mulţime devin barei poliţist – menirea voastră flăcăi – este să lor creaturi demente că sunt indivizi. Inste durerea, sângerarea şi nu le surâde o. ibrele. **Într-**un cuvânt, băieţi, dispersaţi-i.) i fiştiaţi gândirea colectivă – a «Bfeiţnii şi pe urma”. Se oprea, îşi mângâia bastonul cu I nişte cârnăciori şi chicotea: „Desigur flăcăi, jjurările vă obligă să împrăştiaţi în primul în care caz, minţile lor le vor urma, even-I măştile de gaz, ordonă Chip. \kukmingui!

I inaţiune poliţiştii purtau câte un număr: t Cei cu numerele fără soţ rămâneau de

490

491

I

pază, iar ceilalţi îşi puneau măştile şi îi apărau pe Lee îl acoperea pe Chip, chiar înainte ca acesta să-masca. Chip dădu acelaşi ordin pentru formaţi două. La comanda sergentului îşi încărcară piş

pentru lansarea gazelor lacrimogene şi înaintar; paşi în faţa plutonului.

— Împrăştiaţi-vă sau folosim gazul!

O grindină de cărămizi şi sticle întâmpinară avmentul lui Lee. Tirul fu scurt şi rachetele căzură api tă

— Formaţiunea a doua! în dispozitiv!

Întrucât plutonul avea vântul din faţă, Chip intenţii surprindă mulţimea cu gaze lacrimogene „din spate. I: asemenea, importantă împrăştierea ariergărzii mu astfel încât cei din faţă să fie oarecum obligaţi retragă. Împreună cu secundul verifică înălţimea oamenii din formaţiunea a doua ţinteau cu pistoale

— Trageţi de sus, numărul şapte… Bine… Foc!

Armele se descărcau cu pocnituri puternicapsulele de gaz lacrimogen înscriau traiecto bicioase deasupra oamenilor, căzând alene chi locul mulţimii.

Poliţiştii reîncărcau armele. Un camion înainta pentru a aduna într-un sac capsulele o Coloane de fum se ridicau din masa compactă. \ le împrăştia imediat, dar în centru, fumul de j; i ca nişte nori cumulus, ceea ce obligă mulţin retragă cu aproape o sută de metri.

— Înaintaţi!

Plutonul porni în dezordine pentru a a tanţa creată; cei mai rapizi şi mai uşori echip înaintea celor mai lenţi, dar se constituiră formaţiuni disciplinate.

— Opriţi!

492

Mi.

Cei nouă dragorii se opriră şi refăcură rândurile în perfectă: cu Chip ordonă împrăştierea mulţimii şi clin iră pancarta şi traduse în chineză. Urmă o i de obiecte ce cădeau cu zgomot pe stradă. icolo, domnule!

ridica acoperind neonul, apoi cobora Uimii, însă prea departe deoarece vântul seţi-vă!

an kw an w o! Ping saan hol! Idător se ridică din masa dezlănţuită. Jntaţil. Opriţi!

eci de iarzi reuşiră să înainteze. **Ob**pe deasupra formaţiunii sale cu gaze celei de arest, încă nefolosită în confruncă gloata devenise şi mai compactă, ar fi trebuit să ajungă în Nathan Road; cra că întâmpinau rezistenţă, astfel încât pic pe cont propriu, întăriri, domnule? întrebă comandan

Iia de cărămizi şi pietre se desprinse ca un cutie vopsită, umplută cu ciment întărit, li o prelungire de ţeava scurtă, în formă de ra greu de confecţionat însă întărirea cimen-8 cel puţin o noapte, ceea ce denota că atacul dinainte. Mulţimea câştigă teren din nou. Ţii mea a doua! Unghi înalt! în dispozitiv!...
Cei nouă dragoni
FJUSTIN SCOTT
3
— Pentru moment nu e cazul, răspunse C!
liniştindu-l. Formaţiunea gaze, unghi înalt! În disposi
Foc!
Nathan Road, cufundat în fum arăta ca şi cum de ceaţă se rostogolise dinspre mare peste oraş. Q care stagna deasupra mulţimii se revărsa în faţa acel astfel că plutonul lui Chip nu o mai văzu. Când împrăştia gazul, gloata se retrăgea, scurgându-se pe l lăturalnice şi alei.
— Înaintaţi!
Oamenii avansau în formaţiuni de centură, iarj alerga împreună cu ei, cu megafonul de gât; sudoai picura pe sub masca încinsă prin care se strecura şutil gaz ca să-i provoace usturimi de ochi, nas şi gâtlej.
— Opriţi!
Chip ordonă formaţiunii cu gaz să se alinii spatele lui, permiţând celei de arest să se replic/e i astfel încât să-i poată înhăţa pe cei mai recalcitranţi refuzau să se retragă, eliberând astfel zona. Muf continua să bată în retragere.
Era gata să ordone o altă avansare scurtă, bage groaza în ei fără a mai folosi alte gaze Iaci uijj când pe străzi se răspândi zvonul că guvernatori” Allen Wei fusese ucis de trupele britanice. Pov propagă, înfrumuseţată de provocatori, amplifici] profundul sentiment de trădare pe care-l trăiau. Se spune că britanicii trimiseseră trupe pentru convoi cu aur, ce trebuia încărcat la bordul trugător, la cheiul „Old Queens”. Allen Wei pe veste de această pungăşie şi ordonase oprirea! aurul chinezesc, nu britanic, daţi-l înapoi chinez din Hong Kong”. Un ofiţer gweilo înalţ lovise doborându-l, iar o brută cu o statură! (
rkha îl bătuse cu patul puştii până ce Allen Wei sufletul pentru fraţii săi chinezi, jantă ăştia? fii. micii l-au omorât pe guvernatorul Wei”.

Ie că guvernatorul Wei trăieşte şi e la spital, ară să ia în seamă urletele mulţimii. Vântul. repede cu stropi mari şi grei care potoli i lacrimogen şi curând mulţimea reocupă o ijoasă. iaţi-vă!

hm van kw an wo! uiliunea cu gaze, înainte! Unghi jos! în disi opreşte, domnule.

văd şi eu! tună Chip, iar comandantul secund ba de zece ani era nevoit să constate că şi ea sânge în vine. Formaţiunea trei! Sus! strigă sergentul formaţiunii trei. „Daai daan! Ei încărcară gloanţele oarbe şi se lor ce trăgeau cu gaz. Urmară apoi Chip, donatul lui, menţi**nându-**şi poziţiile chiar în de front. Chip ridică megafonul, i **–** vă sau folosim forţe sporite!

aşternu peste mulţime, o tăcere rău încă o dată să se împrăştie sau aducem oameni ce se îngroşa mereu, înainta toţi.

494

495

JUSTIN SCOTT

— Dumnezeule mare, murmură Chip înfricoşai degrabă de curajul nesăbuit al oamenilor decât de se>

lui. Bătrânul sergent avusese dreptate. Zece ni11

oameni înnebuniseră, lăsând frica la o parte.

— Numărul trei, unghi jos! în dispozitiv!

— Daai saam section, daai kok de miujun! Voce

Lee era isterică. Opt poliţişti îşi îndreptară armele gloata care înainta.

Foc!

Întrucât focul fusese simultan, se auzi o siiif” groaznică detunătură ce provocă un urlet prelu mulţimii. În zidul viu ce avansa apărură opt goluri I parcă de un pumn uriaş… Trupuri începură să cad; cădeau peste ele, dar uriaşul val continua să înan Cărămizi şi pietre, proiectile din cutii cu cinu abăteau peste linia plutonului. Poliţia reîncărca.

— Foc! ordonă Chip.

O altă detunătură, de data aceas (ta mai sincronizată, şi un nou vuiet de groază străbătu nmli rândul din faţă absorbind gloanţele de plumb asn unui burete viu.

O rafală de sticle şi pietre se abătu peste im poliţiei. Un poliţist din formaţiunea trei fu dobm unicul camionului se repezi să-l tragă la o parte. Cin un pas înainte pentru o mai bună vizibilitate.

— Domnule, acoperişul!

El privi în sus! Deasupra unei clădiri de a.r. chiar în dreptul plutonului, o umbră stătea încercând să aprindă fitilul unui cokteil Molot

— Trageţi în omul ăla! Subordonatul Le imediat arma la umăr. Chip aştepta detunatul căderea celui de pe acoperiş. Haide odată Lee.

496

tu

Cei nouă dragorii va se petrecea în mintea lui Lee şi Chip ghici, îl rămână, China avea să procedeze la o epurare i< cadre ale Poliţiei Regale din Hong Kong şi 1 ce n-ar fi vrut ca moartea unui răzvrătit chinez; i direct de arma lui AR-15. Una era să tragă 11 gloanţe oarbe, **într-**o masă de oameni şi cu a ocheşti deliberat cu arma de foc. ulrul doi! Trage în el!

ndantul secund care scruta acoperişurile de pe usfl, făcu o piruetă şi trase cu putere. El rată şi petrol înscrise pe cer cu fitilul în flăcări, o linie «menea unei comete.

497

Cei nouă dragorii

34

B

omba – o sticlă incendiară prevăzută cu un aprins, explodă la picioarele lui Chip împrăştiind licliuli]1 arzând peste el şi peste cei şapte oameni rămaşi dl formaţiunea cu gloanţe oarbe. Paznicii camionului repeziră cu extinctoarele dar flăcările cuprinseseră d (uniforma lui Chip, orbi**ndu-**l. Oamenii lui urlau, putea vedea, dar putea auzi şi, sfâşiat de usturimi, apa mi că simţi apropierea mulţimii.

— Formaţiunea patru! Atacaţi! strigă el, vocea lui ni abia de se mai auzea. Flăcările îi devorau tot aerul plămâni; îi simţi pe oamenii formaţiunii cu arme de trecând pe lângă el. Cineva încercă să-l ducă în se; îl (j liniei; se lupta să se ridice şi să rămână pe poziţie.

Armele se descărcară cu un zgomot asurzitor mai vedea nimic şi nu mai respira. Armele se dese încă o dată în direcţia clădirilor devastate şi dista lui Golden Mile.

— Retragerea! îşi mai auzi el al doilea ordin târziu! Mulţimea se năpustise deja asupra lui.

Două-Cărări Wong privea oraşul mistuit de Coloane de fum se ridicau din Tsim Sha Tsui, Nortţ şi Mong Kok, întunecând cerul, purtate

apoi spi către China. Hotelurile care se bucuraseră de in!

Îi, călătorii fiind atraşi de curiozitatea atmosferei fitoare Răsturnării se goleau. Turiştii erau primii lecau. Făcând o statistică printre multiplele deţinute, Două-Cărări Wong estima exodul la de de mii, fără a mai pune la socoteală vasele sale t ieră care aveau să se abată de la cursa lor, dacă situaţia se va degrada. Ocean Terminal Conform rapoartelor directorilor de hoteluri, e camere făcute cu mult timp înainte pentru mână a lui iunie – 1 iulie – Răsturnarea nu vor ciuda depunerii anticipate a 50% din costul icdia internaţională se concentra asupra iar de rebeliune; orice om care privea la un putea ignora dimensiunea ferocităţii gloatei imării oamenilor legii. Locuitorii Hong laţi în călătorie prin China cu trenul, avionul l «nu I doreau să scape cât mai grabnic de acolo, IU puteau pleca, preferau să moară. Fiecare termina cu imagini ale cozilor nesfârşite din Iţelor americane, canadiene şi australiene. O Ire avea să rămână probabil în amintirea Jieeea'a unei femei cu copii îngenuncheată în Itului britanic fortificat, rugându-se cu ochii cer, în mijlocul mulţimii care arunca cu n ari Wong simţea o plăcere sadică la gândul „Noon Day Gun" a Hong Kong-ului, simi11 – i itanice era flancată de armament automat po trepiede şi mânuit de ofiţeri expatriaţi, este antiglonţ. Peluza din faţa Clubului oliţie era împânzită de spirale din sârmă

Totul îi reuşise prea uşor, gândea Două-Cfiri Wong. Era tentat să creadă că intervenţia lui cu f; iJi trucat, faptul că apelase la Triadă, aţâţarea urii nu ei neapărat necesare, că această furie oricum s-a declanşat. Ar fi putut evita necazurile. Acum lucrul ci mai important era să controleze desfăşurarea evenimoj telorjn timp, acţiune pe care o şi începuse.

În cea de-a treia zi, în Hong Kong se răspând zvonul că trupele chineze erau masate la grant

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Armata de eliberi confirmă acest zvon. Regimente nordice – nu cantono

— Aşteptau să invadeze Colonia dacă tulburările nu v înceta. În această fază, expatriaţii care trăiseră şi mu ciseră în Hong Kong timp

de o viaţă, începură să-şi ta în grabă bagajele. În definitiv, de la masacrul din lu' ijij nu trecuseră decât opt ani. Dou, ă-Cărări Wong eraîmi mat că locurile la avioane se vindeau ia preţ ni ti…11

provocând un adevărat „boom” în materie de falsif în

biletelor.

Făcând naveta între fereastra biroului, clop Chou şi pupitrul său de comandă, Două-Cărări W aşteptă până aprecie că a sosit momentul prielnic.: treabă asemănătoare cu gătitul, cugetă el; cel mai i tant lucru este pregătirea ingredientelor pentru nu tul când uleiul se încinge suficient.

— Adu-l pe domnul Wu de la Comitetul i pentru străinătate! Cu paşi mărunţi, sprijinindn baston, se întoarse iar la fereastră. Din turnul său, vedea cele două adăposturi contra taifunului Yau K din Kowloon şi oraşul plutitor Tanka, folosit în con Clubul Regal de Iahting din Causeway Bay. I se şi> că fiecare joncă şi şampană făcuseră provizii pen călătorie Transoceanică.

500

Îi IU

Îl străzile nu mai ofereau siguranţă pentru.1 la slujbele de la biserică, iar cele două cluburi >lin Chipwood-Chipworth se aflau unul lângă mică peninsulă straşnic păzită, numită Kellet, >II Chip de la Yacht Club traversară parcajul iO reuni la un serviciu divin în memoria lui, Clubul ofiţerilor de poliţie. Poliţia mai suferise în ultimele trei zile şi nu garanta că nu vor mai fi Toţi cei prezenţi la această comemorare erau marcaţi de aceste pierderi. Şi marinarii erau uiţi tremurau pentru căminele şi familiile lor, ajunge acasă de la izbucnirea luptelor de stradă; tui cei care intuiau dimensiunea haosului care oraşul. Nimeni nu era capabil să spună ceva p Vicky se ridică să vorbească. Sublinie ttare-i permiseseră lui Chip să fie un marinar şi desăvârşit şi, în final, îl cită pe tatăl ei care e un „timonier dat naibii de bun”. Era, desigur, sumară, ţinând cont de împrejurările în care mţi, lui Mary îi reveni sarcina ca după pronunţe un epitaf de profundă simţire, se întoarcă pe terasa clubului. „Chip era” y, „cel mai amabil şi mai curtenitor gweilo pe ivinoscut vreodată”.

4 de gheaţă în direcţia lui Vicky indica locul tua Mary – Tai-Pan-ul MacF. Ea nu reacţiona.

I

CU o uşoară înclinare a capului. „În ciuda laic, Chip părea atât de

nevinovat. Eleganţa şi ibuia să constituie însuşirea unui om care face obligat să facă, fără a se lăsa înăsprit de liiunii sale”. Ar fi vrut ca ea să fi spus acest liemorare.

— Pentru Chip! Peter ridică paharul cu coca-col; i

De la începutul tulburărilor nu-l mai văzuse ceea ce o făcu să-şi amintească că o judecase gre-Mar}. Vicky ridică şi ea paharul în amintirea lui Chi băutura era caldă deoarece frigiderul şi aerul condit nu mai funcţionau, iar meseriaşii erau foarte r; Causeway Bay. Aici, în Adăpostul contra taifunul. găsiseră refugiu o adunătură patetică de femei, bărbat, copii care se târguiau cu pescarii Tanka pentru a-i snti din Hong Kong.

Ei ofereau aur, jad, secrete de computer softwnj fete, băieţi, neveste. Nimeni nu ştia încotro s-o ia, şi-i lor dorinţă era să plece cât mai departe înainte ca Arini Roşie chineză să ocupe străzile. Potrivit zvonurilor ol circulau în Hong Kong, Vietnamul îi va refuza, refugiaţi, drept represalii pentru felul cu care fusesjj trataţi propriii lor refugiaţi. În Hong Kong, la sfirjf anilor ’80. Singapore nu va prelua decât munci calificaţi, sub treizeci de ani decişi să renunţe la toneză în favoarea mandarinei, limba oficială şi. namentală, iar oamenii mai în vârstă vor fi reiurn Australia trimitea vase dar acestea nu mai niciodată. De fapt, doar puţini pescari Tanka tenesaţi în transportul refugiaţilor contra plată pe şi ei aveau propriile lor familii pentru care se ten

În ziua în care Chip. fusese ucis Vicky, inc; cinată de moartea lui Steven, se gândi să renui plece. Peter, stimulat de Mary, reuşise să obţ misiunea guvernului pentru echiparea cu scaum pasageri a avioanelor MacF, iar munca febrilă ce îi abătu gândul de la plecare. Toată lumea la M; i< câte douăzeci de ore pe zi pentru transportul exp. i şi al oamenilor de afaceri străini în afara oraşului

L1 această agitaţie continuă până în ziua în care o ne de familii chineze înfricoşate, cu boccelele în l-ar fără bilete şi viză, blocară complet podul cane i e aeroport. Atunci Vicky află direct cât de serios iată China de situaţia dezastruoasă în care se afla. ong-ul din cauza Răsturnării. Domnul Wu de la ml muncii pentru străinătate îi telefonase periiimţând-o că, mulţumită intervenţiilor lui, MacF

Lantau-Central a primit autorizaţia deşi astfel că într-o oră putea începe transporprimea comunicările de pe Inverness, într-o Rechiziţionată de la club. Începuse transportul) r de la Central şi Kowloon la aeroport, F, i doar a celor care îşi procuraseră bilete şi vize. i Tanka şi din Causeway Bay profita şi ea de şlesnire. Joncile şi sampanele lor treceau prin iei Clubului de Iahting, făcând naveta între, insula Lantau. HONG KONG'S DUNKIRK jilţul în ediţia internaţională a ziarului London se afla pe una din mesele barului; Vicky îl, începu să-şi facă vânt cu el. Înaintea apariţiei jindilionat şi a medicinii moderne, gweilos din Kong îşi const Fuiau locuinţele la înălţime; ik, în căutarea brizei răcoroase şi pentru a terenurile mlăştinoase nesănătoase. În i în aceste ultime zile ale lui iunie 1997 era >rtabil şi sigur să te afli la nivelul mării, în îi vas. Îl trimise pe Peter în căutarea cheii i j. neletei lui Chip. Tasmanian Devii. Chip nu i apropiate la Hong Kong, pe când ea, Peter i folosi oricând mica, dar robusta sa ambar-i ci cu care comunicase prin radio de două

502

503

JUSTIN SCOTT

IJM

ori de când plecase, se afla în siguranţă în mijloceanului Pacific.

Soarele începuse să apună şi cerul se acoperi văl vineţiu, cu excepţia zonelor în care coloanele ci mai pluteau încă în atmosferă. La club se bea, însă se rezumase la cola. Ea nu se îndoia că Două – (Wong se afla în spatele tulburărilor şi îşi scorni mintea în speranţa găsirii unei căi de a ajunge în e intim al lui Tang.

O joncă Hakka din Adăpostul contra Taifunului Ma Tei din Kowloon venind spre Causeway Bay si1 la docul sampanelor. „Iisuse Christoase!" strij, bancher beat care se refugiase la club, „ticălosul, pornit tot tărăboiul".

Oaspetele său, un jurist la-pensie la fel de beat şi pe gâlceavă îi ripostă: „Dacă vă referiţi la acel doini1 trebuie să vă informez că din întâmplare este câştigfii cursei în jurul Insulei şi membru al acestui club. seara!"

— Aici, Alfred! Vino să bei ceva!

Alfred Ching, îmbrăcat într-un costum răcon apropie de terasă cu un aer degajat.

— Mulţumesc, dar sunt grăbit. Ai văzut-o cui.m.

Victoria Mackintosh?

— Tinerii ăştia prea se spetesc cu munca, b

bancherul.

Vicky se ridică şi văzându-l.pe Alfred, îl striţi

— Ai făcut rost de un fax ca lumea?

— Mi-am înjghebat biroul în pivniţă.

— Eu lucram la restaurantul părinţilor mei tăiat curentul. Mi-am închiput că pot încerca la cât împrejur, se apropie de ea şi o sărută pe obraz şop

— Ştii, cumpăr Cathay Tower?

504

Cei nouă dragoni l/i nou?

Irri investitori serioşi care vor să-l cumpere la louă miliarde; azi pot să-l iau cu Opt sute de ind el valorează cel puţin un miliard şase sute. d, dar azi mor oameni pe stradă, lente vremuri pentru afaceri. ne te mai susţine acum?

Inci canadiene şi din New York. S-a dovedit că Irări Wong a încercat să-mi dea peste cap şi alte iceri.

ni naiba i-ai convins, când n-au decât să deschidă

ui şi să ne vadă în ce hal am luat foc?

m l'acut să înţeleagă că au să-şi dubleze banii.

greşeşti iar? un dreptate înseamnă că sunt un om făcut.

Ilosesc aparatul tău.

onduse prin bar, apoi coborâră nişte trepte

e unde erau depozitate lăzi cu whisky şi gin.

njează dacă asist şi eu?

r! Sper ca nenorocitele astea de linii să postă în spatele lui în timp ce el forma et cu New York-ul; acolo era opt dimineaţa, derea ei cineva răspunse imediat şi Alfred niruie ca o mitralieră; convorbirea se insti brusc; ea era mai puţin atentă la cuvinte, i, La cel de al treilea apel, constată că Alfred init şi nici nu se prefăcea, dar mai avea o cale încheierea afacerii.

numărul pentru a patra oară, Alfred îşi; i-i sărute vârfuriledegetelor care se odih-lui. Ea se retrase puţin surprinsă, dar îşi e celeilalte mâini prin părul lui.

505

jus TIN scorr

— Nu ţi se întâmplă să cunoşti pe cineva din e

Tang?

— Nu... imediat.

— Vorbesc serios, Alfred.

— Da, şi eu sunt serios, nu cunosc pe nimeni.

— Să-i spun chelnerului să-ţi aducă o gustare

— Da, ceai, mulţumesc. Alfred o sărută brusi

Apoi, Vicky urcă pe terasă. Peter se întorsese

cu o altă coca-cola în faţă; îi strecură cheia lui Chil

— I-am spus administratorului că vrei să faci un tar pentru familia lui Chip. Nu părea prea convins, le-a dat în cele din urmă.

— Mulţumesc! Vicky se aşeză pe un scaun. Deşi, îi mai ridicase moralul, se simţea tot apăsată de temeri; Avea impresia că stătea pe un butoi cu p datorită dovezilor de şantaj ale tatălui său. Din rm nu-i foloseau la nimic atâta timp cât nu le putea înnnij

Tang.

— Unde vom fi oare în ziua Răsturnării? înti cki retoric, pentru a nu ştiu câta oară.

Wally Hearst ieşea din bar pe terasa lumi câteva lampioane portocalii şi privea în jurul său.

— Hei, Wally! Vicky îi făcu semn negustorului (

aici? Credeam că eşti la Beijing.

Americanul mai privi o dată în dreapta şi... îngenunche lângă scaunul ei şi îi şopti pe un ton cousi

— Am crezut că e cazul să ştii, Tai-Pan, că 1.1

În oraş.

— Ce?

— Are intenţia să intervină personal în potoli burărilor şi va organiza o mare adunare anti-reţ pentru sindicate, în Mong Kok.

506

Cei nouă dragorii în îţi imaginezi că va reuşi? ist om din popor a promis tovarăşilor lui **can**viaţa post 97 în Hong Kong va fi cu totul alta mi el la putere. Oamenii îl iubesc şi au încredere 1 c8 este fiu de pescar, un nume autentic din cele echi Nume”.

Iter, ia ascultă aici ce spune Wally. dat de a nu se deconspira, Wally mai privi o însă se asigure că informaţia lui nu va fi auzită i repetă ce-i spuseselui Vicky. igta ce Tang aterizează va încerca să-i urnească ţii ăia care au blocat podul către aeroport. Dacă **să**-i trimită acasă şi să deschidă aeroportul, cel în mira în normalitate; urmează

apoi adunarea r Kok.
1 Mary schimbară priviri nedumerite. 1 Iacă Chen nu l-a trimis pe Tang **într-**o ultimă a salva Răsturnarea – ceea ce mă îndoiesc, îs că Chen nu-l va putea debarca pe Tang 1 constata că el a adus liniştea în Hong Kong. ste cât de bine şi-a acoperit el spatele la i-Peter.
zi că l-ar putea opri pe Chen să se des de Tang? Doar ştii că, în ultimii şase ani, ei rei lideri de partid.
levăr, l-ar putea suprima şi probabil că ar fi le dacă Tang nu ar mai fi avut şi alţi aşi în piunse Hearst privind semnificativ spre Vicky, iba cum şi unde să-l abordeze pe Tang în Hong
rea că-i citise gândurile şi-i şopti foarte încet i-ul cerut mai de mult să te pun în legătură i atunci n-am putut; acum pot.
507
JUSTIN SCOTT
fi
— Poţi? Cum?
— Am legături cu oamenii care-l păzesc. În Moi te pot ajuta să ajungi aproape de el.
— Cât de aproape? întrebă ea, imagi**nându-**şi mu care-l asalta.
— Chiar lângă el. Garantez. Wally dădu uşor e în direcţia barului unde frumoasa lui soţie se; nu centrul atenţiei unui grup de bărbaţi. Ea îi răspunsuri zâmbet cu licăriri de – satisfacţie în ochii ei... datoraţi lentilelor de contact. Ling-Ling, soţia. mea, şi Wally cu mândrie, are un văr în personalul de p: i/; i Tang.
— De ce nu mi-ai spus asta mai de mult
Vicky.
— Nu ştiam, în general nu discut afaceri aşa e decât un copil.
— Poate ar trebui **s-**o faci, ea pâre să aibă lej
strânse cu cei din anturajul lui. Bine! Când soseşti
— Mâine. Te duc eu la el, restul te priveşte.
35
aportul!
avea pregătit paşaportul ei britanic de Hong pumentele de călătorie care-i dădeau dreptul
I
doar în Hong Kong. v-aţi născut? pa, în provincia Guangdong. june că în Hong Kong. fugiată. DC.
I problemă?

ţehemată când vă va veni rândul. să este valabilă. Îmi vizitez mama care este Joronto. Iţi-vă rândul.

ameţită după călătoria cu avionul, ce i se jininabilă. Dormise puţin, nevrând să ilfliicitatea copilului cu pilulele de dormit ţfii transoceanice. Sperând că aşteptarea ei „prea lungă, intră în sala de tranzit puţin aeroportului din Vancouver. Unei bătrânei Init şi resemnat i se făcu milă de ea şi îi cedă p ţi copilul? îtămâni.

508

509

1

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Vivian îl convinsese pe un vechi prieten de la pania Cathay Air să intervină pentru a fi scuti restricţiile de zbor pe distanţe lungi impuse femeili stadiu avansat de sarcină. – De când aştepţi?

— De trei zile.

— Au început să fie mai severi şi nu se poai… i amabil; sunt numeroşi aceia care încearcă să ohmi trarea şi mulţi îşi falsifică documentele.

Vivian aştepta deprimată în scaunul ei de p! afaceri, administraţia MacF îşi propusese să anumite plafoane şi se gândeacă de câţiva ani parte de condiţii de călătorie destul de vitreg* putea plânge că fusese tratată cu asprime pentru ei de imigrantă, nici chiar pe aeroportul Heathr era renumit pentru ostilitatea sa faţă de călătorii Privirea ei o întâlni pe cea a bătrânei cocoţai geamantan şi îşi zâmbiră uşor, un zâmbet golit e speranţă. Dintr-odată se simţi atât de chinezoan de departe de casă. Una era să pleci peste granit; afaceri şi cu totul alta când o sală de tranzit devei la iar Dumnezeul tău – oficialul cu ştampila.

După douăsprezece ore de şedere îşi dădu se de fapt devenise o apatridă. Aparatele de tek împrăştiate prin sala mohorâtă, iniţial nu func.îi apoi, brusc, toate începură să meargă. Urmărea ştiri Hong Kong şi era şocată să constate felul degeneraseră tulburările. Toate unităţilede pl fuseseră înfrânte şi numărul morţilor era în creşte! petrecu noaptea privind imaginile tulburătoare mise prin satelit de CNN. Dar ceea ce devenei alarmant decât tulburările, era tăcerea oficiala Continent.

510

ursul anilor, ea învăţase că în perioadele de
5
„I când Beijingul tăcea, China se confrunta în irobleme grave. Acum însemna că linia dură i reformatorii lui Tang se confruntau aprig în când o bătălie acerbă pentru obţinerea con-i. uci şi al partidului. Doar Dumnezeu şi Cerul iţească lumea până ce una din facţiuni avea
adormi pe o pătură ce îi fusese dată cărticică de rugăciune, de o voluntară din iii. În dimineaţa următoare, aceeaşi tânără cană cu cafea pe care nu o putu înghiţi.
Ian auzi vocea plictisită a funcţionarului Irum spre sala unde erau reţinuţi tovarăşii
Ui, îşi dădu seama că situaţia nu se va nimic dacă nu-şi va lua soarta în propriile ziservă un singur telefon în funcţiune şi se iiutând fise şi agenda ei cu telefoane. şi după-amiază îşi angajase un avocat care putea urgenta lucrurile, având în vedere. ere a copilului. Noaptea, la circa treizeci şi Pa aterizarea ei la Vancouver, avocatul sosi riie. „Ai aprobare de intrare de cel puţin o s-ar întâmpla, copilul tău se va naşte
...Orice s-ar întâmpla, copilul ei va avea un inel se despărţise de China ei şi de Marea Mancan.
muciorul cu bagaje ieşi în noaptea rece; ierul proaspăt. O siluetă uriaşă se ivi din dădu înapoi, înainte să-l recunoască pe Iiiul ei prieten părea secătuit de puteri, leganţa îmbrăcămintei oamenilor ce se

grăbeau spre terminal, hainele lui erau însă încă îi scăpărau de înflăcărare. Oricare ai necazurile lui, ea se gândea, cu oarecare compasi el nu va renunţa niciodată să lupte.
— Ce faci aici?
— Trebuie să ne întoarcem.
— Dar eu nu mă pot întoarce.
— Tang vine la Hong Kong să pună capăt tulbn
Era luată prin surprindere de veştile cu; n el ctrizante, dar după un moment de reflecţie îi
— O manevră fără de speranţe, nu crezi?
— El e disperat.
Uriaşul nordic se aplecă peste un stâlp ble> calea.
Două-Cărări Wong şi-a făcut mişcarea.

— Ce mişcare?

— Două-Cărări i-a trimis vorbă lui Ghen prin la Comitetul muncii pentru străintătate, că va

burările dacă Chen îl numeşte guvernatorul imn oraş autonom – Hong Kong.

— Vipera!

— Ce ironie, încercă Ma Binyan un zâmb

speram într-un stat – oraş de ani de zile, iar el se v; i prin Hong Kong ca pe propria lui moşie.

— Cum crezi că poate opri tulburările?

— Două-Cărări are o tactică mai bună deci pentru asemenea situaţii pentru că poate m

Societăţile. Câţi răzvrătiţi ar îndrăzni să se opiu acelor?

— Ai dreptate.

— Ascultă, Vivian, dacă nu-l oprim pe Dou.i

Wong, el va transforma Hong Kong-ul într-o tal

a juca cum va dori, la fel ca Banda Verde în Asta se va întâmpla.

privi în jur. Un aeroport obişnuit, al unui oraş enea multora din lume, însă liniştit. Tot ce facă era ca pruncul ei să se nască în Canada şi viaţă sigură, să nu depindă de speculaţiile or.

ai nevoie de mine. Ia-o pe Victoria Mackinla Tang.

r crezi că băteam atâta drum să te caut în e; l puteam să fac de unul singur treaba asta? frunţat la mine, dar pe tine ar vrea să te vadă, uit atât de sigură, mijloacele tale de a-l aborda „ivusese pe vânătorul din piaţa de animale ’1” Mong Kok şi pe femeia din Shanghai.

ea, simţindu-se responsabilă faţă de copil 111 pe care-l făcuse. Măcar de-ar fi fostte. obligaţii. Nu, nu mă întorc. În câteva zile i cau să risc. Îmi pare rău. Încercă să plece, din nou drumul. Lasă-mă să plec, vei găsi i alta.

alunecară pe burtă într-un gest protector.

a nu cumva în încercarea de a fi o mamă fusese mama ei, repeta aceeaşi greşeală! Tatăl ei fugise din China ca să-i asigure II nil; acum ea fugea pentru a-i asiguraitate. Oare nu dezertaseră amândoi de la i de China părăsind-o când ea avea cea mai ci?

Îi

Cei nouă dragorii

Se simţi datoare să apere memoria tatălui ei. 1 avusese de ales. Nu avea cum să lupte contra Găi Roşii, dar ea... ea deţinea o oarecare putere unde lumea asta. Ea părăsise un avion turboreactor şi ni mării împânzită de rechini. Şi asta însemna ceva.

Simţi copilul mişcând. Copleşită de sentime vinovăţiei, sfâşiată, ea îi repetă hotărârea. Apoi, ev n de neputinţă, îi spuse:

— La revedere, bătrâne prieten. Nu te pot aţi

Vivian încercă să se depărteze, dar Ma Biny;

cu fermitate căruciorul şi îi spuse cu blândeţe coi

— Ştii, Tang te-ar putea numi pe tine guve

Hong Kong-ului, dacă-l ajuţi să-l înlăture pe Ch

— Te-ai scrântit? Cuvintele îi ţâşniră involi engleză.

— Tang mi-a vorbit despre acest lucru când nu văzut ultima oară la Shanghai, pe Jonca Roşie, chi. u ti ce ai coborât pe ţărm. Spunea că opţiunea sa m»!

următorul şef executiv al Hong Kong-uh senzaţională, o alegere care să transpună în fapt

Chinei de a întoarce spatele vechilor promisiuni le-am făcut prea adesea Vestului. Numirea unei h afaceri prospere, cu legături comerciale chineze m şi Shanghai, care să servească drept urechi* premier, ar avea darul să convingă Vestul că p> în deplină siguranţă în Hong Kong.

— Prostii! Ideea e absurdă. El nu va alege femeie. Şi chiar dacă o va face, nu va fi atât i mine. Poate vreo figură impunătoare ca Darrn

Selina Chow, spuse ea la întâmplare, amintim două femei care marcaseră viaţa politică şi <l

Hong Kong-ului, nu o femeie însărcinată, ne de numai treizeci de ani...

În Tang însuşi este tânăr, adu-ţi aminte. Şi Hong

I este un oraş tânăr. Acolo, după patruzeci de ani un Tang spunea că guvernatorul său va trebui să-l în de afaceri, care să fi locuit de multă vreme în ing, ca tine, tânără, inteligentă şi tenace, ceea ce... u te hazarda în aprecieri numai pentru a mă na să ajut China, nu spun decât ceea ce am auzit.

I 11 e toţi, tu ar trebui să mă cunoşti cel mai bine.

I M 11 ca trădată de Ma. Era ca şi cum el îi nega toată 111 cu o

nouă Chină, toate riscurile pe care şi le

ni prea bine ce greu mi-a fost să abandonez şi

Iluzia ta că sunt o ambiţioasă. Iu-ţi spun decât cuvintele lui Tang. În ce priveşte

niciodată nu m-am îndoit de ea – pentru China.

un.

meu nu a deţinut o funcţie înaltă în Partid, tatălui tău, Binyan, îi replică Vivian, cuţiozitate. Tu nu ai dreptul să-mi aduci aminte Irlle mele faţă de China. Pentru tine, toate Htituit o joacă.

leu nu a fost un om cu principii ca al tău. Eu 11 să descopăr care-mi sunt îndatoririle. Am Mine valori pe care, în majoritate, nu le-am I.

u, nu pot şi în afară de asta nu sunt făcută lor. N-am calificarea necesară, n-am capacitatea administrativă şi nici ap. Comunitatea afaceristă va vedea în pentru persoana mea un semn de rău

— Tang te-a verificat, insistă Ma. El a fost impr>

de felul cum i-ai condus campania lui Allen Wei îi.

— Ei bine, spune-i lui Tang că menţinerea 1

Wei este cel mai bun pariu pentru asigurarea lor internaţionale afaceriste. În ce priveşte referitoare la numirea guvernatorului, ast;

născocire de-a ta. Tang ar putea desemna o fi mine în Consiliul legislativ, dar nu ca guvernai”.

şeful executivului.

Ma Binyan se agăţă de şansa pe care i – Vivian.

— Atunci de ce nu-i ceri un loc în Consiliul le Vivian ştia că acest student întârziat ar spum s-o convingă să se întoarcă. Era isteţ şi în plus, cinos înveterat, ceea ce îl şi ajutase să supravi Acum ea reprezenta ultima lui şansă de încrederea lui Tang. Ştia prea bine toate acesta tea consta în aceea că nu-şi dădeaseam; i exista în ce-i spunea.

— Redă-mi exact cuvintele lui Tang!

— Tang spunea, şi îl citez: „voi da Hong Ifemeie din Shanghai…”

Inima ei începu să-i bată mai tare. O râs care ea şi-ar putea-o asuma… puternic ancorat sprijinită de legături directe, personale… până înalte consilii din Beijing… lucruri pe care putea înfăptui… lucruri care vor aduce benefice în noua eră ce se deschide în faţa C

— Desigur, spuse Ma Binyan, în primul trebui să-l înlăture pe Chen din funcţia de pentru a face acest lucru are nevoie de tot spre

— Desigur! i

516

W

36

ally Hearst transpira abundent din cauza ilar şi de frică, în timp ce se străduia să distingă MacF printre şirurile de jonci şi sampane care mi iau în Adăpostul din Causeway Bay. nalul?. nal?

e vrei să-i predai lui Tang, se bâlbâi el. de gând să inaugurezi hotelul Expo şi îmi i vrei să-i dai ceva în schimb, nu-i aşa? El pe umărul ei.

Iză acest lucru şi instinctiv îşi puse mâna pe şi cu dragon. Neastâmpărul şi nervozitatea americanii inducea o stare de încordare, eşte-te, Wally, nu vom părăsi vasul dacă. sigură.

§ rău, dar gloata mă înnebuneşte. Uneori mă o m-am băgat în afacerea asta. linccoşi ai soţiei lui o iscodeau **într-**un mod îşi zise că aprecierea tatălui ei cu privire **ig**Ling fusese mult prea generoasă. Să i ist îşi dă seama cu cât dispreţ îl trata fata. i scosese din sărite cu trăncăneala ei Tang, manevra iahturilor în adăpost, invazia Armatsi Populare de Eliberare Iilor care meritau să fie împuşcaţi, cu 517

excepţia liderilor, care mai întâi trebuiau tortura acestea erau debitate cu o oarecare naivi, exuberanţă care ar fi fost aproape încântătoare! „oarecare. Dar acum când fumul se înălţa în jurul p Inverness întârzia şi manevrele vaselor la gurile itului erau îngrijorătoare, Vicky i-ar fi dat bucur brânci peste docul sampanelor, dacă n-ar fi exist ei din garda lui Tang.

— Iată-l pe Inverness! strigă Ling-Ling şi-l săru de efuziune pe Wally, aplecâ**ndu-**se la urechea li ce avu darul să-i înmoaie genunchii negustorul două vârste.

Vicky îl deviase pe Inverness din naveta aeroport pentru a-i traversa dincolo, la Kowl Adăpostul contra taifunului Yau Ma Tei, unde al intercepteze pe Tang Shade, în drumul lui către ai preconizată. Lungul vas dragon alunecă printre intră în adăpost unde se opri, săltând, la doc panelor. Manevra lui Ah Chi era demnă de toate întrucât culoarul era foarte strâmt, iar oamenii ceh preocupaţi să schimbe ultimele noutăţi cu cond

de sampane.

— Nu-l lega încă, strigă Vicky, în timp ce el vasul, pentru că observase ceea ce lor le scăpase:

mişcare în masă a joncilor către gurile adăpostii]

existau decât două deschideri prin dig şi acelea J

jeâte una la extremităţi, ceea ce nu permitea în n ieşirea rapidă în larg a tuturor vaselor, dacă un băgat groaza în proprietarii lor.

— Hai, sus, Wally! Să mergem! Oamenii o îi ajutară să urce la bord: întâi urcă suprapondei;

urmat de Ling-ling care se avântă în braţele nu

Vicky care strigă: Haide, Ah Chi! Cu toată viteza1

518

519

Chi acţiona motoarele în plin îndreptând pupa, nile adăpostului, împroşcând joncile învecinate, it siluetei lui Inverness care plonja între douăjonci hni fi spaima într-o a treia ce tocmai ieşea şi o făcu prin deschizătura digului. Ah Chi mânuia atât iată cârmei încât nu i se mai distingeau spiţele.

Irăjnclinare pe o parte, vasul porni cu toată c. În secunda următoare apăru o şalupă-tur

e îndrepta spre Kowloon cu puternice sirenă.

v7 ickyyy!

Irse şi rămase un moment mută de uimire.

1! ilitele amantei tatălui ei se afla Ma Binyan.

face capul? o întrebă el rânjind. nu-l băgă în seamă.

l, ce faci aici?

rect de la aeroport, speram să-ţi văd vasul la it să te duc la Tang. ÎC Wally Hearst.

aise Hearst. Mergem să-l interceptăm la Ma Tei. Ling-Ling cunoaşte pe cineva din privi cu suspiciune pe Ling-Ling, apoi i se r.

ţi fiu de folos.

Iir s-au luat deja măsurile cuvenite. În

Tang îl urmează o gloată imensă şi în nici ui să ajungi în mijlocul ei în situaţia ta.

— Mulţimea l-a oprit încă de la pod, explică urmează să le vorbească oamenilor şi apoi unii

sindicale.

— Îmi asum riscul, spuse Vivian cu răceală.

Vicky încercă să-i prindă privirea, dar nu amândouă se gândeau la acelaşi lucru. Dacă Vivi duce la Tang, ea va câştiga încrederea şi apreci dacă Vicky îi va înmâna personal dovezile tatălui o va privi ca pe un instrument al prăbuşirii lui G salvării sale. Pentru Vicky ar fi fost şansa vieţi devină „vechi prieten" al noului premier, situaţi să netezească calea sutelor de negocieri ale lui ştergerea stigmatului cu care era marcată orice britanică.

Wally Hearst îşi dădea foarte bine seama că's. i de câştigat şi îi arunca priviri ostile" lui Ma Binyan.

— Totul este stabilit, Viv. Liderul de par t aşteaptă pe mine şi le Ling-Ling să i-o prezenmi garantăm pentru Tai-Pan-ul nostru.

— Iartă-mă, dar îndrăznesc să spun că liderul de

Tang doar mie mi-ar îngădui să garantez pentru T, întrucât în repetate rânduri mi-a cerut să o introd

— Necazul este, spuse Hearst, că pentru a

Tang trebuie să treci printre gărzile sale şi Lingsingura care poate străbate.

— Noi nu vom avea nicio problemă să pati u îndată ce Tang ne va vedea, insistă Vivian.

— Dar cum crezi că te va vedea, ripostă 11

mulţimea uriaşă de lucrători? Crede-mă, Vi mijloace mai sigure să pătrundem.

— Vicky, pot veni şi eu cu tine? întrebă V

— De ce te-ai întors? o întrebă Vicky.

Cei nouă dragorii ivi.in îi privi pe Hearst, apoi pe Ling-Ling care

În înfriguraţi schimbul lor de cuvinte.

De>uă-Cărări Wong şi-a făcut mutarea şi acum cel ni ortant lucru, este să-l împiedicăm să mai i iinia ceva.

IVI.în nu-i scăpă din priviri pe Hearst şi pe soţia (Ind îi deveni clar că ei nu vor ceda şi Vicky nu dona să părăsească vasul, i se adresă lui Vicky cu jic pe care n-o mai etalase niciodată.) ouă-Cărări Wong i-a cerut vechiului nostru I domnul Wu şi altor câţiva să-i contacteze pe unii Jvfiraţii vechi prieteni" ai premierului Chen în [încheierii unui târg. târg?

se apropia de Kowloon ocolind terminalul l. i World Oceans, îndreptându-se apoi spre t al peninsulei.

strigă Ah Chi de la timonă. Tai-Pan! Cu el ţinea un walkie-talkie. Tang nu duce la

Tracii, atunci unde?

larea de la Mong Kok.

că maşinii să ne aştepte la chei.

! o întrebă ea pe Vivian.

Stări Wong s-a oferit să oprească tulburările.

ale el opri tot tămbălăul ăsta? Nimeni nu chiar Tang.

Îl că el a pus la cale majoritatea lor, interveni 1 cine ar îndrăzni în Hong Kong să i se opună lansează vestea că îl sprijină? Societăţile

w cu roase să-l sprijine pentru că şi ele vor i. i Cărări Wong.

În IM prinswb Două-Cărări Wong?

— În schimbul opririi tulburărilor, răspunse!

cere să fie numit guvernator al Hong Kong-uhi

Oraş independent.

Vivian folosise termenul de stat-oraş în zi-i lor întâlniri, pe Whirlwind, îşi aminti Vicky. În cu un an în urmă.

— Un Hong Kong cu totul autonom, cu politicii externe, explică Vivian. Două-Cărări W

singurul conducător; cuvântul lui va deveni lege propria sa armată, întreg oraşul îi va aparţine.

— Chen nu va accepta niciodată aşa ceva.

Wally. Chen nu va renunţa la Hong Kong.

— China şi-a închis porţile încă din ziua ni din Beijing, pleda Vivian cu patos. Toate p

excepţia Hong Kong-ului. Chen şi linia lui dui accepta o schimbare reală, dar ei ştiu că au i

Hong Kong, ca acesta să continue să fie poarta către Vest. Două-Cărări Wong a convins Lini;

Îi va aduce înapoi pe oamenii de afaceri gweilo

China are nevoie pentru investiţiile Vestului.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Istoria se repetă, aşa a fost şi cu Shanj1.

Shanghai, bandele corupeau poliţia şi intimii citorii în favoarea

oamenilor de afaceri străin lucru se va petrece şi aici. Hong Kong va fi un deschis şi fiecare îi va plăti pentru a-şi asigura iargweilos vor permite toate acestea atâta timp

afaceri nestingheriţi.

— Beijingul a promis o singură Chină de la I

Cum poate lăsa Chen să-i scape Hong Kong-ul

— Vor învălui totul în limbajul lor clasi aminte, Vicky, când îţi spuneam că Vietnamul erau state vasale ale Imperiului Mijlociu? Voi

522

Hong Kong-ul. Două-Cărări Wong se va „proster-lija „împăratului"; el se va închina. În faţa partidului livcinului din Beijing, dar în realitate va conduce \\y, \ş ca pe propriul său domeniu. Îi ky aprobă din cap, amintindu-şi că tatăl ei era ci Două-Cărări Wong făcuse parte din Banda licăre terorizase Shanghai-ul. iţim închipui cât de atractivă poate părea această orporaţiilor vestice.

tiu să ţi se pară şi ţie atrăgătoare, spuse Vivian ale, să nu uiţi ce loc deţii în inima lui. MacF le bine să-şi închidă porţile şi să-i lase cheia să ai o vreme bună în Anglia, oricum mai fi avut-o eu.

să uit, însă mă tem că dacă tot ce spui e uci pentru noi toţi este prea târziu şi ceea ce-l'ang nu-i mai poate folosi. Două-Cărări nat-o înainte. Tang nu va mai avea timp să le dovezile tatălui meu unui număr suficient chinezi care să-l oblige pe Chen să se şi astfel în momentul în care vor înceta Două-Cărări Wong va deveni guvernator. nu va putea evita tulburările. uneai că Două-Cărări Wong ar fi în stare, putea opri tulburările din Hong Kong, din Canton, din Shanghai, din Chongquing, din t ce trebuie să facă Tang este să transmită zile tale celor mai vârstnici din partid, din celor Cinci, dovezi conform cărora Chen icut să sângereze China ani de zile. Asta va da în seama tribunalului străzii. Cei mbri ai partidului îşi vor da pe loc seama să plece, în caz contrar China va exploda.

523

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

Nu uita că răzvrătirea studenţilor din Piaţa Tien-l în 1989 s-a transformat într-o mişcare denii naţională când poporul a aflat că clica guvernam! obţinut profituri de pe urma cedării drepturilor ciale ale insulei Hainan japonezilor. Erau atât de încât au uitat ce e frica. Astăzi situaţia este şi mai vor ridica împotriva oricărei ţinte care va deve

adevărat clară. Seniorii partidului vor fi îngroziţi H state cum îşi vor ieşi chinezii din minţi văzând Kong-ul mistuit de flăcări.

— Chen îi va măcelări.

— Noi nu credem asta, răspunse Vivian. Arm; it (
nu şi-a revenit de la ultima confruntare. Comil (
celor Cinci îi va fi mai greu decât i-a fost lui I) on
Peng să-i convingă pe generali că „stabilitatea” est
mult în interesul lor, decât în sprijinul poporului e!

— Poporul chinez va sângera din nou, dacă şi spuse Wally grav.

— Hong Kong-ul sângerează deja. Atu nu îi punem garoul... Te mai întreb o dată, Vicky, n >t eu cu tine? Poate vei avea nevoie de ajutorul mai

— Tai-Pan-ul este în siguranţă cu noi, spir
Nu-i aşa Ling-Ling?

— Prea multă lume poate să-l sperie pe I.ni}1
Ling-Ling. O doamnă însărcinată e mai în sigur; „în

Viteza lui Inverness le permise să ajung; adăpostul Yau Maâei. Aici joncilese învălma la fel ca în Causeway Bay. Vicky îl îndrumă pe acosteze în dreptul unui Land Rover parc. Acesta purta steguleţe. şi însemnele specii Fusese sustras de la Allen Wei împreună mişele de liberă trecere prin cordoanele pe pentru orice eventualitate. Wally ar fi vrut să;

hui, dar ea preferase să ia singură măsurile pe iredea de cuviinţă.

png sau e curajos, sau e nebun, spuse ea, apropiin-nou de Vivian, în timp ce şalupa făcea manevrele re de chei. Dacă Două-Cărări Wong va încerca me adunarea lui Tang **într-**o altă rebeliune? în Kong-ul este ultima şansă a lui Tang, spuse t i ştie că nu are nimic de pierdut. Iir de propria lui securitate ce ai de spus? întrebă indi**ndu-**se şi la securitatea lor în cazul în care în nu va mai putea fi controlată. Incite defecte ar avea Tang, nu gândeşte astfel. În litia a avut timp să se pregătească. Şi pentru ea ar (Ultima şansă. Te-ai hotărât, Vicky? Pot veni şi eu? %% multă lume, protestă Ling-Ling. l ştiu cum va reacţiona mulţimea, spuse Wally; eu H deoparte.

Itv nu era în stare să se gândească la ce-ar câştiga lua-o, însă Wally şi Ling-Ling erau prea nu **s-**o înlăture pe Vivian şi asta îi dădea de Ilina, în special, nu era bine să te coalizezi cu „uriva familiei, iar Vivian Loh, în curând avea membră a familiei ei. În privinţa câştigăriii

Tang, poate că ar fi fost mai bine să apară irândoi – Vivian şi Wally – şi să-l lase pe Tang, 1 ea, numai ea singură, îi va înmâna discheta ui ei.

vine cu noi. IIialergă îndată să telefoneze şi se întoarse f bii Tang renunţase la vizita la Yau Ma Tei din icniritate. Liderul de partid urma să vorbească adunări a muncitorilor din construcţii, pe

şantierul noilor cvartale de locuinţe, în apropie ferate Kowloon-Canton.

— Vă veţi întâlni **într-**o maşină a poliţiei, din termină cuvântul.

Se urcară în Land Rover.

— Sugerez ca gweilos să stea între noi, şi>

Binyan.

Vicky se plasă între el şi Vivian, iar Wally se faţă, între şoferul chinez, un nepot al bătrânului Ling-Ling. În timp ce Land Roverul ieşea din A< contra taifunului, reflectând asupra situaţiei, Vick ca să-şi mobilizeze toată energia pentru a corespunzător momentului. I se părea impo ajungă atât de aproape de Tang, aşa cum îi pie Ling-Ling. Vivian o ajută să-şi ascundă părul I strălucitor sub o eşarfă.

— Nu e cazul să-i provocăm pe băştinaşi, spirititată, ignorând zâmbetul lui Vivian.

Zeci de mii de muncitori chinezi se îndrepi Waterloo Road care intersecta districtele Monj-Yau Ma Tei. Largul bulevard devenise un în maiouri şi cămăşi albe. Exista un culoar liln-i poliţie, pentru vehiculele de urgenţă şi presă, întregul guvern al' Hong Kong-ului dorc; publicitate. Cu toate acestea trecu o jumătate când Land Roverul, după îndelungi tratativ răzbată prin cele şapte sau opt cordoane de un colţ le apăru în faţă un vast teren de consti care vechile locuinţe fuseseră demolate. Ti nivelat în vederea construirii noilor blocuri în v spitalului Kwong Wah.

Vicky aprecie că puteau fi uşor o sută oameni adunaţi în acea albie uriaşă.

Cei nouă dragoni mnsfera era încinsă. Te puteai aştepta la orice, pretutindeni, utilată cu echipament greu, înle câte patruzeci de oameni, la fel. cu cele: Chip. Starea de tensiune era prezentă şi în oliţiştilor care erau prinşi între mulţime şi neză pregătită să acţioneze

în cazul în care pierde controlul situaţiei.

Icliştii scrutau acoperişurile, iar elicopterele se permanenţă deasupra zonei fierbinţi. Ca şi pe Road, pe Nathan Road exista un culoar liber ibulanţe şi poliţie. Se aştepta ca Tang să vină pe Oiid, «sau cu elicopterul, dar el sosi pe neaştep-iml de Kowloon-Canton. În consecinţă, coloana cepu să afluiască dinspre est, în jos către Water –, De pe locul său mai înalt decât Land Roverul isc la câţiva metri de Nathan Road, Vicky zări i-a poliţiei din Hong Kong care arbora steagul în cobori şi refuză ajutorul ce i se oferi pentru «coperişul dubei. Luă microfonul şi privi lulţimea care-l aclama. Liderul de partid purta cu marca fabricii lui, o cămaşă deschisă la gât, Upălărie sub care transpira abundent din cauza, ldică ambele mâini pentru a saluta mulţimea, Ber pe cea cu un deget lipsă şi rosti o singură de un ropot de aplauze. us? o întrebă Vicky pe Vivian. fesează mulţimii cu cuvintele: „Salut vouă de vechi nume”. Aclamaţiile creşteau în timp de câteva minute, Tang fu nevoit să îi spuse Ma Binyan orrăsuflarea întretăiatăiind de fericire. iha am putea ajunge la el!

— Uite maşina poliţiei, îi spuse Ling-Ling lui W Un autobuz mare, albastru, cu inscripţia PO: COMMAND pe portiere, aştepta chiar lângă ciiloai urgenţă de pe Nathan Road, la mai puţin de cincize metri. Iată-i pe băieţii noştri. Hai să mergem. Ei aduce pe Tang la noi când îşi va termina discursul.

— Merg eu primul, spuse Ma Binyan.

— Bună idee, spuse Wally făcându-i loc.

Ling-Ling îl urma îndeaproape. Foarte bi: 1

gem cu toţii. Vicky zări, preţ de câteva secunde, o dură, cu un nas turtit, cu sclipiri sălbatice în ochi, vag cunoscută, care se pierdu însă imediat în mu – Aşteptaţi!

— Tai-Pan, trebuie să ajungem acolo înainte să-şi termine cuvântarea.

Apariţia neaşteptată a insolitei figuri o făt întoarcă cu gândul la Canton Club, când gangste adei o privise cu impertinenţă şi îi ceruse cu insist Steven să i-o prezinte. Era acelaşi gangster pe care îl tratase cu răceală. Încercă să mai privească o direcţia aceea, dar omul se amestecase deja în Apariţia lui o tulburase.

— Hai, vino! spuse Hearst, doar n-o să-l!

Tang să ne aştepte.

— Trebuie să plecăm imediat, interveni Li;

Vicky ezita încă frământată de îndoieli.

ciudat că în discuţia purtată cu Vivian şi Ma B Wally şi nici Ling-Ling nu o întrebaseră ce lega i dovezile tatălui ei cu obţinerea apei potabi hotel. Or fi ştiind ceva?

— Acum! insistă soţia lui Hearst.

Wally strânse atât de tare clanţa porţii degetele i se învineţiră. Era imposibil ca ei»

I

ne fi ducea ea lui Tang; doar dacă Wally îl trădase pe „i lui Două-Cărări Wong. Vicky ezita în continuare, amintindu-şi cât de stupid lase pe Mary Lee; mai privi o dată înjur, nici urmă

ngster.

Tang îşi încheie discursul, spuse Vivian şi îi roagă împrăştie în linişte.

Julţimea izbucni într-un ropot de aplauze. left Wally Hearst îl trădase pe tatăl ei, atunci întâlnire fusese stabilită dinainte cu intenţia de a dovezile spre a fi predate lui Două-Cărări Wong. era motivul pentru care Triada mişuna prin Prezenţa lui Ma Binyan şi a lui Vivian şi faptul Organizase singură transportul o salvaseră până. Iată coborâtă din Land Rover, trebuia să hotărască [ce avea de făcut. Chiar dacă, printr-un miracol ar... a-i predea lui Tang dovezile, Triadele aveau \\ o sută de oameni gata să însceneze un atac

„Pentru a-l opri să le folosească.} n mergem, strigă Wally.

& leaptă!

Ilmia să-l apere atât pe Tang, cât şi dovezile. Asta inc să-i dea probele lui Tang dar fără ca ei să i astfel să îndepărteze Triada de el. Pentru asta renunţe la şansa de a i le înmâna personal. Din rinseră incertitudinile. Dacă Mary Lee n-ar fi /. oaică ar fi provocat-o aşa cum o făcuse? Oare am petrecută în Orient mai făcea diferenţieri (! /. i şi occidentali? Respinse ideea cu fermitate. Uinyan ajunse şi el la uşă. Vicky se opri. iun, şi tu Ma Binyan, rămâneţi în maşină. E prea itmucul. Eu merg cu Wally şi Ling-Ling. părea uluită.

JUSTIN SCOTT

O!”

Cei nouă dragorii

— Dar ai promis…

Vicky îi strecură pandantivul cu dragon.

— În cazul în care voi fi ucisă dă-i asta copilului

— Ai promis…

— Numai dacă este fată; dacă ai băiat, poartă-11

Vivian o privea stupefiată.

Ma Binyan încercă să protesteze, dar Vicky îi’s

— Ai grijă de Vivian, are pântecul atât de mare, s-ar putea să zămislească pe loc o pereche de geme

Vivian strânse între degete pandantivul cu un abia schiţat. Era copleşită de rapiditatea den evenimentelor, dar şi amărâtă pentru neputinţa ei. N Mackintosh ştia că fusese inclusă în testamentul lui can, că toate testele medicale moderne atestau p unitatea lui Duncan şi garantau că pruncul e fată. O: i secret închidea pandantivul preferat al lui Vicky?

— Citează-l pe poet copilului, spuse Vi îndemnându-l pe Wally să deschidă portiera maşinii.

— Care poet?

— Pe Lao-tzu: „… clar-văzătorul… este, inimi nemuritor”.

Vicky o urmări pe Vivian plimbându-şi det; U1 dragonul cu ochi verde, discul optic căruia bili înlocuise jadul. Ea aprobă din cap cu un gest Ling-Ling pufăi de furie simţind că între ele se ceva.

— De ce? întrebă Vivian, doar ţineai la el.

— Trebuie să rămână în familie, răspunse Vit

Wally să mergem. Hearst forţă clanţa şi uşa să i

Coborâră, Vicky păşi în urma lor prin mulţime.

Ling-Ling o aşteptă pe Vicky, apoi merse m împreună cu Wally, care „închidea plutonul”. Şti

viştile de cantonezi mărunţi ce năvăleau spre Tang. jbbuiră cinci minute să parcurgă cei cincizeci de;» mă la autobuzul poliţiei.

ky căuta în zadar prin mulţime chipul acela oribil. nb remarcă alte figuri care erau asemănătoare Ue la barul Canton.

Cara pe aici, spuse Wally, îndreptându-se spre de poliţişti care păzeau autobuzul. Bătu în por

1

I aceasta se deschise imediat. Vicky şi Ling-Ling il 1, Când uşa se închise, zgomotul mulţimii se es –; aerul condiţionat din interior era o adevărată ere.

Pe aici! auzi o voce britanică iritată „imnezeule mare! Dacă greşise şi avea să se n faţa lui Tang incapabilă să-i dea ceea ce-şi înaintară printre şirurile de scaune. Ajunsă la i autobuzului, Vicky. Îşi dădu seama că de din spate fuseseră scoase şi pe locul lor să i urâte arme, măşti de gaz şi butoaie cu apă. li „pu să ţiuie şi maşina porni; câteva secunde mai i pe culoarul liber de pe Nathan Road. e ne ducem? orid Oceans House. un?

jos, Vicky, spuse Hearst; îmi pare rău pentru i, dar viaţa nu e chiar atât de simplă, luceţi la Două-Cărări Wong? jos, spuse şi Ling-Ling şi ceva din glasul ei oicient pentru a o face să se conformeze, şi cu poliţiştii? niciun poliţist.

Ajunseră destul de repede la tunelul aglomerai traversa portul, apoi o luară spre vesl către disii Central.

Oare cum se exprima Chip la adresa polii „Coruptă din cap până în picioare. Aparent, era o i r< simplă – procurarea unui autobuz şi a uniforme de poliţişti. Renunţă la orice protest, coi cât de bine era flancată de Hearst, Ling-Ling, soi ceilalţi...” Maşina intră în garajul întunecat al lin n Oceans; încadrată de cei doi, urcă în lift. Acelaşi îi care îl folosise în noaptea când îl înfruntase pe l >< Cărări Wong în legătură cu răpirea lui Steven. O 11 < fiori reci. Îl privi pe Hearst şi pentru un moment tr. n dispăru.

— Tu l-ai ucis pe tata.

Hearst îşi umezi buzele.

— Tatăl tău s-a omorât singur. Eu n-am fost îi.

piesă dintr-un angrenaj.

— Tacă-ţi fleanca, îl repezi Ling-Ling.

Hearst se înroşi, îşi umezi din nou buzele şi

Încurcat pe Vicky.

— E chiar aşa de bună la pat sau oi fi tu grozav

Ling-Ling o apucă de păr şi o lipi cu capul de din jad ai liftului. Când îi dădu drumul, Vicky era o buimăcită şi cu lacrimi în ochi. Inima îi bătea cu pl se luptă să-şi regăsească echilibrul înainte ca lifli

oprească la ultimul etaj. Când uşa se deschise, îşi ci eşarfa lui Vivian, îşi trecu degetele prin păr simţii durea pielea capului. Trebuia cu orice preţ să câştij pentru ca Vivian să poată ajunge la Tang.

Vocea profundă a lui Două-Cărări Wong rflk vasta încăpere a biroului, voce în care Vicky pei undă de satisfacţie.

— Ce inimă îmi mai aduci de data asta, I

Dragonului?

532

37

Icerea grea, covoarele nepreţuite în care se afun-ii, obiectele de artă strânse cu avariţia arului, toată această ambianţă nu făcea decât ască temerile, presimţind că tot ce avea să se în acest bârlog ferecat, deasupra oraşului, nu va iit niciodată. Ling-Ling o înghiontea, iar Wally strâns de braţ. Vicky se smuci şi reuşi să-şi ceasul. Trecuse mai puţin de o oră de când îi e lui Vivian pandantivul cu dragon. O îmbrânciră pliul masiv din lemn de tek unde o aştepta Două-i Wong. Bătrânul o urmărea cu atenţie, cu ochi i & i nu-i fu greu să ghicească teama sub masca ei de iitrent. Ea vorbi prima, adresâ**ndu**-se translatorului itca lângă Tai-Pan.

treabă-l pe Tai-Pan-ul tău dacă l-a cunoscut pe un în Shanghai.

wn-Cărări Wong nu aşteptă traducerea şi îi je direct în engleză.

It Hpmii coloniali nu aveau relaţii cu băieţii străziiul Shanghai.

tttfil meu a fost funcţionar, nu stăpân., U iei un taxi ca să ajungi pe lună pentru că este lipe decât soarele, i de aceeaşi vârstă, proveneaţi din acelaşi oraş

Mi li

533

JUSTIN SCOTT

Două-Cărări Wong o privi îndelung.

— Dacă **l**-aş fi cunoscut pe Duncân Mackinti

Shanghai aşa cum era el în realitate, n-ar mai fi aju în Hong Kong.

— Cum?

— Dă-mi materialul lăsat de tatăl tău, o întrenij cu duritate.

— Ce material?

— Te voi controla până la piele. Lui Ling-Lin;

face multă plăcere treaba asta.

Vicky o simţi pe Ling-Ling fremătând alături ci

— Tatăl tău strânsese dovezi contra mea şi eu le

— N-am nicio dovadă, protestă ea, gândindu-s să readucă discuţia la Shanghai.

— Ling-Ling!

— Da, Lao Yeh!

— Controleaz-o!

— Ce-ai vrut să spui cu afirmaţia aceea despre meu? Ce relaţii existau între voi, ce ţi-a făcut?

— Era un hoţ.

— Un hoţ? Duncan Mackintosh? Nu cred.

— Întreab-o pe mama ta.

— Poftim? S-o întreb pe mama?

Ling-Ling se apropie de ea. Două-Cărări W

făcu semn să aştepte. Părea intrigat de confuzia ei.

— Ea ştia.

— De ce hoţ? Ce furase? Eu n-o mai pot între mama; tu trebuie” să-mi spui.

Era uluită, dar în acelaşi timp se simţea uşii r reuşise să-i devieze pe moment atenţia de la subii1

Două-Cărări Wong o privi cu un surâs glacial.

534

Cei nouă dragorii i\stea sunt lucruri ce aparţin trecutului şi pentru tine ieamnă nimic. Bătălia noastră este de domeniul (ritului. Ling-Ling dezbrac-o şi percheziţioneaz-o.

e speri să găsească?

I) e curând am aflat că s-ar putea ca tatăl tău să fi jinat documentele, dovezile pe care le avea, pe o la de computer cu stocaj optic. Am auzit că aceste de sunt foarte mici. Pot fi ascunse uşor în tine. Icioarele începură să-i tremure, observând că Două-Wong începuse deja să o dezbrace cu privirea. Un i undeva în spatele ei. Ling-Ling o înşfacă de tele ei i se înfipseră în carne. Hearst, stingherit, îşi muta greutatea de pe un celălalt.

lui Două-Cărări Wong îl săgetară pe negus-ican şi acesta rămase pironit locului; Vicky ştia va veni nimeni în ajutor. Negustorul era robul le soţii, iar aceasta sclava lui Două-Cărări dovezile.

mi le! voi dezvălui locul unde se află dacă-mi spui de

cut pe tatăl meu hoţ?

de aparenta ei capitulare îndârjirea lui Douăuig păru că dispare, o privea pe tânăra Tai-Pan nliderii Mackintosh-Farquhar fără s-o vadă.

de negociere îl făcu s-o dispreţuiască profund.

s-o urmăresc totuşi pe Ling-Ling cum le caută.

Ic am asupra mea.

buia să le duci şi să i le dai lui Tang.

Îi nici nu sunt în mine, ca să folosesc expresia ta tipare.

535

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii

— Ah... pe Marea Doamnă Britanică a derani expresia... Te-au supărat cumva băştinaşii, I; îi

Dragonului? A fost necuviincios cu tine „omul clun

Ar fi trebuit să-l biciuieşti şi să-i mai furi ceva din i în sfârşit, Vicky reuşise să-l aibă la mână într-neaşteptat pe omul care în numele Reginei Ar intitula „Sir John Wong Li, CHE”. Trebuia să-şi MI lizeze toată priceperea pentru a câştiga cât mai mu îi folosind această unică ocazie.

— Am spus „dezgustător” şi îmi menţin aprecivi

Ling-Ling îi răsuci braţul şi Vicky scoase un 11 u durere.

— Pe canapea, Fiică aâai-Pan-ului! Ling-Ling i n.

să o târască cu forţa, dar Două-Cărări Wong mai;

dată din degete şi ea îi dădu drumul, congestio furie că fusese întreruptă. Faţa îi deveni inexpre1

servind că stăpânul ei continua s-o privească fu

Vicky.

Vicky rupse tăcerea.

— Eşti o ruşine pentru rasa ta.

— Ruşine? Cum îndrăzneşti? Ţie ar trebui

ruşine. Voi aţi părăsit Hong Kong-ul. L-aţi arunc.

ce v-aţi făcut treaba cu el. Ne-aţi vândut ca să put afaceri cu comuniştii.

Vicky îşi plecă vinovată capul.

— Mi-e ruşine de comportamentul Marii admise ea, dar eu nu sunt Marea Britanie, eu sunt

Mackintosh şi tu ştii mai bine ca oricare altul că tosh-Farquhar a riscat falimentul, dar nu a părăsi

Kong-ul. De altfel nu suntem singurii expatriaţi t

rămas pe pământul nostru.

— Ar suna mai bine: furat pământul nostru, jefuit China. V-aţi croit drum călcâ**ndu-**ne în pici

uă-Cărări Wong cu faţa schimonosită de furie u să bată câmpii despre jefuirea comorilor de artă icască de către gweilos. Glasul i se înăspri şi toată rirea lui îi amintea lui Vicky de aceea a oficialilor îi gata să-şi îngenuncheze supuşii neascultători.

ţi prădat, încheie Două-Cărări Wong diatriba sa. irimat, aţi distrus. jAjutaţi, timp de o sută de ani, de oameni ca tine, i Voi aţi vândut opiu; noi doar l-am livrat. Voi aţi

lie. Voi aţi umplut bordelurile. Şi-ar fi dat un an i **să-**şi mai poată privi o dată ceasul.

11 azneşti să mă faci vinovat pentru colonialismul leni ca tine au făcut treaba murdară.

În cunoşti, Fiică a Tai-Pan-ului, răul care **s-**a ici.

ştiu cine l-a făcut: mandarinii corupţi şi chinezi.

I britanicii n-au avut niciun amestec? oi am reformat, îi răspunse Vicky imediat. Voi Mi nimic. Noi am interzis opiul, am desfiinţat im suprimat pe piraţii voştri, v-am trasat hărţi /le voastre, v-am construit căi ferate, companii v-am dat posibilitatea să faceţi comerţ, să aţi hrană în regiunile înfometate, să vă aţi în mod paşnic. Au existat întotdeauna i. \ tine care **s-**au ridicat pu**nându-**şi tovarăşii de botul pe labe.

faptul că eraţi britanici – replică Două-Cărări în de sarcasm – însemna că aveţi dreptate? reuşi să-şi mai privească o dată ceasul. Bănuia mai lăsa prea mult să mai divagheze pe această

— În 1880, spuse ea, stră-stră-bunicul meu a pl pentru drepturile companiei asupra unei seceri mecanice; a îmbarcat-o pe un vas cu aburi şi a dus-o >

la Pearl River **s-**o vândă. Ştii ce i-au spus mandarinii guvernau în provincia Guangdong?

— I-au spus să-şi ia blestemata aia de invenţie ducă acasă.

— Şi ştii de ce?

— E uşor de ghicit? Maşina reducea munca iruinj şi mandarinii se întrebau, pe bună dreptate, ce vor ţăranii cu timpul lor liber dacă nu

vor mai trebu –...

cu mâna.

— Ar fi folosit timpul lor liber să-şi educe <\n!

producă mai multă hrană, să-şi repare stăvilaivic.

reconstruiască locuinţele.

— Dar mandarinii gândeau altfel, spuse Dou; i (.

Wong. Ei ştiau că ţăranii vor folosi timpul libci p acţiuni de protest.

— Este un mod de gândire propriu britanicilor, occidentalilor, în general, şi în mod cert, Marea Bril avea dreptate. Nimeni nu se îndoieşte că a fost bucul să contribuie şi ea la occidentalizarea Hong Kong-i

— Hong Kong-ul, repetă el parcă savurând în oraşului – ultima voastră renunţare, ultimul ei colonialismului britanic...

— Eşec? Hong Kong-ul nu este un eşec, se cu mândrie, încercând să câştige timp. Vorbi spună nimic concret. Apoi îi veni în minte un ad de mama ei chiar în dimineaţa întoarcerii de la T

cu un an în urmă, un adevăr pe care Vicky îl întregime: „timp de mai bine de 150 de ani, în ţi-a existat doar o mică părticică – numai una – UIK

chinez s-a închinat zeilor lui, şi-a hrănit copiii

538

Cei nouă dragorii

uHa” în patul său, şi-a venerat strămoşii fără teama II lui se află la discreţia unui tiran, a unui şef de ţi unui revoluţionar fanatic sau a unui birocrat ist, şi aceasta a fost Hong Kong-ul britanic.

prins de o furie oarbă, cum Vicky nu mai întâlnise I ei, Două-Cărări Wong îşi încleşta mâinile pe l biroului său şi buzele lui începură să rostească Ssluşit, ştiut numai de el. Lui Vicky nu-i venea să putuse stârni atâta emoţie în cel mai puternic I oraşului. Două-Cărări Wong i se adresă cu un e clocotea furia, dar şi durerea. \\ tău mi-a furat soţia.

I. n?

flirt uimirea, deşi înţelese imediat despre ce era prima aventură a tatălui ei – o englezoaică simplă, II Steven. „O dragoste ce a durat treizeci de ani”, KC Steven. Nu e de mirare că acest monstru îşi.

1.

Ima fiului meu Steven, pe care am iubit-o; tatăl furat-o, a

folosit-o şi când şi-a atins scopul, a. Am încercat s-o aduc înapoi, dar ea nu m-a mai Lin ai avut nevoie de nimeni. El i-a distrus inima.

I murit.

[în acel moment Vicky putea să simtă o plăcere, fasta era. Două-Cărări Wong nu avea să ştie

I

cât de mult o plânsese tatăl ei pe acea femeie tatăl meu că tu erai la curent cu toată povestea

tiau că până la urmă se va descoperi adevărul. – ai răzbunat, nu-i aşa?

— Treptat şi într-un mod profitabil, spuse e zâmbet sardonic. Schimbarea inevitabilă a cureni

Vest către Est a lucrat în favoarea mea. Era o simplă să găsesc noi modalităţi de a-l face pe I

Mackintosh să sufere.

— Dar ai greşit folosindu-se de şantaj la con n iahtului tău.

— Am respectat târgul. Eu ţi-am dezvăluit h

Duncan Mackintosh şi tu îmi vei spune unde ai discheta.

— Tang o are, afirmă Vicky, ştiind că a tiu discuţia suficient pentru a-i permite lui Vivian să h

la el.

Două-Cărări Wong râse uşor.

— Te-am supraapreciat Fiică aâai-Pan-ului. Fv. i i cinoasă şi proastă pe deasupra. Ling-Ling!

— I-am dat-o lui Vivian Loh în maşină ţii înmânat-o lui Tang în timp ce veneam aici cu Wally]

„Admirabila” lui soţie.

— Nu-i adevărat, izbucni Wally Hearst.

— Ling-Ling, ţipă Două-Cărări Wong.

Ling-Ling înşfacă poşeta lui Vicky şi inel cotrobăie cu înfrigurare.

— Nu, spuse Wally din nou. Nu i-a dat-o, brusc.

— Da, negustorule, ce este?

— Oh, Doamne! I-a dat lui Vivian pandan

— Un dragon cu ochi din jad, adăugă Vicb u ochiul nu mai este

din jad.

Două-Cărări Wong se făcu alb ca varul.

— Minţi!

— Nu mint. E o treabă simplă să afli că nu i ce nu vrei să afli dacă Tang l-a primit?

luă-Cărări Wong smulse receptorul şi vorbi scurt.

I câteva momente, aruncând priviri ucigătoare earst şi Ling-Ling. Telefoanele începură să sune.

că pe rând, asculta rostind doar câte un cuvânt sau le trânti cu furie. După circa douăzeci de minute iversaţii misterioase, atitudinea lui devenitoare. Îl ţintui cu privirea pe Wally Hearst. Iang locuieşte la hotelul Peninsula şi este înconpoliţia regală din Hong Kong şi de ofiţeri ai [tfiţii publice din China care-i sunt loiali. Se află în fi permanentă cu Beijingul prin telefon, telegraf şi uţiteaptă publicarea unui comunicat în organul de I partidului, în această după-amiază! e comunicat? întrebă Wally cu un tremur în glas. remierul Chen va demisiona imediat din motive, tfite; la anul se va pensiona. Comitetul Biroului celor Cinci l-a convins că aceasta este voinţa îi chinez.

poate renunţa atât de uşor?) xî spuse Două-Cărări Wong cu sarcasm. Poate Chef să apară cu cătuşe la o judecată televizată, prietenii lui... Întreaga sa reţea? n-a fost izolat. În prezent, clica lui de „vechi şi face noi prieteni. Membrii „clubului” se [uterea nu este decât o iluzie, domnule Hearst, ar trebui să înţeleagă asta. În ce va deveni? ier, desigur, mg Kong-ul?; captă un comunicat. va spune în comunicat?

Două-Cărări Wong deschise biroul şi scoase un primitiv cu mâner împletit a cărui lamă, cel puţin «iţ păru lui Vicky, fusese ascuţită de curând. Se ridic scaunul lui **sprijinindu-**se de birou şi apoi de b. Ajuns în picioare, răsuflă greu, se apleacă şi apucă ci Traducătorul îl urmă îndeaproape, în timp ce se fu. paşi mărunţi în jurul biroului.

— Vino aici, domnule Hearst. Am achiziţionai minunat paravan care te-ar putea interesa.

— Ce comunicat va fi dat în legătură cu Hong Kouj

Tai-Pan?

Două-Cărări Wong îl privi cu ochi sticloşi.

— De unde vrei să ştiu eu ce va comunica pranij

Tang, domnule Hearst? Toţi vechii mei prieteni s-au i doar nu crezi că puteam să-mi fac alţii peste noapiri

El traversă încăperea, îndreptâ**ndu-**se către pori din mijloc unde, alături de lift, se afla un paravan pli reprezentând corabia împăratului navigând pe M. Canal.

— Ling-Ling adu-o pe Fiica Tai-Pan-ului; îi va >l. i ei.

Îi

Ling-Ling o apucă pe Vicky de braţ, dar e aceasta cu mai puţină putere şi duritate. Îşi dăim că Ling-Ling tremura. Toţi cei prezenţi se aflau paravanului pictat, ca nişte oaspeţi invitaţi la un «în aşteptarea explicaţiilor gazdei asupra feluh acesta fusese achiziţionat sau asupra ren autorului.

Două-Cărări şopti ceva translatorului său caf la o parte paravanul; în spatele lui apăru o uş8 probabil uşa unui lift. Două-Cărări ridică bast apăsă cu îndemânare cu vârful acestuia pe un but închise peste un spaţiu gol şi întunecos, asemenea puţ. Din adâncurile acestui abis se ridica o duhoare. noi încins. Wally Hearst încercă să se întoarcă cu ilcl, dar Două-Cărări Wong îl opri cu vârful cuţitului, p (at spre faţa lui.] ng-Ling!

lezoaica făcu o jumătate de piruetă şi îi „cosi” le lui Wally Hearst. Acesta fu proiectat în des-liftului, unde dispăru cu un urlet de groază al în se estompa treptat de-a lungul celor optzeci mătorul, ordonă Două-Cărări Wong cu o voce în prevestitoare.

y privea înmărmurită spaţiul gol prin care Wally Hearst. Ling-Ling se năpusti asupra lui (l-ai Două-Cărări ridică bastonul şi, cu o rapiditate ililaolovi pe chinezoaică drept în faţă. O lentilă de: îi /hură din ochi scânteind în lumină. Ling-Ling se lli căzând pe spate, dar nu mai apucă să spună decât şi dispăru şi ea prin gura întunecată a liftului. ky se sufocă. Totul se petrecuse atât de rapid, mai iiur decât valul care-l înghiţise pe Hugo. Închise trezită şi pe ecranul minţii apăru imaginea ab-ilniei ei conducând Whirlwind care despica apele le strădui să-i menţină imaginea şi se agăţă de j, a-şi extrage tăria necesară. Cărări Wong vorbi din nou. Îl auzea ca din

L pentru nişte proşti care ştiau prea multe. Dar iâai-Pan-ului, tu ce ştii?

Inse ochii şi îi spuse cu un ton categoric: i pe mine n-ai să mă ucizi niciodată.

542
543
1
JUSTIN SCOTT
— În cazul acesta nu ştii nimic.
— Rectific ce-am spus: ştiu că n-ai să mă ucizi e în următoarele şase luni.
Două-Cărări Wong păru descumpănit şi precaut.
— Ce vrei să spui?
— Port în pântece primul copil al primului tău
38
544
Inţi!
Spuneai că mint în legătură cu discheta optică, dar. i n-am minţit. Tu vei fi guvernator în iad, înainte l long Kong-ului. Iar acum de ce-aş minţi? i ui ne orice ca să te salvezi, fără ri Wong agita din nou bastonul în aer şi iată că vârful lui era din oţel. În spatele ei mirosurile pestilenţiale care urcau din sub-World Oceans House. Privi**ndu-**l pe translator mă că nu poate spera **într-**un ajutor din partea faţa lui nu se citea nimic, de parcă ea venise irări Wong să negocieze un împrumut, nu iuţi că devenise mai stăpână pe propriile.ir nu avea unde să fugă. Trebuia să insiste cu
Într-o inspiraţie de moment, zis nimic pentru a-mi salva trupul şi nu mă le legi acest lucru, dar la o femeie însărcinată Jonderent instinctul de protejare a pruncului. fiice să-mi salvezi copilul – nepotul tău. teste.
nifl un doctor să te convingi, îi replică ea gpnvingător. Spera ca timpul să lucreze în l în îi m^2 ce premierul Chen îşi făcea bagajele în credinţele lui World Oceans trebuia să-şi fum) st propria-i piele. Era necesar să-şi 545
JUSTIN SCOTT
Cei nouă dragorii pregătească apărarea, să-şi găsească noi prieteni şi şteargă urmele, înainte ca noilor reformatori să le t prin cap să-l judece pe capitalistul numărul unu al Kong-ului. Vicky îi căuta privirea. Fără succes.
— Am mulţi nepoţi.
— Şi mulţi copii, spuse Vicky, dar pe unul sing iubit.
— Nu fi atât de sigură. Nu mă aştept ca o} >wi britanică să

înţeleagă o familie chineză.

Vicky mai privi o dată la gura care se căsca alătur” I ea, apoi la translator. Precis că era unul dintre ei.

— Chiar dacă eşti însărcinată, cum aş putea şti cu al lui?

Gura lui Două-Cărări Wong schiţă un zârmv i \af tic care îi urâţi obrazul.

— Mă îndoiesc că Wally Hearst era singurul tău sij

Ştiai fiecare mişcare, fiecare secundă a vieţii mele, vi (

din ziua în care mi-ai ucis tatăl; ştiai al naibii de \nu (

nu a existat un altul.

Două-Cărări Wong o sfredeli cu privire rămăsese lângă translator asemenea unei statui, du-se chiar să mai respire. Bastonul lui continuu agite în aer ca limba unui şarpe. Vicky îl u< hipnotizată cu genunchii tremurând. Două-Ca apăsă cu vârful bastonului pe butonul din perei nimeri; la a doua încercare uşa alunecă şi să îi cortină peste cea mai oribilă dramă la care îi să asiste.

El se întoarse şi se îndreptă cu paşi atât fereastră, timp ce i se păru lui Vicky o eternitatel se propti în bastonul lui şi pe picioarele-i sera formau un jalnic trepied profilat deasupra J peninsulei Kowloon. Se lăsase întunericul

546

jlui începuseră să licărească. În nordul îndepărtat, iele Chinei îşi pierdeau treptat conturul. Acum lasă-mă.

Icky se îndreptă rapid spre uşă înainte ca el să se alească. Translatorul o însoţi până la lift. Vocea lui era insinuantă. Putea fi chiar el acela care îi fi. ic în legătură cu răpirea nepoatelor ei. i /vanuri nefondate despre un negustor care cu tânăra lui soţie, pe neaşteptate, pot produce i domeniul afacerilor transporturilor aeriene, iei Tai-Pan-ului tău că nu dau doi bani pe în pe acea copilă bolnavă; oricum erau ai lui. Eu I deja mulţi dintre ei mei. Mai spune-i că cu regret este că tata nu a trăit să-l vadă distrus, i prima oară translatorul era stăpânit de o vie era oarecum milă.

Intrus? Iertaţi-mă, miss, dar mă tem că greşiţi, rfiri Wong va găsi întotdeauna un loc pe Coasta

e, pe sub poduri laolaltă cu şobolanii, dar nu în

Arinului.

maşinile hotelului „Peninsula”, un Rolls era parcată la uşa principală a lui World

I

r. e, lipită de o alta a poliţiei în care se aflau ui ide poliţie chinezi. Ascultau discuţia dintre H Ma Binyan şi Vivian Loh care se aflau pe repet, madam, că poliţia regală din Hong lui ţa uşi fără un permis legal de percheziţie.) t felul de telefoane de la prieteni sus-puşi, fundat valabil nu pot încălca legea. Acesta lâg Kong-ul britanic şi aşa va fi – se uită la ceas

— Încă şaizeci şi opt de ore. Ah! Iat-o pe tânăra doar nu pare deloc speriată sau molestată. Îşi duse ml chipiu.

— Bună seara, Tai-Pan!

— Seara... –, inspectore.

— Vicky? Eşti bine?

— Daţi-mi să beau ceva. Mai avu puterea să i maşină şi se prăbuşi pe bancheta din spate. Vivki lângă ea şi Ma Binyan o urmă.

— E un bar aici, poate îţi găsesc un pahar cu vin

— Nu, whisky!

— Am chemat poliţia de îndată ce am putut de-ai scăpat?

— I-am spus că sunt însărcinată cu Steven.

— Şi chiar eşti?

— Am minţit ca o lady. Ma Binyan, te rog dă-n whisky, fără gheaţă. Mulţumesc! Duse paharul I;

Oh... Doamne, l-a omorât pe Wally Hearst. A fi ci

Ling-Ling să-l arunce în casa liftului şi apoi a împ pe ea în gol. Trase o înghiţitură bună şi întinse p. i spre Ma Binyan. Mai vreau. Învârtea paharul în pl absentă, incapabilă să se concentreze. Vivian o infij cu atenţie.

— Cum te simţi?

— Trăiesc, abia acum, în momentul ăsta, seama că trăiesc... Ce se mai întâmplă, ce-i cu tullu

— S-au terminat. Tang a dat o lovitură în ail sens al cuvântului. Zvonurile conform cărora (of celor Cinci îl va numi premier se răspândiseră doi

— E adevărat? Chen a fost înlăturat?

Îşi împărtăşeau informaţiile pe care le del Vicky le relată ce aflase de ia Două-Cărări Wc n şi Ma Binyan, pe cele prinse la hotelul

„Peninsula”.

Iijma apartamentului lui Tang.

Chen şi-a pierdut armata.

I sii sigur?

I.mg e la cârmă. Va fi o noapte lungă.

I. i mi telefonul.

I cine vrei să chemi?

au să fiu eu prima care-l felicită pe Allen Wei. Îmărul lui privat. Debby? Vicky Mackintosh. cu el?… Allen, sunt foarte fericită şi vreau să ştii cu ar fi fost… Exact. E timpul să privim înainte… Vivian? Glumeşti… Bine… Vorbim… pe curând. fonul jos, trăgând cu ochiul spre femeia chineză, ivian, Allen spune că Tang i-a ordonat să te iei în Comitetul Legislativ. Ivan se îmbujora şi păru stingherită. fost ideea lui Tang în întregime şi eu sunt încă această decizie.

uci tu ştiai, Dumnezeule mare!… Ei bine, i! Sunt sigură că vei corespunde. Trebuie să-ţi nici lui MacF nu-i va strica să aibă în guvern o deţinătoare a unei jumătăţi din companie. Vicky ici ţări Vivian! E minunat… Ce e? Ce se întâmplă? prea fericită.: ky!

m cum să-ţi spun. ce este vorba?

Itenţionează să mă pregătească spre a sluji – ui în viitor. El mă vrea **într**-un post în comunitatea afaceristă, şi în guvern, demonstra oamenilor de afaceri că China

Încurajează libera întreprindere şi iniţiativa în 11 Kong.

— Aşa cum ar trebui să fie. Îţi vom găsi nou un tii

MacF care să sune mai pompos, precum şi în altei panii britanice. Îi voi spune lui Alfred Ching – dac cumpăra Cathay Tower – să te” numească şi în Corb lui de administraţie. Tang are absolută dreptate.

tânără, ai fler în afaceri şi, în plus, eşti femeie. În bolizezi cel mai bine Răsturnarea.

— El vrea să fiu directorul lui MacF.

— Cum? Dar asta este o nebunie. El nu te po;

director al MacF. El poate propune un titlu care bine pentru afaceri. Noi suntem o companie menţinut în familie, cu un consiliu alcătuit din i săi. Vei avea deja un vot pentru copilul tău. I

director îţi va da prea multă putere, dacă vrei să direct. Voi lucra cu tine, voi ţine seama de sfatul eu sunt Tai-Pan-ul şi am intenţia să rămân. Tatăl discuta calitatea lui de Tai-Pan cu directorii lui;

nu voi proceda altfel.

— Dar Tang insistă.

— Tang poate insista până îi vine rău. Şi cu un 11

face? Mă va trimite poate în Mongolia? Asta ar siguranţă semne de întrebare cu privire la noua a Chinei. Liderul chinez bagă după gratii o fv afaceri britanică pentru că se opune jefuirii comp Grozav! Tang ăsta al tău a luat-o razna.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Ba e foarte simplu, MacF este o întrepi IIK

familie – Mackintosh-Farquhar. Surioara m[3]; i, tău, va fi membru al familiei. Tang nu este şi nu eşti. Tu ai doar jumătate din ea şi tata pe n

550

Cei nouă dragorii mnat Tai-Pan şi rămân Tai-Pan până când voi iSiona, dar asta evident n-am s-o fac. Vicky, îmi pare rău; nu eu i-am cerut asta lui Tang. ideea lui.

— De unde i-a venit ideea să te instaleze în această prindere scoţiană specială? Nimeni nu mi-o va putea [Vivian. Se pare că nu înţelegi. Nici chiar premierul îţi lui are acest drept. Poate doreşte să vadă cum vor IM I long Kong-ul toţi oamenii de afaceri. Dacă vrei să-ţi păstrezi MacF Expo Golden Hotel nevoie de apă potabilă. Pentru ca hotelul de la II t să funcţioneze e necesară o licenţă permanentă transportul cu feribotul.

esigur, fără toate acestea, suntem ca şi morţi. Dar Chen s-a dus, nu vor mai fi probleme şi atunci ce crezi că vom mai avea?

nevoie de acces la mâna de lucru chinezească?. r ştii că am nevoie.

HeF va primi apa potabilă şi permisul pentru momentul în care voi fi numită director, abia unui Wu va pune capăt dificultăţilor pe carele în prezent.

nul Wu? Domnul Wu ar trebui să înfunde u crezi? El va fi cel mai răsunător exemplu de rândul adepţilor lui Tang. Wu şi Tang urmăresc aceleaşi obiective. Îişa? Vicky îl privi pe Ma Binyan care i se păru fi plictisit şi străin de discuţia lor. a trebuit să facă anumite concesii pentru a nul Comitetului celor Cinci. Ca şi ţie, nici mie ine şi sper ca

într-o zi să-şi ia şi el „răsplata”, crul cel mai important este stabilitatea, din cap cu dezgust şi amărăciune.

551

J

I

— Nu s-a schimbat nimic.

— Nimic nu se schimbă complet şi dintr-odată, se

Vivian, dar cel puţin am ieşit din întuneric.

— Şi dacă refuz, întrebă Vicky, deşi ştia prea bine avea să fie situaţia hotelurilor. Băncile vor intra în pl şi-i vor retrage împrumuturile, iar MacF va da falir

— În felul acesta, continuă Vivian, îţi vei proteja i părţi.

— La fel şi Fiona şi mama…

Chiar şi Peter şi Mary vor pierde dacă voi spui gândi Vicky cu voce tare.

— Regret, încă o dată, nu a fost ideea mea.

— Da, văd că lucrurile sunt în favoarea ta, în (

Vicky să dea glas gândurilor ei, însă vocea i se înainte de a-şi termina ideea.

— Iartă-mă, şopti Vivian, dar situaţia nu e chiar i\!

neagră cum ţi se pare ţie. Eşti încă Tai-Pan.

— Atâta timp cât tu, Peter şi Mary mă lăsaţi.

Vivian privi peste ea. Adevărul era că întreprinde avea să meargă mult mai bine dacă Vicky renunţanu-şi făcea iluzii în privinţa înfrângerii lui Două – CI Wong. El va rămâne duşmanul ei puternic, de temut Vicky i se datora spulberarea visurilor lui.

— Trebuia să-mi închipui, spuse Vicky căind

amarnic. Vechiul prieten Tang şi vechea prieti

Vivian…! Ce nesăbuită fusese. Ar fi trebuit să întrec acest sfârşit. Tang recursese la aceleaşi escrocherii domnul Wu, iar ea nu putea să-l oprească. Era ca jji s-ar fi războit cu întreaga Chină. Lacrimifierbinţ prelingeau pe faţă, dar era prea obosită să le mai ascunde.

Pierduse totul.

s Două lucruri trebuie să ştii, Vivian… două lucruri tt mi le-a spus tatăl meu. El îmi povestea că tu l-ai să-i simtă că trăieşte şi m-a rugat să am grijă de tine.

} nsul să fiu cu ochii pe tine. Aş fi vrut să-l ascult în le cazuri. Când se simţi în stare să continue, spuse:

I. sunt obosită, mă duc acasă.

Te ducem noi, spuse Ma Binyan întorcându-se să-i ispoziţii şoferului. La New York?

„Iu, nu, spuse Vivian. Rămâi, avem nevoie cagweilos Ină aici.

Î Această gweipo are nevoie de o lungă vacanţă. Îmi i concediu de un an sau chiar mai mult. Plec acasă, în casata e aici. şi nu mai simt aşa. La revedere, Vivian şi succes

Iir nu poţi pleca acum, primul an e crucial.

la Iaşi la club? Trebuie să-mi pregătesc vasul de fusul? Vivian şi Ma Binyan schimbară priviri ca şi când Vicky s-ar fi resimţit de pe urma \t suferite.

că mama poate naviga spre Anglia, presupun că

face acelaşi lucru spre New York.

Înnebunit, Vicky? Tu eşti şocată de ceea ce ai fcolo sus. fapt, mă simt minunat, liberă, descătuşată.

rămase tăcută şi calmă în timp ce maşina drumul între Central şi Wanchai. În apropiere

Jeway Bay se zărea clădirea aurie a lui MacF.

e umeziră şi dacă nu s-ar fi abţinut, ar fi putut

Utit şi bine pentru a se descătuşa de suferinţelei în ultimul timp.

552

553

EPILOG

PRIETENI VECHI

1 Iulie 1997

n vreme ce soarele scăpata pentru ultima oară pe Ecr britanic, Vicky Mackintosh se afla încă în cway Bay împachetând provizii de alimente şi apă. goeletă a lui Chip – jumătate cât Whirlwind şi cu o le din tonajul acestuia – reacţiona satisfăcător la Hiirea greutăţii. Când tancul se umplu cu motorină, înclină uşor din tribord.

1 sfârşit, ridică ancora şi ieşind din Adăpostul contra huliri, făcu semn de bun rămas lui Ah Chi şi Hua, şi câtorva băutori plictisiţi de pe terasa Clubului, jihilţi erau la Kai Tak, la ceremonia de predare, iunie se transmiteau la radio. Nu-şi dorea nimic decât să fie cât mai departe când se va efectua ful. Căută un post cantonez cu muzică country şi înza catargului principal în acordurile melodiei Cline „Faded Love”.

Spre răsărit începu să bată un vânt capricios, care itl navigheze aproape de Kai Tak. Câteva minute cel mai bun loc în întreprindere. Surprinse un (Ofiţeri britanici împreună cu o echipă de soldaţi (, () clipă se gândi că poate chiar ei îl forţaseră pe /oi **să-**şi pună o pălărie cu panaş pentru paradă, jjnrc însă ea luă o altă direcţie, în timp ce flamura

Încă mai flutura semeaţă în adierea brizei. [15, 07 fix, oră pe care astrologii o considerau de f, drapelul britanic cobora în sunetele jalnice ale 555

JUSTIN SCOTT

Cei nouă dragorii cimpoierilor scoţieni. Steagul chinezesc, fluturat pu nic de un vânt iute din est, se blocase la jumătatea ca gului. Un murmur se ridică din rândurile asistenţei e vedea în acest incident un semn rău, deşi pricina nu alta decât catargul vechi de lemn, împrumutat în ulţi clipă de la Clubul Regal de Iahting.

Premierul Tang şi Allen Wei, şeful executiv Regiunii administrative speciale Hong Kong precipitară pe podium, dând ordine care adunară în catargului un număr prea mare de oameni din H< Kong şi de pe Continent. Aceştia îl ridicară pe cel i uşor dintre ei care debloca frânghia şi eliberă drape Scârţâind, steagul roşu începu să urce pe cât; în picioarele căruia se afla o piramidă umană. Şi toată sub camerele canalului de televiziune CNN, care mitea ceremonia în toată lumea.

— O să ajungem de râsul lumii, se tânguia un coi tal, dar fu redus imediat la tăcere prin**tr-**un morn premierul Tang.

— Calmează-te, tovarăşe; nu-i nimic, vo împreună cu noi.

Vivian Loh stătea alături de ceilalţi membri; i siliului Legislativ, în spatele premierului Tang's. i Allen Wei. Era atât de copleşită de amintiri şi de vise de-abia mai asculta discursurile. În aceste mome răsunară în urechi cuvintele tatălui ei: „Hong K< este China – China ta”.

Când ceremonia luă sfârşit, şoferul o duse I zeiţei ei preferatetin Hau – din Piaţa Publici) gemea de omenirea venită să-i aducă închinăcii femeia care aprindea beţişoare parfumate să-i pescar ce se apropia de altar constituiau un etah concetăţenii ei din Hong Kong se vor apuca de firile lor, aşa cum au făc**u**t-o întotdeauna. „Cum a fost Răsturnarea, auzi ea o femeie **întrebând-**alta care avea un aparat de radio portabil.

un vas de război japonez, veni răspunsul. Un) un obişnuit, folosit

pentru Yamamoto, ceea ce ţi pus sub semnul egalităţii cu expresia cantoneză Criseală”.

Ian aprinse şi ea beţişoare şi-şi lăsă gândurile să se iască cu fumul aromat. Tatăl ei se minuna de rapid al evenimentelor în China. Cine ştie cât timp domnească noul ei mentor sau cât timp se va fie numirea ei în Legco? Reformele durabile sunt lui opoziţiei, nu rezultatul unei supuneri totale, aşa jeu un legământ: să fie pragmatică, dar nu fricoasă; un jurământ uşor de respectat, acum când pentru oară în viaţa ei, mulţumită copilului lui Duncan şi njului lui Tang, deţinea puterea ce avea la bază o Niidere solidă.

I o lume în permanentă schimbare, triumful savurat atât timp cât există. Savoarea o simţise gândurile o mai frământau. Plecarea lui Vicky pline. Ea, Peter şi Mary la un loc nu puteau egala nebunească a unui om ca Duncan Mackintosh ei femei ca Vicky. Întreprinderea MacF slăbise! prin plecarea ei.

Îi trebuit să se poarte mai chibzuit cu Vicky, să nu plece cu sentimentul că fusese jefuită de către >; în gândi Duncan urmări**nd-**o de acolo de sus, ÎI dezamăgise oare pe minunatul ei amant?.11 multe beţişoare şi îşi puse toate îndoielile >e care o înălţă zeiţei mării. Ar fi putut prezice \Iereu practică, Tin Hau îi spunea să nu fie

Cei nouă dragorii îngrijorată. Vivian, asemenea oricărui muritor, va învfiţ să descifreze tainele cerului. Între timp însă erau mulj probleme presante de rezolvat aici pe pământ...!

Vântul din est o urmări toată după**-**amiaza. Încă avea dificultăţi de nagivaţie, nefiind perfect acomodi cu manevrarea vasului, ceea ce o ţinuse în jurul insuf mai multe ore. În cele din urmă, reuşi să treacă de Shef O. Pe când traversa canalul Lamma, cerul deveni crep», cular şi un vânt prielnic o împinse în largul mării. Privl din când în când în urmă. Vântul îşi schimbă direcţia sud, era un vânt normal de iulie, care aducea cu ei] căldură umedă şi o ceaţă de nepătruns.

Orizontul se întuneca văzând cu ochii. Lăsase în UIT ei Hong Kong**-**ul învăluit **într-**o lumină roşiatică. Api în luminile de cursă. Lampa compasului era prea putenii (stânjeni**ndu-**i vederea. Deschise cutia compasului, becul încins şi îl acoperi cu lac de unghii.

Perfect! Se instala în spatele cârmei şi se gândi i**-**ar strica o bere.

Norii alergau pe cer ca o herj –, acoperind treptat stelele. Lumina roşie de la pu estompa devenind o linie subţire ce se profila st; i spuma valurilor. Restul coastei Chinei era întunev întotdeauna, în timp ce în faţa ei se înălţa ca un noaptea neagră a Mării Chinei de Sud.

— Vicky!

Ea crezu că îşi auzise numele purtat de vâni care străbătea spre ea de undeva din întuneric. Ne îi pe jumătate din cockpit, înainte de a-şi da seama i. şi nu puteau fi decât un produs al închipuirii, al teiibi singurătăţi… Deja? Avea înaintea ei o lungă, o lungă călătorie şi faţa i se crispa uşor. Era timpul o introspecţie, să-şi facă puţină ordine în fen

558

jfeierul ei. Începu să ajusteze velele în funcţie de înaintea vasului.

— Vicky!”

Sări ca arsă. Acum nu mai putea fi vorba de o phipuire. Era ceva real. Îşi auzise numele cu claritate şi să scruteze întunericul încercând să dea de urma îi vas. Nu văzu nicio lumină, nu auzi niciun zgomot lotor.

— Vickyyyyy! Veni din nou chemarea, despicând ferea nopţii. Aprinse farurile şi pânzele se luminară >ioape orbind-o; continuă să le rotească, lansând **sem**\k luminoase pentru oricine s-ar fi aflat în pericol. Se mduia să desluşească zgomotul unui motor, dar nu auzi Ji; îl clipocitul valurilor înspumate lăsate în urmă. După

Căutări, la capătul unei dâre de lumină lăsată pe

w\ apei de faruri, zări o pânză minusculă pe coama frai.

Era oţ) lanşă care cobora şi se ridica pe creasta valului iariţie fantomatică. Insolita apariţie ce urmărea dâra mină a farului nu era altul decât Aifred Ching, leat cu o vestă de salvare portocalie.

lansa cu mica pânză se lovi zgomotos de corpul lei şi Aifred se strecură printre frânghiile de salvare.

apucă de pânză, o trase lângă ea şi priponi mica

Itiliune cu o frânghie înfăşurată în jurul unui vinci;

«raseşi pe Aifred care se prăvăli sleit de puteri.

Vi greu.

trebuie să vorbim, spuse el gâfâind, gata parcă să-şi fi I.

l red! Vicky privi cercul întunecos de dincolo de i electorului, se uită la ceas şi calculă cât de MUnsese. Aifred tu eşti nebun? Eşti la distanţă de

Cei nouă dragorii câteva mile de ţărm. Te-ai fi înecat în mod sigur dacă nu dădeai de mine.

— Dar te-am găsit, şi asta este important, spuse el oi răsuflarea întretăiată.

— Şi dacă nu m-ai fi găsit? Nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Ai o bere din întâmplare? Mi-e tare sete.

— De când eşti pe mare?

— De câteva ore… Cred că te-am depăşit chiar, deşij după aprecierea mea, puteai să realizezi un timp mai bim,;

Ce faci cu berea aia?

— O bere? repetă Vicky uluită de escapada lui nebunească. Desigur. Coborî şi îi scoase un Mig di frigider; se gândi o clipă, apoi o desfăcu. Sus pe punţi

Alfred, prăvălit în cockpit, încerca să se ridice.

— Mulţumesc! Noroc!

— Noroc!

Câteva momente rămaseră tăcuţi.

— Ei bine, Alfred, ce ai de gând?

— Vreau să te întorci acasă cu mine.

— Acasă?

Alfred puse berea jos şi-o privi drept în ochi.

— Vicky, de-ai şti cât de mult te doresc.

— Mă doreşti? constată că îl imita ca un papag;

era de-a dreptul consternată. Nu-i venea să cread:

exgusese la riscul acesta nebunesc pornind în căut.i

— Te iubesc, spuse Alfred cu hotărâre. Eşti a frumoasă femeie din câte am întâlnit vreodată şi aş v te pot privi în fiecare dimineaţă. Prima oară ai se de data asta va şi de.

— Da? De ce să fie da?

— Pentru că te iubesc şi acum îţi pot oferi un ci

Vicky îl privea buimăcită; clătină din cap.

— Vorbesc serios. Vreau o viaţă alături de tine. Avem jlie de împlinit împreună, Vicky, şi tu ştii asta foarte ic

Nu putea tăgădui vechea lor prietenie şi nici atracţia ia faţă de celălalt. Doi oameni nu ar putea rămâne teni timp atât de îndelungat

dacă nu ar avea puncte pune şi nu s-ar aprecia reciproc. Dar ea ştia tot atât de că nu era făcută pentru căsătorie.

Am mai ratat o căsătorie am nenorocit câţiva} ttni şi n-aş mai suporta un alt divorţ. Dar cu mine nu se va întâmpla aşa, Vicky. Toate că nu, admise ea. *; itegoric nu, ripostă Alfred cu fermitate. Ieşi se simţea puternic atrasă de el, îl evitase adesea ima instinctivă că el va încerca s-o domine, aşa cum tatăl ei. Desigur o teamă astăzi nejustificată. lise destul de puternică pentru a nu permite aşa j, la nevoie, ştia să ţină piept oricărui Alfred, inît cât de puternic ar fi.

l momentul de faţă, relaţia cu Alfred prezenta coml de cu totul altă natură. El o urcase pe un piedestal, îşi fel cum procedase Duncan cu Sally atunci când zise un statut special. Se părea că aceşti bărbaţi cu iinent năvalnic îşi aleseseră în mod deliberat mecesibile. Dacă experienţa tatălui ei era un i în acest sens, atunci un anumit rol în pierderea l-a avut şi blestemata aceea de dragoste. Dragos-oeya de care n-avea nevoie acum, la jumătatea ui. În orice caz, nu după Steven. Nu mai dorea în pasări rănite, aripi frânte sau bărbaţi cu care să se acere în numele dragostei, dar nicio adoraţie fără. Se putea lipsi foarte bine de toate acestea.

— Tata a stat în umbra mamei mai tot timpul căsnu u lor, căutând s-o ajungă din urmă şi nu vreau ca un bărbi să se simtă astfel faţă de mine…

— Dar mie nu-mi pasă cine este în frunte. Goana Cluj supremaţie este o pierdere de timp. N-am nevoie să-l (

eu numărul unu. Dacă tu vrei să fii Tai-Pan acasă, n decât. Altfel spus, mi se pare că ţi-e teamă că eu te voi m

mai mult decât tu pe mine, nu-i aşa?

— Eu nu vreau decât o relaţie bazată pe egalitate

— Asta ţi-a oferit Steven Wong?

Vicky se gândi la Steven; cât îi dăruise el şi cât t'u.sd ea pregătită să accepte?

— Da, printre altele, însă căsătoria cu Steven Wc nu a intrat niciodată în calculele mele, Alfred. Dacă»

voi găsi vreodată pe cineva, acesta va fi un bărbat ci să-mi semene, un bărbat care să muncească la fel ca mif căruia să-i placă să

realizeze ceva. De ce zâiiiljj

Alfred? Sunt femeia Hong Kong-ului de astăzi. Îmi pţ acţiunea.

Alfred începu să se bată cu mâinile pe piept.

— Atunci eu sunt omul tău şi, arătând cu degetul pupa: acolo este Hong Kong-ul, acea lumină roşi. i orizont. Hai să ne întoarcem acasă.

— Acea lumină este tot ce a mai rămas…!

— Da, la naiba, aşa este, dar a ajuns astfel pe oameni ca tine şi ca mine îl părăsesc, Vicky, nu face asta.

— Nu putem? Nu cred că cineva mai poate sal, li

Kong-ul.

— Cunoşti un cuplu mai calificat care să îneci

Vicky se apropie de el, dar se retrase imediat – H

să nu se contamineze cu speranţe deşarte.

562

Întotdeauna ai fost un optimist. Aş spune chiar prea t optimism pentru unul singur.

— Care este alternativa ta?

În felul acesta l-ai lăsat şi pe Două-Cărări să te llească. Nu mă deranjează faptul că am şi eu o greşeală la

Da, bine, pe tine nu, dar pe mine da, spuse ea IcHnoasă.

(Ascultă Vieky, bătălia ta cu Vivian Loh e inutilă. Îţi aminte că un vechi prieten mi-a spus nu de mult să iC din nou pe calul meu şi să pornesc la luptă, jficky îşi amintea, însă i-ar fi fost mai uşor să-i spună red ce să facă decât să se implice ea însăşi, i ostenită, poate chiar fericită să renunţe la toate fi-Hm spus, o întrebă Alfred cu voită indiferenţă că

„Beiat afacerea cu Cathay Tower?

u?

fred zâmbi cu mândrie.

obţinut bani pentru cumpărarea Turnului şi a jterenuri auxiliare. Toate astea pentru suma de 780 DH11C.

Eky îi privi cu admiraţie şi chiar cu puţină invidie „Jin! Ce afacere fantastică în plin haos, chiar dacă fie ultima mare afacere pe care a cunoscut-o

tig-ul.

licitări, Alfred, sunt profund impresionată.

mi-ai dat imboldul în noaptea aceea, la părinţii

M mişcată că-mi spui asta, dar meritul îţi aparţine. v, nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine pentru H şi nici pentru ceea ce am fost. Tu m-ai ajutat;

563

JUSTIN SCGTT

Cei nouă dragorii suntem o echipă şi asta contează pentru viitor. Pr terenurile achiziţionate am de gând să construiesc sedii Vom avea nişte priveliştí de basm asupra Adăpostii îi contra taifunului şi a altor clădiri ca MacF. Le vom pn acoperişurile scăldate în soare... Parcă le şi văd cu ocl minţii...

— Sedii pentru ce?

— Pentru o companie-umbrelă pe care o vom înlunt şi care va cuprinde întreaga noastră reţea: Comp; ui

Imobiliară emigranţiexpatriaţi CHING-MACKI

TOSH şi Compania Imobiliară CHING-CATH A1

Poate şi un campus pentru Universitatea CHINCI aduci aminteşti de Universitatea Asiatică despre can vorbeam? Mi-a venit o idee pe care vreau să o discutine. Dacă treburile merg bine, Hong Kong-ul va; iv (

nevoie de un aeroport comercial separat, peni transportul mărfurilor. Ce crezi?

— Alfred, tu nu-ţi dai seama că puteai să num noaptea asta dacă nu mă găseai?

— Dar te-am găsit şi de-ar fi să trăiesc 112 ani, a r să înţeleg niciodată această înclinaţie de gweipo peni speculaţii. „Şi dacă? Dar dacă?” E ca şi cum ai pun

Înainte şi ai naviga în întuneric.

Vicky urmărea cârma rotindu-se în mâna fantm pilotului automat: o deviaţie spre babord, o deviaţii tribord. Nu-şi putea reveni gândindu-se la felul II Alfred îşi riscase viaţa. Riscase să se înece doar e ceară să se întoarcă. Se întreba cum ar fi reacţionat ei faţă de un asemenea act: „bărbăţie” sau pur şi „inconştienţă”? Lui Alfred îi plăcea preajnult viaţă e comită un act nesăbuit. Era curajos. Îşi riscase \ ui pentru ea. Asta n-o putea lăsa rece. Îi atinse uşor i;

564

Îmbândindu-şi degetele pe conturul chipului său. Era atât obosit, iar ochii îi scăpărau de speranţă.

— La anul mă voi întoarce la Hong Kong dacă fburile vor merge

bine. Mă voi întoarce şi voi lupta întreprinderea mea. Atunci vom mai discuta.

— **Ţi-**ai ales cel mai nepotrivit moment pentru

Canţă, Vicky. Orice schimbare în acest oraş se va

(trece în următoarele douăsprezece luni, timp în care

— ţi este îngăduit să rămâi pe margine. Acum e momenpotrivit pentru acţiune.

Vicky stinse farurile. Nu se mai auzea decât zgomotul Jiului windsurfer care se lovea de pereţii vasului.

Exasperat, Alfred apelă la tot curajul şi puterea sa de Jvingere.

— Am să-ţi spun de ce pleci. Vrei să ştii de ce? Pleci iiru că eşti exact ca tatăl tău: refuzi să împarţi MacF.

Iu cum refuzi să te împarţi cu mine. Piesa asta bles-şnată vrei **s-**o joci doar tu, de una singură.

— Şi ce e rău în asta?

— Chiar vrei să aştepţi până când vei avea vârsta tatălui i ca să te dăruieşti cu adevărat cuiva? Meriţi mai mult.

t'iipt, tu eşti o femeie generoasă.

— Tu nu mă cunoşti, Alfred.

Odată, de mult, am împărţit patul cu tine; amintirile mie.

— Patul nu înseamnă viaţa, Alfred; oricum îţiţumesc că ai spus asta. Ea se înfiora şi privi în urmă jizontul însângerat. De fapt, eşti adorabil şi ţin foarte la tine. Chiar ai vorbit serios? Femei ca tine nu se nasc în fiecare zi. Îi iar de-ar trăi şi ea 112 ani nu va uita niciodată M (a lui pe creasta valului înspumat. Până în noaptea ÎŞI. I. nu se gândise niciodată la Alfred ca la un roman

Cei nouă dragorii tic. Dar Alfred era un romantic şi în plus avea a virilitate pe care mama ei o aprecia la un bărbat, entuziast plin de speranţă şi ce-i mai romantic d speranţa?

— ...Ştii, Alfred, toate acele proiecte la care vise/ vor înghiţi o groază de bani.

— Mulţi bani, aprobă el răbdător, ca şi când trece de la problemele de inimă la cele financiare nu-i solie niciun efort.

— Pentru următorii câţiva ani, cetăţenii Hong Koi lui vor fi foarte prudenţi cu investiţiile locale.

— Extrem de precauţi.

— Iar China e falită.
— La pământ; nici gând de împrumuturi din Chin;
— Deci nu putem vorbi decât de investiţiile străin
— Bani gweibs, aprobă Alfred. Singurele investit care sperăm în următorii cinci ani vor veni din M;
Britanie, Europa şi Statele Unite.
— Şi nu vor veni uşor.
— Foarte greu; dar se poate Vicky, vei vedea.
— Va trebui să pui totul la bătaie pentru a-i conv pe oameni şi, în special, tot ce ai reuşit să salvezi
Cathay Tower.
— CHING-CATHAY TOWER!
— Nu e de glumă, Alfred. Se pune problema sii totul pentru a salva un oraş care nu ştiu dacă mai po; i salvat.
— Dar merită încercarea.
Ea îşi întinse picioarele, **sprijinindu**-se cu vârfu n I banca cockpitului. Alfred i le atinse. Degetele lui bo ştiau întotdeauna locul precis în care o durea şi trebuia masat.
— Ah, ce bine e...!
— Dă-mi-l şi pe celălalt.
Vicky privea înapoi la lumina roşiatică, care devenise ştiindescentă pe cerul întunecat. Alfred observă că libeşte.
Ce te amuză?
Vremuri palpitante... spuse ea visătoare, gândinduar putea obţine banii necesari din Londra şi New pentru proiectul aeroportului comercial, dacă l-ar i convinge pe Tang ca guvernul chinez să garanteze Spozitele de mărfuri. Tang îi datora cel puţin atât. Ştii aş putea ajuta cu banii gweilos. i Aş aprecia mult dacă ai vorbi cu cei din New York.
Nu, nu vreau să mă transform în agent de bursă.
Poate vreo companie de investiţii? se hazarda
Asta ar putea fi un punct de pornire. \ Aici în Hong Kong.
I Normal, Alfred, aici în Hong Kong, aici unde este m[3]. Cu piciorul liber începu să bată în podeaua) itului... Atâta timp cât este solid acest bătrân ţărm
Kong... Înţelegi ce vreau să spun.
Vsemenea unei întreprinderi comerciale scoţiene? yom numi MACKINTOSH-CHING INVEST

Îi vom instrui pe cei de la recepţie să pronunţe în
Ching încât să semene cu China.
CIUNG-MACKINTOSH s-ar potrivi mai bine deaţiei noii ordini a lucrurilor.
Nu subestima valorile trecutului, Alfred. Hong ni este singura bucăţică din China unde lucrurile l întotdeauna mai bine. Ai risca bani pentru o
H grandioasă spre binele Chinei?
una şi fetele s-ar putea întoarce acasă, gândea
În timp ce ea se va lupta să recâştige controlul lui Mackintosh-Farquhar.

— E un nume grozav, deşi Ching-Mackintosh are o
oarecare…
Îşi retrase piciorul, Alfred îl apucă pe celălalt, dar Vicky şi-l trase.
— La naiba, Alfred, familia mea s-a stabilit în Honf
Kong pe când ai tăi încă mai frigeau creier de maimuţă
Canton. Doar tu ai ajuns aici. Trebuie să fie MACKIN.
TOSH-CHING. Aşa rămâne.
— Aste înseamnă că e DA?
— Vreau să construiesc o cale ferată.
— Ce-ai spus?
— Ideea cu aeroportul pentru mărfuri este bună, eu am una şi mai bună: un tren rapid care să lege Hmi Kong-ul de Beijing. Acesta va aduna China laolaltă şi conferi Hong Kong-ului un loc de invidiat.
— Vicky, asta în seamă DA?
Vicky scoase cârma automată şi eliberă roata.
— Ne întoarcem!
În culmea fericirii Alfred o ajută la manevra ve şi întoarseră vasul cu faţa spre lumina purpurie.
— Îl fac pe Tang să ne sprijine la Beijing, iar pe V
În Comitetul legislativ. Îmi este datoare. Te rog, cârma o secundă.
Aprinse din nou farurile şi alergă jos în cabi telefonulsatelit, apoi reveni în cockpit şi formă nu-i lui Vivian Loh. Observă că Alfred se

întristase I întinse un braţ şi îl trase spre ea în timp ce îşi lipea nu de receptor. Urează-mi succes…!

— Vivian? Vicky Mackintosh! Mi-a venit o idei.

568

CĂRŢI PUBLICATE ÎN EDITURA ORIZONTURI:

l ranco Zefirelli – Iisus – Povestea unei capodopere A. IV Ennery-Doua. orfeline I'III Ştefănescu – Îngerii morţii W.S. Maugham – Fumul amăgirilor laines Clavcil – Shogūn l. nnes Clavell – Tai-Pan M de Balzac – Verişoara Beţie IUI. Lawrence – Curcubeul W Collllns – Femeia în alb l'din Stelnbeck – Iarna vrajbei noastre 1 Ing Stone – Agonie şi extaz pline du Maurier – Rebecca Ida Marin – Carte de bucale lud Miroiu – Ghid de conversase român-eiiglez loctiv – Diciionar român-francez şi fraiu ez-român nrjjeta Nichifor – Dicţionar român-englez şi englez-rowân ilcctiv-Ghid de conversaţie în 8 limbi

Ilin

(labricl Lăzărescu – Dicţionar român-german şi trnian-român iokh\\ A Ionescu – Dicţionar român-latin Liu /. oicaş – Ghid de conversaţie rowân-francez LilU cuv – Decizii ale Curţii Supreme de Justiţie pe anul IW2 olu'rt I-iidlum – Cercul Matarese lk Sky – Spectacolul trebuie să cfjitinue iy Şi ar – Misterele horoscopului egiptean lllnry Sheldpn – Furia îngerilor îi liara Taylor Bradford-Păstrează visul li Iiira Taylor Bradl ord – Să fii cel mai bun Diliiira Taylor Bradford – Un act de voinţă Dllccn McCullough – Obsesie indecentă Iiilim McCullough – Doamnele din Missaloniţlii Iii imlas Davles – Diana-o prinţesă şi nefericita ei căsnicie –, Clavell – Vârâejul Mra Taylor Bradford – Glasul inimii lllli Krantz – Fiica lui Mistral jilli Krantz – Până ne vom revedea fi n McCullough – Tini III'De Slcel-Schimbări

CĂRŢI ÎN PREGĂTIRE

III'De Steel – Amăgirile iubirii} li Scott – Văduva dorinţei

M McCullough – Crez pentru mileniul trei i>e V. Rjndt – Samaritean Humer – John F. Kennedy şi noua generaţie ginn Graham-Poldark h Krantz – Prinţesa Daisy ÎI'De Steel. VM e dragoste mai mare

CĂRŢI CU POSIBILITATE DE VÂNZARE IMEDIATĂ

Cercul Matarese de Robert Ludiurn (528 pagini, 1500 lei)

Spectacolul trebuie să continue de Rick Sky

(236 pagini, 900 lei)

Misterele horoscopului egiptean de Ely Star (240 pagini, 900 lei)

Diana – o prinţesă şi nefericita ei căsnicie de Nicholas Daviţ (458 pagini, 2200 lei)

Obsesie indecentă de Colleen McCullough (424 pagini, 2300 lei)

Ghid de conversaţie român-francez de Laure\) \lu' Zoicaş (250 pagini, 750 lei)

Doamnele din Missalonghi de Colleen McCullough (208 pagini. 1200 lei)

Iarna vrajbei noastre de John Steinbeck 13 20 pagi ni, 600 lei)

Un act de voinţă de Barbara Taylor Bradford (592 pagini, 3.000 lei)

Glasul inimii de Barbara Taylor Bradford (1116 pagini, 6600 lei)

Fiica lui Mistral de Judiih Kroniz 1832 pagini, 5900 lei)

Până ne vom revedea de Judiih Krant: (880 pagini, 5600 lei)

Tini de Colleen McCullough (352 pagini. 2700 lei)

Schimbări de Danielle Steel (480 pagini. 3990 lei)

[EDITURA ORIZONTURI – BUCUREŞTI organizează

It-dul Libertăţii nr. 4 hl. 1 17 ap.7. cod 761061. <ecinr 4, telefon: Mi 01 II)

IMIUI. l = AUTOTURISM „DACIA".

DOTAT CU PRKMII DEOSEBITE:

MIUI îi

ULEVIZOR COLOR

a concursului o constituie întâmplânte şi personajele din romanele iie mai jos. din care vor II formulate întrebările ce se vor publica,.1 eu alte detalii, la sfârşitul viitoarelor cărţi editate de noi, începând JIIMHĂRI de Danielle Steel:

Matarese. Spectacolul trebuie să continue, Misterele horoscopului DU. Dinna – o prinţesă şi nefericita ei căsnicie. Obsesie indecentă, jilele din Missalonghi. Iarna vrajbei noastre. Să fii cel mai bun. lin act îţi, Clasul inimii, Furia îngerilor. Fiica lui Mistral, l'ină ne vom

K, Vârtejul, Schimbări şi Tini.

(Unsurile se primesc până la 20 februarie 1995. iar premiile vor fi iir, în caz de egalitate, prin tragere la sorţi în ziua de 1 5 martie 1 995.

— Continuare condiţii CONCURS

Următoarea serie de întrebări va fi publicată la sfârşitul t manului VOI CUCERI MANHA TTANUL de Judith Krant/

Grila de răspuns, care va fi decupată şi trimisă la sediul editu va fi publicată în romanul în care va apărea şi ultima serie întrebări Vă ruzăm, IUI trimiteţi răspunsuri parţiale.

URÂM FIECĂRUI CITITOR MULT SUCCES ŞI NOROC: CÂŞTIGAREA MARILOR PREMII OFERITE DE EDITUI ORIZONTURI!

CĂRŢI AFLATK SUB TIPAR:

Voi cuceri Manhattanul de Judiih Kraniz Crez pentru mileniul trei de Colleen Mct'ullough Văduva dorinţei de Jusiin Scoli Flash de Judiih Kraniz

ÎNCURÂND:

LISTA LUI SCHINDLER ăc Vhomas Kencally canea care a stat la baza filmului cu acelaşi nume. distins cu 7 premii OSCAR.

CASA ELIOTI celebrul roman al lui Jean Maish care a inspirat nu mai puţin faimosul serial TV cu acelaşi titlu.

LISTA ÎNTREBĂRILOR PENTRU CONCURS

SĂ FII CEL MAI BUN de Barbara Taylor Bradford ce boală suferea Patrick. fiul Paulei?

a. subdezvoltare psihică b. leucemie c. paralizie infantilă

1 ce localitate a urinat colegiul fiica lui Shane. Tessa?

a. Harrogate b. Ileathfield c. I. Eeds

UN ACT DE VOINŢĂ de Barbara Taylor Bradford l'Ifiiliu ce era renumită localitatea Harrogate. unde şi-a început \uiliti cariera de asistentă medicală?

II. Stil arhitectonic b. Ape minerale c. Plajă tllln se numeşte marele picior francez care s-a născut în orăşelul Alpii Maritimi unde şi-a petrecut un mic concediu una din ude principale împreună cu prietena ei?

a. Auguste Rodin b. Henri Matisse, e ITancois Mansart

CLASUL INIMII de Barbara Taylor Bradford şi radă se afla reşedinţa din Londra a conulor de Langley. din Di familie făceau parte Francisca şi fratele ei. Kim?

n Yorkshire b. CheMerfieldi Mavfair se numea concernul condus de producătorul de film Mike fus?

Monarch. h, Tw entieth Century li, < ilohal-Centurion

CERCUL MATARESE de Robert L.udlum

7. Soţia cărui spion fusese ucisă de principalul rival al său?

a. A spionului englez b. A spionului israelian c. A spionului american

8. Din ce organizaţie făcea parte Antonia?

a. MOSAD

b. MI6

c. Mafia

DI AN A – o prinţesă şi nefericita ei căsnicie de Nicholas Da vi

9. Cum se numea vechiul prieten al prinţului Ch. arles. ales p funcţia de secretar particular al lui?

a Michael Adeane b. Hdvvard Adeane

c. Philip Dunne

10. În anii 1984 – 1986 prinţesa Diana **s-**a schimbat **dintr-**o per stângace şi sfioasă **într-**una îndrăzneaţă şi vioaie. Datorită n produs această transformare?

a. Sarah Ferguson b Susan Barrantes o Mitly Weir

FURIA ÎNGERILOR de Sidney Sheldon

11. Numele fratelui lui Michael Moretti. care încearcă să r; i moartea acestuia:

a Peter b William e l'ony

12. Care a fost reacţia lui Adain Warner în momentul, în carică fiul său este rănit:

a. a părăsit o consfătuire pentru a pleca la Roma b. a ţinut legătura telefonic pentru a afla situaţia fiului c. Adam Warner nu ştia că are un fiu.

privitoare la cărţile publicate de Editura Orizonturi. şi la titlurile pe care ar dori să le edităm.

Notă: Pentru cititorii din Bucureşti, cărţile se livrează de la de Editurii – Calea Şerban Vodă nr. 1.33 (staţia de metrou retului). sectorul de expediţie a cărţii: Combinatul Pol Coresi sau Tipografia „Romcart" – strada Alexandrescu nr. 89.

DIRECTOR.

Dr. 10 AN ENESCU

Tiparul executat sub comanda 40 742 Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria CORESI

Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti

ROMÂNIA